

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

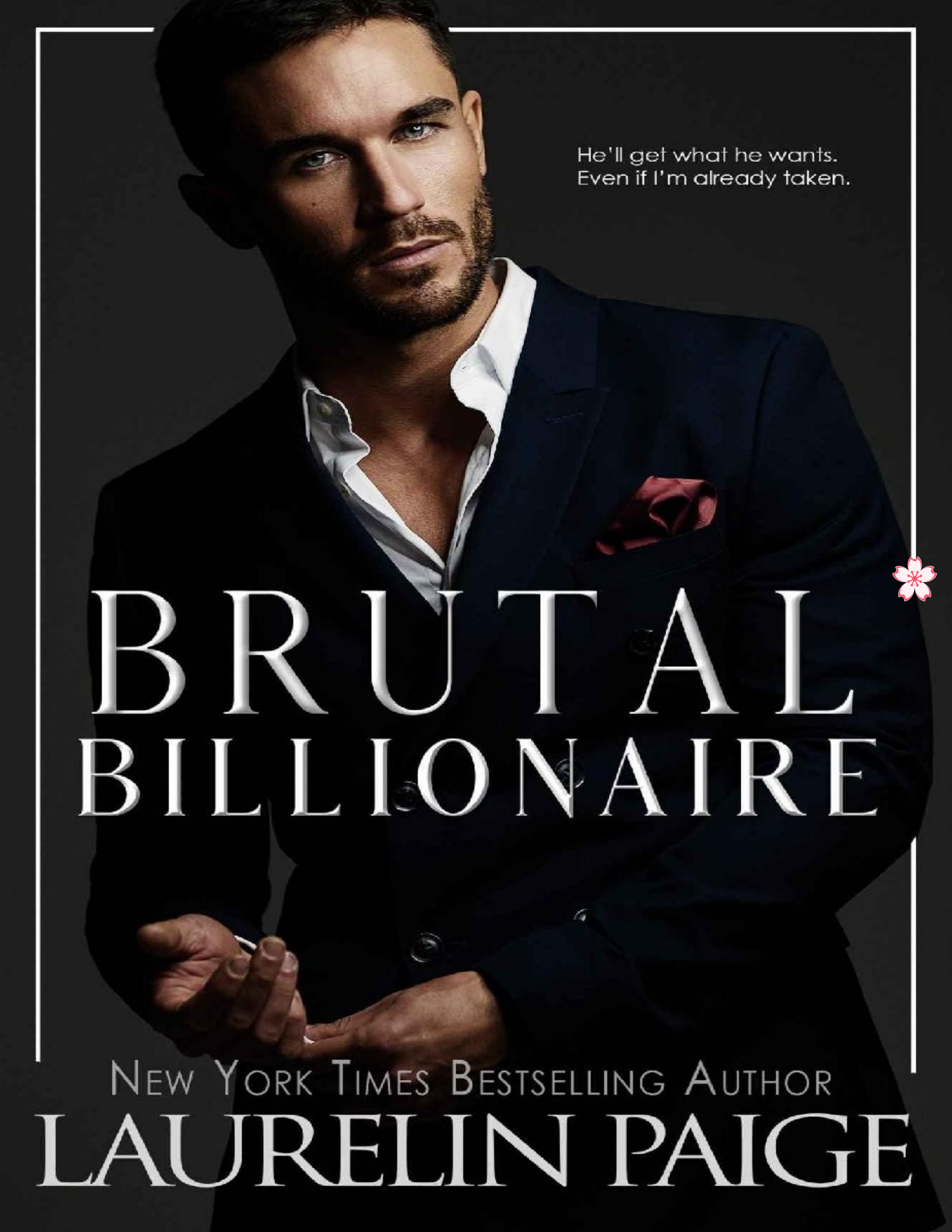
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

He'll get what he wants.
Even if I'm already taken.

BRUTAL BILLIONAIRE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LAURELIN PAIGE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İÇİNDEKİLER

Laurelin Paige'in diğer

eserleri Önsöz

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38 Epilog](#)

[Laurelin Paige'in diğer](#)
[eserleri İletişimde kalalım!](#)

[Laurelin Paige hakkında](#)

BRUTAL BILLIONAIRE

BRUTAL BILLONAIRES

NEW YORK TIMES EN ÇOK SATAN YAZARI
LAURELIN PAIGE

Telif hakkı © 2023 Laurelin Paige

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Düzenleme: Erica Edits

Kapak fotoğrafı: Chris Davis Studios Kapak

modeli: Alex Cannon

LAURELIN PAIGE'İN DİĞER ESERLERİ

SONRA NE OKUYACAĞIMI MERAK MI EDİYORSUN? YARDIMCI
OLABİLİRİM!

***İçerik uyarıları ve daha ayrıntılı okuma sırası için www.laurelinpaige.com
adresini ziyaret edin.***

Acımasız Milyarderler

[Brutal Billionaire](#) - bağımsız bir kitap (Holt Sebastian)

[Dirty Filthy Billionaire](#) - bir novella (Steele Sebastian)

[Brutal Secret](#) - bağımsız bir roman (Reid Sebastian)

Kirli Evren

Kirli Düet (Donovan Kincaid)

[Pis Pis Zengin Adamlar](#) | [Pis Pis Zengin Aşk Kincaid](#)

Kirli Oyunlar Düeti (Weston King) [Kirli](#)

[Seksi Oyuncu](#) | [Kirli Seksi Oyunlar](#) **Kirli**

Tatlı Düeti (Dylan Locke)

[Tatlı Yalancı](#) | [Tatlı Kader](#)

(Nate Sinclair) [Kirli Pis Düzeltme](#) (bir yan roman)

Kirli Vahşi Üçlemesi (Cade Warren)

[Vahşi Asi](#) | [Vahşi Savaş](#) | [Vahşi Kalp](#)

Yetkili Erkekler

[Yetkili Adam](#)

[Aşık Adam](#)

[Benim İçin Adam](#) (bir yan roman)

Sabit Evren

Sabit Serisi (Hudson & Alayna)

[Sana Bağlı](#) | [Sende Bulundum](#) | [Sonsuza Kadar Seninle](#) | [Hudson](#) | [Sonsuza Kadar Bağlı](#)

Found Duet (Gwen & JC) [Free Me](#) | [Find Me](#)

(Chandler & Genevieve) [Chandler](#) (bir yan roman)

(Norma & Boyd) [Falling Under You](#) (bir yan roman)

(Nate & Trish) [Dirty Filthy Fix](#) (bir yan roman) **Slay**

Serisi (Celia & Edward)

[Rekabet](#) | [Yıkım](#) | [İntikam](#) | [Yükseliş](#)

(Gwen & JC) [The Open Door](#) (bir yan roman)

(Camilla & Hendrix) [Slash](#) (bir yan roman)

İlk ve Son

[İlk Dokunuş](#) | [Son Öpücük](#)

Hollywood Bağımsız Filmleri

[Bir Kez Daha Yakın](#)

[Seks Sembolü](#)

[Yıldızın Etkisi](#)

Flört Sezonu

[Bahar Aşkı](#) | [Yaz Aşkı](#) | [Sonbahar Aşkı](#) | [Kış Aşkı](#)

[Bahar Aşkı](#) | [Yaz Aşkı](#)

Kayti McGee ile birlikte Laurelin McGee adıyla da yazılmıştır.

[Miss Match](#) | [Aşkın Büyüsü](#) | [Yanlış Anlama](#) | [Kiralık Tatil](#)

Sierra Simone ile birlikte yazılmıştır

[Porno Yıldızı](#) | [Ateşli Polis](#)

Her ay en çok satan yazarların **ÜCRETSİZ** kitaplarını alabileceğiniz haber bültenime mutlaka **kaydolun**. Bu kitaplar sadece benim aboneler ve en son yayınlarımla ilgili güncel bilgiler.

PRO İPUCU: **Kayıt olmadan önce** laurelin@laurelinpaige.com adresini kişilerinize ekleyin, böylece liste doğrudan gelen kutunuza gelsin.

BİLİYOR MUYDUNUZ...

Bu kitap, tüm büyük çevrimiçi perakendecilerde hem basılı hem de sesli kitap olarak mevcuttur! Bağlantılar [web](#) sitemde [bulunmaktadır](#). İmzalı basılı kitap sipariş etmek isterseniz, çevrimiçi mağazam yılda birkaç kez [burada](#) [açıktır](#).

---

*Bu kitap, bazı okuyucular için hassas konular
içerebilir.
İçerik uyarıları için lütfen www.laurelinpaige.com/brutal-billionaire
adresini ziyaret edin. Spoiler içerebilir.*

**Ben tek çocuğum, ama annem Sebastianlar gibi büyük bir
aileden geliyor. Tüm bu aile üyeleri kafa karıştırıcı olabilir.**

**Bunu çözmek için web sitemde bir aile ağacı
bulabilirsiniz.**

(Kurgusal) bir alfa erkek onları dizlerinin üzerine çöktürüp "Aferin kızım" dediğinde feminizmleri bedenlerinden ayrılanlar için.

BÖLÜM BİR

BRYSTIN

Neredesin lan? İşleri mahvetmeye mi çalışıyorsun?

Zully şu anda göz farımı sürüyor, bu yüzden fazla hareket etmemeye çalışarak mesaja göz atıyorum.

"Michael mı?" Zully her zamanki küçümseyici tavrıyla soruyor. Michael'ı hiç sevmemişti ve bunu saklamaya da hiç çalışmamıştı. Bunu Ortadoğu kökenli olmasına bağlıyor ve gevezelik etmenin genlerinde olduğunu iddia ediyor.

Bir anlamı yok ama yine de onu savunuyorum. "Yapımcı şapkası takmış."

"Patronum benimle böyle konuşsa, ona güneşin parlamadığı bir yere sokmasını söyledim, bebeğim. Yukarı bak."

Yukarı bakmak, mesaja cevap veremeyeceğim anlamına geliyor. Neyse, neredeyse vardık ve Michael'ın endişelenmesini, göz kalemi bulaşmış olmaktan tercih ederim. Tanrıya şükür Lyft şoförümüz heyecan arayan biri değil. Yine de, 52. Cadde'de yavaşça ilerlerken birkaç kez durup kalkmak zorunda kaldık. "Arabada bunu nasıl yapabiliyorsun?"

"Çok dikkatli." Sözlerinin hızı, bir gözünü, sonra diğerini çizdiği elinin dikkatliliğiyle eşleşiyor. İşini bitirdiğinde, göz kalemi sigara ya da sihirli değnek gibi havada dururken arkasına yaslanıyor ve yaptığı işi hayranlıkla izliyor. "Gerçekten çok zekiyim."

Gölüşüm her zamankinden daha çok kıkırdama gibi. Sinirlerden olmalı. "Övgüyü hak etmediğin değil, ama biraz fazla kendini beğenmiş değil misin?"

"Evet, lütfen." Bir an bekler. "Oh, bu bir teklif değildi. Cock kelimesini duyunca aklıma başka şeyler geliyor." Kucağına yayılmış makyaj setinden bir kalem çıkarır. "Ağzını aç tatlım."

Şu anda dudaklarımla uğraştığı için cevap olarak müstehcen bir yorum yapamıyorum. Telefonum yine titriyor, muhtemelen Michael'dan başka bir mesaj.

"Telefonuna dokunursan ölürsün," diyor Zully. Tam o anda, şoför frene basıyor ve kalem kayıyor. Zully'nin iri kahverengi gözlerinden, sarsıntının çizgi hatasına neden olduğunu anlayabiliyorum. Şoförün kafasının arkasına öfkeyle bakıyor, sonra nefes alıyor. "Sorun yok, sorun yok." Parmağıyla ağzımın üstündeki cildi silerek temizliyor.

Geri çekilip bana tekrar bakar, cin tarzı at kuyruğu sanki bir dilek tutacakmış gibi sallanır. "Aslında harika görünüyorsun. Ben bir tanrı olmalıyım."

"Zully!"

"Makyajsız bile çok güzel olman yardımcı oluyor, ama bunu sen de biliyorsun. Bunu duymaya ihtiyacın yok. Benim var. Ben kırılğanım."

Kırılğan olmasına rağmen çok büyük bir egosu var, ama sanırım bu iki özellik genellikle birbiriyle el ele gider. Elini sıkıyorum. "Bunun ne kadar değerli olduğunu bilemezsin."

"Bana söylemeni çok isterim, ama vardık ve geç kaldın." Zully, araba tamamen durmadan önce bana uzanıp kapımı açar. "Uç, küçük kuş!"

Telefonumu ve çantamı aldığımdan emin olarak, arabadan inerken her zamanki gibi en eski arkadaşımın eşliğinde kendimi neşeli hissediyorum.

"Sen bir bomba gibisin," diye Zully arkamdan seslenir. "Herkes Simone Pérèles'ine girmek için can atacak. Büyük başarıya ulaştığında beni yüz tasarımcın olarak işe almayı unutma."

Sebastian Center'ın önündeki kaldırım her zamanki gibi kalabalık ve zamanım olsaydı, herkesin bana dönüp bakmasından utanırdım.

Ama vaktim yok. Bu yüzden başımı dik tutuyorum ve yabancıların bakışlarını ve yorumlarını görmezden geliyorum.

Kapılara doğru ilerlerken, ünlü olmak böyle bir şey mi diye kısa bir süre merak ediyorum. Çünkü ben ünlü olacağım. Michael'ın her zaman dediği gibi, olumlu düşünmek lazım.

İçeride, ana asansörleri atlayıp, Sebastian imparatorluğunun medya bölümüne ayrılmış Kanada doğru koridordan aceleyle ilerliyorum. Bu asansörler sadece çalışanlar için, teknik olarak ben çalışan değilim, ama Sebastian'ın yerel haber ağlarından birinde sunucu olduğum için bu gece listedeyim.

Güvenlik görevlisi adımı sorduğunda "Brystin Shaw" diyorum.

O, onay için iPad'ine girerken, ben de etrafa bakınıp yönümü bulmaya çalışıyorum. Birkaç metre ötede, kokteyl kıyafetleri giymiş, sohbet eden üçlü var, onlar da törene gidiyor olabilirler. Ayrıca smokin giymiş, başı eğik bir adam da telefonuna bir şeyler yazıyor. Asansöre binmeye çalışan tek kişi benmişim gibi görünüyor, bu da *gerçekten* geç kaldığım anlamına geliyor. Diğer herkes muhtemelen çoktan yukarı çıkıp yerlerine oturmuştur.

Michael beni öldürecek.

Çelik panellerden birinde kendi yansımanı görüyorum. En azından iyi görünüyorum. Koyu renkli dudaklar, dumanlı gözler, omuzlarıma düşen birkaç bukle hariç, sarı saçlarım yukarı toplanmış. Zully gerçekten bir sihirbaz.

"Jersey'deki News 9 mu?" Güvenlik görevlisi dikkatimi tekrar kendisine çekiyor. "O benim."

"Anladım. 63. kata çıkın."

Onun yanından hızla geçip bekleyen asansöre giriyorum ve 63. katın düğmesine basıyorum. Kapılar kapanmaya başlıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

Ama sonra bir kol açıklıktan uzanır ve kapılar tekrar açılır. Smokinli adamdır. Tanımadıkları bir erkekle küçük bir alana kapatıldıklarında birçok kadının yaptığı gibi, ben de arka köşeye doğru kayarım, başımı eğip göz teması kurmamaya çalışırım.

Adam beni fark etmez bile, bu da işime yarar.

Kapılar kapanıp yola çıktığımızda, onun yönüne gizlice bir bakış attım.

Ve nefesim kesildi.

Vay canına, vay canına.

Telefonum hala elimde, ekran koruyucuyu açıp mesajlaşma uygulamasında Zully'nin adını aratıyorum.

Vay canına! O! Asansörde!

Mesajın ardından, Sebastian News Corp'un CEO'su Holt Sebastian'dan başkası olmayan adamın gizlice çektiğim bir fotoğrafını ekledim. Bu gece, beni fark etmesini ve bir gün bana kendi programımı vermesini umarak, onu etkileyip baştan çıkarmam gereken adam.

Mesajların gönderilmesini beklerken çektiğim fotoğrafı inceliyorum — aptal, zayıf asansör sinyali. SNC'nin en genç CEO'su olan Holt, medyadan fazlasıyla ilgi görüyor. Ve onun için çalışmayı arzuladığım için — bu binada, artık kimsenin izlemediği düşük kaliteli ağ istasyonlarından birinde değil — internette onu bolca takip ettim. Onun çok çekici olduğunu zaten biliyordum, ama vay canına. Kameramın yakaladığı garip profil açısında bile çene hattı bir sanat eseri gibi. Onu düz bir şekilde bakmayı hayal bile edemiyorum. Yumurtalıklarım buna dayanamaz.

Yüzüne yakınlaştırdığımda ağzının yukarı doğru kıvrıldığını fark ettim. Fotoğrafını çektiğimi biliyor muydu acaba?

Paniklemeden önce, asansör aniden durur.

Nerede durduğumuzu görmek için göstergeye bakarım. Panel, bir sayı yerine parlak kırmızı ER harflerini yanıp sönüyor.

"Dalga mı geçiyorsun?" Bu harflerin "hata" anlamına geldiğini tahmin ediyorum, ama bence "acil durum" anlamına gelmeli, çünkü bu gerçekten bir felaket. Michael çılgına dönecek.

Ancak, kiminle mahsur kaldığı mı bilseydi, farklı düşünebilirdi.

Holt'tan bahsetmişken, endişeli olsa da bunu belli etmiyor. Ceketinin iç cebinden telefonunu çıkarıp bir şeyler yazıyor. "Akşam yemeğini kaçırmaya değer." Telefonundan başını kaldırmıyor. Mesajını bitirince telefonunu cebine geri koyuyor. Ya benimkinden daha iyi bir cep telefonu servisi var ya da mesajın ulaşıp ulaşmadığını umursamıyor.

Zaten yemek yemeyi planlamamıştım. Zully'nin makyajını mahvetmem mümkün değil. "Asıl töreni kaçırmaktan daha çok endişeliyim."

Holt bana dönüyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve sırtını çelik duvara yaslıyor. "Ben olmadan başlayacağını sanmıyorum."

Başka bir açıklaması yok. Sanki onun kim olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi, ki biliyorum, ama yine de. Bu çok küstahça.

Ya da ünlü olmak *böyle* bir şey.

"En fazla," diye devam ediyor, "yerel ödülleri kaçıracaksın."

Midem düğümlenir. "Ben o yerel ödüllerden birini alacağım." Ona dönerek, arkamdaki duvara sırtımı dayayıp iç geçiririm. Güneşin altında parlayacağım anı kaçıracağım için mi, yoksa Holt Sebastian'ın beni tanımadığı için mi daha çok hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyorum.

Ama neden beni tanısın ki?

SNC'nin ülke çapında yüzlerce istasyonu var. Holt, kendisi için çalışan herkesi tanıyamaz. Bu gece mükemmellikleri için onurlandırılmak üzere burada olanları bile.

Beni bir saniye inceler ve ben yanılmış mıyım, şimdi beni tanıyacak mı diye merak ederim. Ama bakışları algılayıcıdan çok yırtıcıdır ve tek söylediği "Oops" olur.

Yine, ne bekliyordum ki? Bu olaylar onun için muhtemelen her gün yaşanıyor. O merdivenin en üstünde doğdu. En alttan başlamak nasıl bir şey olduğunu, bir basamak bile çıkmanın ne kadar büyük bir başarı olduğunu bilmiyor.

Bu, kendimi tanıtmak için mükemmel bir fırsat olabilir diye düşünüyorum. Sonuçta bu gecenin amacı buydu: onu beni tanımasını sağlamak. Beni *hatırlamasını* sağlamak.

Ama ya bu çok cüretkar olursa? Çok hevesli? Onunla daha sonra tanışma fırsatım olacak.

Ya da lanet töreni kaçırmazsam. "Acil durum düğmesine basalım mı?"

"Hm?"

"Sence acil durum düğmesine basmalı mıyız?"

Bana yoğun bir şekilde bakıyor, bu yüzden beni duyduğunu biliyorum, ama sözlerimi anlaması bir saniye sürüyor gibi görünüyor. "Oh. Elbisenin fermuarının ne kadar çekici olduğunu düşünmekle meşguldüm."

Isı, dekolteden yanaklarıma kadar yayılıyor. Aslında, bu kıyafetin amacı da buydu. Michael'ın seçtiği Dolce & Gabbana marka bu elbise, klasik siyah kılıf elbisenin modern bir yorumu. Dekolteden etek ucuna kadar uzanan çift sürgülü fermuar ve arkada da buna uygun bir fermuar var. Bu, yakayı ve sırt kısmını istediğim kadar dekolte yapabileceğim anlamına geliyor. Michael, sütyen giyemeyecek kadar dekolte yapmamı önerdi. Erkeklerin bütün gece fermuarımı açmayı düşüneceklerini söyledi.

Michael'ın istediği kadar düşük bir kesim yapmadım, ama görünüşe göre elbise yine de amacına ulaşmış.

Sanırım bu da sevinecek bir şey.

Şokumu atlatabilirim olabilirim. Elbise, beni hatırlaması için seksi olmalıydı. Bana asılacağını beklemiyordum. Ben onun için bir yabancıyım. Onun şirketinde çalıştığımı bilmesi dışında bir yabancı. Kim bu kadar cüretkar bir şey söyleyebilir ki?

Oh. Doğru ya. O bir Sebastian.

"Senin adınla, iptal kültürü hakkında endişelenmene gerek yok herhalde." Ve sanırım bu düşünceyi yüksek sesle söylemek yerine kafamda tutmam daha iyi olurdu.

O da benim yorumumdan benim kadar şaşırmış görünüyor. Kaşları kalkıyor ve çenesini sıkıyor, sanki düşünüyormuş gibi. Onun şoku bana onu gerçekten inceleme fırsatı veriyor ve haklıymışım, yüz yüze geldiğinde çok etkileyici. Elmacık kemikleri yüksek ama çok keskin değil. Sıkı kesilmiş sakalı çenesini koyulaştırıyor ve aksi takdirde çok güzel görünebilecek yüzünün fazla güzel görünmesini engelliyor. Özellikle de cildi kusursuz olduğu için. Makyaj ya da photoshopa gerek yok.

Ve o gözler.

Sert kaş çizgisinin altında derinlemesine yerleştirilmişler, ama alnı yüz hatlarını gölgede bırakacak kadar derin değil. Renkleri gerçek dışı — doğada var olduğundan emin olmadığım bir mavi-gri. Aslında, onların

temaslar, ve ona doğru bir adım atmak üzereyim ki, onun Holt lanet olası Sebastian olduğunu hatırlıyorum, ve ben kendime dikkat etmesi gereken, pratikte hiç kimseyim.

"Sanırım söylediklerimin uygunsuz olduğunu fark etmemişim." Artık yüzündeki ifade şaşkınlıktan çok kurnazlığa dönüşmüştü, muhtemelen son otuz saniye boyunca ona hayran bir hayran gibi bakmış olmamdan dolayı, ve tabii ki uygunsuz olduğunu fark etmemişti. Büyük harfle yazılan ayrıcalık. Yani, o neredeyse Amerikan kraliyet ailesinden biri.

Bunu göz önünde bulundurarak, suçlamamdan vazgeçmeliyim. "Eminim ki ben..."

Beni keser. "Zaten iptal edileceksem, gerçekte ne düşündüğümü söyleyeyim bari."

Sormamalıyım. Sormamalıyım. "Gerçekten ne düşünüyordun?"

Duvardan iterek bana doğru adım atıyor. İki adımda hemen önüme geliyor, beni adeta köşeye sıkıştırıyor. O kadar yakın ki, odun, misk ve narenciye kokusunu alabiliyorum. "Gerçekten düşündüğüm şey, burada yeterince uzun süre sıkışıp kalırsak, fermuarını açıp altında ne olduğunu görebilecek miyim diye merak ediyordum."

Gözleri göğüs dekolteme kayıyor. Bu kadar yakinken, iyi bir manzara var. "Ya da altında *olmayan* şey."

Vay canına.

Ünlü olmak böyle bir şey demek. Sadece onun yaydığı özgüven değil, aynı zamanda benim tepkim de. Dehşete düşmem gerekirdi - ve biraz da öyle oldum. Kendimi tehdit altında hissetmem gerekirdi - ve kesinlikle öyle hissediyorum.

Ama nabzımın titremesi korkudan değil, heyecandan.

Saçma, biliyorum. Bunu yakından incelemek için vaktim yok çünkü tam o anda asansör hareket etmeye başlıyor.

"Sanırım yok." Holt hala kişisel alanımı ihlal ediyor. Dişleri alt dudağını sıyrıyor. "Yazık."

63. kata varmamız sadece birkaç saniye sürer. Kapılar açılır ve Holt dışarı çıkar, sanki asansörde birlikte mahsur kalmamışız gibi, arkasına bakmadan beni terk eder. Sanki o sözleri söylememiş gibi. O şeyi yapmamış gibi.

O da neydi öyle?

Onun ardından dışarı çıkarken gözlerimi kırpttırıyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Kurtardığın için teşekkürler," diyorum Holt'un, bizim gelişimizi bekliyor gibi görünen, keskin giyimli bir adama söylediğini duyuyorum.

giyinmiş adama söylediğini duydum.

Yani yardım istemek için mesaj atabilirdi. Sadece zaman geçirmek için benimle dalga mı geçiyordu?

"İşte buradasın!" Tabii ki Michael asansörlerin yanında bekliyor. Muhtemelen bütün gece burada bekledi ve ben olmadan gelen her arabaya paniğe kapıldı. "O...?" Gözlerini Holt'a çeviriyor. "Birlikte mi geldiniz?" Heyecanını zorlukla gizliyor. "Onunla konuştun mu?"

Hala söz konusu kişiden dolayı sersemlemiş durumdayım. Holt diğer adamlarla birlikte aceleyle uzaklaşırken, muhtemelen bu olay için belirlenen yere giderken, gözlerim onu takip ediyor.

"Brystin?"

Dikkatimi tekrar Michael'a veriyorum.

"Boş ver." Beni etkinlik alanına götürür. "Sonra anlatırsın. Tam zamanında geldin. Başlamak üzereler. Bu arada, muhteşem görünüyorsun. Beklemeye değdi."

Konuyu kapatmasına minnettarım. Ne diyeceğimi, onun ne cevap vereceğini bilmiyorum. Ya da beni korumak için Holt'a ne yapacağını.

Ancak bir şey kesin: Terfi konusunda yaklaşımımı tamamen değiştirmem gerekiyor. Çünkü bu gidişle Holt Sebastian beni canlı canlı yiyecek.

BÖLÜM İKİ

BRYSTIN

"Gülümse," diye fısıldadı Michael. "VIP bizim yönümüze geliyor."

Heyecan ve şampanyadan başım dönmeseydi, belki de sinirlenirdim. Birincisi, üç saattir bir kez bile gülümsememi bırakmadım — ağrıyan yanaklarım bunun kanıtı — ve ikincisi, after party sırasında bizimle konuşan herkes VIP gibi görünüyor. Sanki resepsiyonda gibiyim. Birbiri ardına yöneticiler gelip tebriklerini ve tanıştığımıza memnun olduğumuzu söylüyorlar. Vücudumun her yeri yorgun.

Ama bize doğru yürüyen gruba baktığımda, Michael'ın neden bana dirsek attığını anlıyorum ve tüm sinirim bir anda yok oluyor. "Aman Tanrım, bu Samuel Sebastian!" O bize ulaşmadan önce profesyonel yüzümü takınmaya zar zor vakit buluyorum.

"Brystin Shaw." Samuel elini bana uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ödülünüzü tebrik ederim. Hak ettiniz."

Sebastian News Corp'un başkanının muhtemelen çok iyi hazırlanmış olduğunu tahmin ediyorum. Bu gece çok fazla ödül verildi, gazetecilikte olağanüstü çalışmalar çok fazla övüldü, bu yüzden onun yardım almadan beni seçebileceğini düşünmüyorum. Yine de, onun ağzından benim adımın çıkmasını duymak beni çok heyecanlandırıyor. Birçok yönden, bu bir hayalin gerçekleşmesi.

Umarım, bir dahaki sefere yüz yüze geldiğimizde hazırlığa ihtiyaç duymayacak kadar iyi bir izlenim bırakırım. "O zevk bana ait,

Bay Sebastian. Sektörün önde gelen pek çok ismiyle aynı odada bulunmak benim için bir onur, özellikle de listenin başında siz varsınız. Gerçekten büyük bir hayranınızım."

Elini sallayarak iltifatımı reddetti. "Samuel, lütfen. Babam bile Bay Sebastian olarak anılmıyor."

Kibarca gülümsedim ve Michael'ı tanıtmayı planladım, ama bunun da gereksiz olduğu ortaya çıktı. "Michael Endlich. Uzun zaman oldu. *New Jersey Now*'ı mı yapıyorsun? Tahmin etmeliydim. İşinde elin belli oluyor."

İkisi rahatça sohbet ederken ben kıskançlık duyuyorum ve kenara itilmiş hissediyorum, ama Michael'ın bu sektörde benden çok daha uzun süredir olduğunu kendime hatırlatıyorum. Samuel'in yaşına benimkinden daha yakın, ama öyle görünmüyor. Samuel bir büyükbaba gibi görünürken, Michael'ın grileşen saçları ona ayrıcalık katıyor. Yarı yaşında bir adam kadar zinde ve formda ve inanılmaz derecede çekici. Her geçen yıl daha da çekici hale gelen türden bir çekicilik, ki bu beni çok kışkandırıyor. Bütün gece benim yanımda olmasaydı, kadınların etrafını saracağına hiç şüphem yok.

Erkekler de öyle, bu arada.

Onun karizması ve iş zekasını da ekleyince, anlamlı bağlantıları sürdürmesi hiç de şaşırtıcı değil. Tam da bu yüzden kendimi ona bağladım — Michael, başarıya ulaşan türden bir adam. Beni de yanında götürmeyi seçtiği için şanslıyım.

Yine de, bu konuşmalarda fazladan bir tekerlek olmadığım bir zamanı iple çekiyorum.

Neyse ki, uzun süre unutulmuyorum. "İkinize de yeğenim Scott'ı tanıtmak istiyorum." Samuel yanındaki adama işaret ediyor. "Burada nispeten yenidir. Resmi unvanı Kamu Dürüstlüğü Başkan Yardımcısı, ama bu sadece halkla ilişkilerden sorumlu olduğunu söylemenin süslü bir yolu."

Kadın olduğum için ve bu doğumdan beri cinsiyetime kazınmış olduğu için, becerilerimi küçümsemeyi/zayıflıklarımın altını çizmeyi gibi saçma bir şey yapıyorum. "Oh, canım. Umarım Instagram hesabımla ilgili beni azarlamak için burada değilsindir."

"O tür bir halkla ilişkiler değil," diye beni rahatlatıyor Scott.

"Daha çok, bizim pislik gibi görünmememizi sağlıyor," diyor Samuel.

Bir başka nazik kahkaha tufanı sırasında, zekice veya akıllıca bir şey söylemek için beynimi zorluyorum. Genelde daha hızlı düşünürüm, ama bu gece bir gece oldu ve istediğim kadar hızlı değilim.

Her zaman imdadıma yetişen Michael, ikinci saniye sessizliği garip hale gelmeden önce araya giriyor. "Samuel, SNC'nin King-Kincaid finans skandalıyla ilgili haberi bir üst seviyeye çıkardı. O habere dahil olmak isterdim. Kamu dürüstlüğünden bahsedelim."

Bu konuyu kendim düşünemediğim için kendime kızıyorum. Bu, Sebastian News Corp'un on yıldır yaptığı en büyük haberdir. Kolay bir fırsattı ve ben onu kaçırdım.

"Hepsi oğlumun eseriymiş," diyor Samuel. "Geçen yıl onu CEO olarak atadığımda, işe hızlı bir başlangıç yapması gerektiğini söyledim ve o da öyle yaptı. Ama şunu söylemeliyim ki" —beni de dahil etmek için vücudunu çevirdiğinde şaşırıyorum—"üniversiteye giriş koşulları hakkında yazdığın yazı özellikle yenilikçiydi."

Scott'ın, konuşmayı benim ödülüm konusuna geri döndürdüğünü için Samuel'e sessizce puan verdiğini tahmin ediyorum. Bu gecenin tüm amacı, yerel haber spikerlerini onurlandırmak, ki bu başlı başına bariz bir halkla ilişkiler hamlesi. Küçük adamların, daha büyük bir şirketin parçası olduğumuzu hissetmelerini sağlayarak, SNC logosu taşıyan programlara ilgiyi sürdürmelerini sağlamak.

Bu tamamen reklam amaçlı olabilir, ama işe yarıyor. Kendimi özel hissediyorum.

"Özellikle yerel bir ekip için," diye başka bir ses katılıyor. "Haber, önemsiz bilgileri haber gibi sunmak konusunda iyi bir iş çıkardı."

Ve işte, onurum da gitti.

Michael, hepimiz partinin en yeni üyesini selamlamak için döndüğümüzde, sırtımı rahatlatıcı bir şekilde okşadı. Onun Sebastian olduğundan eminim, ama tanıdığım biri değil ve Michael de tanımıyor gibi görünüyor. Onda, vücudumu titretmeye yetecek kadar yoğun bir hava var ve bu his, Holt'la asansörde hissettiğimden çok farklı olsa da, bu adamın da en az onun kadar acımasız olduğundan eminim.

Samuel de aniden soğuklaşarak ondan uzaklaşıyor. "Hunter'ı takma kafana," diyor sert bir sesle. "O SNC için çalışmıyor, bu yüzden onun görüşü önemli değil."

Hunter'ın gözlerindeki parıltı, ikisi arasında çok fazla sorun olduğunu gösteriyor. Scott'ın seğiren çenesi bunu doğruluyor. Garip bir şekilde gülümsüyorum

ve Michael bile bu rahatsız edici durumu nasıl idare edeceğini bilmiyor gibi görünüyor.

Sonra hissediyorum. Yanımda çok cesur, çok erkeksi bir varlık. Verilen her alanı domine eden türden bir varlık ve bakmadan bile onun Holt olduğunu biliyorum. Aniden, çok farklı bir şekilde korkmuş hissediyorum. Gözlerimi onun yönüne çeviremiyorum, bakışlarımız karşılaşırsa yüzümün ifade edeceği şeyden korkuyorum. Sanki aramızda bir sır varmış gibi, ki elbette yok, ve ben bu sırrı açığa çıkaracağımdan korkuyorum. Beni tüketeneğinden korkuyorum.

"Hunter'ın fark edemediği şey," diyor Holt ve sözlerinin ritmini iç uyluklarındaki nabız noktasında hissediyorum, "geçmişte defalarca yaptığı gibi, tam olarak neyin değerli ve ilgi çekici bir haber olduğunu anlaması."

"Holt," diye uyarıyor Scott.

Hunter bu fırsatı değerlendirerek karşılık verir. "Peki sen daha iyi bildiğini kanıtladın mı?"

"Bunu burada yapmamıza gerek yok." Samuel, Hunter'ı dışarıda bırakmaya çalışarak vücudunu kaydırır.

Ama Holt elini kaldırarak dikkat çekmek ister. "Hayır, baba. Bu konuyla alakalı. Bu gazetecilerin çalışmalarını takdir etmek için buradayız. Bahsettiğin haber, üniversiteye giriş sürecine yönelik artan kamuoyunun güvensizliğinden kaynaklandı ve bir ünlü skandalıyla tetiklendi, ancak Brystin bu konuyu, yozlaşmış bir sistemin ne kadar bozuk olduğunu ortaya koyan bir programa izleyicileri çekmek için kullandı. Bu gerçek bir haber, Hunter. Buradaki herkes buna katılır.

"Ancak *New Jersey Now* ve Brystin'in haberlerinin daha ilgi çekici yanı, manşetlere pek çıkmayan sosyo-politik konuları ele alan günlük bir yuvarlak masa programında izleyici kitlesini sadece korumakla kalmayıp, aynı zamanda artırma becerisi. Komedi veya sansasyonelcilik kullanmadan, ki bunun günümüzde neredeyse imkansız olduğunu hepimiz biliyoruz. Brystin'in evsizlik ve altyapı ile ilgili bölümleri en sevdiklerimden ikisiydi, ancak size en az bir düzine örnek verebilirim. Oysa kuzenimin bu gece onurlandırılan sunucular veya sundukları programlar hakkında tek bir şey bile söyleyebileceğini sanmıyorum."

Holt'a bakmadığım için, Hunter'ın burun deliklerinin genişlediğini fark etmiyorum. "Kuzenim mi?" O, sert bir kahkaha atıyor. "Anlıyorum."

"Öyle mi? Çünkü daha açık hale getirebilirim."

Çevremdeki tepkilerden, Holt'un kuzenine orta parmağını gösterdiğini açıkça anlıyorum.

"Burada olmaz," diyor Samuel tekrar.

Aynı anda, Scott elini Hunter'ın sırtına koyar. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var kuzen. Konuşmak için bir dakikan var mı?"

Bu açıkça Hunter'ı uzaklaştırmak için bir taktik, ama o isteyerek gider ve herkes rahat bir nefes alır.

En azından benim dışımda herkes rahatlar.

Çünkü Holt hala burada ve onun varlığı, vücudumun çeşitli noktalarında karıncalanma hissi uyandıran yıldızlar gibi.

Sonra, kuzeni ortadan kalktıktan sonra, bana doğru yönelir ve şimdi ben yukarı bakmak zorundayım. Ona *bakmak* zorundayım. Anında bakışlarımı yakalar ve kalbim, on yedi yaşımdan beri hiç yapmadığı garip bir şekilde göğsümde takla atar.

"Resmi olarak tanışma fırsatımız olmadı," diyor ve elimi eline alıyor. Bu bir iş el sıkışması, ama aynı zamanda değil. Başka bir sır, başparmağını cildimde gezdiriyor. Sanki parmakları boynumdan aşağıya doğru kayıyormuş gibi hissediyorum. "Holt Sebastian."

"Brystin Shaw." Ama o açıkça biliyor.

Biliyor ve bu düşünceyle kalbim yine çarpıyor.

Asansörde mi öğrendi yoksa sonra mı birleştirdi? Her halükarda, benim işimi biliyor. Ya da sordu. Her halükarda, artık kim olduğumu kesin olarak biliyor.

Bu da bu gecenin hedefiydi. Öyleyse neden heyecanlandığım kadar korkuyorum?

"Zaten tanışmış mıydınız?" Samuel, Hunter gelmeden önceki neşeli havasına geri dönmüş gibi görünüyor.

"Asansörde karşılaştık." Holt, asansörün kısa bir süreliğine sıkıştığını söylemiyor ve bu bir şekilde önemli gibi geliyor. Bir sır daha.

Onun daha önceki sözleri kafamda yankılanıyor ve yüzümü kızartıyor. *Acaba burada, onun fermuarını açıp altında ne olduğunu görebilecek kadar uzun süre sıkışıp kalacak mıyız?*

Bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum. "Elbisem hakkında yorum yaptı."

Tanrım, ne aptalım.

Ağzı hafifçe yukarı doğru kıvrılır ve ancak o anda onun hala elimi tuttuğunu fark ederim. "Evet. Çok güzel bir elbise."

"Kesinlikle," diye onaylar Samuel, ilk kez gerçekten bana bakarak.

"O elbise." Michael tsk diye ses çıkararak bana onun varlığını hatırlatır.

Kimin seçtiğini, kimin ödediğini hatırlatır.

Holt'un elini bırakıp Michael'ın omzuna koyuyorum. "Michael Endlich ile tanıştın mı, benim yapımcım?"

"Ve kocası." Holt'a elini uzattığında, boş kolunu sahiplenici bir tavırla bana doladı. Bu davranışından dolayı biraz şaşırdım. Yüzük takmamıza gerek olmadığına karar veren oydu. Genelde onun elini tutan ve insanlara onun benim olduğunu göstermek isteyen benim.

Kıskançlıktan mı, yoksa açıkça bir avcı olan birinin yanında karısını korumak için bir koca olarak görevini yerine getirmekten mi kaynaklanıyor olursa olsun, bu jestine minnettarım.

Garip bir şekilde, Holt'un sahiplenme tavrından çok, işimi savunmasından daha fazla korunduğumu hissettim.

Holt, evli olduğumu öğrenince şaşırmış olsa da, bunu belli etmiyor. "Geçmişte SNC'de serbest olarak çalışmıştın, değil mi Michael? Babam seni geri almak istediğini söylemişti."

"Evet," diye onayladı Samuel. "Belki bizimle tekrar çalışmayı düşünürsün."

Michael'ın titrediğini neredeyse hissedebiliyorum ve korkunç bir an için, bizim bir takım olduğumuzu unutup beni terk edip etmeyeceğini merak ediyorum.

Ama tabii ki yapmaz. "Çok isterim. Ama şu anda biz bir paket anlaşmasıyız."

"Ah, tabii... elbette. Mantıklı." Samuel bizi şimdiden yazmış. Her zaman erkekleri isterler. Kadınlar sadece fazladan yük. Gereksiz yere suçluluk duyuyorum ve aptalca bir şey söylememek için dişlerimi sıkarak zorunda kalıyorum, böylece Michael beni dışarıda bırakıp fırsatları tartışabilir.

Ama belki de beni ikna etmenin yolu budur. Michael'ın bir yol
İlk açmasına izin verelim.

olar

ak. Bu konuda düşünmeden bir karar vermeden önce, Holt
konuşur. "Bekle, baba. Aklında bir şey mi var, Michael?" "Evet."

Sözleri, mutfak masasında geç saatlere kadar oturup saatlerce beyin
fırtınası yaptığımız zamanları bir an için geçersiz kılar.

Ama sonra durumu düzeltir. "Aslında var. Brystin ve benim. Bir ara
seninle bunu konuşmak isteriz."

İşte bu. Bizim anımız. İlk başta evlenmemizin sebebi, her zaman bu
noktaya gelmeyi umut etmemizdi. Tüm evliliğimiz, ortak hırslarımız üzerine,
birlikte yalnız olmaktan daha ileri gidebileceğimiz fikri üzerine kuruludur.

Şu anda, bu fikrin karşılığını alıp almadığımızı göreceğiz.

Holt, düşünüyormuş gibi bir an durur. Sürekli Michael'a bakıyor,
ama gözleri hala asansörde olduğu gibi vücudumu tarıyor gibi
hissediyorum.

Bu çok bunaltıcı ve Michael'ın kollarının arasına daha sıkı
sokuluyorum, sanki o beni koruyacakmış gibi.

"Önümüzdeki hafta sonu kır evime misafirleri davet ediyorum," diyor
Holt sonunda. "Yaratıcı bir inziva, diyebiliriz. Katılmanızı çok isterim."

Samuel onaylayarak başını salladı. "Harika bir fikir."

Holt'un daveti bana yönelik değil ve kafamın içinde Zully'nin
kendimi savunmam ve yoluma devam etmem gerektiğini söylediğini
duysam da, çenemi kapalı tutuyorum ve Michael'ın daveti kabul
etmesine izin veriyorum.

Ama sonra Holt'un gözleri gerçekten bana dönüyor. Onun yoğun
ilgisi bir spot ışığı gibi hissettiriyor ve ben hem aydınlanmış hem de
hazırlıksız hissediyorum. "Bu, gösteri için bir yedek bulmak için yeterli
bir süre mi?" diye soruyor.

"Oh, ben mi? Beni de orada mı istiyorsun?" Aptal gibi
konuşuyorum, ama bu, hissettiklerime kıyasla hiçbir şey.

"Paket anlaşmasını ikiniz için kabul ettim?" Bu soruda zorlayıcı bir
şey var. Başka bir şey mi soruyor acaba, cevaplamayı bilmediğim bir
şey mi? Doğru cevap vermek istediğim bir şey mi?

"Evet, fazlasıyla yeterli zaman." Michael araya giriyor çünkü o aptal *değil* ve mavi-gri spot ışığı gözlerinden etkilenmiyor.

"Güzel. Cuma sabahı bir araba göndereceğim." Babasına dönerek, vücudunu hareket ettirerek bizi gönderir. "Camden'larla tanıştın mı? Seni tanıştırayım."

Ve sonra gittiler.

"O senden hoşlanıyor." Michael onların arkasından bakıyor.

Hangisi daha kötü bilmiyorum. Onun haklı olması mı? Yoksa benim bundan hoşlanmam mı?

Dairemize girer girmez ayakkabılarımı çıkarırım. Ayaklarım serbest kaldığında, yorgunluğum heyecanımı bastırmaz ve sanki havada yürüyormuşum gibi hissederim.

"Asansörde senin kim olduğunu biliyor olmalı." Michael neredeyse benim kadar heyecanlı. "Bahsettiği bölümler, gösterdikleri tanıma klibinin bir parçası değildi."

"Öyle görünmüyordu. Belki daha sonra biri ona durumu anlatmıştır." Çantamı giriş masasına bırakıp telefonumu alıyorum. Mutfakta bir muz alıp bar taburesine tırmanıyorum.

Michael peşimden geliyor. "Senin işine çok aşinaydı. Seni tanıyordu."

Meyveyi soyarken başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Belki?" Holt benim kim olduğumu biliyorsa, asansördeki an değişir. Kendi istasyonlarından birinde çalıştığını bildiği birine o sözleri söylemezdi, değil mi?

Bana bir yabancıymışım gibi söyleseydi de aynı derecede çılgınca olurdu herhalde.

Çılgınca değil, kırıcı. İçimden öyle hissetmesem de, kesinlikle kırıcı kelimesine takılıp kalmıştım.

"Mesele şu ki," diye başlıyor Michael.

Ama ben, onun nereye varmak istediğini tam olarak bildiğim için sözünü kesiyorum. "Mesele şu ki, biz içerideyiz."

"Biz varız." Gülümser. Sonra Michael'a hiç yakışmayan bir hareketle havayı pompalıyor. "Evet, lanet olsun!"

Gülüyorum ve az önce gelen mesajı kontrol etmek için telefonumu alıyorum.

O sana öyle demedi!

Tabii ki, Zully'ye asansörde olanların ayrıntılarını anlattım. Kocalar vardır, en iyi arkadaşlar vardır. Aradaki farkı bilmeyenler, ikisine de sahip olmamışlardır.

Söyledi!

Bunun tecavüz mü yoksa seksi mi olduğuna karar veremiyorum. Seksi olduğunu söyle.

Aslında tecavüz gibi olduğunu düşünüyorum, ama içgüdülerimle cevap veriyorum. Ya da içgüdülerimden daha aşağısıyla.

Külotumu ıslatacak kadar seksi bir şeydi.

Bunu düşününce nefesim kesiliyor ve yine o aptal kız delisi mide kelebekleri hissediyorum.

Sana zeki olduğumu söylemiştim.

"Bu Zully mi? Övgüyü o mu alıyor?" Michael buzdolabından bir bira alıyor. Mesleki olarak üst düzey biridir, sofistike içkiler içer, ama evde çok daha rahat davranır. "Bu o değildi. Hepsi senin sayende oldu."

"Ve senin," diyorum ve Zully'ye başka bir mesaj yazıyorum.

Bence elbise yüzündendi.

Michael aynı anda konuşur. "Elbise yüzündendi."

Ona bakıyorum ve ses tonundaki o sıcaklığı fark ediyorum. Zengin, yakışıklı ve güçlü bir erkeğin şok edici bir yaklaşımı kadar ateşleyici değil, ama biz bir süredir birlikteyiz. Bana bakışları tanıdık geliyor. Rahatlatıcı.

Ve yine de işe yarıyor.

Özellikle de gecenin heyecanı eklendiğinde.

Uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum, aralarındaki karıncalanmanın tadını çıkarıyorum. "Bu gece çok yakışıklısın. Şık smokininle. Seni şık görünmekten hoşlandığımı biliyorsun."

seni şık görmekten hoşlandığımı biliyorsun."

Gözleri kararmış ve bana tembel bir gülümseme atıyor. Ama sonra ciddileşiyor. "Elbise dikkat çekiyor, ama dikkatleri üzerinde tutamıyor. İyi iş çıkarıyoruz, Brystin. Bizi buraya getiren de bu. Bunu sen kazandın. Biz kazandık. Bunu hak ediyoruz."

Buraya gelmek için harcadığımız tüm emekleri düşününce gözlerim biraz nemlendi.

Duygularımın yoğunluğunu hafifletmek için telefonuma geri dönüyorum ve muzumu ısıyorum. Çok gergindim, yemek yiyemedim, şimdi ise açlıktan ölüyorum, bu yüzden Zully'nin son mesajlarını okurken muzumu hızla yiyorum.

O elbiseyi giyen sensin. Seni tanıyorum. Dikkatli ol, kızım.

Bir arkadaşımın beni bu kadar iyi tanıması hem en iyi hem de en kötü şey. Zully hala beni, kendisinden yirmi yaş büyük, aşka şiddetle inanmayan bir adama sırlıslıkla aşık olan yirmi beş yaşındaki kız olarak görüyor. Doğru. Ben o kızdım.

Ama Michael ortaklıklara ve politikaya inanıyor ve bana evlenme teklif ettiğinde, bu anlaşmanın aşk içermediğini çok iyi biliyordum.

Şimdi otuz üç yaşındayım. Artık o kız değilim.

Kendimi savunmak istemediğimden, telefonumu bıraktım ve Michael'a, o bana yaptığı gibi, meyvemi ısırırken aynı sertliği gösterdim.

"Orada o muzı yerken oldukça kışkırtıcı görünüyorsun." Tezgahın etrafından dolaşıp, birasını bırakıyor ve arkamdan bana sarılıyor. "Yatak odasında kutlama yapalım mı?"

Yani *benim* yatak odamda, çünkü onun odasında asla seks yapmıyoruz. Açık evlilik anlaşmamıza rağmen, evimde başka kadınların izlerini görmekten hoşlanmıyorum.

Yine de onu yatak odamda görmekten hoşlanıyorum, ki Zully bunun hala ona olması gerekenden fazla ilgi duyduğumun kanıtı olduğunu iddia ediyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu sadece kocamla seks yapmaktan hoşlandığımı kanıtı. Bu bir suç mu?

Eli elbisenin yakasından aşağı kayarak göğsümü okşadı ve ben hafif bir inilti çıkardım. Sırtımı kavisledim ve ona ağzımı uzattım

ağzımı uzattım, o da hemen aldı. Arkamda sertleştğini hissedebiliyorum ve bu akşamın ne kadar tahrik edici geçtiğini düşünürsek, yatağa kadar dayanamayacağımızı kolayca anlayabiliyorum.

Ama o beni soymaya başladığında, onu odama götürürüm. Perdeler zaten kapalıdır ve Michael'ın vücudu görülmeye değer olsa da, bu gece karanlığı tercih ederim. Karanlıkta, akşamın tüm heyecanını kucaklayabilirim. Karanlıkta, başka bir elin elbisenin fermuarını açtığını hayal edebilirim. Başka bir ağzın boynuma sıcak nefesini üflediğini.

Farklı bir penis amımın içine giriyor ve ben boşaldığımda, mavi-gri gözler beni izliyor ve ben yok oluyorum.

BÖLÜM ÜÇ

BRYSTIN

Gözlerimi arabanın camından ayırmadan, uzanıp Michael'ı uyandırıyorum. "Bunu görmelisin."

Geriniyormuş gibi bir ses çıkarır ve boğazını temizler. "Vardık mı?"

"Sanırım," diye fısıldadım, limuzinde bölme olmasına ve onun bizi duyabileceğini sanmamama rağmen. "Az önce bir girişte durduk."

Bir süre sonra, demir kapı açılır ve araba tekrar yola çıkar. Michael kemerini çözer ve omzumun üzerinden bakmak için yanıma yaklaşır. "Onlar kiraz çiçekleri mi?"

"Evet. Kesinlikle onlar." Onun görmesini istediğim şey buydu. Uzun yolun iki yanını süsleyen çiçekler tam açmışlardı. Bu kadar güzel bir şey görmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Şanslı bir zamanlama. Bir hafta daha geç kalsaydık, bunu kaçırabilirdik."

Asansörde Holt ile karşılaştığımdan bu yana bir hafta geçti ve her geçen gün, bu durumu gerçekte olduğundan daha fazla kafamda büyüttüğümü hissediyorum. Kariyerimizde bir sonraki seviyeye geçme olasılığının heyecanı, CEO'nun yanında hissettiğim her şeyi geride bıraktı. Bugün ise, Greenwich'e iki buçuk saatlik lüks bir yolculuk ve

muhteşem bir malikaneye varış, bu hafta sonu yapılacak toplantı hakkında hissettiğim son tedirginlik kalıntılarını da ortadan kaldırdı.

Birkaç dakika sonra, limuzin, sadece malikane olarak tanımlayabileceğim devasa bir evin önüne park ediyor. Şoförün kapıyı açmasını bekleyemeyecek kadar heyecanlıyım ve kilit açılır açılmaz dışarı atlıyorum.

"Vay canına." Limuzinin penceresinden bakınca malikane daha da büyük görünüyor. Hayatımda büyük evler görmüştüm ama hiçbirisi bunun gibi değildi. "En az 20 bin metrekare olmalı." "Belki daha fazla." Michael arkamdan arabadan iniyor. "Düşünsenize bu sadece bir hafta sonu evi."

Elimle mastürbasyon yapma hareketini yapıyorum çünkü bu bina tam anlamıyla gösterişli.

Şoför hareketimi fark etmeden önce Michael elimi tutuyor, ama bunu yaparken gülüyor. "Bir gün istediğin yaşam tarzının bu olduğunu sanıyordum."

Omuz silkiyorum. "Bu tür bir yaşam tarzını karşılayabilecek bir kariyer istiyorum."

Kaşlarını kaldırarak bana bakar. İkimiz de biliyoruz ki, bundan sonra her şey mükemmel gitse bile, bu düzeyde bir zenginlik ulaşılabilir değildir. Anderson Cooper ve Sean Hannity muhtemelen buna en yakın iki haberci kişiliktir. En yakın kadın olan Diane Sawyer, en üst sıradaki erkeklerin yarısından daha az değerlidir. Söylemeye gerek yok, ben çok daha azıyla yetinirim.

"Tamam," diye düzeltiyorum, "Bu tür bir yaşam tarzına düzenli olarak davet edilen bir kariyer istiyorum."

Elimi kaydırarak parmaklarımızı birbirine doladı. "İlki daha iyiydi. Büyük hayaller kur, tatlı kız. Neyin mümkün olduğunu asla bilemezsin."

Onun yönüne doğru parlıyorum. Michael bana karşı her zaman cömert bir inançla yaklaşmıştır. Muhtemelen bu yüzden ona bu kadar aşık oldum, çünkü benim yeteneklerime, potansiyelime, kim olabileceğime karşı büyük bir tutku duyuyordu. Bunun aşk olması gerektiğini düşündüm. Kesinlikle aşk gibi geliyordu. Başka ne, birini tüm kusurlarımdan bu kadar kör edebilirdi ki?

O zamandan beri, gözlerindeki yıldızların onun hayallerinin gerçekleşmesiyle ilgili olduğunu, benimkilerle ilgili olmadığını öğrendim. En azından bu konuda dürüst. Bir gün başka bir şey olabileceği fikrine tutunan benim.

Hayır, bu doğru değil. Ben tutunuyordum. Artık değil.

"Bay ve Bayan Endlich." Mülkü hayranlıkla izlemekle o kadar meşguldüm ki, çizgili bluz ve dar pantolon giyen kadını ancak şimdi fark ettim.

"O Bayan Shaw," diyor Michael.

"Özür dilerim. Bunu düzelteceğim. Ben Carol, buradaki ev yöneticisiyim. İkinizi de Adeline'e hoş geldiniz demek istiyorum."

"Adeline mi?"

"Bu mülkün adı," diyor Michael, her zamanki gibi gösterişli bir şekilde.

"Doğru, Bay Endlich. Irving Sebastian'ın rahmetli eşinin adını almıştır."

"Samuel'in babası mı?" diye soruyorum, tüm VIP'leri doğru anladığımdan emin olmak için. Ve şimdi bu mülkün Holt'a değil de aslında ona ait olup olmadığını merak ediyorum.

"Evet. Ancak buraya bu ismi veren, burayı satın alan Holt Sebastian'dı. Büyükannesinin anısına." Bu sorunun cevabı da buymuş. "Bu hafta sonu burada olmanızdan çok memnun. Yolculuğunuz şu ana kadar iyi geçti mi?"

"Harika geçti," diyorum, yelekli ve kravatlı bir adam limuzin şoförünün araba yoluna bıraktığı bagajları toplarken. "Oh, teşekkürler."

Michael'a bakarak bahşış vermemiz gerekip gerekmediğini sorarım. Cüzdanına uzanmamıştır ve bu tür durumlarda ne yapacağını benden daha iyi bildiğine inanıyorum.

Carol, adamın yanından geçebilmesi için kenara çekildi. "Bunu duyduğuma sevindim. Alejandro bagajlarınızı odanıza götürecek. Önce odanıza gidip hazırlanmak mı istersiniz, yoksa size tesisi gezdirmemi mi istersiniz?"

Hâlâ elimi tutan Michael'a bakıyorum.

"Sana kalmış." Benim bakışımın turla ilgili bir soru olduğunu düşünüyor. Aslında, odayı paylaşma konusundaki düşüncelerini anlamaya çalışıyordum. O, bütün gece sevgilisinin yatağında kalacak türden bir adam değil.

Onun rahatsız görünmemesini önemsememeye çalışıyorum. "Önce oryantasyon, sanırım."

Onu ön kapıdan takip ediyoruz, ancak fuayenin diğer tarafında başka bir kapı olduğunu görüyoruz. İkinci kapının dışında, bizi evin içine götürmeden önce duvardaki panele bir şifre giriyor.

Beklendiği gibi, malikanenin içi de dışı kadar görkemli. Hatta daha da fazla. Bir spiral merdiven ve üst kattaki tavandan büyük salona uzanan bir kristal avize var. Uzak duvarda, geniş arazileri gören tavandan tabana pencereler sıralanıyor. Mobilyalar modern, ama baktığım her yerde zenginlik izleri var. Kristal kapı kolları, altın kaplama aynalar, karmaşık süslemeler.

Michael benimden daha deneyimli olmasına rağmen, o da benim kadar büyülenmiş görünüyor. "Zemin bakır gibi görünüyor," diye fısıldıyorum ona.

"Bence bakır," diyor.

Kahretsin, diye mırıldanıyorum. O da cevaben elimi sıkıyor.

"Kütüphane doğu kanadında." Carol koridoru işaret ediyor. "Spor salonu, oyun odası ve sinema salonu da öyle. Mutfak batı kanadında, ama oradan doğrudan bir şeye ihtiyacın olmayacaktır. Acıktığında, herhangi bir ev telefonunu al ve 2'yi çevir. İçecekler için de aynı şey geçerli, ancak kütüphanede ve yemek odasının yanında bir bar var." Konuştuğu her şeyi işaret ediyor.

"Gerçek bir sinema salonu mu var?" Bu kadar hayranlık duymak istemiyorum, ama gerçekten hayran kaldım.

"Ve bir spor salonu," Michael, ilgilenmediğimi bilerek alay ediyor. "Nerede olacağımı biliyorsun," diye karşılık veriyorum.

"Kütüphanede." Elimi bırakıp şakacı bir şekilde popomu tokatlıyor.

"Dur," diyorum, yüzümün kızardığını hissederek.

Carol bu etkileşimi görse de, bunu kabul etmiyor. Oryantasyonuna devam ediyor ve bizi pencerelere götürüyor, ilk başta manzaranın ne kadar güzel olduğunu görmemiz için olduğunu düşünüyorum. Meğer bu seçim daha pratikmiş. "Buradaki teras koltukları herkesin kullanımına açıktır ve odanın diğer tarafındaki kapıdan erişilebilir. Havuz sol tarafta." Diye işaret ediyor. "Havuz evi ileride.

Orada duşlar ve sauna da var. Herkesin kullanabileceği bir yer, bunu unutmayın."

Michael'a bakıyorum, ama o hala pencereden dışarı bakıyor.

"Açık hava mutfağı havuz evinin ilerisindedir. Öğle yemeği yaklaşık bir saat sonra orada servis edilecek. Açık büfe tarzında olacak, bu yüzden giyinip süslenmenize veya zamanında gelmenize gerek yok. Evin diğer tarafında tenis kortları ve onun ötesinde ahırlar var. Kortun kenarındaki depo odasında racketler var. Sheva akşama kadar atlarla orada olacak, binmek isterseniz, ama sabah gitmenizi tavsiye ederim. O saatlerde bahęe en güzel halindedir ve atlar da dinçtir."

"Yarın binmek güzel olabilir, Michael."

Kararsız bir şekilde başını salladı. "Ya da belki tenis oynayabiliriz."

Bana öğretmeye çalıştı ve benim umutsuz vaka olduğumu biliyor. "Orada kendi başınasın."

"Bensiz de yapacak çok şeyin olduğuna eminim." Benden uzaklaşıp pencereye yaklaşır, başını havuzun olduğu yöne doğru uzatır.

Onun bakışını takip ediyorum ve orada insanlar olduğunu görüyorum. Yüzlerini seğebilecek kadar yakın değiliz, ama kesinlikle kadınlar var. Bikini giymiş düzgün vücutlu kadınlar.

"Başka misafirlerimiz olduğunu fark ettin." Carol, Michael'ın ilgilendiği şeyin bu olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

Ben daha iyi biliyorum.

"Çoğu havuzda gibi görünüyor, sen de onlara katılabilirsin. Bugün çok rahatız. Akşam yemeği dışında resmi bir toplantı yok."

"Holt buralarda mı?" Michael'ın hayretle bakması neden onu aklıma getiriyor bilmiyorum, ama öyle.

Michael, CEO'nun adının geçmesiyle bana dönüyor. "Korkarım şehirden henüz dönmedi. Ama benden sana ev sahipliği yapmamı ve bu hafta sonunun her açıdan senin için keyifli geçmesini sağlamamı istedi."

Neden hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyorum. Ya da neden bu hafta sonu olasılıklar hakkında konuşmakla geğmeyecek ya da "yaratıcı

"yaratıcı tatil"in Holt Sebastian için benim için olduğundan farklı bir anlam ifade ediyor olabileceğinden endişeleniyorum.

Michael moralini bozmamış görünüyor. Kolunu belime doluyor. "Odalarımıza gidip öğle yemeği için hazırlanalım mı? Ben havuza girmek istiyorum."

Havuz mu, yoksa havuzdaki kadınlar mı? Bazen bu ayrımın beni ilgilendirmemesi gerektiğini unutuyorum.

Zorunlu olsa da, ona gülümser ve başımı sallarım.

Okuduğum kitaptan başımı kaldırıp, yüzme alanına giren başka bir kadın daha görüyorum. Öğleden sonra birkaç kadın gelip gitti. Erkekler de geldi ama ben vücudumu onlarla karşılaştırmıyorum. Yüz yirmi yaşlarında olan tüm bu güzel kadınlar yüzünden, makarna yerine büfeden balık seçtim.

Şu ana kadar kimseyi tanımadım, ama en azından biri Sebastian'a benziyor ve Michael birkaç sektör insanını gösterdi. Öğle yemeğinde beni birkaçıyla tanıştırdı, ama hiçbirini onu iPad'iyle güneşlenmekten alıkoyacak kadar ilgisini çekmedi. Daha önce havuza dalması dışında, benim yanımda kaldı.

Bu, onun bakışlarını yakalamadığım anlamına gelmez. Tabii ki ben de bakıyordum, ama benim bakışlarımın nedeni onunkinden farklıydı.

Bu yeni kadın bornozunu çıkardığında, onun aslında benim yaşımdan çok Michael'ın yaşına yakın olduğunu fark ettim. Sonra onu tanıdığımı fark ettim. "Aman Tanrım, bu Jessa Jones."

Michael başını eğip güneş gözlüklerinin üzerinden bakıyor. "Onu yıllardır görmemiştim. Harika görünüyor."

Kafamı çevirip ona inanamayan bir ifadeyle bakıyorum. "Jessa Jones'u tanıdığını bana hiç söylemedin." O, SNC'nin en önemli kadın kişiliği. Onun kariyerinde ona ne kadar hayran olduğumu biliyor. O kadın ciddi bir hedef.

"Eminim söylemişimdir." Hayır, söylemedi. "Onu tanımıyorum. Birkaç kez karşılaştık. Geçerken."

Bu, onunla yattığı anlamına geliyor. Umarım bu uzun zaman önce olmuştur, ama öyle olmasa diye ona bu konuda baskı yapmamaya karar veriyorum.

Sanki benim kendimi savunmasız hissettiğimi sezmiş gibi, uzanıp çıplak bacağıma rahatça dokundu. "Onunla konuşmalısın."

Öylece mi? Hayır, olmaz. "Ne diyeceğim ki?" "Seni tanıştıtabilirim."

Açık evlilik olsun ya da olmasın, onunla ve onun yattığını bildiğim bir kadınla birlikte olmak bana rahatsızlık veriyor. "Hayır. Sorun değil."

Bana saçmaladığımı düşünüyormuş gibi bakıyor, ama konuşurken sesi azarlayıcı değil, cesaret verici. "Bu hafta sonu, sektördeki diğer insanlarla kaynaşmak için. Sokakta ona yaklaşan hayran bir kız değilsin. Kendinden emin ol. Onunla konuş."

Onun haklı olduğunu biliyorum, ama kendimi sandalyemden kaldıramıyorum. Bikinili kadınların hepsinin sadece göz zevki için burada olduklarını düşünmüştüm, ama şimdi aklıma geldi ki, hepsi benim gibi olabilirler - kendi programlarını yapmak isteyen yerel gazeteciler. Bugün de en küçük mayomu giydim. Hepimiz kadınsı cazibemizi kullanarak dikkat çekmeye mi çalışıyoruz? Birden kendimi aptal ve küçük hissediyorum.

Michael, nedenini bilmesen de isteksizliğimi hissediyor. "Bu sadece ilk günümüz. Başka fırsatlar da olacak. Doğru zaman olmadığını düşünüyorsan, akşam yemeğine ya da yarınki kahvaltıya kadar bekle."

O anlayışlı davranıyor ve bu da benim kendimi güvensiz hissetmeme neden oluyor. "Hayır. Şimdi onunla konuşacağım. Sadece kafamda ne söyleyeceğimi prova etmek için birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Bana gülüyor. "Her öğleden sonra televizyonda haftada yarım milyondan fazla izleyiciye doğaçlama konuşuyorsun, ama *'tanıştığımıza memnun oldum'* demeyi prova etmek zorundasın."

"Çünkü, tabii ki, sadece *'tanıştığımıza memnun oldum'* diyemem. Esprili, çekici ve zeki olmam lazım. Kesinlikle zeki." Kendimi utandırabileceğim tüm yolları düşünerek telaşlanıyorum.

Sandalyeden eğilip omzumu öper. "Ne dersen o, tatlı kız." Bakışları havuzun karşısına kayar ve özellikle dolgun göğüslü bir kıvıllı saçlı kadına kısa bir süre takılır, sonra daha önce konuştuğumuz bir grup erkeğe doğru devam eder.

"Sözümü tutmalıyım." Ayağa kalkar. "Joe ve Arman'ı yakalayacağım. Sanırım konuştukları kişi Steele Sebastian."

Aile ağacını hatırlamaya çalışıyorum. Holt'un küçük kardeşi. "Samuel'in en küçüğü mü?"

"En küçük oğlu, her neyse. Geliştirme alanında çalıştığını duydum. Onunla konuşmak iyi olabilir."

"Tamam." Dikkatim tekrar Jessa'ya dönüyor. En iyi yaklaşımın ne olması gerektiğini düşünmeye başlıyorum. Ama Michael ayağa kalktığı anda, "İyi şanslar, tatlım" diye ekliyorum.

Sonra kitabımı kaldırıp okumaya başlıyorum, idolümle konuşmak için cesaretimi toplarken.

"Affedersiniz, sizi rahatsız etmek istemem."

Nadiren de olsa, bazen erteleme benim lehime işler. Güneşten gözlerimi korurken, Jessa Jones orada durmuş, dikkatimi çekmeye çalışıyor.

"Merhaba. Merhaba!" Hemen oturmaya çalışırken kitabımı yere atıyorum. "Özür dilerim."

O da aynı anda özür diler ve eğilip benim için *The Witching Hour* kitabımı alır. "Seni korkutmak istemedim."

Kitabı bana uzatıyor, okuduğum yeri kaybetmişim. Can sıkıcı, ama kimin umurunda? Karşımda Jessa Jones var. "Hayır, sorun değil. Ben sadece... merhaba. Sorun değil. Gerçekten."

Gördün mü? Bunu planlamamıştım, o yüzden beceriksizce davranıyorum.

"Kitabına gerçekten dalmış görünüyordun, ama kendimi tutamadım. Michael Endlich'i sonunda kapmış olan kadınla tanışmak için yanına gelmek zorundaydım." Çıplak parmağıma bakıyor ve aniden dehşete kapılmış gibi görünüyor. "Sen karısısın, değil mi?"

Gülmekten başka yapacak bir şey yoktu. "Evet. Ben karısıyım."

"Uff. Bir an için başım belaya girdi sandım." Yanımdaki koltuğun kenarına oturur. "Bak kızım, bilmiyorsan söyleyeyim, birçok kadının imrendiği birisin."

"Farkındayım."

"O, benden sonra çekilen dizide çalışıyordu. Ne zamandı? En az on yıl önce. Hatırlamıyor bile olabilir. Tanrım,

aksanındaki o hafif Almanca tonu. Bundan daha seksi bir şey var mı? Unf." Elini göğsüne koyar, bayılmak üzere.

"Bana mı anlatıyorsun." Garip bir şekilde, birinin kocama hayran olması bana tuhaf gelmiyor. Kadınların, onun gibi birini nasıl bulduğumu merak ederek bana attıkları kötü bakışlardan sonra bu hoş bir değişiklik.

"Stüdyoda tanıdığım herkes onun parmağına bir yüzük takmayı planlıyordu. Sonunda genel kanı, onun asla yerleşmeyeceği yönündeydi. Bu yüzden tebrikler."

"Yerleştiğinden emin değilim. İkimiz de yüzük takmıyoruz, bu yüzden genel kanı pek de yanlış sayılmaz. Ama bir tören yapıldı ve yasal olarak evlendiğimizi belirten bir belgem var." Onun yönüne bakıyorum ve Joe ve Arman ile konuşuyor olmasına rağmen, busty kızıl saçlı kadının da onlara katıldığını fark ediyorum. "Eğer bunun bir önemi varsa."

Hızla gözlerimi Jessa'ya çeviriyorum, ama çok geç. O benim bakışlarımı çoktan fark etmiş. "Önemli. İnan bana, sandığından daha önemli."

Bunun doğru olduğundan emin değilim, ama SNC'nin tanrıçasına önemsiz şüphelerimi yüklemeyeceğim. "Biliyor musun, bunu itiraf ettiğime inanamıyorum, ama gelip kendimi tanıtmak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Eminim bunu sürekli duyuyorsundur, ama ben gerçekten çalışmalarının büyük bir hayranıyım."

Bana elini sallıyor. "Oh, lütfen. Ben çok cana yakın biriyim." Bir süre sonra gülüyor ve ben de ona katılıyorum. "Tamam, belki de değilim. Ama bunlar tanışma partileri olmalı. Dürüst olmak gerekirse, seni Michael'la görene kadar, senin de tavşanlardan biri olduğunu sanıyordum."

"Tavşanlar mı?"

"Bastian Tavşanları mı? Onlara öyle diyoruz." Michael'a odaklanmak için yer değiştiren kızıl saçlı kıza doğru başını sallıyor. "Görünüşe göre ben geldiğimde burada her zaman bir avuç kadar tavşan oluyor, hiçbirisi önceki sefer buradaki kızlarla aynı değil. Onlar temelde Sebastian hayranları, ama haberlerle ilgili herhangi bir şey okuduklarını sanmıyorum. SNC'nin ne olduğunu biliyorlar mı, onu bile bilmiyorum."

Bana dönerek, "Özür dilerim. Bu çok kaba bir laftı ve ben diğer kadınları aşağılayan biri olmak istemem. Demek istediğim, senin sadece bir tavşan olmadığını fark ettiğim için mutlu olduğumdu."

Hem kinci tavrını hem de bunun için özür dilemesini takdir ediyorum. "Hayır.

Tavşan değil. Sadece bir eş."

"Hayır, sadece bir eş değil. Yanlış mı duyuyorum, yoksa bu sektörde değil misin? Öyle duyduğumu sanıyordum."

"Oh, tanrım." Birden utandım. "Küçük bir program. *New Jersey Now*. Sanki Broadway yıldızına lise tiyatro grubumdan bahsediyorum gibi hissediyorum."

"Dur. Hepimiz bir yerden başlamalıyız. Kaç yaşındasın? Otuz mu?"

"Otuz üç."

"Ve şimdiden bir geliştirme haftasonu davetiyesi aldın. Ekip seni SNC'ye bir şey için mi çağırıyor?"

Atı arabadan önce koşmak istemediğim için omuz silkiyorum.

"Bunu konuşacağımız izlenimini edindim, ama bilmiyorum."

"Seni kim davet etti? Samuel? Richard? Steele?"

"Holt."

"Ah." Bu tek hecede çok fazla ima var ve onu çözemesem de, tonunu anlayabiliyorum.

"Umutlanmamalıyım. Anlıyorum." Beklentilerimde makul davrandığımı düşünüyordum, ama hayal kırıklığı ağır bir taş gibi mideme çöküyor.

"Hayır, hayır, ben öyle demiyorum." Jessa şezlongda uzanarak vücudunu bana dönük tuttu. "Bak, ben Samuel görevdeyken bu işe başladım. Samuel... Onu kahraman gibi göstermeyeceğim. Bu erkeklerin dünyası, ikimiz de bunu biliyoruz. Ama seninle konuşurken gözlerini boyun çizgisinin üstünde tutardı ve maaşını cinsiyete değil izleyici sayısına göre belirlerdi — bazen ikisi arasında pek fark olmaz. Ama tutarlıydı. Kurallara uyardı — berbat kurallara, ama sapmadı. Onunla ne bekleyeceğini bilirdin."

"Peki ya Holt ile...?"

Kafasını sallayarak emin olamadığını belli ediyor. "Bu göreve geleli henüz bir yıl oldu, bu yüzden bir şey söylemek için henüz çok erken."

"Senin bir fikir sahibi olman için yeterince erken gibi görünüyor."

Yakalanmış gibi sırtıyor. "King-Kincaid skandalı onun için büyük bir zaferdi. Ama bunu istasyona getiren gazetecileri değildi, Holt'un kendisiydi. Üstelik anonim bir kaynakla. Sonunda her şey doğrulandı, ama bu bilgiyi nereden aldı? Milyarderler kulübünün üyesi, yani bağlantıları var, ama milyarderler kulübü genellikle kendi üyelerini korur. Kardeşlerden birini ifşa etmek..."

"Kurallara aykırı," diye onun yerine cümleyi tamamladım. "Doğru."

Bu hikayenin yeni detaylarını düşünüyorum. Bir yabancı olarak, bilginin haberi yapan muhabirlerden birinden geldiğini varsaymıştım. Jessa bunu CEO'nun aleyhine bir durum olarak sunuyor. Ben o kadar emin değilim. "Belki de o gerçekten gerçeği önemsiyordur."

Şüpheli görünüyor. "Bence skandal onu ilgilendiriyor. Her halükarda, o bir yıkıcı, ve bu anlamına o öngörülemez olduğu ve öngörülemez olması, Holt'un seninle ne yapmayı planladığını hiç bilmediğim anlamına geliyor."

Bir kez daha bakışlarım Michael'a yöneliyor. Seksi genç bir tavşanla samimi olması hiç de şaşırtıcı değil ve merak ediyorum... öngörülemez olmak gerçekten o kadar kötü bir şey mi?

HOLT HÂLÂ GELMEMİŞTİ ben yatmak için yatak odama çekildiğimde.

Öğleden sonrasını Jessa'nın yanında geçirdim. Akşam yemeğinde Michael, Joe ve Arman'a katıldık. Tavşanlar, görünüşe göre, yemek masasına davet edilmemişti. Ama yemekten sonra Michael, "erkekler arası zaman" için ortadan kayboldu, ki bunun bir euphemism olduğundan emindim, ve ben de akşamın geri kalanını kütüphaneyi inceleyerek geçirdim.

Yüzümü yıkayıp uyku şortumu ve tişörtümü giydikten sonra, kitabımla birlikte kraliçe yatakta uzanıyorum ve Michael'ın geceyi nerede geçirdiğini düşünmemeye çalışıyorum. Komodinin üzerindeki saat gece yarısına çeyrek var diyor ki, tam o sırada kapım açılıyor.

"Selam tatlım. Yatağa girdin mi?"

Michael'ın burada olmasına sevindiğim için kendimden nefret ediyorum. "Bu gece seni göreceğimi sanmıyordum."

Başını eğip, sanki aptalca davranıyormuşum gibi bana bakıyor. "Başka nerede uyuyabilirim ki?" diye soruyor, ayakkabılarını çıkarıp gömleğinin düğmelerini açıyor.

Kızıl saçlı tavşanın odasında. "Bilmiyorum."

Soyunmayı bırakıp bana kaşlarını çatarak baktı. "Brystin." Yumuşak sesiyle konuştu. Tatlı davranırken ya da beni ikna etmek istediğinde kullandığı ses tonuydu.

Gözlerim yanıyor, bu yüzden tekrar kitabımı okumaya başlıyorum.

Yatağa uzanır ve elini örtünün üstüne, uyluğumun üzerine koyar. "Hey. Ben buradayım, Brystin."

Duygusal davrandığım için kendimden tiksinererek başımı salladım. Kıskanç olduğumda bundan nefret ederdi. "Emin değildim."

"Emin ol. Hey. Bana bak." Dediğini yapmamı bekliyor. "Bizim için buradayız. Tamam mı?"

"Tamam. Tamam." Elimi onun sarkık saçlarında gezdiriyorum. "Ben..." Bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyorum çünkü elbette bu kelimenin ardından gelen neyse onu yapıyordum. "Ben sadece..."

Bana acıyor. "Çok geç kaldım. Artık buradayım." Yüzümü avuçlayıp öpebilmek için bana yaklaşıyor. Onun öpücüklerinde kendimi kaybetmek çok kolay. Düşündüklerimi unutturmaları neredeyse manipülatif.

Çok geçmeden eli boynumdan aşağıya, tişörtümün altına kayarak göğüslerimi sıkmaya başlıyor.

"Michael," diye inlerim, ama uzaklaşıyorum. "İnsanlar bizi duyabilir."

"Bırak duysunlar." Öpüşmeye devam eder ve elini daha aşağıya indirir, şortumun içine sokar ve benim hoşlandığım şekilde beni okşar.

"Michael." Onu nazıkça ama kesin bir şekilde itiyorum.

"Gerçekten mi?" Hayal kırıklığına uğramış ve bu neredeyse fikrimi değiştiriyor.

Neredeyse.

"Eğer insanlar senin sevişmeni duyarsa, sırtına alkışlar yağar. Eğer beni duyarsa, bana sürtük derler ve birdenbire haberleri anlatacak kadar akıllı olmayan bir kadın olurum." Bu doğru, ama daha da doğru olan şey, onun

onun başka birinin yatağından bana gelip gelmediğini bilmiyorum ve bu gece bunu ayırmak için havamda değilim.

"Sessiz olabilirsin." Ama savaşı çoktan kaybettiğini biliyor gibi görünüyor.

"Sessiz kalmakta çok kötüyüm." Bu da doğru.

İsteksizce uzaklaşıyor. "Anlıyorum. O zaman duşa gireceğim."

"Tamam. Ne zaman kalkmayı planlıyorsun?" Alarmı kurmak için telefonuma uzanıyorum ve burada olmadığını fark ediyorum. "Sanırım cep telefonumu kütüphanede bıraktım."

"Gidip bakmamı ister misin?"

"Hayır." Yarın almayı düşünüyorum, ama o zaman şarjı bitecek ve şarjı bitmiş bir telefonla kalmaktan nefret ediyorum. "Nereye bıraktığımı tam olarak biliyorum. Hemen dönerim."

Koridor karanlık, ama kütüphane son oda olduğu için bulması kolay. İki katlı, kitap severlerin hayallerindeki oda. Birinci katta şömine ve çalışma masası var, duvarlar kitaplıklarla kaplı. İkinci katın ortası aşağıya açık, ama pencere kenarındaki birkaç koltuk hariç, tüm çevresi başka bir kitaplık sırası ile kaplı. Bu, şimdiye kadar keşfettiğim bu malikanede en sevdiğim yer.

Koridorun sonunda, cam kapılardan birini sessizce itiyorum ve ışığı açmama bile gerek kalmıyor çünkü raflar aydınlatılmış ve telefonumu tam beklediğim yerde görebiliyorum. Hemen onu alıp, hemen geri çıkmayı planlıyorum.

Ama sonra aşağıdan sesler duyuyorum ve bunlardan birinin Holt olduğunu fark edince donup kalıyorum.

"İnan bana, burada olmak istedim," diyor. "Herkes buraya sorunsuz ulaştı mı?"

"Öyle görünüyor."

Dikkatlice korkuluğa doğru adım atıp kenardan aşağıya bakıyorum ve onunla birlikte olan kişinin kardeşi Steele olduğunu fark ediyorum. Akşam yemeğinde onunla kısa bir süre tanışmıştım, ama sesinden onu tanıyacak kadar onunla konuşmamıştım.

"Sen yokken ilginç bir şey olmadı." Steele, masada duran kardeşine koyu kırmızı renkli bir sıvı dolu bir bardak uzattı.

masanın başında duran kardeşine bir bardak uzattı.

Holt bardağı alır ve bir yudumda yarısını içer. "Teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı."

"Seni ne alıkoydu? Yönetim kurulu toplantısı o kadar uzun sürmüş olamaz."

"Bahse girer misin?" Holt içkisini bir yudum daha alır ve sandalyeye çöker. "Son çeyreğin rakamları bu sabah geldi."

"Oh. O kadar mı kötü?"

Bu konuşma için burada olmamam gerektiğini biliyorum. Doğası gereği meraklı biriyim, ama beni buraya bağlayan sadece gazetecilik merakı değil. Bu adam. Bu güçlü, korkutucu yaratık, ailesiyle özel olarak paylaştığını düşündüğü bu anda, savunmasız ve hassas görünüyor.

"Babam mutsuz değildi." Holt yavaşça nefes verdi. "Ama o tek başına biriydi ve rakamlar kesin değildi. Yönetim kurulunun bazı üyeleri - isimlerini söylememe gerek yok herhalde - saatlerce bu rakamları sorguladılar."

"Siktir. Onlar Reynard amcanın maaşlı çalışanları olmalı. Bunu biliyorsun."

"Kanıtlayamam."

Steele masanın kenarına oturur. "Peki sonuç ne oldu?"

Sen çıktın mı?"

Holt başını sallar ve içkisini bir yudum daha alır. "Hayır, çıkmadım. Henüz."

"Bir planın var, değil mi? Bir planın olmalı." Holt neredeyse gülmek üzereydi. "Üzerinde çalışıyorum."

Yemin ederim ses çıkarmadım, ama bir şey ona benim varlığımı fark ettirmiş olmalı ki, tam o anda başını kaldırıp gözlerime baktı. Gözleri beni yuttu ve ben donakaldım. Avcının sivri silahının nişan aldığı bir geyik gibi.

"İnan bana." Hâlâ kardeşine konuşuyor gibi görünüyor, ama bana konuştuğundan eminim. "Üzerinde çalışıyorum."

Bunun bir tehdit mi yoksa bir söz mü olduğunu bilmiyorum, ama beni hareketsizliğimden kurtaracak kadar cesur bir söz. Korkuluktan itip kendimi kapıdan dışarı atıyorum

kapıdan çıkıp, güvenli olan kocamın ve odamın yanına koşuyorum.

BÖLÜM DÖRT

BRYSTIN

Güneşten korunmak için gözlerimi elimle kapatıp, sağ tarafıma bakabildiğim kadar uzağa baktım. Ağaçlar ve çimenlikler dışında hiçbir şey yoktu. Solumda da aynı şey vardı. Arkamda da. Gitmemem gereken tek yön düz yoldu. Önümde yüz metre kadar ileride devasa bir gölet vardı ve bugün onu kesinlikle görmemiştim.

Görüş alanımdaki her şey çok güzel.

Sorun şu ki, hiçbiri tanıdık gelmiyor.

Bir iç çekerek, cebimden telefonumu çıkarıyorum ve son yarım saattir ertelediğim şeyi yapıyorum: Michael'a mesaj atıyorum.

Sanırım kayboldum.

Ekranıma bakıyorum. Neyse ki, burada sinyal iyi ve mesajım gönderilmiş gibi görünüyor, ama okunmamış.

Peki Michael neden okusun ki? Bu sabah Joe ile tenis oynamayı tercih etti ve Michael, oyun sırasında tüm dikkatini dağıtan unsurları ortadan kaldıran acımasız bir rakip. Onun oyun oynamak için cep telefonunu yanına aldığı bir anı hatırlamıyorum.

Daha da kötüsü, bana doğru gelen kara bulutların yağmur getirecek türden olduğuna eminim.

Siktir.

Jessa ile sinemaya gitmek v 'daki odada ile grubu 'nin izlemek henüz

yayınlanmamış bir film izlememi istedi.

Gözlerimi bir kez daha kapatıp her yöne bakarak, evin yakın olduğunu gösteren herhangi bir ipucu arıyorum. Bu sefer göle döndüğümde, bir at ve binicisinin koşarak geçtiğini görüyorum.

İşaret vermek üzereyken aniden içime kötü bir his düşüyor. Ya Adeline malikanesinin sınırlarından çıkmışsam? Ya binici, onun mülkünde olduğum için bana kızacak biri ise?

Daha da kötüsü, ya evden biri ise ve kaybolduğumu itiraf etmek zorunda kalırsam?

Daha da kötüsü, ya Holt ise?

Bu düşünceyle, uzun çimlerin arasında görünmemek umuduyla çömelirim. En yakın ağaca bu şekilde sürünerek giderim ve sırtımı gövdeye dayarım. Kalbim göğsümde güm güm atarken, bu pozisyonu sanki bir ömür boyu sürdürürüm.

Sonunda, göle doğru bakmaya cesaret ediyorum. Orada at ve binici yok.

Çünkü arkamı döndüğümde tam arkamdalar.

Neredeyse kalbim yerinden çıkacak. "Aman Tanrım."

"Korkuttum mu?" Holt'un boğuk sesi kalbimin atışını iki katına çıkarır.

Tabii ki Holt. Tabii ki o.

"Korkmak hafif kalır. Beni çok korkuttun.

Nasıl bu kadar sessizce yaklaştın? Ninja mısın sen?"

Dudakları bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Seni korkutmanın ne anlama geldiğini merak ediyorum. Bu, artık korku hissetmediğin anlamına mı geliyor?"

Birdenbire o asansörde, sınırları olmayan bir adamla karşı karşıya kaldım. Açıkça benim sınırlarımı ihlal etmek isteyen bir adam.

Bilinçli olarak yapmadan bir adım geri çekiliyorum. "Sadece bir söz. Um. Boş ver."

Bu arada, sıkı binici pantolonunun içinde, atın sırtına yapışan sert uyluklarının görünüşünü hiç önemsememeye çalışıyorum. Daha az başarılı bir şekilde, gözlerinin keskin bakışlarını, vücudumun kıvrımlarını tararken ve çıplak bacaklarımın her santimini incelerken hiç önemsememeye çalışıyorum.

Gerçekten şort yerine kot pantolon giymeliydim.

"İsrar ediyorsanız, Bayan Shaw. Ve sorunuzun cevabı: Knight spor amaçlı avlanmak için eğitilmiştir. Avına sesini çıkarmadan yaklaşmayı bilir."

Benim av olduğum önerisi, omurgamda pek de hoş olmayan bir titreme yaratıyor. "Oh. Doğru."

O başını salladı. "Genelde bir tilki veya tavşanın neden ortadan kaybolmaya çalıştığını anlıyorum. Saklandığınız nedeni paylaşmak ister misiniz?"

"Saklanmıyordum," diye yalan söylüyorum. "Ben..." Bu tür durumlarda yeterince hızlı düşünemiyorum. Michael'ı taklit ederek omuzlarımı geriye atıyorum ve konuyu başka yöne çekmeye çalışıyorum. "Komik bir hikaye. Bu sabah, aslında atlardan birini çıkarmayı düşünmüştüm, ama sonra çok uzağa gidip kaybolmaktan korktum. Bu yüzden yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Ve yine de kayboldum."

Sırf sorusuna cevap vermekten kaçındığımı çok iyi bildiği için sırıtıyor. "Epey bir yürüyüş olmuş. Evden neredeyse üç mil uzaktasın."

"Beş... kilometre mi? Vay canına..." Ama Knight'ı yaklaştırmış ve ben yine o kalçalara hayran hayran bakıyorum. Onun servetinin ve gücünün boyutunu önceden bilmeden, bu şekilde tanışmış olsaydım, bu atı idare edişinden anlardım.

Gülmüyor, ama ifadesinden açıkça eğlendiği anlaşılıyor. "Eminim uzun yürüyüşün seni bitkin düşürmekle de bir ilgisi vardır."

Saçımı elime alıp, at kuyruğumdan birkaç telin çözülmüş olduğunu fark ediyorum ve cevap olarak akıllıca bir şey söylemeye çalışıyorum. Bu, o anda inceleyemediğim sayısız nedenden dolayı imkansız, en önemlisi de, sikmek ve Holt hakkında çok fazla düşünmenin tehlikeli olabileceğini düşünüyorum. Ve güçlü uyluklar. Ve sert şeyler.

"Buna ne diye cevap vereceğimi bilmiyorum," diye patladım. Dürüstçe.

Fazla dürüst, çünkü artık beni ne kadar kolay alt edebileceğini biliyor.

Adil olmak gerekirse, eminim zaten biliyordu. Bu sefer gülüyor. "Touché."

Cidden, neden o yanımda olduğunda her seferinde bu kadar dağınık oluyorum? Bu adamla asla yalnız kalmamam lazım. "Şu anda burada olman iyi oldu."

Bana yol tarifini yapabilirsiniz..." Knight'tan iniyor, bu yüzden duraksıyorum.

Tanrım. Eğer benimle birlikte yürümeyi teklif ederse, gerçekten öleceğim. "Ne yapıyorsunuz?"

"Atımdan iniyorum." Yere indiğinde, Knight'ı bana doğru yönlendirerek aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Zaten çok büyük bir mesafe değildi ve ben hem klostrofobik hem de heyecanlı hissetmeye başlıyorum.

"Yürüyerek dönebilirim, söz veriyorum. Sadece yolu göstermen gerekiyor. Gerek yok..." Ve şimdi tam yanımda, at, misk ve o lanet sandal ağacı kokuyor.

"Knight'a merhaba de, Brystin."

"Ah, beni atınla tanıştırıyorsun." Tamam. Anlayabilirim. "Merhaba Knight. Tanıştığımıza memnun oldum." Hayvanın burnunu okşuyorum, vücudunun geri kalanı gibi siyah. Holt Sebastian siyah bir at dışında başka neye binebilir ki? Bu çok ona yakışıyor, tahmin edebilirdim.

"Evet, seni atımla tanıştırıyorum. Asla, ama asla en azından tanıştırılmadan bir hayvana binmemelisin."

İlk tanışmamızı hatırlayınca midem bulanır. İsimlerimizi paylaşmadan bana asılmıştı ve kendimi durduramadan, ona bu konuda meydan okurum. "*Sen* her zaman tanıştırılır mısınız?"

Yine o sırtış. "Hakkımda bir şey bilmelisin, her zaman yapmam gerekeni yapmam."

Ben öğretmenlerin gözdesi türden bir kıyım. Genel olarak iyiyimdir. Kurallara uyarım. Ama oldukça çekiciyim ve yıllar boyunca birçok haylazdan teklif aldım.

Hiçbir zaman bu kadar kötü olmak için bu kadar cazip hissetmemiştim.

Hayır, unut gitsin. Onu unut. Önemli olan şeye odaklan.

Kariyerim önemli ve geleceğime en büyük etkiyi yapabilecek adamla flört etmek kötü bir fikir değil, en kötüsü.

Sonra onun söylediği başka bir şey aklıma geldi. "Bekle. Senin atına binmeyeceğim."

"Duydun mu, Knight? Bayana karşı çok agresifsin."

Holt'un sevimli olmaya çalışmasına ne yapacağımı bilmiyorum, görmezden gelmekten başka. "Yapamam. Ne yapacaksın? Seni   mil yürümeye bırakamam."

Sanki deli saçması bir şey söylemişim gibi bana bakıyor. "  mil yürümeyi önermiyorum."

"İyi."

"Seninle birlikte ata bineceğim."

"Oh, hayır. Hayır. Bu... Ben sadece..." Onun arkasında otururken, kollarımı beline doladığım, yüzümü sırtına dayadığım bir resim hayal etmekle hata yapıyorum ve yüzümün kızardığını hissediyorum. "Eve ne taraftan gidilir?"

—onun arkasında otururken, kollarımı beline doladığım, yüzümü sırtına dayadığım—ve yüzümün kızardığını hissediyorum. "Ev hangi tarafta?"

Cevap vermeden önce beni inceledi. "O tarafta." Başını sola doğru salladı. "Ama fırtınadan önce varabileceğini sanmıyorum."

Sanki işaret almış gibi — nk  açıkçası gökler bile Sebastian'ın emirlerine uyuyor—uzaktan gök gürültüsü duyuluyor.

Kahretsin.

"Hadi, Brystin. Yürümek uzun sürer, ama binmek kısa sürer. Atla." Uyarı yapmadan, elleri belime iner, nerede durmam gerektiğini gösterir ve ince tiş rt m n ve kalın deri eldivenlerinin arasından bile, bir sıcaklık hissedirim. Karnımın alt kısmında hissedilen türden bir sıcaklık. Sorunlara yol açan türden bir sıcaklık.

Evet, bu gerçekten kötü bir fikir.

Ama iyi bir mazeretim olmadığı için, reddetmek de kötü bir fikir. Sadece farklı nedenlerden dolayı.

"Tamam. Tabii." Ayaklarımın kılıfın içine girmesine yardım ediyor ve beni eyere oturturken ellerinin kıımda oyalanmasını düşünmemeye çalışıyorum. Anında şortum kıımın arasına giriyor. "Kot pantolon giymeliydim."

Bu yorum Holt'un dikkatini bacaklarıma çeker, ama o benim niyetimi yanlış yorumlar. "Seni sıcak tutacağımdan eminim."

" yle demek istemedim." Gerçekten k lotumda olanları açıklamak istiyor muyum? şu anda tüylerim diken diken olmuş durumda. Soğuktan değil, dikkatten dolayı. "Tamam."

Utançtan yanıyorum, ama evet, tamam.

Sonra Holt ata biniyor, önüme değil, arkama. Tek kişilik bir eyere. "Oh."

"Sıkışık olacak." Vücudu beni neredeyse tamamen sarıyor. Kolları belimi sarıyor, uylukları kalçalarımı kucaklıyor ve çift anlamlı bir şey söylemek istediğinden emin olduğum için, zihnim tamamen pisliklerle dolu. "Ama halledeceğiz."

Bunu başarmak için neredeyse üzerine oturmam gerekiyor. Ağırlığımı uyluklarıma üzerine vermek için öne doğru kaymaya çalışıyorum, ama o beni tekrar kendine doğru çekiyor. "Böyle iyisin," diyor. Sözleri kulağımda sıcak bir esinti gibi ve haklı da — daha önce üşüyorsam, artık kesinlikle üşümüyorum.

"Emin misin? Rahat olamazsın." Bir şekilde daha fazla yer açmaya çalışarak kıvranıyorum.

"Brysin. Ben iyiyim." Sesi her zamankinden daha da derin. "Bana güven."

ban

a." Sonra hissediyorum.

Onun ne kadar *iyi* olduğunu tam olarak hissediyorum. Ne kadar şanslı olduğunu, en azından, çünkü kışıma dayanan şişkinliğin büyüdüğünden oldukça eminim. Hem de çok.

Bütün o para ve güç yetmezmiş gibi, Tanrı Holt Sebastian'ın büyük bir penise de ihtiyacı olduğunu düşünmüş.

Hayat resmen adil değil.

Holt, *tsk diye* bir ses çıkararak Knight'ı hızlı adımlarla eve doğru yönlendirir ve ben nefes almamaya çalışırım, çünkü herhangi bir hareketin Holt'un pantolonundaki partiyi teşvik edeceğinden korkarım. Kısa bir yolculuktur. Teknik olarak hiçbir şey denememiştir. Tek yaptığım yakın oturmaktır. Çok yakın. Eğer bu, zengin bir adamı beni ulusal televizyonda şans vermesi için yeterince mutlu ediyorsa, bununla yaşayabilirim.

Değil mi?

Ama sonra konuşmak da istiyor. "Neden ata binmek yerine yürüyüşü tercih ettiğini söyledin. Tennis oynamak istemiyor muydun?"

Michael'dan bahsetmiyor, ama alt metinde soruyu duyuyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, bu benim sporum değil."

"Belki de daha az acımasız bir rakibe ihtiyacın vardır."

Holt'un Michael'ın oyununu gerçekten izlemiş mi yoksa tahmin mi ediyor emin değilim. "Eminim gönüllü değilsindir."

Kıkırdıyor, göğsü sesiyle sırtımı titriyor. "Benim iyi bir rakip olacağımı düşünmüyor musun?"

Dürüstçe cevap veriyorum. "Herhalde karşına çıkan herkesi ezip geçersin."

"Adil bir değerlendirme." Bir saniye geçer. "Aslında kız kardeşim Adly'yi öneriyordum. Sabah burada olacak, oynamak istersen."

"Teşekkürler, düşüneneğim." Düşünmeyeceğim, ama teklif etmesi nazikçeydi. Yine de, bu konuşmanın tenisle ilgili dürüst bir soru olmaktan çok, Michael ile olan ilişkiyi anlamaya yönelik bir girişim olduğunu hissediyorum.

Ya da belki bu tuhaf bir hayal ürünüydü. "Filmle ilgilenmedin mi?"

"*Manhattan'da Gatsby* mi? Hayır. Kesinlikle, kesinlikle hayır." Rudy Winter'ın filmi için duyduğum küçümsemeyi saklamaya çalışmıyorum. "Bana para verseniz bile izlemem. Ya da izlerim, ama sadece sonrasında acımasızca dürüst bir eleştiri yapmama izin verirseniz."

"Winter'ın hayranı değil misin?"

"Tanrım, hayır." Bu iyi — tutkulu olduğum bir şey hakkında konuşmak, altımda olanlardan dikkatimi dağıtmak için iyi bir yol. "Yani, o yaratıcı bir dahi. En iyileri işe alıyor, ya da en azından birlikte çalıştığı insanların yeteneklerini ortaya çıkarıyor, ama yönettiği her film kesinlikle sorunlu. Kadın karakterleri her zaman genç aptal kızlar. Romantik kahramanlar her zaman kadınlardan yirmi yaşından fazla büyük."

Bu tanımın Michael ile olan ilişkiyi tanımlamak için kullanılabileceğini fark edince, diğer sorunları da paylaşmak için acele ediyorum. "Onun Bechdel testini geçtiğini sanmıyorum. Erkek başrol oyuncularını utanmadan çapkınlık yaparken, o kadınları fahişe olarak damgalıyor. Kadınların değerini, onları defalarca kullanan ve istismar eden erkekleri ne sıklıkla affedebildiklerine indirgiyor. Setteki davranışlarından bahsetmeye bile başlamayayım. Eser, günümüz Hollywood'unda kadın düşmanlığının en bariz örneklerinden biri ve her Oscar sezonunda nasıl ödüllendirilmeye devam ettiğini asla anlayamayacağım. İğrenç bir şey."

Holt, ben konuşmamı bitirdiğimde sessiz kalıyor ve aklıma, henüz vizyona girmemiş bir filmin erken bir kopyasına sahip olmasının muhtemelen bir nedeni olduğu geliyor.

"Özür dilerim. Muhtemelen en iyi arkadaşın ya da amcan falan."

"Bana karşı aynı eleştiriyi yaptığın için mi böyle düşünüyorsun?"

"Hayır! Hayır. Hayır. Üzgünüm. Hayır." Garip bir kahkaha attım.

"Demek istediğim

senin bir kopyası olduğu için. Birini tanıdığını düşündüm."

"Birini tanıyorum. Birçok kişiyi tanıyorum." Boynumda nefesini hissediyorum ve onun önünde titrememek için kendimi zor tutuyorum.

"Bu durumda, distribütörün başkanını tanıyorum. Bana her şeyi erken gönderiyorlar. Rudy Winter ile resmi bir tanışıklığım yok."

"Tanrıya şükür. Sana kadın düşmanı demek üzere olduğum için özür dilerim." "Önemli değil," diyor. Ama ses tonunda alaycı bir ima var. Bu

Bu, işimde karşılaştığım bir ses tonu ve eminim ki bir şeyler saklıyor.

Eğlenceli kısmı, ne olduğunu bulmak.

"Dur tahmin edeyim, kadın düşmanlığının bizim kültürümüzde bir sorun olduğunu düşünmüyorsun, değil mi Holt Sebastian?" Kahretsin, bu adam muhtemelen tersine cinsiyetçiliğe inanan erkeklerden biriydi.

"Kadınlardan nefret etmek mi? Elbette. Bazen." Uygun bir şekilde belirsiz bir cevap.

"Ama öfkeli feministlerin iddia ettiği kadar büyük bir sorun olduğunu düşünmüyorsun."

"Ağzıma laf koyuyorsunuz Bayan Shaw. Gazetecilere yönlendirici olmamaları öğretilmez mi?"

Holt'a karşı sözlerime dikkat etmem gerektiğini biliyorum, ama işimi yanlış yaptığım yönündeki imalar beni savunmaya itiyor. "Özür dilerim. Bunun bir iş görüşmesi olduğunu bilmiyordum."

"Her şey bir iş görüşmesidir, Brystin. Her şey." Bunu içgüdüsel olarak biliyordum.

Bu gerçeğin doğrulanmasıyla, kendimi savunma izni almış gibi hissediyorum ve bir kez olsun hızlı bir cevap veriyorum. "O zaman özrümü geri alıyorum. Ben araştırmacı unsurları olan bir görüş muhabiriyim. Dürüst cevaba ulaşacağımı düşündüğüm her durumda liderlik yaparım."

Arkamda alaycı bir gülümseme duyabiliyordum. "Peki tam olarak ne cevap arıyorsun?"

İstediğim gibi ona dönüp yüzleşemiyorum, ama başımı omzuma doğru çeviriyorum. "Bu sistemi başka ne açıklayabilir? İstatistiklere göre kadınlar erkeklerin işe alındığı işlere alınmıyor. Aynı maaşı almıyorlar. Seçimlerde seçilmiyorlar. Eşit eğitim almıyorlar ve lütfen bana erkeklerin kadınlardan daha iyi olduğunu söylemeye çalışmayın. Bilimsel olarak, bunun doğru olmadığı kanıtlanmıştır."

"Sistem erkekler için kurulmuş, evet. Bunu inkar etmeyeceğim."

Neredeyse rahat bir nefes alacaktım. Üstümün mantıksız bir aptal olmadığını bilmek içimi rahatlatmıştı.

Sonra devam etti. "Ama bunun kadınlara karşı nefretten kaynaklandığını sanmıyorum."

"Kadınlara karşı nefret değil mi? O zaman başka ne olabilir?" "Kendi çıkarları."

Gök gürültüsü bu sefer daha yakın bir yerden duyuldu ve Holt, Knight'ın hızını artırarak koşmaya başladı. Artık konuşmak daha zordu, ama sohbeti sürdürmeye kararlıydım. Atın koşusu Holt'un ereksiyonunun kıcıma çarpmasına neden olduğu için, şimdi her zamankinden daha fazla dikkatimi başka yere yöneltmem gerekiyordu. "Kendi çıkarları mı? Lütfen açıklayın."

"Bir zamanlar fiziksel güç önemliydi ve erkekler iktidarı ele geçirdi. Biz evrimleştik. Kadınlar birçok erkekten daha iyi kendilerine bakabilirler, ama sistem zaten kurulmuştu. Bunu değiştirmek için çaba sarf etmek enerji gerektirir. Bizim cinsiyetimiz için işlerin olduğu gibi kalması daha kolay olduğu için uğraşmıyoruz."

O benim tepkimi göremese de, ben kaşlarımı çatıyorum. "Başka bir deyişle, kendini başkalarının üstünde görüyorsun. Bütün bir cinsiyetin üstünde. Bence bu yine de önyargı sayılır."

"Kadınlardan nefret etmiyorum." Bunun kanıtı aramızda çok açık ve net. "Onlarda sevdiğim birçok şey var."

"Göğüsler, kalçalar ve dudaklar mı?"

"Bilgin olsun, benim sikimi ilk sertleştiren şey kadınların beyni."

Şu anki durumumuzu düşününce, kendimi "Her zaman mı?" diye sormaktan alıkoyamıyorum.

Ağzı kulağıma o kadar yakın ki, yemin ederim öpecek. "Her zaman, Brystin."

Her zaman.

Bir sonraki gök gürültüsü gökyüzünü ikiye ayırır ve yağmur damlaları düşmeye başlar. "Neredeyse vardık," der, ama ben hala evi göremiyorum. "Kalan yolu koşarak gideceğiz."

Knight'ı topuğuyla dörtlüğe koştururken bacağının hareket ettiğini hissediyorum. İki dakika boyunca yağmur yağıyor, iki dakika boyunca cildim ıslak ve gömleğim o kadar sıkı yapışıyor ki meme uçlarımdan açıkça görüldüğünden eminim. İki dakika boyunca sıcak, koruyucu bir kolun kucağında tutuluyorum. İki dakika boyunca kalbim o kadar hızlı atıyor ki sanki koşan benmişim gibi. İki dakika boyunca bana ne yaptığını, neden yaptığını, bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum.

Her ne ise, bunun sona ereceğinden korkuyorum.

Hayatımın en uzun iki dakikası ve göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor.

Atların genellikle bakımlı arka bahçeden geçirilmediğinden eminim, ama Holt beni doğrudan arka verandaya götürüyor.

Kendisi atından inmeden beni atından indiriyor, gömleğim onun tutuşuyla yukarı kayıyor ve Tanrım, keşke eldivenleri yerine parmakları cildime dokunsaydı. Keşke bu daha fazlası olsaydı... her neyse.

Yerde, kirpiklerime yapışan damlalarla ona bakıyorum. Bir şey söylemem gerektiğini biliyorum, beni taşıdığı için teşekkür etmeliyim. Ama tek yapabildiğim, dudaklarım aralık, kalbim boğazımda, ona bakmak.

O da uzun saniyeler boyunca bana bakıyor. "Knight'a bakacağım." Holt ahırlara doğru koşuyor.

Arkamda kapının açıldığını duyduğumda, dönmeden Michael olduğunu anlıyorum. "İçeri gel tatlı kız. Sırılsıklamsın."

Yaklaştığımızı görmüş olmalılar, çünkü Carol havlu getirmiş ve Michael kapıdan girer girmez bana bir havlu sarıyor. "Dışarıda ne yapıyordun?"

Büyük odada yalnız değil, ama geldiğimi gören kalabalık bir grup olmadığı için memnunum. Joe, Jessa ve isimlerini unuttuğum bir çift var. "Kayboldum," diyorum, birlikte gezintiye çıkmadığımızı açıklığa kavuşturmam gerektiğini hissederek. Kasıtlı olarak değil. "O beni kurtardı."

"Eminim öyledir." Joe'nun yorumu fısıltı gibiydi ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesliydi.

"Kıyafetlerini değiştirmelisin." Michael beni merdivenlere doğru yönlendirir.

Diğerlerinin yargılarını hissedebiliyorum, eminim beni "*yatağa girerek zirveye çıkan kadınlar*" kategorisine koyuyorlar, bu kategoriyi çok nefret ediyorum, ancak eminim bazıları evliliğimin bu etiketi kazanmamın nedeni olduğunu iddia edecektir.

Ama bir şey söylemeye çalışmanın bir anlamı yok. Ne kadar itiraz edersem, durum o kadar kötüleşecek, bu yüzden Michael beni en alt basamağa kadar yönlendirsın diye izin verdim. Sonra bunun onun suçu olduğunu fark ettim. Beni kurtarması gereken oydu. "Sana mesaj attım."

"Az önce aldım. Ama yağmur çoktan başlamıştı. Carol arama ekibi göndermek üzereydi." Bu yeterli gelmiyor.

Büyük salonda gülüşen diğerlerine bakıyorum. Benim hakkımda mı gülüyorlar? "Dedikodu malzemesi oldum."

Michael bu fikri reddeder. "Siktir et onları. Holt ile etkileşimin nasıldı?"

Bir an için, onun bildiğini düşünüyorum. Holt'u bildiğini. Bir sırrımız olduğunu bildiğini. Sırrımızın ne olduğunu bile bilmiyorum, ama kendimi suçlu hissediyorum.

Sonra muhtemelen paranoyak olduğumu fark ediyorum. "O beni kurtardı," diyorum tekrar, çünkü başka hiçbir şey tekrarlamak için doğru gelmiyor.

"Tehlikede olan genç kız. Bu işe yarayabilir. Birçok erkek buna bayılır."

Michael'ın potansiyel şovumuzdan bahsettiğini anlamam bir saniye sürüyor. Yağmur yağarken kaybolmuştum ve onun ilk düşüncesi, benim kurtarılmamın onun lehine olup olmadığı mı?

Aniden sinirlenerek, ondan uzaklaşmak için merdivenlere çıkmaya başladım. Birkaç adım attıktan sonra ona doğru geri döndüm. "Neden ilk başta bana ilgi duydun, Michael?"

O hareket etmemiştii, bir ayağı en alt basamakta, eli korkulukta. "Bu ne biçim bir soru?"

Bu soru çok ani, biliyorum, ama bence geçerli bir soru. "Neden benimle olmak istedin? İlk olarak seni çeken neydi?"

"İnsanların bildiği en iyi oral seksi yapman dışında mı?" Gözlerimi devirdim. "İlk başta pantolonunu indiren neydi?"

"Senin dudakların için pantolonunu indirmeyecek heteroseksüel bir erkek tanımıyorum."

"Michael, ben ciddiym." Onun da ciddi olabileceğini fark ettim. O benim yeteneğimi destekliyor ve benim çok başarılı olacağıma inanıyor, ama başlangıçta her şey fiziksel olabilir. Çoğu ilişki öyle değil mi?

Ama şimdi sordum. O yüzden cevabı bekliyorum.

O içini çeker. "Dürüst olmak gerekirse, Brystin?" Birkaç basamak çıkarak aramızdaki mesafeyi kapatır ve devam eder. "Sana çekici bulmamın birçok nedeni var. Bunu biliyorsun. Aksi takdirde bu ortaklığı kurmazdık. Ama sende *ilk* beğendiğim şey neydi? En başta? Beni ne kadar sevdiğin.

"Şimdi seni yukarı çıkarıp ısınalım."

O yanımdan geçerken başımı sallıyorum. Yukarıda, sıcak bir yerde olmak istediğim gibi başımı sallıyorum. Onun cevabı, görmemeye çalıştığım her şeyi aydınlatan cevap yerine, beklediğim cevapmış gibi başımı sallıyorum.

BÖLÜM **BEŞ**

BRYSTIN

Akşam yemeği için aŗaęı indiğimizde bir garson bizi bekliyor.

"Bay ve Bayan Shaw, bu akŗam verandada yemek yiyeceksiniz."

"Bay *Endlich* ve Bayan Shaw," diye düzeltir Michael, beklediğim kadar sinirli değil.

Genelde insanlar beni *onun* soyadıyla anmaya alıŗır. Genelde umursamam ama durumun tersine dönmesi bir Şekilde tatmin edici.

Garson iPad'ine bakar. "Anlıyorum. Özür dilerim, Bay Endlich. Benimle gelir misiniz?"

Michael elimi tutar ve onu koridorda takip ederiz. Diğerlerinin toplandığı yemek odasının ters yönüne döneriz ve seradan geçerek özel bir terasa açılan cam kapiya doğru ilerleriz.

"Sence baŗımız belada mı?" diye Michael'a fısıldayarak soruyorum.

"Tam tersi olduğunu dŗnyorum. Yukarı ıkıp Őalını getirmemi ister misin?"

Öğleden sonra yağmur durdu, ama dıŗarısı hala serin. Bu gece içeride olacağımı dŗndęm için omuzları açık bir elbise giymiŗtim. "ŗal uyumlu olmaz. Dayanırım."

Dıŗarı çıkar çıkmaz, bunun sorun olmayacağını anlıyorum. Küçük bir yemek masasının yanı sıra, birkaç dıŗ mekan ısıtıcısı var ve hepsi

tam gte alışıyır. Hava yeni bıılmış ım ve taze yağmur kokuyor, dış mekan hoparlörlerinden piyano mziğı yumuşak bir şekilde alıyır. Yukarı baktığımda, gökyüzü artık açık ve yıldızlar görünüyor.

Michael'ın elini bırakıp masaya doğru ilerledim ve masanın ortasındaki gl buketinin yapraklarını parmaklarımla okşadım. "ok romantik bir düzenleme."

Michael ile aynı anda  kişilik tabakların hazır olduğunu fark ettim. "Belki de bize kur yapılıyor."

Tam o sırada başka bir kapı açılır ve Holt dışarı çıkar. Onu görünce midem bulanır. Tasarımcı takım elbise giymiş, kravatı yok ve bu sabah temiz ve doğal olan saçları şimdi şekillendirilmiş. Her zaman dünyadaki en yakışıklı erkek olduğunu düşündüğüm adamın yanında durmasına rağmen, onun ne kadar çekici olduğunu görmezden gelmek imkansız.

Alt blgemdeki karıncalanma, bu konuda yanılmış olabileceğimi söylüyor.

Garip bir suçluluk ya da sadakat duygusuyla, tekrar Michael'ın elini tutuyorum.

"Ah, geldin," diyor Holt. "Umarım çok uzun süre beklemedin."

"Az önce geldim," diyor Michael.

"Harika. Yemeğın hazır olduğu söylendi. Oturalım mı?"

Kocam bana bakar, gözlerinde heyecan vardır. *İşte bu*, derler. *Bu başlangıç.*

Ben de hissediyorum, hayallerime hiç olmadığı kadar yakın olmanın heyecanını. Bu, tahrik olmakla çok benzer bir duygu, bu da Holt'a karşı tepkimi açıklıyor. Sadece bu gece değil, onu her gördüğümde böyle hissediyorum. Bu, onun sunduğu olasılıklar yüzünden duyduğum heyecandan ibaret.

Bu farkındalıkla cesaretleterek, ona en içten glmsemelerimden birini hediye ediyorum. "ok isteriz."

Akşam yemeğı ilk randevu gibi geçiyor. Sohbetlerimiz rahat ve ağırlıksız. Gecenin gzelliğı, mülk ve her mevsimde ziyaret etmenin en güzel yanları ayrıntılı olarak tartışılıyor. Holt şarapla ilgili bir anekdot paylaşıyor. Michael, Holt'un babası Samuel ile ilk tanıştığı günü hatırlıyor. Birisi sorunca, NYU'da geçirdiğim zamanla Emerson'da yüksek lisans yapmam arasındaki farktan şikayet ediyorum.

Kimse *New Jersey Now'dan* bahsetmiyor. Kimse SNC'deki gösteri konusuna girmiyor.

Bu arada Holt, dün akşamki akşam yemeğinden çok daha şık bir menü ve sunumla bize beş yıldızlı bir yemek ikram ediyor. Fransız soğan çorbası, ardından Asya armudu ve bal vinegret soslu şekerlenmiş cevizli salata. Ana yemek olarak sunulan balzamik soslu kuzu pirzolası, daha önce hiç sevmediğim bir etin hayranı olmamı sağlıyor. Hepsine Holt'un bu özel gün için kendisi seçtiği Bordeaux şarabı eşlik ediyor.

Tatlı geldiğinde, yemin ederim ki zaten beş kilo yemek yemişimdir. "Tanrıya şükür ki çilek var, böylece uslu bir kız olup reddetmek zorunda kalmıyorum."

Michael, sanki bir sır veriyormuş gibi elini ağzının yanına koydu. "O reddederdi."

"Ben reddederdim!"

"Tamam, reddedebilir. Ama sonra benimkinin yarısını çalar."

Gerçek şu ki, yemek konusunda çok disiplinliyimdir — televizyon bunu gerektirir — ve aksini iddia etmekten hoşlanmam, ama Michael'ın sadece eğlenceli olmaya çalıştığını anlıyorum, bu yüzden sadece kabul etmekle kalmayıp bir adım daha ileri gidiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, hepsini çaldım."

Michael masanın altında bacağımı sıkarak, aynı fikirde olduğumuzu onaylar. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz. Biz bir takımız.

Holt sandalyesine yaslanıp bir elinde yemek sonrası içkisini tutarken, diğer eliyle ikimize parmağını sallıyor. "Bana bundan bahsedin. Nasıl tanıştınız? Ne zamandır birliktesiniz?"

Bunlar oldukça sıradan sorular, daha önce birçok kez sorulmuş sorular, ama Holt'un sorma şekli onları garip bir şekilde kişisel hissettiriyor ve cevap vermekte tereddüt ediyorum.

Ben tereddüt edince Michael devreye girer. "Geçen Aralık ayında iki yıl evli olduk. Ondan önce bir yıl birlikteydik."

"Ondan bir yıl önce mi?" Cevabı beni şaşırtmadı, ama yanılıyor.

"Neredeyse iki yıl."

"Neredeyse *altı yıl*."

Michael kaşlarını çattı. "O sayılmaz."

"Benim için önemliydi." Ama ben ona sırılsıklam aşkıttım. Onun için ise, ben sadece ona aşık, sıradan bir hafta sonu sabah haber muhabiriydim. Altı ay sonra, bir tatil partisinde onu köşeye sıkıştırıp beni eve götürmesi için ikna ettim.

Ondan sonra, ara sıra yattığı seksi bir iş arkadaşı oldum. Birçok naif kız gibi, bir gün uyanıp beni hafife aldığını fark edeceği düşüncesine sarıldım. Benim kadar onun da daha fazlasını istediğini fark edeceği düşüncesine.

Daha fazlasını istediğini fark ettiği günü tam olarak biliyorum. Benim hayal ettiğim türden bir "daha fazlası" değildi, ama yine de daha fazlasıydı. O gün, bizim için başlangıç olarak saydığı gündü. Yerel okul yönetim kurulu seçimlerini takip etmekle görevlendirildiğimde, günlük haberler bölümüne terfi etmiştim. Sonunda beklentilerin ötesine geçtim ve hatta Michael'dan, haberi teslim etmeden önce mükemmel hale getirmek için yardım etmesini istedim. Haber çok iyiydi ve o da bunun farkındaydı. O günden sonra bana farklı bir gözle bakmaya başladı. Belki de benim bir şeyler başarabilecek potansiyelim olduğunu fark etmişti. Belki de sonunda birbirimize ne kadar uygun olduğumuzu görebilmişti. Ertesi gün bana gerçek bir randevu teklif etti.

Michael benim bakışlarımı karşılarken bunu nasıl hatırlıyor acaba? Sonunda Holt'a şöyle diyor: "O gençti. Benim için çok gençti. Birkaç yıl boyunca, ciddi bir ilişkimiz olabileceğini düşünmedim."

"Fikrini ne değiştirdi?" diye sorar Holt.

Michael'a dönerek, ona iyi bir şey söylemesi için baskı yapıyorum. Ama o sadece omuz silkiyor. "Bir süre sonra, onu görmezden gelmek imkansız hale geldi."

Gözlerimi devirerek şov yapıyorum. "Görmezden gelmek imkansız." Gülüyorum. "Sen ise, tam tersine, imkansızdın." Şimdi Holt'a doğrudan hitap etme sırası bende. "Dört yıl boyunca rahat bir ilişkimiz vardı. Önemli olan dört yıl. Sonra sette daha fazla birlikte vakit geçirmeye başladık ve birbirimize uygun olduğumuzu fark ettik. Resmi olarak çıkmaya başladık. Bir yıl sonra beni yeni programına, tabii ki *New Jersey Now*'a dahil etti ve bir yıl sonra da evlendik."

30 Aralık'ta belediye binasında, yılın vergi indirimi için zamanında.

Holt çıplak parmağıma bakıyor ve genellikle bu konuda insanların fikirlerini dinlerim ama birden savunmaya geçiyorum

. "Mücevherleri pek sevmem." Boş yeri başparmağımla ovuşturuyorum. Her zaman küpe ve kolye taktığımı düşünürsek, bu korkunç bir yalan.

Bu ifadeyi düzeltebilir, sadece yüzükleri kastettiğimi söyleyebilirim, ama bu konuyu kapatmak istiyorum ve bunun yerine şarabımı alıyorum.

"Gerçekten çok kişisel bir şeyi dünyaya ilan etmek için harcanan bir servet." Michael boş elimi eline alır ve parmaklarımızı Holt'un görebileceği şekilde masanın üzerinde birbirine geçirir. "Kızlık soyadını da korudu. Sadece yayında değil. Çok modern bir kadın."

"Her yerde modern evlilikler." Ona gülümsüyorum, ama zoraki bir gülümseme gibi geliyor.

Holt, yemek boyunca her tepkimizi incelediği gibi, bizi de inceliyor gibi görünüyor. Muhtemelen paranoyak davranıyorum.

Bir süre sonra, "Ve şimdi buradasınız. Güçlü bir çift olmaya hazırsınız." diyor.

"Güçlü bir çift." Michael içki kadehini kaldırır. "Ağzından Tanrı'nın kulağına."

Holt ona şeytani denebilecek bir şekilde gülümsüyor. "Duymadın mı Michael? Tanrı Sebastianlara cevap verir."

Bu, başka bir erkeğin ağzından çıksa, "*Oh, lütfen*" dedirtecek kadar kibirli bir söz. Holt bunu söylediğinde, nedense mütevazı geliyor.

Daha da önemlisi, konu açılmıştı ve buradan doğal olarak Michael ve benim SNC'ye neler katabileceğimizi tartışmaya geçeceğimizden emindim.

Holt, sohbeti sürdürmek yerine ayağa kalkınca beni şaşırttı. "Yemek sonrası içkiler için oyun odasına gelir misin? Henüz keşfetmiş miydin bilmiyorum. Kütüphanenin yanında."

Kütüphane yorumunu bana yöneltiyor ve dün gece beni orada gördüğünü hatırlattığını biliyorum. Azarlanmış gibi hissediyorum. Kütüphane yasak bölge olarak belirtilmemiş olsa da, olmamam gereken bir yerdeymişim gibi. Sanırım yasak olan bulduğum yer değil, dinlediğim konuşmaydı. Özel bir konuşma olduğunu biliyordum, ama yine de orada kaldım.

Bu yüzden mi hala kariyer hakkında konuşmuyoruz? Cezalandırılıyor muyum?

Kesinlikle hala paranoyak davranıyorum.

"Çok isteriz," diye cevaplıyor Michael bizim adımıza ve kısa süre sonra kendimizi verandadan ayrılıp içeri girerken buluyoruz.

Oyun odası, mahjong/kart masası, shuffleboard, dart ve bilardo masasının yanı sıra antika bir pinball makinesinden oluşuyor.

"Sayımız eşit değil. Herkesi dahil etmek için kart veya dart oynayabiliriz, ama açıkçası, ben bilardo oynamak istiyorum. İkinizden oynayan var mı?" Holt, Michael'a bakar.

Bilardo aslında kocamla benim eşit derecede iyi olduğumuz bir oyundur. Ama bunun ne olduğunu anlıyorum, tıpkı oyun odalarının neden zengin erkeklerin evlerinde kadınlarınkinden daha sık olduğunu anladığım gibi. Bu erkeklerin onuru ile ilgili bir şey, Michael ve Holt'un çüklerini çıkarıp ölçme şansı.

Michael de bunun farkında ve ben "Ben izleyip tezahürat yapacağım" dediğimde çoktan bilardo sopasını eline almış durumda.

"Ama kimi tezahürat edeceksin?" Holt bana utanmadan bakıyor. Çoğu erkeğin o kadının kocasının önünde bakmaya cesaret edemeyeceği bir şekilde.

Bu soru inkar edilemez bir meydan okumadır ve yanlış seçim yapmaktan çekiniyorum. Biri benim kocam. Biri bir kral. Bir kralın evinde, her zaman kralı desteklemelisin.

Ama nedense Holt'un övgü için övgü istemediğini biliyorum. "Kim kazanıyorsa," diyorum.

"Doğru cevap," diyor Holt. Ses tonundan doğru cevap olduğundan eminim.

İlk oyun çabuk biter. Michael kasten kötü oynar. Sarhoşken bile atabileceğini bildiğim şutları kaçırır. Ama Holt kazandığında skorun yakın görünmesi için yeterince rekabetçi oynar. Kim atarsa atsın, her basketi sevinçle alkışlarım.

İkinci maç da hemen hemen aynı, ancak bu sefer Holt maça sohbeti de dahil ediyor. "SNC'de bir zaman aralığı verilseydi, bununla ne yapardın?"

Yapımcı olarak, genellikle Michael bizim aramızda sunum yapan kişidir, ancak o toplara konsantre olduğu için ben devreye giriyorum. "*New Jersey Now*'a çok benziyor, ancak uluslararası düzeyde. Her gece

ABD'nin farklı eyaletlerinde vakit geçirerek, federal siyaseti etkileyen konuların yanı sıra yerel konulara da ulusal düzeyde dikkat çekmek. İzleyicilerin, New York, Portland veya Atlanta'da yaşıyor olsalar da, bazı şehir düzeyindeki sorunların ne kadar yaygın olduğunu fark etmediklerini düşünüyorum. Aynı şekilde, bazı izleyicilerin ulusal politikaların toplulukları ne kadar farklı şekilde etkileyebileceğini fark etmediklerini düşünüyorum."

"Ülkenin birlik aradığı bir dönemde, tam da bu tür bir program üretilmeli."

Holt sırasını beklerken, bir sonraki sorusunu hazırlar. "Aynı format mı? Düzenli sunuculardan oluşan bir ekip mi?" Atışını yapar ve bir sonrakini hazırlar.

"Hayır. Sadece bir tane."

Holt topu vurur ve ayağa kalkarak tüm dikkatini bana verir. "Sadece sen mi?"

Umarım onun ifadesindeki küçümsemeyi hayal ediyordumdur. "Evet."

"Brystin, *New Jersey Now'in* işe yaramasının sebebidir," diye açıklıyor Michael, bana "doğru"yu satmak için can atıyor.

"Doğru"yu bana satmak için.

"Buna inanıyor musun?" Holt, Michael'ı görmezden gelerek bana soruyor.

"Evet." Cesurca cevap veriyorum. Daha fazlasını söylemem, şansım için sesimi yükseltmem gerektiğini biliyorum. Onu bana bu şansı vermesi için ikna etmeliyim.

Ama kalbimin göğsümde çarpışını duyabiliyorum, ellerim terli ve tek düşünebildiğim Holt'un bana öyle bakarken ne kadar çok şey gördüğü. Her şeyi görebildiğini düşünüyorum. Gözlerinden, ona söyleyebileceğim herhangi bir kelimeden daha fazlasını bildiğini düşünüyorum.

"Sen küçük bir eyalette, küçük bir takipçi kitlesine sahip yerel bir muhabirsin, daha büyük eyaletlerin izleyici sayılarını düşünürsek. Bu işi yapabilecek daha deneyimli başka biri olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Daha fazla kadınların yönettiği programa ihtiyacınız var," diyor Michael. "Bu bir gerçek. Demografik yapınız bunu istiyor."

"Sıra sende." Holt ona zar zor bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü. "Örneğin Jessa Jones. Bu hafta sonu burada çünkü sıkılmış. Daha zorlu bir şey istiyor. Bu onun için mükemmel bir proje gibi görünüyor."

O benim idolüm, yönettiği her programı başarıya ulaştıran bir kadın. Ve bu işin nasıl yürüdüğünü biliyorum. İnsanların nasıl terfi aldığıнын gerçekliğini biliyorum.

İnsanların nasıl terfi ettiklerini biliyorum. Henüz kendi programımı isteyecek seviyede değilim. En büyük umudumuz, deneyimli bir adam olan Michael'ın yapımcı olarak davet edilmesi ve benim de kamera arkası muhabirlerinden biri olarak programa katılmam. Gerçekçi yol bu.

Ama içimde bir ateş var ve bu *benim* şovum. Michael'ın olduğu kadar benim de fikrim. Benim için yapıldı.

Ve dün gece kulak misafiri olduğum konuşmanın avantajını kullanacağım. "Jessa Jones, hangi programı sunarsa sunsun izleyici çekecektir. Ama o izleyicisini çoktan kazandı. Samuel'in yönetiminde kazandı ve bu yüzden onunla birlikte çalıştığı her proje başarılı olacak. Benim izleyicimi kazanmak için çalışmam gerekir ve *sizin de* ihtiyacınız olan budur. Herhangi bir başarı Holt Sebastian'a atfedilecek şekilde yeni gelen biri. Eğer aynı şeyi istiyorsan, tabii ki. Daha deneyimli birini seç. Eğer adını duyurmak istiyorsan, insanların senin Samuel Sebastian'ın oğlu olmaktan daha fazlası olduğunu bilmesini istiyorsan, beni bir yıldız yap. Beni bir yıldız yapalım ve tüm övgüyü sen al."

Holt'un ifadesi ihtiyatlı ve tepkisini anlayamıyorum. Arkasında duran Michael da aynı derecede kararsız görünüyor ve aniden şüpheye kapılıyorum. Cesaretim kayboluyor ve konuşmuş olduğum için kendimden nefret ediyorum. Satış işini Michael'a bırakmalıydım. Beni ikna etmeyi tanıdığım herkesten daha iyi bilir.

Sanki bir ömür gibi gelen bir süreden sonra, Holt ikimizi de görebilmek için dönüyor. "İyi bir argüman sundun. Kendin için değil, benim durumum için daha çok geçerli bir argüman, ama yine de iyi bir argüman. Yine de bir kumar." Bilardo masasına bakar. Oyun şu anda berabere, her ikisi de iki top batırmıştır. "Bak ne diyeceğim. Bu oyunu oynayalım. Michael kazanırsa, bir gösteri için pazarlık yapabiliriz. Ben kazanırsam, denenmiş ve kanıtlanmış olanı seçerim."

Yine o lanet olası şeytani sırtışını attı. Tüm gücün kendisinde olduğunu bildiğini gösteren sırtış. Bizim sadece eğlence olduğumuzu. Hayatımızda gerçek bir fark yaratacak şeylerin, onun için lanet olası bir bilardo oyunu kadar önemsiz olduğunu.

Ondan nefret ediyorum.

Şimdiye kadar bilmiyordum, ama artık eminim. Ondan *nefret ediyorum*. İyi bir ev sahibi gibi davranıyor ve gözleriyle beni yiyip bitirirken kızsı yanımı heyecanlandırıyor

ve işleri halletme yeteneğini sergiliyor, ama ondan nefret ediyorum. Bir parçam ona siktirip gitmesini söylemek istiyor. Eşyalarımı toplayıp bu gece Michael'la birlikte gitmek istiyor.

Ama en çok nefret ettiğim şey, diğer tarafımın, daha büyük tarafımın kalmak istemesi. Kazanmak istemesi. Bana bu şans vermesini istemesi. Hatta dizlerimin üzerine çöküp ona teşekkür ederim. Hayatımın her günü, eğer o da isterse.

Michael tereddüt etmiyor. "Tabii. Anlaştık." Artık kendini tutmuyor. Üst üste üç topu potaya atıyor.

Holt ilk oyunu kazanmış olsa da, gerçekten daha zayıf oyuncu gibi görünüyordu. O da direniyor gibi görünüyordu, çünkü o da üç topu potaya attı. Sonra dördüncüyü attı. Beşincide ıskaladı ve sıra tekrar Michael'a döndü.

Artık ikisini de desteklemiyorum. Sessizce oturuyorum, midem düğümlenmiş, ellerim dudaklarımın önünde dua pozisyonunda. *Lütfen*, diyorum evrene. *Lütfen, lütfen, lütfen*.

Oyun ileri geri devam ediyor, ta ki geriye sadece sekiz top kalana kadar.

Ve sıra Michael'da. Hayalimizdeki gelecekle aramızda sadece bir atış var.

Hedefe nişan alır, vurur. Siyah top deliğe girer...

...hemen ardından beyaz top.

Bu, şimdiye kadar hissettiğim en hızlı sevinçten hayal kırıklığına geçiş. Bir saniye önce uçuyorum, bir saniye sonra kayalara çarpıyorum.

Michael benden daha kötü hissediyor. Bunu duruşundan anlayabiliyorum. Bu onun sorumluluğuydu ve o bunu mahvetti. Kendine böyle söylüyor.

Şokun etkisi geçince, ben de onu suçlayacak mıyım acaba?

"Beyaz top cebe girerse, kaybedersin." Holt, zaten bildiğimiz bir şeyi söylüyor. Gerginliği fark etmemiş olamaz. Hatta bundan zevk aldığını söylemek bile istiyorum.

Michael boğazını temizliyor. "İyi oynudu," diyor somurtkan bir şekilde.

"Oh, kendine bu kadar sert davranma." Holt, sanki arkadaşlarmış gibi sırtına elini koyar. Michael'dan bana bakar. Tekrar Michael'a bakar. Tekrar bana bakar, bu sefer biraz daha uzun süre. "Biliyor musun? Sana bunu yapamam

Bu çok yakın bir şanstı ve çok şey bağlıydı. Sana bir şans daha vereceğim."

Aptal kalbim yine heyecanlanır. Sadece bir şans için. Her gün kaybeden ama yeni bir dizi numara aldığında yine de neşelenen lanet bir piyango bağımlısı gibi.

"Başka bir oyunun baskısına dayanabilir miyim bilmiyorum." Michael bana bakar. Eğer bana onun yerine meydan okumada yer almamı istiyorsa, hasta olabilirim. Aslında, zaten hastayım.

Holt güldü. "Ben de yapamam. Bu gecelik bilardo bitti. Bunu eski usul yapalım, çalışma odamda, yani kütüphanede, burbon içerek. Hemen yan tarafta."

"Tamam," diyor Michael tereddütle. Sonra daha emin bir şekilde. "Biz de isteriz."

"Oh, sadece seni kastettim. Genelde tanınmayan yeteneklerle doğrudan pazarlık yapmam. Beni eski kafalı olarak nitelendirebilirsin, ama kütüphane akşamları her zaman erkekler tuvaleti olmuştur. Her şeyi halledeceğiz, sonra eşinle görüşebilirsin." Bana dönerek, "Eminim anlıyorsundur, Brystin," dedi.

Yüzümdeki ifadeyi hayal bile edemiyorum. Muhtemelen dehşet ve tiksinti dolu bir ifade. Tiksinti, çünkü kadın düşmanlığını açıkça ortaya koyuyor, bu sabahki konuşmamızdan sonra daha da ileri gidiyor. Hiç şüphem yok. Belki de sırf inat için. Çünkü yapabilir.

Korkuyorum çünkü Holt Sebastian'a hiç güvenmiyorum. Hem de hiç. Onun iyi niyetli gibi davranmasına inanmıyorum ve bundan sonra ne tür bir oyun oynayacağından çok korkuyorum.

Sırf yapabileceği için.

BÖLÜM **ALT**

BRYSTIN

Gece yarısı oldu ama Michael hala odasına dönmedi.

Zaman geçirmek için çaresizce uğraşıyordum. Duş aldım. Pijamalarımı giydim. Kitap okumaya çalıştım ama başaramadım. Her şeyi Michael'ın suçu olarak gören Zully ile akşam hakkında mesajlaştım. Bu deneyimin ne kadar aşağılayıcı olduğu konusunda bir süre ağladım, sonra şişmiş gözlerimi gizlemek için temiz yüzüme hafif bir makyaj yaptım.

Kapı nihayet açıldığında bornozumu giyip onu aramaya gitmeyi düşünüyorum. Neredeyse üzerine atlıyorum. "Ee?"

Elini saçlarının arasında gezdirerek, sessizce beni değerlendiriyor.

Ona yumruk atmak istiyorum. "Orada öyle durma. Ne oldu? Anlat bana!"

"Ben... Nereden başlayacağımı bulmaya çalışıyorum."

Genelde olayları başından dinlemeyi severim, ama şu anda çok mutsuz ve endişeliyim. "Başardık mı? Tek bilmek istediğim bu."

O ciddi, ben gerginim. O her zaman ciddidir, ama *bu* kadar Ciddi. Yavaşça başını sallamaya başladı.

"Aman Tanrım! Dalga mı geçiyorsun? Aman Tanrım!" Saatin kaç olduğunu biliyorum ve sesimi alçaltmak için elimden geleni yapıyorum, ama heyecanımı gizlemekte hiç iyi olmadım.

Gülümseyerek beni susturuyor ve sakinleştirmek için ellerini omuzlarıma koyuyor. "Bekle, bekle. Bir şey var..." Nefes alıyor. "Bu bir müzakereydi. Bazı şartlar var."

Anladığımda yüzüm asılır. "Programı aldık, ama sunucu ben değilim."

"Öyle demedim."

"Biliyorum. Neredeyse hiçbir şey söylemedin. Sanki ağzından kelimeleri çıkarmak için bir çapa çekiyormuşum gibi hissediyorum."

"O zaman çekmeyi bırak. Bana bir dakika ver. Neden oturmuyorsun?"

"Sanırım yapamam." Hareketsiz kalamayacak kadar gerginim. Sunucu olmadığım için hayal kırıklığına uğradım, ama bunun zor bir hedef olduğunu başından beri biliyordum. Lanet olası Holt, bu gece birkaç dakika boyunca bunun gerçekten ulaşılabilir bir hedef olduğunu düşünmemi sağladı. Yemin ederim, insanları bir aşağı bir yukarı sallamaktan zevk alıyor olmalı.

Ama tamam, yapmam gereken işler var. Burası başlamak için çok iyi bir yer ve bu konuda moralimi bozamam.

Michael benim heyecanımı paylaşmıyor. Tam olarak mutsuz görünmüyor, ama temkinli. Koltuğun üzerinden daha önce attığım kıyafetleri alıp şifonyerin üzerine koyuyor ve bana oturmam için yer açıyor. "Sadece dene, olur mu?"

"Tamam, tamam." Sandalyenin kenarına oturup dizimi sallıyorum. "Oturuyorum."

"Yani bir bakıma haklısın, bize programı vermeyi kabul etti. Önerdiğin şeye birkaç küçük değişiklik yapıldı, ama genel olarak aynı vizyon."

Başımı sallamaktan kendimi alamıyorum. "Güzel, güzel. Bu gerçekten güzel. Sen yapımcı mısın?"

"Ben yapımcılığını üstleniyorum. Bizi eşleştirmek istediği başka kişiler de var. Hepsini tanıyorum. İyi bir ekip."

Bir süre duraksıyor ve ben hemen soruyorum. "Peki sunucuyu kim olsun istiyor?" "Henüz karar vermedi. Ama sen yarıştan çıkmadın."

Kalbim zaten çok hızlı atıyordu, ama bir kat daha hızlandı. "Gerçekten mi? Dalga mı geçiyorsun?" Kendimi tutamıyorum, sandalyeden fırlayıp ona sarılıyorum. "Hala bir şansım var, Michael! Ve programı aldık!"

O da beni kucakladı, ama biraz isteksizce. "Programı aldık."

"Şovu aldık." Onun yüzüne bakmak için geri çekiliyorum. "

Öneriler? Özgeçmiş portföyü? Seçmelere katılmam mı gerekiyor?

Gülümsemesi kaybolur. "Senin... odasına gitmeni istiyor."

"Şimdi mi? Tamam. Gidip üstümü değiştireyim." Ondan uzaklaşıp dolaba doğru yöneldim. "Onun yeteneklerle pazarlık yapmadığını sanıyordum. O pislik. Ya da pislik Holt demeli miyim?" Kendi şakama güldüm. "Benden yalvarmamı mı istiyor? Muhtemelen dizlerimin üzerine çökmemi."

Sonra aklıma geldi.

Aptal gibi, neredeyse bir dakika sürüyor. Hala, tutmak üzere olduğum elbiseyi bırakıyorum. Yavaşça, kocama dönüp bakıyorum. "Odamıza gelmemi istiyor. Hemen şimdi. Gece yarısından sonra. Tek başıma."

Michael çok hafifçe başını salladı.

"Pazarlık yapmak istemiyor. Beni sikmek istiyor." Yine ağlayacağımdan korkarak ellerimi yüzüme götürdüm.

Ama ağlayamayacak kadar kızgıyım.

Michael burada olduğu için öfkemi ona yöneltmek en kolay. "Benimle yatmak istiyor. Peki sen ne dedin? Ne dedin? Gideceğimi mi söyledin? O pisliğe gideceğimi mi söyledin?"

"Hayır!" Çok yüksek sesle konuştu ve devam ederken sesi alçaldı. "Ona yapacağını söylemedim."

"Ona kesinlikle yapmayacağımı söyledin mi?"

Şaşırmış görünüyor. "Ona soracağımı söyledim."

"Ona 'Hayatta olmaz, o benim karım ve hiçbir iş onu satmaya değmez' demedin mi?" Sesim çatlıyor. Belki de çok kızgın olduğum için ağlayamıyorum.

"Brysin, yapma." Bana doğru bir adım attı, ama yaklaşmasını engellemek için elimi uzattım. "Tanrı aşkına, biz öyle değiliz. Anlaşmamız öyle değil."

"Doğru. Bizim anlaşmamız değil." Aptalca bir gözyaşı yanağımdan süzülür.

Hayal kırıklığıyla bana sırtını döner, sonra tekrar bana doğru döner. "Ne gerekiyorsa yapacağız" demiştik. Birbirimize söz vermiştik. "Oraya ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacağız." Ben de senin bölümünü ödüle aday gösterdim. Seni o binaya soktum, bu da bizi buraya getirdi. Bu gece onun lanet olası pislik oyununu oynadım.

"Siktiğimin berbat bir bilardo oyunu, onu amımın içine almamla aynı şey değil."

"Biliyorum. İnan bana, biliyorum, ve eğer durumumuz tersine dönseydi, onu kıcıma sokmamın imkanı yoktu." Keskin parmağını kaldırdı. "Ama sana şunu söyleyeyim, Brystin. Eğer bana onu emmemi isteseydi, bunu düşünürdüm."

"Yani diyorsun ki ben..."

Beni keser. "Demek istediğim, bu kararı senin yerine benim vermemem gerektiği." Yine sesi yükselir ve bir an durup sakinleşir.

Sözlerini sindiriyorum.

Sonra bir ayağımı altına alarak yatağa çöküyorum.

Yanımda oturuyor. "Ne diyeceğimi bilemedim. Senin adına konuşsaydım kızabilirdin. Ne kadar istediğini bilmiyordum ve karar verme şansının sana ait olması gerektiğini düşünürdüm."

Bana dokunmak için elini uzatır, ama ben geri çekilince vazgeçer. Ona çok kızgınım. Çok kızgınım. Ama aslında Holt'a kızgınım. Çünkü Michael istediğini elde etti, şovunu aldı. Holt'un beni fahişeye çevirmesine izin vermeyebilirdi, peki o zaman ne olurdu? O zaman şansım kesinlikle kaçardı. Muhtemelen sonsuza kadar.

Ve Michael beni korumak için yeterince derin duygular besliyorsa, hayalimden vazgeçmeye değer olabilirdi.

Sanırım en çok kendime kızgınım. Hâlâ Michael'ın beni öyle sevmesini istediğim için. Hâlâ beni şaşırtabileceğini umduğum için.

"Üzgünüm," diyor ve ses tonundaki ağırlıktan bunun samimi olduğunu anlıyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum. Bu senin suçun değil. Ben çok şey istiyordum."

"Kes şunu." Bana dönerek konuşuyor. "Sen hak ettiğin şeyi istiyorsun. Her zamanki zaman çizelgesi olmayabilir, ama sen bu kurallara uymak için fazla iyisin. Bu diziye hak ediyorsun. Bu senin."

Genelde onun desteğini takdir ederim. Bunun benim aşk dilim olduğunu bilir ve sözleri yıllar boyunca bizi birbirimize bağlamada çok etkili oldu.

Ama şu anda, hepsi boş geliyor. "Bu bana ait değil, Michael. Ona ait."

Saçımı okşamak için elini uzatıyor ve ben de izin veriyorum. "Ama yine de senin de olabilir."

"Gitmem gerektiğini mi düşünüyorsun?" Ona bakıyorum, gözümün kenarında bir gözyaşı var. "Bunu yapmam gerektiğini düşünüyorsun."

"Seni programda istiyorum. Elbette istiyorum. Ama bunu yapmanı istiyor muyum?" Diye iç geçirir. "Kendi şartlarınla ona gidebilirsin. Sadece konuşmak için."

Başımı ondan çevirip sert bir kahkaha atıyorum. Holt gibi bir erkeğin yanında bir kadının ne kadar savunmasız olabileceğini anlamayan tipik bir erkek. Onun yatak odasında. Yalnız başına.

En kötüsü, bunların hiçbiri hayalimdeki işin bedeli olarak sunulana kadar o kadar da kötü gelmiyordu.

Yine ellerimi yüzüme kapattım. "Bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, tatlı kız." Elini sırtımda gezdiriyor. "Ve eğer bir anlamı varsa, istemediğin hiçbir şeyi yapmanı istemiyorum."

"Harika. Teşekkürler."

"Yani..." Elini çekti ve sözlerini dikkatlice seçtiğini anladım. Beni daha fazla incitmemek için, eminim. "Yani, onunla istemediğin hiçbir şeyi yapmanı istemiyorum, ama senin ve diğer erkekler arasında olanlar beni ilgilendirmez."

Sanki onunla diğer kadınlar arasında olanlar beni ilgilendirmiyormuş gibi.

Açık evlilik. Ondan önce de açık ilişki. Hiçbir zaman tek eşli olmadık.

Aksine, o hiçbir zaman tek eşli olmamıştı. Açık ilişki onun için önemliydi. Yüzük takmamak onun için önemliydi. Ve benim kızlık soyadımı korumam. Bunların hepsi Michael Endlich'in bir parçasına sahip olmanın bedeliydi. Bunların hiçbirine itiraz etmedim, ama birden fazla partner benim için uygun değildi. Resmi olarak birlikte olmadan önce, başlangıçta yattığım birkaç erkek dışında, sadece Michael ile birlikte oldum. Her zaman sadece Michael ile birlikte olmak istedim.

Ve Michael'ın bunun tamamen benim seçimim olduğunu söylerken dayandığı temelin bu olduğunu anlıyorum. Ama bu sözleri için onu sikeyim.

"Diğer bir deyişle, ben fahişe olmaktan rahatsız olmadığım sürece, sen de rahatsız olmuyorsun. Anladım." Artık onun yanında duramayacağım için ayağa kalktım.

"Brystin."

Onun hayal kırıklığına uğraması umurumda değil. Şu anda onun duyguları en son ilgilendiğim şey. "Bak, Michael. Ne demek istediğini anlıyorum. Bunun seninle bir ilgisi yok. Bu tamamen benimle ilgili. Sen sadece habercisin. Anlıyorum."

Tuvalete gidip aynada kendime bakıyorum. Çok da kötü değil. Visine yardımcı olacaktır. Michael'ın tuvalet çantasını karıştırıp bir şişe buluyorum. Her iki gözüme bir damla damlatıyorum ve aynaya tekrar baktığımda, o kapının arkasında duruyor.

"Üzgünüm."

"Bunu zaten söyledin."

"Tekrar söylemem gerektiğini hissediyorum."

"Şimdi oldu." Bir mendil alıp damlaların bıraktığı gözyaşlarını siliyorum.

Michael çerçeveye yaslanır. "Bana kızgınmışsın gibi konuşuyorsun."

Kendini daha iyi hissetmesi için bir şeyler söylememi istiyor. Omuzlarındaki suçluluk duygusunu ortadan kaldırmamı istiyor, ama yapamam. "Çünkü anlıyorum Michael, ama şu anda senden biraz nefret ediyorum."

"Nefret *mi*? Neden?"

Mendili çöpe atıp ona dönerek, "Haberci olduğun için. Erkek olduğun için. Hayatın kolay olduğu için." Beyaz atlı şövalyem olmadığı için.

Ya da siyah bir at bile.

Onunla birlikte gün batımına doğru sürerdim.

"Anlıyorum." Anlamıyor, ama tartışmamak gerektiğini çok iyi biliyor. "Ne yapacaksın? Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum, tamam mı?" Onu geçip yatak odasına girerek telefonumu aldım. "Düşünmem lazım. Ve gitmen gerek."

"Gitmek mi?"

"Bu odadan git. Nereye gittiğin umurumda değil. Sadece şu anda burada olmanı istemiyorum."

Bir an için, direneceğini düşündüm. Bana mantıksız davrandığımı söyleyeceğini. Bunun onun suçu olmadığını. Ama o da bunun farkında olmalıydı.

Sonunda üzüldüm. "O zaman Joe'nun yanına jakuziye gideceğim."

Joe bu saatte oradaysa, muhtemelen Bastian Bunnies de oradadır.

Ve umurumda değil. Beni ilgilendirmez.

En azından kapiya doğru yönelmeden önce bir çift mayo aldığını iddia ediyor.

Kapıyı açtığında, onu dışarı attığım için aniden suçluluk duydum.

"Bana bir saat ver."

"Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at." Sonra gider.

Mesajlaşma uygulamasını açıyorum, ona mesaj atmak için değil, Zully'ye mesaj atmak için.

İş bulmak için biriyle yatabilir misin?

İşin ne kadar iyi olduğuna bağlı. Ve adamın ne kadar seksi olduğuna.

Hayalimdeki iş. Çok seksi bir adam.

Telefonum elimde çalışıyor. Arayan kimliği ekranında Zully'nin yüzü beliriyor. "Holt Sebastian'la yatmayı mı düşünüyorsun?" diye soruyor, ben cevap verdiğimde.

Yatağın kenarına oturup ne kadarını söyleyeceğime karar vermeye çalışıyorum. Ama zaman geçiyor ve az önce olanları tekrar anlatacak enerjim yok. "Sanırım bunu düşünebilirim. Bu kötü bir şey mi?" Gerçekten kötü hissettiriyor.

"İki soru: işin tehlikede olmasaydı onunla yatacak mıydın?"

"Eğer evli olmasaydım?"

O inliyor. Her zaman Michael ile olan açık ilişkimden yararlanmam için beni ikna etmeye çalışıyor.

Onu görmezden geliyorum. "Evli olmasaydım, o zaman... muhtemelen evet." Bunu ilk kez itiraf ediyorum, kendime bile. Ama Holt'a karşı bir çekicilik var ve eğer boş olsaydım, evet. Kendimi onun yatağında çok kolay görebiliyorum.

"Sadece bu yüzden 'devam et' dememek benim için çok zor, ama ikinci bir soru var: Michael'ı kiskandırmayı mı umuyorsun?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, tekrar ağlamaya başlamak için. "Michael'ı kışkırtacağını biliyorum," diyorum.

"Bunun doğru olduğundan tam emin değilim," diyor, beni şaşırtarak. "Ama önemli olan, bunu yanlış nedenlerle yapmayı düşünmemen."

"Sadece işi düşünüyorum. Ve bu işi gerçekten istiyorum." Özellikle de şu anda Michael'a kızgın olduğum için. Onun bu işten benden daha fazla kazançla çıkacağı düşüncesinden nefret ediyorum. Yarın böyle hissetmeyeceğimden eminim, ama şu anda çok zor geliyor.

"Tamam, başka bir soru: bunu yaparsan ve işi alamazsan, pişman olur musun?"

Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Belki o adamla ateşli bir gece geçirip, öylece bırakabilirim.

Ama sonra Holt hakkında bildiklerimi düşünüyorum. Bütün akşam bizimle nasıl oynadığını. Muhtemelen bunu ön sevişme olarak gördü ve pantolonumu çıkardıktan sonra bile teklifini geri çekmeyeceğinden emin değilim.

"Tereddütlerin cevap yeterince açık," diyor Zully. "Zengin, seksi bir pislikle yatmamayı tavsiye etmekten nefret etsem de, seni tanıyorum. Suçluluk duyacaksın ve şovunu bu şekilde elde edersen asla tatmin olmayacaksın. Bana sorarsan bu aptalca. Yerinizi nasıl elde ettiğiniz önemli değil. Önemli olan onunla ne yaptığınız, ama sen iyi bir kızsın ve işleri doğru şekilde yapman gerektiğini düşünüyorsun, ve bir şekilde buna rağmen seni seviyorum."

Gülüyorum. "*O kadar* iyi değilim."

"Tabii. Ne dersen o. Ama şunu bil ki, zengin çocukla ne yaparsan yap, benim için sorun yok. Söylemem gerekirse."

"Beni fahişe olarak görmeyeceksin, değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

Aslında, bu beni daha iyi hissettiriyor. O haklı olsa da, Holt'la yatıp kendimi iyi hissedemem. Michael'a olan bağlılığıma inandığım sürece, bu tek taraflı olsa da. Sırtımı yatırmadan kazanmam gereken bir şey karşılığında yapmıyorsam olmaz.

Ve bunu fark etmek beni yine sinirlendiriyor. Bu sefer öfkem olması gereken yere, Holt'a yöneliyor. İnsanlarla oynadığı için.

Onun gibi sonuçsuzca duygularını dışa vuran biri. Beni ve Michael'ı bu imkansız duruma soktuğu için. Soyadından dolayı istediği her řeye sahip olabileceğini dūřündüęü için.

Öfkem bana güç veriyor. Telefonumu yatağa atıyorum, pijamalarımı çıkarıyorum ve giymek için hızlı ve kolay bir şey buluyorum: eve giderken giymeyi planladığım basit bir şal elbise.

Sonra dudaklarımı parlatıp düz ayakkabılarımı giydim. Holt odasına gelmemi mi istiyor? O zaman odasına geleceğim. Eminim nadiren duyduğu bir kelimeyi duyduğunda yüzünün alacağı hali görmek istiyorum: hayır.

BÖLÜM YEDİ

BRYSTIN

Holt'un odasının tam olarak nerede olduğunu bilmediğimi fark etmeden koridorda buluyorum **kendimi**. Birinci katta bir yerde olduğu konusunda belirsiz bir izlenimle aşağı iniyorum.

Sürpriz bir şekilde, beni bekleyen bir personel var, henüz tanışmadığım biri, muhtemelen gece vardiyasında olduğu için. "Bayan Shaw, lütfen beni takip edin." Nereye gittiğimi veya kimi aradığımı sormadan yürümeye başlıyor.

Bu da zaten bildiğini gösteriyor.

Yarı yarıya geri dönüp her şeyi unutmak istiyorum. Holt Sebastian'ın egoistliği, benim onun emrine hemen uyacağımı, beni ona götürmek için birini beklediğini düşünmesi. Yanıldığını anlaması onun için iyi olur.

Ama ben de bencilim galiba, çünkü ona hayır dediğimde yüzünü görmek, gelmediği için kızmasını önlemekten daha önemli benim için.

Ayrıca, benim eylemlerim yüzünden onun çalışanlarının başı belaya girsin istemiyorum. Onu evin sağ kanadına doğru koridorda takip ederken, eşlikçimi merak ediyorum. Benden büyük, Michael'dan küçük görünüyor. Holt ile geçirdiği zamanlarda neler görmüş olabilir? Gece yarısı kaç kadını işverenin odasına götürmüştür? Bu kadınların kaç evin başka bir yerinde bir partneri veya eşi vardı?

Bu adama, bana adını bile söylemeyen bu adama, onun düşündüğü gibi olmadığını söylemek istiyorum. Ben onlar gibi değilim. Statü için seks yapmaya razı olan türden bir kadın değilim.

Neden ağzımı kapalı tuttuğumu bilmiyorum, ama konuşmuyorum ve sonunda Holt'un odasına varıyoruz. Hizmetçi benim için Holt'un kapısını çalıyor, sonra Holt "Açık" deyince kapıyı açıyor.

İçeri bir adım atıyorum, ama kapı arkamda hala aralıkken, yüksek sesle "Sadece konuşmak için geldim" diyorum.

Holt'u devasa süitte bulamadan sözler ağzımdan çıkıverdi. Onu bulduğumda, beklediğimden daha yakındaydı, mini barda bir şişe şarap dolduruyordu, sırtı bana dönüktü. Akşam yemeğinden sonra rahatlamıştı. Ceketini yoktu ve gömleği pantolonunun dışındaydı. Çıplaktı, bu garip bir şekilde kişisel bir his uyandırdı ve karnımın alt kısmında rahatsız edici bir karıncalanma hissettim.

Kapı kapanana kadar bekler, sonra konuşur, ama dönmez. "Eğer bu personel içinse, onlar için endişelenmene gerek yok. Ben sadece gizlilik konusunda kendini kanıtlamış kişileri işe alırım."

Bu adamın, düşündüğümünden daha da büyük bir pislik olduğunu kanıtlaması şaşırtıcı. "Bu sizin için değildi..." Aslında, bir bakıma öyleydi. "Bu sizin için değildi. Size söylüyorum. Ben sadece..."

Ama sonra Holt arkasını döndü ve gömleği sadece dışarı çıkmış değildi, düğmeleri de açılmıştı. Ve vay canına, bu adamın karın kasları var. Sıralar halinde. Altı paket gibi. Aslında sekiz paket.

"Vay canına." Kahretsin, gerçekten bir filtreye ihtiyacım var.

"Sen sadece... vay canına için mi buradasın?" Dudakları bir tarafta eğildi, eğleniyordu.

Beni daha çok sinirlendiren şeyin ne olduğunu bilmiyorum — onun eğlenmesi mi, yoksa karın kasları mı. Her halükarda, küfür düşünmeden dudaklarımdan dökülüyor. "Siktir git."

"Çok isterim." Göz kırpar. "Ama önce biraz şarap içmeye ne dersin?"

Yüzüm anında kızardı ve sanki olanları durdurabilirmişim gibi ellerimi havaya kaldırdım. Sanki Holt'u durdurabilirmişim gibi. "Hayır. Hayır. Kesinlikle hayır. Buraya konuşmaya geldim. Buraya, kadınları odana çağırıp, avcı gibi onların geleceğini ellerinde oynayamayacağını söylemeye geldim. Ve sen bunu şarap, loş ışık ve çalan bu müzikle romantikleştirmeye çalışıyorsun..."

"Sibelius," diyor sabırla.

"Sibelius, teşekkürler. Bu arada çok güzel. Ama bu, gücünü kullanarak beni seninle yatmaya zorlamaya çalıştığın gerçeğini değiştirmez ve bu olmayacak. Olmayacak, olmayacak."

"Olmayacak mı? Bu çift olumsuzluk mu?" Konuşmama rağmen bana bir bardak uzattı.

"Vurgu için." Ve şu anda gerçekten bir içkiye ihtiyacım olduğu için, bardağı alıp yarısını içiyorum. "Teşekkürler."

"Bu bir Vieux Château Certu. İki bin beş."

"Bu benim için bir şey ifade etmiyor." Kabul etmek gerekirse, tadı gerçekten çok güzel.

"Kuru kış nedeniyle Bordeaux için olağanüstü bir yıl..."

Dürüst olmak gerekirse, Holt sinir bozucu derecede çekici ve akşam yemeğinde onun söylediği hemen hemen her şeye hayran kaldığımı fark ettim. Buna rağmen, bir şekilde kendime geldim ve onu durdurdum. "Dur. Buraya lanet olası şarap hakkında bilgi edinmeye gelmedim."

"Buraya konuşmaya geldin. Ben konuşuyorum."

"Aman Tanrım. Benim konuşmak istediğim şey bu değil."

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun, Brystin?" Bara yaslanıyor ve kalçasını yana doğru çevirerek gömleğini daha da *açıyor*. Adamın karın kasları gerçekten etkileyici.

Gözlerimi onun mükemmel karın kaslarından zorla ayırıyorum ve tabii ki beni dikizlerken yakaladığını fark ediyorum. Dudakları seğiriyor ve gülmemeye çalıştığını anlayabiliyorum.

Onun beni tamamen konudan saptırmasına izin vermeyerek, asıl konuya odaklanıyorum. "Daha önce söylediğim her şeyi konuşmak istiyorum. Dinliyor muydun?"

"Çok dikkatle."

"Ve söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?"

"Söyleyecek çok şeyim var. Saat geç oldu, bu yüzden ışıkları kısık tutuyorum. Odamda yalnızken sık sık müzik dinlerim; akşamları en çok klasik müziği severim. Çok güzeldir ve ben güzel şeyleri severim. Şarabı da çok severim. İyi bir ev sahibi olduğum için sana da bir kadeh doldurdum. Bir bakalım... Sonra benim bir avcı olduğumu ve kadınları odama çağıramadığımı söyledin. Ama sen buradasın, değil mi? Öyleyse görünüşe göre ben... çağırabiliyorum."

Benim patlamak üzere olduğumu hissetmiş olmalı ki, sanki az önce söylediği sözleri silmek istercesine elini havada salladı. "Sanırım söylediğin en önemli şey, seni yatağıma çekmek için gücümü kullanmaya çalıştığımды..."

"Siktim dedim. Yine romantikleştiriyorsun." Yine de şarabımdan bir yudum daha alıyorum, çünkü biraz dengesiz hissetmeye başlıyorum. İronik olarak, muhtemelen şarabın suçu.

"Seni sevişmeye zorlamak." Doğru. Bu fikir tam olarak nereden çıktı?

Şimdi kesinlikle emin değilim. "Uh. Michael dedi ki..." Onun tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum. "Eğer odana gelirim, bana programda sunucu pozisyonu vereceğini söyledi."

Holt, onaylayarak değil, "*Anlıyorum*" der gibi başını sallıyor. "Aslında, benim söylediğim şey, bu kadar tecrübesiz birine böyle bir iş veremeyeceğimdi. Eğer gerçekten ilgileniyorsan, seni daha iyi tanımak için daha fazla zaman geçirmem gerektiğini söyledim."

"Huh." Bana, açıkça ifade ettiği şeyden farklı bir şey kastettiğini mi, yoksa kastetmediğini mi ikna etmeye çalıştığını anlayamıyorum.

Ya da Michael'ın algıladığı şekilde hiç öyle demek istememiş olabilir mi?

"Buraya geldiğinde haklıydın, Brystin. Konuşmalıyız." Elimdeki neredeyse boş bardağı aldı ve yeniden doldurmak için döndü. "Neden rahatına bakmıyorsun? Hemen gelip sana katılacağım."

O oturma alanına doğru başını sallar ve ben daha fazla kalmamın iyi bir sonuç getirmeyeceğinden emin olsam da, sadece bir konuşma ile işi alabileceğim o küçük ihtimale de takılıp kalırım.

Bu yüzden, sağduyuma aykırı olsa da, kabul ediyorum ve süitin içine doğru ilerleyerek, etrafı inceleme fırsatını değerlendiriyorum. Burası süitten çok bir daireye benziyor. Oturma odası, şömine, kitap rafları ve duvarları süsleyen güzel sanat eserleri var. Barda ise tam boy buzdolabı ve mikrodalga fırın bulunuyor. Sağımda banyoya açılan bir kapı ve odanın arkasında muhtemelen yatak odasına açılan bir kapı var. Kapı açık ama ışıklar kapalı ve bu durum bana garip bir şekilde rahatlık veriyor.

Mobilyalar erkeksi ama modern, hepsi koyu toprak tonlarında. Kanepede oturuyorum, onun karşımdaki koltuğa oturacağını varsayıyorum, ama içkimi vermek için karşıma geçtiğinde, yanıma oturuyor, bir bacağını bükerek bana dönüyor.

Hayır, Michael'ın düşündüğü gibi, kesinlikle öyle demek istemişti.

Şarap kadehimden hiçbir şey içmeden onu sehpaye koyuyorum. "Bak, beni manipüle ediyorsun." Onu kesmek için parmağımı kaldırıyorum, ki bunu çok yapmak istediğini anlayabiliyorum. "Bana 'beni tanı'nın bir tür euphemism olmadığını söylemeye çalışma."

Göğsünden gelen düşük sesli, ama uğursuz olmayan bir kahkaha atar. "İncil'deki anlamıyla mı?" Bir yudum şarap içerken düşünür. "Yani..." Sanki "belki" demek istercesine boş elini havaya kaldırır.

"Evet, evet, anladın mı?" Ben de ona dönerek oturuyorum. "Açıkça söylemek istemiyorsun, ama ima çok açık. Bu işi istiyorsam, seninle yatmam gerekiyor."

"Bu değil..."

Onu kesiyorum. "Evet mi hayır mı, yapmazsam bu işi bana verecek misin?"

"Durumu netleştirelim, tamam mı?" Koltuğun arkasına kolunu atıyor. "Programım tamamen dolu. Yeni bir programa ihtiyacım yok. Programlamadan da sorumlu değilim. Bu iş, benim çok altımda olan kişiler tarafından hallediliyor. Ama tabii ki, istersem bir şeyler yapma gücüm var ve seninle Michael'ın ortaya attığı bu konsept beni çok heyecanlandırdı. Bu programı istiyorum. Michael'ın yapımcılığını istiyorum. Senin de bu programın bir parçası olmanı istiyorum."

"Ama seni sunucu olarak işe almanın büyük bir istek olmadığını bir an bile düşünmeyelim. Bunu yapmak aptallık olur. Otuz üç yaşındasın. Ulusal haber ağında referansın yok. Henüz kendini kanıtlamadın. Bunu hak etmedin. Stüdyomda zaten bu terfiyi hak eden bir düzine sunucu var. Yönetim kuruluna kendimi savunmam gerekir. Programlama başkan yardımcımı kızdıracağım, personelimin tepkisini almam da cabası. Özellikle de SNC'de tüm kariyerleri boyunca çalışmış, benden yirmi yaş büyük kadınlar."

Sert sözler, ama dürüst sözler. Ve bunları duymam gerekiyor. "Anlıyorum. Hazır değilim."

"Ben öyle demedim, Brystin. Seni işe almak aptallık olur dedim. Bu bir risk olur ve sana soruyorum, neden senin için böyle bir risk alayım?"

Bir an için, benden kendimi tekrar satmamı istediğini düşündüm.

Ama sonra, sadece neden burada olduğumu açıkladığını anlıyorum. Onun odasında.

Neden istediğini istemekle haklı olduğunu düşündüğünü.

Ve şimdi kafam karıştı.

"Bu bir işlem," diyor. Eğilip bardağını benim bardağımın yanına koyuyor ve tekrar doğrulduğunda dizleri benimkine değiyor.

Hemen uzaklaşmak yerine, temas noktasına bakıyorum. Pantolonunun kumaşı üzerinden bile vücudu benimkine sıcak geliyor ve aniden her yerim ısınmış gibi hissediyorum. Özellikle bacaklarımın arası. Bu gerçekten o kadar kötü mü? *Daha fazlası* gerçekten o kadar kötü mü olur?

"İşlemsel," diye tekrarlıyor ve şimdi çok uzun süre tereddüt ettim ve dizimi olduğu yerde, onun dizine bastırılmış halde bırakmak zorundayım. "Senin istediğin bir şeyim var. Senin de benim istediğim bir şeyin var. Ve senin risk aldığından çok daha fazla risk aldığımı söyleyebilirim."

Ona itiraz etmeye hazır bir şekilde gözlerimi kısarak baktım, ama o araya girdi. "Sizin sahip olduğunuz şeyin çok değerli olmadığını söylemiyorum. Muhtemelen daha da değerli. Sizin için. Sadece benim bakış açımı size anlatıyorum."

O çok iyi. Gerçekten çok iyi. Ama ben bunun farkındayım. "Siz bir manipölasyon ustasıınız, Bay Sebastian."

İnler ama ardından tembel bir gülümsemeyle devam eder. "Gerçekleri söylüyorum, Bayan Shaw. Hepsi bu."

"Bunu daha önce de yaptınız, eminim."

"Bir şeyi başka bir şeyle takas ettim mi? Evet. Ettim."

"Kadınlarla."

"Eğer ima ettiğiniz buysa, terfi hak etmemiş bir kadına asla sözleşme vermedim."

Dediğim gibi, o bu işte çok iyi. Beni açıkça yerime oturtuyor. Gücünü gösteriyor.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, kendini savunuyor. "Seni sektörden kara listeye almayla tehdit etmiyorum. Seni takım muhabiri olarak işe almayacağım demiyorum. Geçim kaynağını elinden almıyorum ya da

kariyerini engellemiyorum. Bu bir iş ilişkisi." Ciddi bir ifadeyle devam ediyor. "Bence sen zaten iş ilişkilerine alışkınsın."

Evliliğimin içini görmeye çalışması ilk kez olmuyor. Yanılmıyor, ama hepsi tahmin. Michael ona ilişkimizin temelini anlatmış olamaz ve ben de ona haklı olduğunu bilmenin zevkini tattırmayacağım.

Ama cevabımda dürüstüm. "Kocamı sevdiğim için evlendim."

Bir an beni inceledi. "Ah, anlıyorum."

"Siktir git, hiçbir şey anlamıyorsun." Şarabımı almak için uzanırken, hareketimle dizimi onunkinden uzaklaştırıyorum. Dokunuşunu hemen özlüyorum.

Şarabımdan bir yudum alıyorum, onun sıcaklığını yerine koyacağını umuyorum, ama hiçbir etkisi olmuyor. Hayır, ona dokunmak o kadar da kötü *değil*. Daha fazlası da fena olmazdı. Hatta hoş bile olabilirdi.

Ya da belki de Michael'ın beni buraya göndererek ne kadar incittiğini hatırlıyorum ve Zully'nin dediği gibi, bu Holt ile bir şey olmasına izin vermek için kötü bir neden olur. "Michael hakkında konuşmayalım," diyorum. Bardağımı masaya geri koyuyorum ve bu sefer, geriye yaslandığımda dizimi onun dizine dayayan benim.

"Onun adı artık dudaklarımdan çıkmıyor. Zaten bu seninle ilgili." Michael'ın duygularını nasıl yansıttığı komik. "Başka kimseyle değil. Şey, sen ve ben, sanırım."

Bizi bu şekilde bir araya getirmesinden nefret ediyorum. Bizi bir birim haline getirdi. Asansörde ilk karşılaştığımız andan itibaren, aramızdaki etkileşimi sanki bir sırmış gibi hissettirdi.

Ben de en az onun kadar kötüyüm çünkü ne yaptığını biliyorum ve yine de hoşuma gidiyor.

Bu da ikimizi de nefret etmeme neden oluyor. "Burada söz konusu olan seks işçiliği." Konuyu kontrol etmeye çalışıyorum. "Bu fahişelik."

"Kadınların şeker babalarıyla ilişkilerini böyle mi tanımlıyorsun? Ya da şeker anneleriyle?"

Hayır, çünkü bu benim evliliğimin şartlarına çok yakın olmaya başlıyor. Holt'un önerdiği gibi, ticari bir ilişki. "Aynı şey değil."

"Aynı fikirde değilim, ama peki."

"Bir erkeğin parası için onunla çıkan bir kadın bu duruma zorlanmıyor. Bunu kendisi seçiyor."

"Seni hiçbir şeye zorlamıyorum, Brystin."

Aradaki farkı belirlemeye kararlıyım. "O, sırt üstü yatarak geçimini sağlamaya karşı değil. Ben ise kariyerimi liyakatimle kazanmak istiyorum."

"Kimse, yol boyunca bazı iyilikler yapmadan istediği yere ulaşamaz. Ama bu seni daha rahat hissettirecekse, sözleşmenin buna bağlı olduğunu asla doğrudan söylemeyeceğim."

Ve şimdi tam da bunu söylemeden söyledi. Akıllıca.

Siktir.

Bundan nefret ediyorum. Bununla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Onun mantıklı sunumundan nefret ediyorum. Şeytani gülümsemesinden nefret ediyorum. Dizinin dokunuşundan, kolonyasının kokusundan ve amımı sıkılaştırmasından nefret ediyorum. Bu işi bu kadar çok istememden nefret ediyorum.

Bana seçim yapmamı istemesi hoşuma gitmiyor. Onu seçmemi istemesi.

Beni zorlasa çok daha kolay olurdu ve böyle aşağılık bir düşünceye kapıldığım için kendimden nefret ediyorum.

Kafamı sallayıp, bardağıma uzanıp üç büyük yudum alıyorum. "İyilikler mi?" Ona bakmıyorum. "Buna böyle mi diyoruz?"

"İlgilendiğim şey, iyilik olarak değerlendirilebilir."

"İyilikler. Çoğul." Henüz hiçbir şeyi netleştirmedik ve birdenbire, hala pazarlık yapabileceğim bir şeylerin olduğunu fark ettim. Michael'ın dediği gibi, penetrasyon ile oral seks arasında büyük bir fark var.

"Önemli bir haber spikeri pozisyonu, Brystin. Bu, hayatının geri kalanını değiştirecek hayatını değiştirecek."

"Hayatının geri kalanını değiştirmeyeceğimi nereden biliyorsun?"

Ona döndüm, kaşımı kaldırdım.

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Sanırım bunu öğrenme şansını istiyorum." Gözlerime bakıyor ve nedense, bugün atın üzerinde söylediği sözler birdenbire aklıma geliyor. Güzellikten çok zekaya ilgi duyduğunu söylemişti ve acaba benim istediğim de tam olarak bu muydu? Güç sahibi birinin

sunabileceğim bir şey olduğunu fark etmesini. Acaba bu böyle bir şey mi?

Acaba şu anda sertleşmiş midir?

"Bana ne tür iyilikler yapmaya hazırsın?" diye soruyor sessizce, aramızdaki sessizlik gerginleşince. "Benim risk almam için?"

Şu anda onun beni öpmesini ne kadar çok istediğim çok saçma. Ve ben onu bunu romantikleştirmekle suçlamıştım.

Düşünebilmek için gözlerimi ondan uzaklaştırıyorum. Böylece neyi feda etmeye hazır olduğumu netleştirebilirim. "Acıyı sevmem," diyorum yavaşça, çünkü bu listeyi o anda uyduruyorum. "İğrenç şeyler yok. Şey..." Onun hoşlandığı sapkınlıkları utandırmak istemediğim için, kelimeleri yeniden düzenlemek için duraklıyorum. "Bok, idrar, kusmuk ya da ana akımdan çok uzak şeyler hoşuma gitmez. Ve benden bir tür dominatrix olmamı bekliyorsan, bu olmayacak."

"Hepsi mantıklı geliyor."

İsteklerimi açıkça dile getirip, bunların kabul edilip dinlenilebilme yeteneği bana güç veriyor. *İşlemsel*. Tıpkı onun dediği gibi. Bu, bana şimdiye kadarki en büyük şartımı söyleyecek cesareti veriyor. "Ve cinsel ilişki yok."

"Cinsel ilişki yok mu?" Bu kelimeyi söylerken çiğniyor.

Arkanıza yaslanıp ona tüm dikkatimi veriyorum. Bu talebi yapacak kadar güçlü olacaksam, bunu onun yüzüne karşı yapmalıyım. "Cinsel ilişki yok," diye tekrar ediyorum. "Kocamı aldatmak istemiyorum."

"Kocan...?"

Onu kesiyorum. "Bu benim kuralım." Kısmen, bu adamı fazla kontrol altına almamak için bir bahane.

Dürüst olmak gerekirse, keşke hepsi bu kadar olsaydı. Tanrı biliyor ki Michael umursamıyorsa benim de umursamamam gerekir, ama aptalca da olsa umursuyorum.

Holt bunu düşünür ve uzun bir süre boyunca, şansımı zorlamış olabileceğimi düşünürüm.

Sonra, hiçbir şey söylemeden ayağa kalkar ve elini uzattı. Emin olamadan, ama merakla, avucumu onun avucuna kaydırdım. Kollarımda tüylerim diken diken oldu ve beni kanepeden uzaklaştırırken titredim.

Yatak odasına mı?

Ama birkaç adım attıktan sonra durur. Beni bir oyuncak bebekmişim gibi konumlandırır, saçımı bir kulağımın arkasına düzeltir, bir tarafını öne çeker. Beni inceler. Üzerimdeki ışığa bakar. Beni bir santim geri iter. Beni tekrar inceler.

Hafifçe gülümser.

Avuç içlerini kollarımın uzunluğu boyunca gezdirir, ellerimi bükerek kalçalarımın üzerine yerleştirir. Sonra ellerini belime kaydırır ve dokunuşunun cesaretine hayran kalırım. İzin istemiyor. Parmakları ve elleriyle bana emir veriyor ve nefesim kesiliyor, başka yerlerdeki dokunuşunun ne kadar cesur olabileceğini düşünerek. Onun ilgisini isteyen yerler.

"Sen bir sanat eserisin, Brystin." Başparmakları göğüslerimin altındaki kaburgalarımı okşadı. Çok aşağıda. "Dışarıda ve içeride. Güzel." Kemerimin kuşağını parmaklarıyla okşadı. "Ve ben güzel şeyleri gerçekten çok severim."

Bir çekişle elbiseniz açılır.

Oh, bunu yapıyoruz.

Sütyen giymemiştim, bu yüzden kumaş açılıp dikleşmiş meme uçlarım ve hayal gücüne pek yer bırakmayan siyah dantelli tangam ortaya çıktı. Elbiseyi omuzlarımdan aşağı doğru ittiğinde, sıvı ateş gibi bir sıcaklık damarlarımdan akmaya başladı. Elbise dirseklerime takıldı.

"Kıpırdama." Gözlerini benden ayırmadan, koltuğa ulaşana kadar geriye doğru yürüdü. Oturdu ve bacaklarını rahatça açtı.

Fermuarın açılma sesini duyunca, dikkatim o muhteşem karın kaslarından, kasıklarındaki şişkinliğe kayıyor. Büyük bir şişkinlik. Atın sırtında arkama bastırdığı hissettiğimden daha büyük.

"Gözlerini bana dik," diye emreder ve tereddüt etmeden onun emrini yerine getirir, bakışlarımı onun gözlerine kilitlerim. Gözümün ucuyla, yanındaki sehpaye uzandığını görürüm. Bir çekmecenin açıldığını duyarım. Şişe kapağının sesini duymadan önce, el yordamıyla bir şeyler aradığını duyarım. Eline sıvı sıçradığını duyarım.

Sonra avucunun ritmik bir şekilde vücudunu ovuşturduğu çok belirgin sesi duyuyorum.

Sonraki birkaç dakika böyle geçer: ben poz vermiş, neredeyse çıplak, o ise gömleği açık ve penisi dışarıda. Hareketini görüyorum.

Elini kenarda tutarak, ne yaptığını çok net bir şekilde anlayabiliyorum, ama aslında *göremiyorum*.

Ve Tanrım, bunu çok istiyorum.

Onun anatomisini incelemek için can atıyorum. Ona dokunmak. Onu ağzıma almak. En azından, bacaklarının arasında taşıdığı asayı iyice görmek istiyorum. Bir kez bile bakmamın engellenmesi işkence gibi.

Her geçen saniye, gözlerimi onun gözlerine dikili tutmak daha da zorlaşıyor, ama yine de yapıyorum. Çünkü o da öyle yapıyor. Vücuduma neredeyse hiç bakmadı, bakmışsa bile. Göğüs uçlarımın acı verici bir şekilde sertleştiğini fark etmedi. Külotumun ön tarafında olduğundan emin olduğum ıslak lekeyi görmedi. Ama onun çok tahrik olduğunu anlayabiliyorum, nefes alış hızlanıyor, neredeyse benimki kadar hızlı.

Bunun güçle ilgili olduğunu anlıyorum.

Bana karşı sahip olduğu güç onu tahrik ediyor. Neredeyse hiç tanımadığı bir kadını, kıyafetlerini çıkarıp odasında onun önünde durmasını ve o mastürbasyon yaparken onu izlemesini sağlamış olması. Bu çok heyecan verici olmalı.

Ben de bu kadar tahrik olmasaydım, tiksiniirdim belki.

Ve aşağılanmanın ötesinde, cinsel kısmının ötesinde, gerçek göz teması var. Bu çok etkileyici. Bir keresinde, yabancılar sadece iki dakikalık uzun süreli göz temasıyla birbirlerine karşı tutkulu duygular geliştirebileceklerini anlatan bir araştırma okumuştum ve vay canına. Hissettiğim şeyin tutkulu olarak nitelendirilip nitelendirilmeyeceğini bilmiyorum, ama kesinlikle yoğun bir duygu. Sanki içim kesilip açılmış gibi hissediyorum. Sanki parçalanıp keşfedilip *tanınıyormuşum* gibi hissediyorum ve Holt'un el hareketleri sarsıntılı hale gelip yüzü buruşup dudaklarından boğuk bir inilti kaçtığında, yemin ederim ben de boşalmak üzereyim.

Hızlıca temizlenir ve göz teması koptuğunda, ben istediğim yere bakabilirim, o da kendini toparlamıştır. Tek kelime etmeden, barda bulunan lavaboya gider ve ellerini yıkar.

"Senin istasyonuna haber vermeyi ben hallederim." Bir dakika önce gözlerimi dik dik bakarken, şimdi de kasıtlı olarak gözlerimden kaçınıyor. "Pazartesi sabahı ilk iş olarak bu işi halledeceğim."

Hâlâ elbisenin önü açık bir şekilde ayakta duruyorum, hareket etmem gerekip gerekmediğinden emin değilim. Bana daha önce baktığı gibi bakmasını diliyorum. Ya da bana dokunmasını. Ve garip bir şekilde, bunu yapmazsa ağlayacakmışım gibi hissediyorum.

O benim yönüme doğru yürümeye başlayınca umutlanıyorum, ama başını kaldırmadan yanımdan geçip arkamdaki bir yere doğru gidiyor.

"Ve Brystin."

Adımı söylediğini duymak rahatlatıcı. Benim bir insan olduğumu ve hala burada olduğumu kabul etmesi. Heyecanla dönüp onu yatak odasının kapısında dururken görüyorum.

"Hazır ol. Ben çağırdığımda gel." Sonunda... sonunda —gözleri çıplak göğüslerime kayıyor, ama bu hızlı bir bakış ve onun üzerinde hiçbir etkisi yok gibi görünüyor. "Gidebilirsin. Kaybolursan Errol seni odana götürebilir."

Yatak odasına girip kapıyı arkasında kapatır.

Bu, şimdiye kadar aldığım en sert reddedilmeydi. Ağlamaya başlamak ya da onun odasına kadar peşinden gitmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce, olabildiğince çabuk elbisesini düzelterip kapıya doğru yöneldim. Üç adım attıktan sonra kahve masasına geri dönüp kalan şarabımı tek dikişte içtim.

Holt'un dediği gibi, beni odasına getiren adam koridorda beni bekliyor. Sanırım adı Errol. Bana baktığında başımı sallıyorum. "Nereye gideceğimi biliyorum."

Amerika'nın en ünlüsünün tepesine çıkacağım, işte oraya. Bunu kendime hatırlatmak iyi geliyor, bu yüzden yatak odama çıkan merdivenleri tırmanırken bunu tekrar tekrar söylüyorum. Mantrayı Holt'a yönelik birçok küfürle aralıklı olarak söylüyorum. Ona pislik diyorum. Lanet olası. Köpek boku yığınının dibindeki bir pire.

İçeri girdiğimde kafam o kadar meşgul ki, Michael'ı tamamen unutmuşum. Uyanık ve giyinik bir şekilde bekliyor ve tahminimce, odada volta atıyordur.

Beni görür görmez üzerime atlar. "Tanrıya şükür. Endişelenmekten hasta oldum. Ne oldu? İyi misin? İyi olduğunu söyle." Kollarını bana dolandır ve ben dokunulmak istemediğim için titrerim.

Onun bana dokunmasını istemiyorum.

Kollarından kurtuluyorum. "Biraz yalnız kalmam lazım." Bu durum onun için olduğu kadar benim için de zor. Nadiren onun sevgisini reddediyorum ve bunun onunla olanlardan mı yoksa Holt'la olanlardan mı kaynaklandığını bilmiyorum, ama yalnız kalmaya çok ihtiyacım var.

Muhtemelen benim olağandışı davranışından endişelenerek, sesi keskinleşir. "Sana zarar verdi mi? Eğer sana zarar verdiyse..." Sözünü keser, ama ben onun bu cümleyi nasıl bitireceğini merak ediyorum.

O... ne? Daha önce bir şey olmadan beni korumak onun görevi olmadığını düşünürken, şimdi benim onurumu korumaya hazır mı? Holt'u hayalarına vurmaya hazır mı? Kariyerindeki tüm düşünceleri bir kenara bırakıp beni gün batımına doğru götürmeye hazır mı?

Evet. Hayır.

Ve onun yanında olup bu konuda baskı yapmak için yeterince umursamıyorum.

"Ben..." *Tamam* demek üzereydim ama kendimi durdurdum. O kadar kolay vicdanını rahatlatmayı hak etmiyor
Bunun yerine, "Bak, bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Lütfen. Bu konuyu konuşmasak olmaz mı?" diyorum.

"Tamam," diyor isteksizce. "Eğer istediğin buysa."

"İhtiyacım olan bu."

Beni inceliyor ve sözlerimle ifade edemediğim şeyi ortaya çıkaracak ipuçları aradığını biliyorum. Mücadele izleri. Tecavüz izleri.

Kollarımı kendime doluyorum, Holt'un ağır göz kapaklarının bakışlarından daha rahatsız edici olan onun bakışlarından. "Ben..." Yine, *iyi olduğumu* söylemekten kendimi alıkoymak zorundayım. "Duş almaya gidiyorum." Onun yanından geçip, ona bilmesi gereken tek bilgiyi vermek için geri dönüyorum. "Pazartesi günü her şeyi halledecek."

Onun cevabını beklemeden banyoya kaçtım ve kapıyı arkamdan kilitledim. Hızla soyundum, duşu açtım ve su ısınmadan içeri girdim.

Sonra bir kolumu fayans duvara dayayıp klitorisime dokunmam bile gerekmeden boşalıyorum.

BÖLÜM **SEKİZ**

BRYSTIN

Ertesi sabah, odamızdaki pencere kenarındaki sandalyede oturmuş, sandalımı bağlarken Michael koşu kıyafetiyle ve ter içinde odaya girer. Onun geri dönmesine sevindim mi yoksa hayal kırıklığına mı uğradım, karar veremiyorum. Bir yandan, boş yatakta uyandığımda Holt hakkında bir sorguya daha maruz kalmak zorunda kalmadım.

Öte yandan, tek başıma aşağı inmeyi de pek istemiyordum.

Muhtemelen böylesi daha iyi, diye karar veriyorum. Sonuçta kocamdan sonsuza kadar saklanamam. "Koşun iyi geçti mi?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Güzel bir mülk. Bu manzaraya alışabilirim. Sen uyanmadan önce geri dönmeyi umuyordum." Bana bakıyor, dün geceyle ilgili boşlukları doldurmamı umuyor. Ben bir şey söylemeyince, akıllıca taktik değiştirir. "Kahvaltıya indin mi?"

"Gitmek üzereydim. Kahveye çok ihtiyacım var."

"Ben duş alıp giyinene kadar birkaç dakika bekle, seninle birlikte gelirim."

Kabul ediyorum ve o kıyafetlerini çıkarıp bir yığın halinde bırakıyor ve banyoya giriyor. Normalde, bu fırsatı onun zayıf koşucu vücudunu hayranlıkla seyretmek için kullanırdım. Elli üç yaşında olmasına rağmen, bu adamın vücudunda hiç yağ yok.

Ama Holt'un karın kaslarını görelî sekiz saat bile olmamıştı ve şimdi hayatım mahvolmuş olabilir.

Vücudundaki kasları düşününce, dün gecenin geri kalanını hatırlıyorum ve Michael'ın gitmiş olmasına seviniyorum, böylece yüzümdeki kızarıklığı sormayacak. Tüm vücudumdaki kızarıklığı.

Odanın balkonu olmasını dileyerek, perdenin arkasından pencerenin açılmasının ne kadar zor olduğunu kontrol etmek için bakıyorum ve Jessa Jones'un lüks bir spor arabanın yanında durduğunu görünce gülümsemeye başlıyorum. Holt'un onun yanında durduğunu görünce hem gülümsememi hem de pencereyi açma işini bırakıyorum.

Onu ikinci kez gözetlerken yakalanmak istemediğim için, görünmeyecek kadar geri çekiliyorum, ama birkaç saniye daha izlemeye devam ediyorum. Ne konuştuklarını duyamıyorum, ama Jessa'nın vücudunda belirgin bir gerginlik var. Hareketli tavırlarından, ona bağırdığına yemin edebilirim.

Belki de kendi düşüncelerimi yansıtıyorum.

Holt onu tüm dikkatiyle dinliyor gibi görünüyor. Eğer ona bağıırıyorsa, Holt bundan etkilenmemiş gibi görünüyor. Hatta Jessa arabaya binip garajdan çıkarken ona hafifçe el sallıyor. Yani evet, muhtemelen konuşma konusunda yanılıyorum. Ayrıca, Holt onun patronu. Jessa'nın bir üstüne böyle bağırmayacağını sanıyorum, ne kadar sert bir kadın olursa olsun.

Porsche Boxster süren sert bir kadın. Bir kez daha, o kadın benim hedefim.

Kadının arabası görünmez hale geldikten sonra Holt eve doğru dönünce hareketsiz kalıyorum, ama ihtiyatım boşuna. Holt hiç başını kaldırmıyor.

Bunun için hayal kırıklığına uğramamalıyım diye kendime hatırlatıyorum ve perdeyi indirip yerine telefonumu alıyorum. Uyandığımda iki mesaj gelmiş. Michael'ın koşuya çıktığını söyleyen mesajını açmıştım, Zully'nin mesajını ise okumadan bırakmıştım, şimdi onu tıklıyorum.

Seksi kızla yattın mı?

Yaptım. Ama sanırım işi aldım.

Ardından bir paragraf dolusu kutlama emoji geliyor ve gülümsemem geri dönüyor.

İş aldık. Henüz bunu tam olarak sindirecek vaktim olmadı.

lanet işi aldık. Holt ile olanlar ne olursa olsun, sorun yok. Ben iyiyim. Ve karşılığında aldığım şeye kıyasla hiçbir şeydi.

Tabii anlaşmasına sadık kalırsa.

Zully'ye daha fazla bilgi edindiğimde ona haber vereceğimi söyleyen bir mesaj daha gönderiyorum. Mesajı yazmayı bitirdiğimde, bilinmeyen bir numaradan başka bir mesaj geliyor.

Gözlerini benden ayıramıyorsun, değil mi?

Nabzım hızlanır ve omurgamdan bir titreme geçer. Perdeyi tekrar açarım, ama Holt gitmiştir. Bu onun yaptığı olmalı, değil mi? Onun yapmadığı için kendimi daha mı kötü yoksa daha mı iyi hissedeceğime karar veremiyorum.

Ve cevap vermem mi gerekiyor?

Michael beline bir havlu sararak banyodan çıkar. Havluyu bırakıp bir slip giyer. "O bakış neydi öyle?"

Yüzümdeki ifade her neyse, onun sorusuyla değişti. Yüzümün nasıl olduğunu hatırlamaya çalışıyorum, böylece ne ifade ettiğini anlayabileceğim, ama hatırlayamıyorum. "Ne tür bir bakıştı?" diye soruyorum.

"İyi. Mutlu."

Bu farkındalıkla boğazımda bir düğüm oluşur. Holt bana mesaj attı ve ben mutlu oldum. Bu da ne lan?

Hızlıca düşünerek, Michael'a başka bir cevap veriyorum, bu cevap kaçınmaya çalıştığım sorulara kapı açacak bir cevap. "İşi aldık."

Kot pantolonunu giyerken bir an durdu. Sonra gülümsedi. "İşi aldık." Pantolonunu giymeyi bitirdi. "Gerçekten mi? İkimiz de mi? Sana da yer veriyor mu?"

Sandalyeden kalkıp cep telefonumu tulumumun cebine koydum. "Yarın başlayacağını söyledi. Yani... evet. Sanırım öyle."

Temiz bir tişört giyer ve ellerini beline koyarak beni inceler.

"Yapma," diyorum

ona. "Neyi

yapmayayım?"

"Dün gece sana söyledim, bu konu hakkında

konusmak istemiyorum." "Hiç mi? Sadece dün gece

için söylediğini sanmıştım."

"Yani, hiç." O endişeli bir şekilde bana kaşlarını çattığında, itiraz etmek için elimi kaldırdım. "Sadece ileriye odaklanmak istiyorum. Buraya gelmek için çok çalıştık. Buraya gelmeyi hak ettik. Ve şimdi buradayız."

Onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum, ama bu, dün gece Holt ile aramda olanlardan dikkatini başka yöne çekmek için işe yarıyor.

Michael beni kollarına çekip kocaman bir kucaklama ile sarıyor. Dudaklarıma öpücük kondurmak için eğiliyor, ama ben hafifçe dönünce öpücük ağzımın yanına düşüyor. "Tebrikler." Öpücüğünün reddedilmesinden hiç etkilenmiyor. "Başarabileceğini biliyordum."

Kollarında kaskatı kesiliyorum, bana olan güveninin neden bu kadar itici geldiğini bilmiyorum. Belki de bu güven, gazetecilik yeteneklerime olan güveninden ziyade, kendimi tanıtmak için seks kullanma becerime dayandığından dolayıdır. Bunun doğru olmadığını biliyorum, o her zaman yeteneğime inanmıştır, ama şu anda *bana* buraya gelmeyi hak ettiğimizi söylemesini istiyorum. Adeline'in arazisine adımımızı atmadan önce bunu hak ettiğimi.

Görünüşe göre, kafamdan geçenlerden tamamen habersiz değıl. "İyi olduğundan emin misin?"

Zorla gülümsüyorum. "Sadece kahveye ihtiyacım var."

Birkaç dakika sonra, aşağı kata inip, kahvaltı için verandaya yerleştirilmiş yuvarlak yemek masalarından birine oturuyoruz. Bir personel gelip, sanki bir restoranda gibi içecek siparişlerimizi alıyor.

Kahvemi sipariş ediyorum.

"Ona bir mimosa ekleyin ve bana da her birinden birer tane getirin." O benim için sipariş verecek türden biri değıldir ve ben kaşlarımı kaldırırım.

Tam o sırada Holt evden çıkıp terasın uzak ucuna doğru yürüdü ve bir çalışanıyla konuşmasına rağmen bize bakıyordu.

Michael konuşurken bir şekilde ona konsantre olmayı başardım.

"Kutlama yapıyoruz tatlım. Mimosa içmeliyiz." Elimini tutup masanın üzerine koyuyor ve bu hareketi bu kadar takdir ettiğime kendim de şaşıırıyorum. Benimle olduğunu gösterdiği için ya da işinden memnun olduğunu ilan ettiği için değıl,

her ikisi de muhtemelen doğru olsa da, bu hareketin açık bir sahiplenme göstergesi gibi gelmesi. Bana sahip olduğunu ilan etmesi. Saatler geç kalmış olsa da, yine de bir sahiplenme.

En iyi kısmı ne mi? Holt'un gözlerinin parlaması.

Birkaç masa öteden bile bakışlarındaki ateşi görebiliyorum ve bu, midemi bulandırıyor, kalbimi hızlandırıyor ve sonra beynim bana bağırıyor, çünkü o adamın kıskançlığını hiç istemiyorum. Onun ne hissettiği umurumda değil. Bana ne hissettirdiği umurumda değil. Bana bu işi verdiği umurumda. Hepsi bu. *Hepsi bu.*

Ama hepsi bu kadar değil, çünkü kimin elini tutarsam tutayım, gözlerimi Holt'tan ayıramıyorum.

Holt içeri girip, onunla konuşan hizmetçi bize yaklaşıp kadar, Michael'ın Holt'a bize katılmasını işaret ettiğini fark etmedim. "Bir şey mi var, Bay Endlich?"

Michael başını sallar. "Holt'un dikkatini çekmeye çalışıyordum."

"Üzgünüm, ama Bay Sebastian günün geri kalanında dışarıda olacak Bana sizi şahsen uğurlayamadığı için üzgün olduğunu söyledi, ama bu hafta sizinle iletişime geçip işlerinizi takip edecek."

"Huh. Bunu duyduğuma üzıldüm." Michael pek üzgün görünmüyor. "Bilgilendirme için teşekkürler. Teşekkür ederim."

"Rica ederim, mimozalar da hemen geliyor."

Çok geç oldu ve o kesinlikle gitti, ama Holt'un ortadan kaybolmasının sebebinin bu olması ihtimaline karşı, Michael'ın elinden elimi çektim. Gittiği için hayal kırıklığına uğradığımdan değil tabii.

Ve cebimdeki telefonum bir mesajla titrediğinde, Holt olduğunu bilmek için bakmama gerek yok. Asla elde edemeyeceğim bir güç dengesi hissine garip bir ihtiyaç duyduğumdan, mesajı görmezden geliyorum.

Mimoza kokteyli ve bir fincan kahveyle kadeh kaldırdıktan sonra, yemek için hazırım. Michael çoktan içeri girip, sebzeli yumurta beyazı omlet ve hindi pastırması şeklinde sağlıklı proteinlerle dolu bir tabakla geri geldi.

"Yoğurt var mıydı?" Kalkmadan önce ne yemek istediğime karar vermeye çalışıyorum.

"Fark etmedim," diyor Michael. "Ama çok cazip ev yapımı muzlu kekler vardı."

"En büyük zayıflığım," diye inliyorum.

"Sana güveniyorum." Ben ayağa kalkana kadar bekliyor ve sonra ekliyor: "Ama iradesi yetmezse, bana da bir tane getir."

Gölerek içeri giriyorum, Holt'un burada olmadığını bildiğim için artık Michael olmadan dolaşmaktan daha az endişeliyim. Dün kahvemi içtikten sonra yürüyüşe çıktığım için kahvaltayı tamamen atlamıştım, bu yüzden bugün mutfağın yanındaki güneşlenme odasında kurulan açık büfeyi keşfetmek için biraz araştırma yapmam gerekiyor. Burada da birkaç yuvarlak masa var, sanırım açık havada yemek yemek istemeyenler için, ve birkaç misafir de bunu tercih etmiş. Çoğu daha önce gördüğüm insanlar, birkaç Bastian Bunnies ve tanıdık olmayan birkaç yüz.

Ancak şu anda asıl ilgimi çeken şey, muhteşem yemek sergisi.

Üç buçuk metre uzunluğunda sıcak tabaklarda yumurta, yulaf ezmesi, sosis, pastırma ve patatesin yanı sıra birkaç kase meyve, tek porsiyonluk mısır gevreği kutuları, çeşitli hamur işleri ve son olarak yoğurt var. Ayrıca mutfağa açılan bir pencere var ve insanlar buradan istedikleri şekilde pişirilmiş yumurta "sipariş" edebiliyorlar.

Bir kase alıp granola ve çilekleri yoğurtla karıştırmaya başlıyorum, sonra üzerine bal döküyorum. Muzlu kekleri fark ettim ve Michael'la paylaşmak için bir tane almak üzereyim ki, arkamdaki yuvarlak masada bir kadının konuşmasını duyuyorum.

"Bugün Jessa'yı gördün mü? Onunla konuşmalı mıyım? Bu durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar?"

Meraklı olmaktan ziyade yardımcı olmak amacıyla, kadına dönüp bildiklerimi paylaşıyorum. "Jessa Jones çoktan gitti."

Kadın kaşlarını çatı ve yanındaki adamla bakışlaştı. Ona baktığımda, onun Steele Sebastian olduğunu fark ettim.

"Bilmiyordum." Bana bakar. "Gittiğinden emin misin?"

Sebastian'la konuştuğumu fark edince yardım etme isteğim biraz azalır, ama başladığım işi bitirmem gerekir. "Arabasına binip gittiğini gördüm. Yatak odam garaj yoluna bakıyor. Belki geri gelir?"

Kadın Steele'e seslenir. "Muhtemelen onu kızdırdı, değil mi?" Onunla konuşma şekli samimi, ama

"Onu gördüğümde onu fena halde pataklayacağım."

Bu konuşma kesinlikle benimle ilgili değil ve ben de ipucunu anlamayı biliyorum, ama Holt Sebastian'ı azarlayacağını söyleyen birine karşı büyük bir ilgi duyuyorum.

Tabii ki, onun kimden bahsettiğini sadece tahmin ediyorum, ama Jessa ona bağıırıyor gibi görünüyordu ve Holt'u "ihbar" etme havamda olduğum için, bildiklerimi anlatıyorum. "Arabasına binmeden önce Holt'la birlikteydi," diyorum. "Tartışıyor gibi görünüyorlardı."

"Harika," diyor Steele alaycı bir şekilde. Kadın hayal kırıklığıyla başını geriye atıyor.

"Onu bu hafta sonu davet etmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Bir kez kafasına bir şey koyarsa..."

"O gelmek istedi," diye Steele sözünü keser.

"Ben, şahsen, onunla konuşma fırsatı bulduğum için gerçekten çok mutlu oldum." Neden hala konuşuyorum, bilmiyorum bile. "Yani, tamamen kötü bir fikir değil."

İkimiz de onlar onlar sıraylabaşlarını başlarını bana bana bana bana bana tuhaf bir şekilde bakıyor, sanki orada olduğumu unutmuşlar gibi.

Sonra kadının yüzünde bir tanıdık ifade belirdi ve parmağıyla beni işaret etti. "Sen *onunlusun*."

"*Ben mi?* Kim? Ne?" Beni Jessa Jones sanması imkansız, ama konuştuğumuz başka bir *Jessa* da yok.

"Bristol Shaw," diye açıklıyor.

"Brystin," Steele ve ben aynı anda düzeltiyoruz.

"Doğru, Brystin Shaw. Üzgünüm. İsimleri hatırlamakta çok kötüyüm. Jessa'nın soyadının James olduğunu söylüyorum, oysa onu neredeyse hayatım boyunca tanıyorum." Elini sallayarak az önce söylediği şeyi geçiştiriyor. "Demek istediğim, çalışmalarını gördüm. New Jersey'deki program, değil mi? *New Jersey Now* ya da öyle bir şey miydi?"

"Evet, evet. O."

"Ad," diyor Steele, sanki bir uyarı gibi.

Kadın ya anlamadı ya da dikkate almamaya karar verdi. "Ben Adly." Neyse ki, elimde hem kase hem de muffin olduğu için elimi sıkmaya çalışmadı. "Adly Sebastian."

"Sebastian," diyorum aynı anda, çünkü Holt'un evinde pek fazla Adly takılmıyordur herhalde. Bu kadın kesinlikle onun kız kardeşi, bu da Steele ile olan samimiyetini açıklıyor, çünkü Steele de onun erkek kardeşi. "Tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Yok, neyse. Ben sıkıcıyım. Ama sen sıkıcı değilsin. Birkaç bölümünü izledim."

Daha fazla konuşmak üzere gibi görünüyor ama Steele onu kesiyor. "Ben gidiyorum..." Ayağa kalkıyor ve başıyla bir işaret yapıyor, sanki ona kendisiyle gelmesini söylüyormuş gibi.

"Peki. Git onu ara. Eğer gitmişse, artık çok geç."

"Adly..." Ona kalkıp gitmesi için bir başka işaret. Adamı pek tanımıyorum, ama onun Adly'nin benimle konuşmasını engellemeye çalıştığını bile anlıyorum.

Tabii ki bu, konuşmaya daha da ilgi duymamı sağlıyor. "Onun oyununa gelmeyeceğim, Steele. İstedğim kişiyle konuşabilirim. konuşmak, kalmak ya da gitmek, seçim senin, ama istersem bir kadına işinin harika olduğunu söyleyebilirim."

Onu hemen sevdim.

Steele içini çeker. "Evet. Ne istersen yap. Umurumda değil. Benim sorunum değil."

O uzaklaşırken arkasından bakıyorum, sonra Adly'ye dönüyorum. "Bu etkileşim çok ilginç."

Adly gülüyor. "Biliyorum, biliyorum. Can sıkıcıyız. Steele yetenek geliştirme bölümünde çalışıyor ve her şeyin her zaman çok gizli olması gerektiğini düşünüyor. Ben insan kaynakları bölümünde çalışıyorum, çünkü babam bir pislik ve kızların ait olduğu yerin burası olduğunu düşünüyor. Ben ise, insanlarla ilişkilerde en iyi taktiğin eski usul samimiyet ve şeffaflık olduğunu keşfettim.

"Yani, Holt bana senin bir sürü bölümünü izlettirdi. Benim fikrimi istediğini söyledi, ama eminim ki çoktan kararını vermişti. Haklı da. Sen bir yıldırınsın. Bunu göremediğini söyleyenler sana yalan söylüyor. Ama sen buradasın, yani bunu zaten biliyorsun. Adeline'e davet edilmenin tek bir nedeni var. Büyük liglere hoş geldin."

Aptal gibi görünmeden ona teşekkür etmeyi başardım. Dikkatim dağınık gibi görünmeden. Beynimin

söylediği her şeyin anlamını çözmeye çalışmıyormuş gibi davranmadan.

Sonra kibarca onun yanından ayrılıyorum, paylaşacak havamda olmadığım için ikinci bir muzlu kek alıyorum ve güneş odasından çıkıyorum.

Doğrudan verandaya çıkmak yerine, koridordan oturma odasına doğru ilerliyorum, böylece duvara yaslanıp nefesimi toplayabilirim.

Adeline'e davet edilmenin tek bir nedeni vardır. O

çoktan kararını vermişti.

Bana işi verecekti zaten.

Lanet olası Holt Sebastian, odasında pazarlık yapmamı emretti ve yine de bana işi verecekti.

BÖLÜM DOKUZ

HOLT

Hunter yönetim kuruluna bir kez daha tehdit savurdu, en iyi kadın yıldızım bana kızgın, babam da ağıın canlandırılmasına yönelik planım konusunda ensemde. Tek düşünebildiğim ise Brystin Shaw.

Gözlerimi kapatıp, elbisesini aşağı çekilmiş, göğüsleri dışarı çıkmış, meme uçları dikleşmiş halini hayal ediyorum. Gözlerim onun gözlerine kilitlendiği için vücuduna pek bakamadım, ama o kısa bakışta gördüğüm her şeyi hatırlıyorum.

Özellikle, daha fazlasını görmek istediğimi hatırlıyorum. Ve kesinlikle görmekten daha fazlasını yapmak istiyorum.

Bu beni delirtiyor.

Şarap kadehimi terasın kenarına koydum — 2005 Bodegas Roda Cirsion, genellikle enfes tadı dışında her şeyden dikkatimi dağıtan bir şarap — ve telefonumu açıp ona bugün milyonuncu kez gönderdiğim son mesajı okudum.

Görünüşe göre ben de gözlerimi senden ayıramıyorum.

On iki saat önce göndermiştim ve hala okunmamış yazıyordu.

Lanet olası Brystin. *Kendini ulaşılabilir hale getirmenin* hangi kısmını anlamadı?

"Gerçekten Jessa Jones'la garaj yolunun ortasında kavga mı ettin?"

Kafamı kaldırdığımda, kız kardeşim suçlayıcı bakışlarla bana bakıyordu.

Telefonumu cebime koyarken, omzumun üzerinden yatak odamın kapısına bakıyorum. Bahçeden özel terasım ulaşılabilir, eğer nereye bakacağını biliyorsan - ki Adly biliyor - bu yüzden benim süitimden buraya gelmesi için hiçbir neden yok. "Odama nasıl girdin?"

Sanki saçmalıyormuşum gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Errol beni tanıyor, aptal."

"Bu, seni neden içeri aldığını açıklamıyor." Belli ki, personel yönetimiyle ilgilenmem gerekecek.

"*Beni tanıdığı* için içeri aldı. Ayrıca, dışarısı çok soğuk." Dışarıdaki şömineye gidip düğmeyi açtı.

"İyi ki mastürbasyon yapmıyordum." Bana sorarsan, nisan ayı için aslında sıcak bir gece.

"Tanrım, Holt. Neden bu kadar iğrençsin?" Geri dönüp ateşin karşısındaki sandalyeye oturur. Sonra şarap kadehime uzanır ve ben onu durduramadan kadehi alır. Bir yudum alır ve yüzünü buruşturur.

"Bunu sevmeyeceğini söyleyebilirdim."

Elini sallayarak *sorun olmadığını* belirtir. Sanki burada rahatsız olan kendisiymiş gibi. "Jessa hakkında bana anlatacak mısın, anlatmayacak mısın?"

Jessa umurumda bile değil, bu yüzden zihnimi istediği yerden uzaklaştırmak çok zor. "Anlatacak pek bir şey yok."

"Bu benim için geçerli değil. Ayrıca tanıklar da vardı."

"Ne tanıkları? Ne duydun?" Bahsettiği tanığın kim olduğunu tam olarak bildiğimden eminim, ama Brystin'in penceresinden gördüklerini Adly'ye nasıl anlattığını bilmiyorum.

Brystin. Şimdi tekrar telefonumu çıkarıp cevap verip vermediğini kontrol etmek için sabırsızlanıyorum.

"Kaynaklarımı paylaşmam."

"Bana bile mi?"

"King-Kincaid hakkındaki özel haberi aldığımda kaynaklarını paylaşmadın. Aynı şekilde davranmak adil olur bence."

"Shaw adlı kız ona söyledi." Steele yatak odasının kapısında belirir. "Bu kız, senin onun çalışmalarını ne kadar sevdiğini, onu takıma kabul ettiğini söyleyip duruyordu. Kız kardeşinle gizlilik konusunda konuşman gerek."

"Siktir git Steele. Seni ispiyoncu olarak hatırlayacağım."

Adly'nin Brystin'e ne söylediği umurumda değil. Benim umurumda olan şey mahremiyetim. "Errol orada uyuyor mu ne?" diye soruyorum. Errol genellikle insanları benim kanadımdan uzak tutmakta çok iyidir, ama belki de bunun nedeni ailemin beni nadiren aramasıdır.

Bu da başka bir soruyu akla getiriyor: "İkiniz hala burada ne yapıyorsunuz? Pazar günü saat 10'u geçti."

"Yarın sanal olarak çalışacağım," diyor Adly.

"Joe hala burada ve sabah program değişikliklerini görüşmek için buluşacağız." Steele el yapımı sigarasını yakıp bir nefes çeker ve devam eder. "Sen neden hala buradasın? Şimdiye kadar şehre dönmüş olmanı bekliyordum."

"Son treni kaçırdım. Sabah giderim." Birdenbire kardeşlerimin odama gizlice girmesinin sebebinin bu olup olmadığını merak ediyorum, çünkü benim burada olmamı beklemiyorlardı. "Errol ben yokken seni her zaman buraya alıyor mu?"

"Errol'u rahat bırak." Steele nefesini verir ve artık tütün içmediğini anlarım. "Sana acil bir konuyu konuşmam gerektiğini söyledim. Bunu hafife almayacağımı anlıyor."

Şüpheliyim. "Tamam o zaman. Ne acil bir şey var?"

Steele, Adly'ye başını sallar. "Ben de ona katılıyorum. Jessa hakkında bilgi istiyoruz. İşleri batırdın mı?"

"Hayır, batırmadım." Elinden esrarı almak için uzanıyorum. Bu saçmalığı dinlemek zorunda kalacaksam, kafam güzel olmalı. Adly hala şarabımı geri vermediğine göre, bununla yetinmek zorundayım.

Tabii ki, bir nefes çektikten sonra Steele esrarı geri aldı. "Gitti ve aramalarıma cevap vermiyor. Kesinlikle batırdın gibi görünüyor."

Adly kaşlarını çattı. "Neden onu arıyorsun ki? Bu noktada bu bir insan kaynakları meselesi olmalı. Onu aramak benim işim olmalı."

"Peki sen onu aradın mı?" diye meydan okur Steele.

Adly'nin tereddüt etmesi başlı başına bir cevap. "İş haftası başlayana kadar bekliyordum."

Steele gülüyor. "Tabii."

Adly tekrar dener. "Holt'un hikayesini dinlemek için bekliyordum."

Şimdi ikisinin de gözleri üzerimde. "Benden ne duymak istediğini bilmiyorum. Düşmanca taleplere boyun eğmeyeceğim. SNC'de böyle bir emsal oluşturmayacağım."

"Düşmanca mı?" Adly gözlerini devirir. "Jessa Jones güçlü bir kadın, ama *istekleri* makuldu."

"Benim vizyonuma uymuyorlardı." Bu tam olarak doğru değil, ama Jessa'nın zaman çizelgesi benimkine uymuyor. Şimdilik arka planda kalmak zorunda, yıldız kadın sunucu olsun ya da olmasın.

Ve bu pisliklerle bu konuyu hiç tartışmayacağım.

"Dur tahmin edeyim, senin vizyonun Brystin Shaw." Steele, bu gecedan önce Brystin ile ilgili planlarımı tamamen destekliyordu, ama sözlerinin alt metni, daha önce gösterdiği kadar şüpheli olmadığını gösteriyor.

Küçük kardeşimdeki sorun bu. Kazanan tarafta olmayı seviyor. Birdenbire fikirlerimin başarısız olabileceğini düşünürse, gemiyi terk edip Hunter'ı desteklemeye başlar.

Ona her şeyi anlatmamak için iyi bir neden.

"Oh... Holt." Kız kardeşim beni azarlamak üzere ve devam ederse içimi geri almam gerekecek. "Onu seviyorum. Gerçekten seviyorum. Sen bana o videoları gösterdiğinde senin kadar ona hayran kaldım."

Şüpheliyim ama tamam. Fena değil.

"Ve bence ona bir şans vermelisin. Ama onun tüm planın olmasını bekliyorsan..."

Steele sinirlenir ve kız kardeşimizi işaret eder. "Aynen öyle. O reytingleri değiştirmeyecek."

"O uzun vadeli bir yatırım. Beş yıl sonra işleri değiştirecek bir yol, bu da önemli."

"Ve bunun için doğru niteliklere sahip olup olmadığını kim bilebilir ki?" "Bence doğru niteliklere sahip. Gereken her şeye sahip." "Jessa'nın yerini almak için mi?"

"Jessa ile birlikte çalışmak için."

"Jessa Holt'un vizyonunun bir parçası değilse olmaz." Steele bana bakar.

Adly şarap kadehimi masaya koyar ve onunla birlikte bana bakar.

O tekrar kaldırmadan önce kadehi alıp büyük bir yudum alıyorum. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Gerçekten mi?" Steele yine gülüyor ve ben onun çoktan kafası güzel olup olmadığını merak ediyorum. "Hunter'a vizyonunu nasıl açıklayacağını düşündün mü?"

"Hunter'ı boş ver," diyor Adly. "Babama nasıl söyleyeceksin?"

Cevap vermek için biraz zaman ayırıyorum. Endişelenmediğimden değil. İkna edilmesi gereken sadece üvey kardeşim ve babam değil. Bütün departman kararımı sorgulayacak.

Program başkanının Hunter'ın en iyi arkadaşı olması da işleri kolaylaştırmıyor. Adly kendiliğinden bahsettiği için ondan söz etmeme gerek yok. "Axle bayram edecek. Muhtemelen ona gece yarısı saat dilimini verecek."

"Siktir et Axle Morgan'ı. O pislği kovmalıyım." CEO olarak göreve başladığım gün onu kovmalıydım.

Adly bana bunu neden yapamayacağımı hatırlatıyor. "Yönetim kurulu bunu

."

"Hunter'ı kızdırırsın, o zaten peşinde." Steele

üvey kardeşimizin benim yaptığımdan daha iyi iş çıkarabileceğini düşündüğünü eklemiyor, ama sonuçta durum bu. Hunter benim pozisyonumu istiyor. Hunter bu işi kendisinin alması gerektiğini düşünüyor. Babamızı değil, annemizi paylaştığımızı ve CEO pozisyonuna geldiğimde babamın yerini aldığımı boş ver. Bu konuda bir fikri olmasının tek nedeni yönetim kurulunda olması.

Yönetim kurulunda olmasının tek nedeni ise babasının onu oraya koymuş olması.

Hunter'ın babasından bahsetmeye başladığımızda, üçümüzün varlığını unutmak istediğimiz bir sürü başka sorunu da gündeme getirmiş oluyoruz.

"Belki de Axle'ı kovmak tam da yapması gereken şeydir," diyor Adly. "Yönetim kuruluna Holt'un onların kuklası olmak istemediğini göster."

"Sen sadece Ax'ten nefret ediyorsun."

O gülümsüyor. "Bu ikisi birbirini dışlayan şeyler değil. Onu sevip de onu işimizden çıkarmak harika bir fikir olduğunu düşünebilirim."

Sen yaratıcı birisin. Onu kovmak için tartışılmaz bir neden bulmama yardım et."

"Ax'ı kovmak için bir neden bulmana yardım mı?" Steele gülmekten kendini alamıyor ve Şimdi onun kafasının iyi olduğundan eminim.

Mesele Şu ki, *kafası iyi olsun* ya da olmasın, o yaratıcı. Ve Adly akıllı. Bu fırsatı değerlendirip onların fikirlerinden yararlanmalı ve SNC'de adımı daha da duyurmak için sağlam bir plan yapmalıyım. Tek istediğim bu, her zaman istediğim Şey bu, babamın başarılarını aÇmak. DeėiŐimlerle hatırlanan bir CEO olmak. Steve Jobs gibi. Elon Musk gibi. Walt Disney ve Henry Ford gibi.

King-Kincaid ile ortaya çıkardığım skandal bana bir avantaj sağladı — bunun için ihtiyacım olanı bana sağladığın için teşekkürler, Donovan Kincaid — ama bu haberin etkisi çoktan azalmaya başladı. Etkileyici bir ikinci hamleye ihtiyacım var. Sürdürülebilir bir hikayeye ihtiyacım var. SNC'yi alt üst etmem gerekiyor. İzleyici sayısını artıracak, tavan yapmasını sağlayacak ve uzun süre orada tutacak bir Şeye ihtiyacım var.

Bryn Shaw ile bunu yapabileceğimi düşünerek kafayı mı yedim?

Adly ve Steele, onlara tamamen gvenirsem iyi tavsiyelerde bulunurlar. Muhtemelen sert tavsiyeler, ama iyi tavsiyeler.

İyi tavsiye her zaman en iyi tavsiye anlamına gelmez.

Kardeşlerimin seeneklerim hakkında ŐakalaŐmasına izin verip telefonumu tekrar çıkardım. Tam olarak takıntılı değilim. Daha çok, büyülenmiş durumdayım. Geniş ailem ve Axle Morgan dışında, çok az kişi beni sınamaya çalışır. Ben, "atla" dediğimde insanlar gözlerini kırpmadan binalardan atlayıp lme giden türden biriyim.

Ama Brystin Shaw yle değil. Kendi kurallarını koydu. Bana seviŐmememi söyledi. On iki saat boyunca mesajlarımı görmezden geldi.

Sohbet penceresini açtığımda, mesajım okundu olarak görünüyor ve üç nokta onun Şu anda yazdığını gösteriyor. Mesaj ekranımda görünene kadar bekliyorum.

Bu tür konuşmalar gerçekten uygunsuz, Bay Sebastian, ve bunu insan kaynaklarına bildirmekten çekinmem.

Kahretsin, Adly buna bayıldı.

Ama daha da önemlisi, Brystin şu anda ciddi mi?

Ayağa kalkıyorum, bir elimde şarap, diğerimde telefon. "İkiniz bunu benim için halledebilir misiniz? İşiniz bittiğinde, başka bir yoldan yataklarınıza gidebilirsiniz."

"İyi geceler, pislik," der Steele, ben kapıyı açarken.

"Şimdiden hoş geldin." Adly'nin sözleri, kapıyı arkamdan kapatmadan önce duyduğum son sözler.

Bu gece onları bir daha görmemek için kapıyı kilitliyorum.

Yatak odamın mahremiyetine güvenli bir şekilde girdikten sonra, şarap kadehimi bırakıp telefonumda FaceTime'ı açtım ve hafta sonu başında rehberime kaydettiğim numarayı aradım.

Brysin cevap vermediğinde şaşırırmamam gerekir. Bir mesaj daha gönderirim.

Seni arıyorum. Cevap ver.

Hemen cevap veriyor.

Kimsiniz? Bu numara telefonumda kayıtlı değil.

Kim olduğunu biliyor. Birkaç dakika önce gönderdiği mesajda bana Bay Sebastian diye hitap etmişti. Benimle oyun oynuyor ve ben buna o kadar alışkın değilim ki, bu durum ilgimi çekiyor.

Yatağıma oturup başlığa yaslanarak cevabımı düşünüyorum.

Kariyerinle oyun oynamak isteyeceğini sanmıyorum.

Bu sefer aradığımda cevap veriyor. "Ben oyun mu oynuyorum? Peki ya senin 'bilyarda kazanırsan sana bir gösteri yaparım' lafın? 'Yatak odama gelersen sana bir gösteri yaparım.' Sen her zaman bize bir gösteri yapmayı planlıyordun. Kabul et. Hiçbir şey için pazarlık yapmam gerekmedi."

Böyle enerjik olduğunda çok sevimli oluyor. Ya da belki de hoşuma giden, daha önce hiç görmediğim bu rahat tavırlarıdır. O gece kütüphanemde, daracık pijamalarıyla onu gördüğümde bunu fark ettim. Ve sonra onu bahçede kaybolmuş ve telaşlı bir halde bulduğumda da. Ama

genelde o, her an kamera karşısına çıkmaya hazır gibi, düzenli ve profesyonel biridir.

Dün gece odamda bile öyleydi, elbisesinin önü açıktı ve teni görünüyordu.

Şimdi saçları rahat bir şekilde toplanmış. Birkaç saç teli yüzünü çerçeveliyor. Makyajsız ve yine bir tişört giyiyor. Sütyen yok. Kumaşın içinden göğüslerinin hatlarını görebiliyorum.

"Ben aramadan önce meme uçların dik miydi yoksa benim için mi öyle oldu?"

Anında kolunu göğsüne atıyor. "Bu tam da uygunsuz bir konuşma. Ve numaramı nereden buldun?"

"Senin iş yerinin sahibi benim, Brystin. Bu kadar büyük bir sır olmamalı." Bacaklarımı önüme uzatacak şekilde yerimi değiştiriyorum. "Asıl büyük sır, anlaşmamızı yaptıktan sonra yirmi dört saat bile geçmeden neden sözünden döndüğün."

İç çekerek, yatak gibi görünen şeyin kenarına oturdu. "Dinleseydin, tam da bunu açıklamaya çalışıyordum. Zaten bana programı verecektin. Anlaşmanı kabul etmeme gerek yoktu."

"Ah, ama anlaşmayı kabul etmiştin."

"Ve şimdi daha fazla bilgiye sahibim."

Bu yeni bilgi Adly'den gelmiş olmalı. Hala endişelenmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, Adly'ye bu bilgiyi paylaştığı için teşekkür etmeliyim, çünkü bu anlaşma çok daha eğlenceli hale geldi. "Yeni bilgi olsun ya da olmasın, anlaşma geçerli."

"Ben geçerli olduğunu söylemezsem geçerli olmaz."

"O zaman teklifimi geri çekiyorum. Yarın işleri başlatmadan önce durumun böyle olduğunu bilmek güzel."

Tereddüt ediyor. Bir şeyi düşünürken dudakları kırışıyor ve bu beni garip bir şekilde çekiyor. "Teklifi gerçekten geri çekiyor musun? Bak, bence gerçekten geri çekmiyorsun. Sadece başka bir oyun oynuyorsun. Teklifi geri çektiğini düşünmemi istiyorsun, böylece ne istersen yapayım."

"Bu mümkün." Bu sözü havada bıraktım. "Yarın sabaha kadar bu fikre olan ilgimi kaybedebilirim de. Bu hafta sonu birçok harika

sunumlar duydum. Adeline'de tek konuğum sen değildin."

Yine o kırılgılık. Kafası karışık. Bir sonraki hamlesini nasıl yapacağını bilmiyor.

Ona yardım etmeye karar veriyorum. "Bir tavsiye, Brystin. Sana ne vereceğimin önemi yok. Anlaştığımız şey bu. Teklifi verdikten sonra geri dönüp daha azını teklif edemezsin. Artık ne kadar ödemeye razı olduğunu biliyorum ve bunu ödeteceğime inanabilirsin. Avantajlı çıkamadığın için üzgünüm."

"Sen biraz pislüğün tekisin," diyor.

Tabii ki ben bir pislğim, bu yüzden sırtıyorum. Bunu yüzüme karşı söylemeye cesaret etmesi büyüleyici. Neredeyse ona bunu tekrar söylemesini isteyeceğim.

Ama sonra arkasında çeşitli pembe tonlarında yastıklar olduğunu fark ediyorum. "Yatak odanda mısın?"

"Evet." Ses tonu, olması gerektiği gibi temkinli. "Göster bana."

Bunu yapmaya karar vermesi bir saniye sürüyor, ama sonra ekranımdaki görüntü odanın bir tarafından diğer tarafına geçiyor. Hızlı bir tarama, ama görmek istediğimi gördüm. Parıldayan ışıklar, dantelli bir gölgelik, kızsı lambalar ve aksesuarlarla süslenmiş kadınsı komodinler. "Ayrı yatak odalarınız var." Haklı olduğumu biliyorum.

Neden bir zafer gibi hissettiğimi bilmiyorum, ama öyle hissediyorum.

"Hayır, yok," diye çok çabuk cevap veriyor. "Neden böyle söylüyorsun?" "Bir erkeğin o yatak odasında yatması imkansız."

"Sen belki yatmazsın. Ama Michael cinsel yöneliminden rahatsız değil."

Kafamı sallıyorum. "O kadar rahat değil. Siz ayrı odalarda yatıyorsunuz."

O yatakta onunla sevişmiş mi acaba? Normalde böyle şeyleri umursamam. Seks konusunda rahatım ve birlikte olduğum kadınların bana karşı benden daha sadık olmasını beklemiyorum.

Ama burada, o yatakta onunla sevişmiş mi diye merak ediyorum ve sevişmiş olma ihtimaline karşı duvara yumruk atmak istiyorum.

"Tamam, peki. Ayrı yatak odalarımız var," diye itiraf ediyor. "Birçok evli çiftin ayrı yatak odaları vardır."

"Seni gerçekten sevseydi, böyle yapmazdı." Acımasız ve muhtemelen doğru olmayan bir söz, ama onu incitmek istiyorum.

İşe yarıyor. Çenesi geriliyor. "Daha önce de söylediğim gibi, benim evliliğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Haklısın," diye kabul ediyorum. Onu incittiğim için pişmanım. Onun duygularını önemsemediğimden değil, ama şimdi savunmaya geçtiği ve kendini kapattığı için. "Ne dediğimi bilmiyorum."

Bu itiraf onu rahatlatır. Ve şaşırtır. "Teşekkür ederim. Minnettarım."

"Kapın kilitli mi? İçeri girecek mi?"

Yine yatağa oturuyor ve önündeki kapıya bakıyor. "İçeri girmeyecek," diyor. "Zaten uyuyor."

"Zavallı adam. Hafta sonu gezisi büyükbabayı yormuş olmalı."

Gülmesini zorlukla bastırıyor. "Kes şunu. O kadar yaşlı değil."

"Üzgünüm. Babamı kastettim. Saat 10'da benim babam da yatıyor."

Bu sefer kahkahası kaçıyor. "Sen bir pisliksin."

"Öyle dedin." O bu kelimeyi iki kez söylediğinde, sikim tepki gösterdi. Şimdi tamamen sertleştim ve konuşmayı yönlendiren sikim. "O şortu çıkar. Dün gece amını göremedim."

"Uh... hayır, teşekkürler."

"Eminim çok güzeldir."

"Eminim öğrenmek istersin, ama bu olmayacak."

Abartılı bir nefes vererek gösteriş yaptım. "Anlaşma yapıp yapmadığımızı tartışmaya mı döndük? İşlerin nasıl yürüdüğünü anlayacak kadar akıllısın. Anlamadığını söylemeye çalışma."

"Haklısın. İşleri anlayacak kadar zekiyim. Ve hayır, artık anlaşmamızı sorgulamıyorum." O stoik biridir, ama şartlarımızı içtenlikle kabul ettiğini anlayabiliyorum. "Ancak, ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğimi zaten kanıtladım. Sen ise getirmedin."

Vay canına. Çok cesur.

Neden birdenbire daha da sertleştim?

"Tam olarak ne istiyorsun, Brystin?"

"Söylediğini yapacağını gösteren kanıt. Tanrı bilir ne kadar süre beni oyalayabilirsin, bana bir iş vaat edip, asla yerine getirmeyerek.

Bu arada, benimle her şeyi yapabilirsin..."

"Her şekilde değil," diye hatırlatıyorum ona. "Oldukça kesin bir şekilde belirlediğin şartlar vardı."

"Her şekilde değil, hayır." Onun pişmanlık duyduğunu düşündüğümünden eminim. Ya da sesindeki üzüntüyü yanlış yorumladım. "Ama önemli olan nokta şu: Ben iyi niyetimi gösterdim. Şimdi sen de seninkini göster."

"Eğer benim için sikimi çıkarmanızı istiyorsanız..."

Beni keser. "Teklifinde ciddi olduğunu göster. Kanıt istiyorum."

Beynim hızla çalışıyor, bu gece bir sözleşme hazırlatabilir miyim diye düşünmeye çalışıyor. Eğer ağzımı ona değdirmeme izin verse, onu imzalatmak için hemen New Jersey'e giderdim. Onun amını tatmak için, 2005 Domaine de la Romanée-Conti şarabımı açmak kadar hevesliyim.

Neyse ki beynimin başka bir kısmı fren yapmam gerektiğini biliyor. Aceleyle gerek yok. Ona bu gösteriyi sunuyorum ve bunun için bana teşekkür etmek için bolca fırsatı olacak.

"Kanıt istiyorsan, tamam. Sana kanıt getireceğim. Ama şimdiden söylüyorum, Brystin, ben aradığımda cevap vereceksin. Mesaj attığımda cevap vereceksin. Bana amını göster dediğimde, amını göstereceksin. Pek çok proje yapım aşamasında iptal olur. Ben de başladığım gibi kolayca bitirebilirim. Anlaştık mı?"

Başını salladığında yanaklarının kızardığını yemin ederim. "Anlaşıldı," diyor nefes nefese.

"İyi. Sana hemen geri döneceğim." O bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum. Telefonu kapatıp bir kenara atıyorum, böylece pantolonumdan sikimi çıkarıp hayatımın en hızlı orgazmına ulaşabiliyorum. Elimdeki tek şey tükürük, o kadar heyecanlıyım.

Tekrar düzgün düşünebildiğimde, konuşmamızı tekrar gözümün önüne getiriyorum. Sonra gülüyorum.

"Kanıt mı?" diye boş odaya sesleniyorum. Lanet olası bir kanıtlarla kendimi kanıtlamamı mı istiyor?

Bu kız çok cesur.

O benim en büyük yıldızım olacak.

Ya öyle olacak ya da benim sonum olacak. En azından hangisi olduğunu bulmaya çalışmak eğlenceli olacak.

BÖLÜM ON

BRYSTIN

Zully, az önce boyadığı tırnağından başını kaldırır. "O zamandan beri ondan haber almadın mı?"

"Hiçbir haber." Holt'un iletişim kurmaması konusunda hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışıyorum. FaceTime'dan beni aramasının üzerinden altı gün geçti. Rahatlamam gerekirdi.

Zully bunun farkında mı acaba?

Kişisel kozmetik hizmetleri veren bir profesyonel olan bir en iyi arkadaşa sahip olmanın avantajı, cumartesi günleri düzenli olarak brunch randevumuz olması. Bu randevuda o benim tırnaklarımı boyuyor, kaşlarımı alırken biz karbonhidrat ağırlıklı yemekler yiyip hayatlarımızdaki gelişmeleri konuşuyoruz. Bir saatten fazladır buradayız ve tek konuştuğumuz şey Holt.

Aramızda olanların çoğunu, onun önerdiği anlaşmanın şartlarını da dahil olmak üzere, dürüst ve açık bir şekilde anlattım, ama Holt'un bende uyandırdığı tüm duyguları anlatmadım. Bunun başlıca nedeni, kafa karıştırıcı olması. Ve biraz da utanç verici.

Çok utanç verici ve nedenini kendime bile açıklayamıyorum.

"Ama sana bir gösteri sunacağı kesin, değil mi?"

"Michael, neredeyse her gün, bütün hafta boyunca SNC program departmanı ile toplantılar için şehirdeydi. Bugün de yine orada.

Bugün bile orada. Hala ayrıntıları görüşüyorlar, ama bana bunun gerçekleşeceğini ve şu anda hala başrol oyuncusu olduğumu garanti ediyor."

Sesimdeki şüpheyi duymuş olmalı. "İnanmıyor musun?"

"Bilmiyorum." Kaplamanın bulaştığı küçük parmağımı sallayarak onun dikkatini çekiyorum. Sonra o bunu düzeltirken ben de onun sorusunu daha fazla düşünüyorum. "Komik olan şu ki, Holt o gece bize şovu teklif etseydi, bunun kesinleştiğine inanırdım. İşlerin böyle yürümediğini biliyorum. Birçok proje planlama aşamasında iptal edilir, ama ben buna inanırdım çünkü buna inanmayı çok istiyordum."

"Hâlâ çok istiyorsun. Biliyorum."

"Evet. Belki eskisinden daha fazla. Ama şimdi henüz bunu hak etmediğimi hissediyorum." Bunun ne kadar geri kafalı bir düşünce olduğunu biliyorum, ama başka türlü ifade edemiyorum.

Zully boyamayı bırakır, tırnak fırçasını havada durdurur ve bana inanamayan ve hayal kırıklığına uğramış bir bakış atar. "Ve bunu hak etmek için bacaklarını açmanın yeterli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sana hayır dediğimi söyledim..."

"İçeri girilmeden. Duydum. Ama hepsi aynı şey. Bu seks. Bir erkeğin seni zihninde değil, vücudunda değerlendirmesi. Anlıyorsun, değil mi?"

Sözleri mantıklı.

Yine de, Holt'un atının üzerinde tamamen tahrik olmuş halini ve söylediklerini hatırlıyorum. *İlk önce benim sikimi sertleştiren bir kadının beyni.*

Hemen cevap vermediğimde, sözlerini tekrarlar. "Anlıyorsun... değil mi?"

"Anlıyorum. Anlıyorum." O diğer elime geçtiğinde parmaklarımı kurutma lambasının altına kaydırıyorum. "Anlıyorum, ama bence bu fazla basitleştirme."

Bu sefer bana baktığında ağzı açık kalır. "Fazla basitleştiriyor musun? Ne diyorsun sen, Bryst. O, sözleşme karşılığında senden cinsel iyilikler yapmanı istiyor. Bundan daha karmaşık ne olabilir ki?"

"Öyle işte." Bu cevap yeterli olmadığından, ona daha fazlasını anlatmak için çabalamaya başladım. "İlk başta onunla yatmamı istemiştin, hatırladın mı?"

"Çünkü senin o pislik kocandan başka biriyle yatmanı istiyorum. Senin şeytanla anlaşma yapmanı istediğim için değil.

anlaşma yapmanı istediğim için değil."

"Dramatik davranıyorsun." "Öyle mi?"

"Aramızda neredeyse hiçbir şey olmadı, bu yüzden evet. Hiç rahatsız edici bir şey yapmak zorunda kalmadım."

"Hiç rahatsız edici bir şey yapmamalısın." Ben lambanın altındaki elimi değiştirirken, o kaplamayı bitirip fırçayı şişeye geri koyar. "Bak, onunla yatmanı önerdiğimde, bunu *senin için* istedim. Cinsel arzularının karşılanması için. Bu tamamen *onunla ilgili*. Bir de, hak ettiğin işi alman karşılığında bunu senden talep ettiğini ekle..."

"—ama ben istemiyorum. Ben zamanımı harcamadım."

"Saçmalık. O sana psikolojik baskı yapıyor. Elbette, böyle bir anlaşma yapmak genellikle daha uzun sürer, ama bazen sürmez. Eğer dikkate alınacak kadar iyiysen, ne kadar zaman harcadığın önemli değildir."

Dudaklarımın aşağı doğru kıvrıldığını hissediyorum. Başımı eğiyorum ki, yüzümdeki düşüncelerimi görmesin. Duygularımı açıklamak konusunda utanç verici olan da buydu. Çünkü söylediği her şey doğru, gerçek ve isabetli, ama yine de Holt ile aramda başka bir şeylerin olduğunu hissediyorum. Belki o bana cinsel zevk vermedi, ama ben kendime verdim. Aslında bu hafta her gece. Bu durum benim için o kadar tahrik ediciydi ki.

Bu yüzden onun tekrar bana ulaşmasını neredeyse can atıyorum. Bana işi vermek için ne yaptığını bilmek istediğimden değil, benimle tekrar flört etmesini istediğimden. Bana soyunmamı istemesini istiyorum. Yoğun bağımız yüzünden heyecanlandığını görmek istiyorum. Patlamasını izlemek istiyorum.

Bunu, aşık olmuş beyni yıkanmış bir kız gibi görünmeden nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum.

Zully beni yeterince iyi tanıyor, ben hiçbir şey söylemeden bunu anlayabiliyor. "Sadece Michael'la yaşadığım durumu tekrar yaşamak istemiyorum," diyor yumuşak bir sesle.

Başımı keskin bir hareketle kaldırıyorum. "Holt, Michael'a hiç benzemiyor."

"Değil mi?" Bir an durup, gördüğü resmi görmemi bekledi. Benim görmediğim anlaşılınca, devam etti. "Güçlü bir pozisyonadaki bir erkek

pozisyonda olan bir adam sana ilgi gösteriyor ve sen bunu daha fazlasına dönüştürüyorsun."

Gözlerim aniden yanmaya başladı. Sert sözlerin beni etkilemesine izin vermeyerek başımı salladım. "Aynı gibi göründüğünü anlıyorum, ama öyle değil. Söz veriyorum. Holt'a aşık değilim."

"Henüz değil."

Onun yorumunu görmezden geliyorum. "Bizim ne olduğumuzu ve bunun tamamen çıkar ilişkisi olduğunu biliyorum. En başından beri biliyorum, Michael'da durum böyle değildi. Gözlerim açık."

Hala şüpheci görünüyor.

"Michael'ın sadece çıkar ilişkisi kurmak istediğini başından beri bilseydim, muhtemelen yine de kabul ederdim, Zully. Gerçek aşkı yanlış yerlerde aradığımı düşündüğünü biliyorum, ama gerçek şu ki, ben gerçek aşkı aramıyorum. Kariyerim benim gerçek aşkımdır. İstedikim yere ulaşmak için vermeyeceğim çok az şey var."

Yüz hatları yumuşadı ve derin bir nefes aldı. "Seni anlıyorum. Sadece yanıldığını düşünüyorum."

Çenem gerilir, ama mantıklı olmaya çalışırım. "Hangi konuda?"

"Kariyerinin gerçek aşkın olduğu konusunda. Bence kendini, bunun seni mutlu edecek şey olduğuna ikna ettin çünkü kalbini ortaya koymaktan çok korkuyorsun. Michael'ın yaptığı gibi birinin onu kırmamasından korkuyorsun."

Yine gözlerim yaşardı. "Bu doğru olsa bile, artık ona bağılıyım. Bu benim seçtiğim hayat." Lambanın zamanlayıcısı çaldı, elimi çekip Zully'ye kontrol etmesi için uzattım.

"Her el için bir tur daha yaparsan kurur," diyor.

Sol elimi tekrar altına sokuyorum, hala kalbim ve kendimi ortaya koymamam hakkında söylediklerini düşünüyorum. "Ayrıca, benden ne istediğini anlamadım. Holt için kalbimi ortaya koymam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, hayır, istemiyorum." Bir an düşündü. "Sanırım birkaç ayrı şey söylüyorum. Hayalimdeki hayatında, SNC'de işe girersin ve tamam, eğer senin için sorun yoksa, karşılıklı iyilikler yaparak bu işi alırsın. Ama aynı zamanda o pislik kocandan da ayrılırsın ve seni her yönüyle seven bir erkek bulursun

bütününü ona verebilirsin. Sadece seksi yanlarını değil. Sadece işinde iyi olan yanlarını değil. Bütününü. Beni sevdiğim gibi seni seven birini."

Şimdi farklı nedenlerden dolayı ağlamak istiyorum. "Eh, kafan boku yemiş, o yüzden bu pek olası değil. Ama ne olursa olsun, ben de seni seviyorum."

"İğrenç. Çok duygusal davranıyorsun."

"Sen başlattın," diyorum gülererek. "Cidden, onlara terapi yaparken makyaj da yapabileceğin bir YouTube programı yapabilirsin." İşinin baskı yaratmayan ve çok çeşitli olduğunu sevdiğini söylüyor, ama sık sık daha iddialı bir şey denemesi gerekip gerekmediğini merak ediyor. Kendi dükkanını açmak ona hiç çekici gelmiyor, bunu anlıyorum. Ama bir program yapmak...

"Onları ağlatmak için mi makyaj yapacaksın?"

"Tamam, belki bu fikir biraz daha geliştirilmeli. Ama bunu düşünmelisin." Telefonum çalmaya başlar ve kimliğine bakarım. "Aman Tanrım. O."

"Michael mı? Oh. Holt."

Başımı sallıyorum. Midemde kelebekler uçmaya başlıyor ve beynim boşalıyor. Ne yapmalıyım? Neden onun sesini duymak ile yatak odama koşup başımı yorganın altına sokmak arasında gidip geliyorum?

"Cevaplayacak mısınız?" Bu sabah onun hakkında çok konuşmasına rağmen, Zully onun aramasından benim kadar heyecanlanmış görünüyor.

Harekete geçerek, telefonu kapmak için acele ediyorum ve "Tırnaklarına dikkat et!" uyarısını görmezden gelerek kabul tuşuna basıyorum.

"Şey, merhaba. Merhaba. Alo. Merhaba." Harika. Birdenbire İngilizceyi nasıl konuşacağımı unuttum. "Ne haber?"

Zully ağzını kapatıyor ama yine de kahkahasını duyabiliyorum. Ona sert bir bakış atıp telefonu alıp oturma odasında volta atmaya başlıyorum.

"Şehre gitmeye hazırlan. Seni almaya geliyorum." Pazar gecesini rahat ve flörtöz Holt yok artık. Bu Holt tamamen işine odaklanmış.

"Sen... ne?" Manhattan'dan bir saat uzaklıktayım. Bu hiç mantıklı değil. Beni bir yerde buluşmaya çağırmalı ya da bir araba göndermeliydi. "Arabada mısınız?"

"Evet. Arabadayım. Sürüyorum. Yoldayım. Sana geliyorum." Sesi sinirli ve ses tonundan, şoförün kullandığı bir arabada değil, gerçekten kendisi sürdüğünden eminim.

Bunu sormak istiyorum, ama bana verdiği diğer bilgi daha acil. "Neye hazırlıklı olayım?" Zully'ye bakıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış, ağzımdan çıkan kelimelerle, *o buraya geliyor*.

O, "Ne?" diye soruyor. Benim duygularımı yansıtıyor mu, yoksa söylediklerimi anlamadı mı, bilmiyorum. Her halükarda, dikkatim telefonda duyduğum sese odaklanmış durumda.

"Nedeni önemli değil. Etkileyici giyin."

Gözlerimi kırıştıtarak, sinir bozucu olmak isteyip istemediğime karar vermeye çalışıyorum. Zully'ye bir bakış attım ve kararımı verdim. Onun, benimden faydalandığını düşünmesini istemiyorum. Sinir bozucu olsa da. "Etkileyici giyinmek birçok farklı anlama gelebilir. Nereye gittiğimizi bilmek gerçekten yardımcı olur."

"Dediğim gibi, nereye gittiğimiz önemli değil. Önemli olan senin nasıl görünmeni istediğim."

Bu sözlerde beni içimi ısıtan bir şey var. Zully'nin bana attığı bakıştan, bunu yüzümden okuduğuna eminim.

Onu görmezden gelerek arkamı dönüyorum. "Tamam, resmi bir şey mi? Yoksa iş görüşmesi için bir şey mi?"

"Asansörde giydiğin gibi bir şey." Ses tonu sinirli ve sabırsız geliyor, ama ödül töreninden değil de asansörden bahsetmesi onu ele veriyor. Düşüncelerinin hangi yöne gittiğini anlamamı sağlıyor.

En azından *benim* düşüncelerimi o yöne yönlendiriyor. "Cazip bir şey mi?"

"Şık bir şey." Sanki bizim anlaşmamız aklının ucunda bile değilmiş gibi, sert bir tavır sergiliyor.

Sırtım gerildi ve bir kez daha Zully'ye döndüğümde, gözlerinde onaylamayan bir bakış vardı.

Ne? Dudaklarımla soruyorum.

"Kendini savun," diye fısıldıyor.

Başka bir deyişle, daha sinir bozucu ol. "Bu ne kadar sürecektir? Ya başka planlarım varsa?" "Bunu yapma." Daha da sinirlendi.

"Neyi yapma?"

"Bu konuyu konuşmamışız gibi davranma. Cumartesi günümü senin için feda ediyorum. Bir yere gelmeni istediğimde, her şeyi bırakıp oraya gelirsin. SNC'de sunuculuk işi için aday olan başka herhangi bir kadın da aynısını yapardı."

Bir şey söylemek üzereyken, "Giysilerini çıkarmak istemese bile" diye ekledi.

Ona yaptıklarını düşününce yüzüm kızardı. Zully bazı açılardan haklı olabilir. Onunla artık geri alamayacağım bir emsal oluşturdum.

Ama o da haklı — bu işi istiyorsam, işbirliği yapmam gerekiyor. Makul sınırlar içinde. "Tamam. Hazır olacağım. Ne kadar vaktim var?"

"287'ye dönmek üzereyim."

Siktir. Orası en fazla yirmi dakika uzaklıkta. Benim şansıma göre on beş dakika. Yatak odama doğru yürümeye başlıyorum, Zully'ye de benimle gelmesi için el sallıyorum. "Bu bana fazla zaman tanımıyor."

"O zaman konuşmayı kesip..." Onu dinlemiyorum çünkü telefonu kapatıyorum.

Telefonumu yatağa atıp hemen kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum. "Duş alacak vaktim yok. Bu saçlarla bir şeyler yapabilir misin?"

"Bir düğüm yapalım." Zully bana elbiseleri gösterir. "Ne tür bir görünüm istiyoruz?"

"Ödül töreninde giydiğim gibi bir şey." Dolabımın içinde ne olduğunu bakmama gerek yok, o seviyede bir şeyim olmadığını biliyorum. Bu yüzden Michael benim için fermuarlı elbiseyi satın almak için para harcamıştı.

"Siyahını giyebilirsin." Neredeyse her yere giydiğim sıradan elbiseyi elinde tutuyor. Bana yakışıyor ama etkileyici değil.

"Unutulabilir." En iyi seçimin ne olduğunu zaten biliyorum. "Yine fermuarlı elbiseyi giyeceğim. Uygun olan tek şey o."

"Makyaj malzemelerini çıkaracağım. Banyoda görüşürüz."

Tam on beş dakika sonra, tuvalette oturmuş, giyinmiş ve saçımı toplamış durumdayım. Zully ise şimdiye kadarki en hızlı

Aniden durdu. "Telefonun mu alıyor?"

Dinlemeye çalışıyorum ama o çoktan yatak odasına doğru yönelmiş. Birkaç saniye sonra, cep telefonumla geri dönüyor. "  mesaj ve dört cevapsız arama. Hepsi ondan."

Mesajları hızlıca okurken midem düğümlendi. İlk ikisi arka arkaya gelmişti.

Telefonu yüzüme kapattın mı?

Kimse bana telefonu yüzüme kapatmaz.

Üçüncüsü ise az önce geldi.

Senin mahalleye giriyorum.

En son cevapsız arama hemen ardından geldi. Tekrar arama tuşuna bastım ve ayakkabılarımı bulmak için acele ettim, cevap verdiğinde özür dilemek için hazırlandım. "Mutlu değilim," dedi, selamlamayı es geçerek.

" z r dilerim. Ben..."

"şehre giderken kendini savunabilirsin. Sen buraya gelene kadar bloğun etrafında dolaşacağım." Bu sefer *telefonu yüzüme* kapattı.

Zully onu duymuş olmalı ki soru sormuyor. "antını al. Ben sa spreyi ve rujunu alayım, asansörde hazırlanmanı tamamlarız."

Beş dakika sonra, kaldırımında dururken, en muhteşem Bentley Continental GT, yangın musluğunun önüne park ediyor, çünkü Holt kanunları umursamıyor.

Ve muhteşem derken, gerçekten muhteşem demek istiyorum.

Tamamen bir spor araba, ama süper lüks bir versiyonu, tamamen hız ve para.

Söylemeye gerek yok, tam Holt Sebastian'a göre.

"Vay canına," diye fısıldadı Zully, sürücü tarafındaki renkli cam aşağı inip direksiyonun arkasında güneş gözlüğü takan Holt'u ortaya çıkardığında. "Seksi."

"Araba mı, adam mı?" "Evet."

En azından benim ikilemimi anlıyor. Arabalara ilgi duymam ama bu gece bunu hayal bile edebilirim.

Ama şu anda, bana bekleyişle bakıyor. Muhtemelen etrafımı dolaşıp yolcu koltuğuna oturmamı istiyor, ama arkadaşım yanımda duruyor. "Holt, bu Zul..."

Beni kesiyor. "Ne giyiyorsun?"

Sanki giydiğimden başka bir şey olacakmış gibi elbiseye bakıyorum. "Sen şöyle bir şey demiştin..."

"*Gibi*" anahtar kelime. Aynı şeyi giyemezsin. Bu sizin kadınların koyduğu bir kural değil mi? O kısa ve öz konuşuyor ve Zully'nin yanımda, benim için ayağa kalkmak için sabırsızlandığını hissedebiliyorum.

Zarar verecek bir şey söylemeden önce onu durdurmak için koluna elimi koydum. Ayrıca, Holt ile başa çıkabileceğimi ona kanıtlamam gerekiyordu. "Bu kalitede başka bir şeyim yok," diye açıkladım. "Daha fazla zamanım olsaydı, bir şey satın alabilirdim, ama o zaman bile muhtemelen bu kadar güzel olmazdı."

"İstediğin iş için gerekli gardırobun olmadığını söylüyorsun."

"Çünkü istediğim işin maaşına da sahip değilim.

Komik, değil mi?"

Bir araba kornaya basıyor ve polis olup olmadığını görmek için başımı kaldırıyorum. Neyse ki değil.

Holt bakmıyor bile. Trafiği engelliyor mu, engellemiyor mu umursamıyor gibi görünüyor. Ama saatine bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Öğle yemeğini atlamamız gerekecek. Zamanımız daralıyor. Gidelim."

Zully'ye bir şey söylemek için ona dönerim, ama o bana veda etme nezaketini bile göstermez. "Geç kalıyoruz, Brystin. Bin arabaya."

Üzgünüm, diye dudaklarımla ona işaret ediyorum ve yolcu tarafına doğru dolanıyorum.

O da *bana "beni ara"* anlamına gelen evrensel hareketi yapıp el sallıyor.

Ben de ona "*benim için dua et*" anlamına gelen evrensel hareketi yapıyorum. Sonra arabasına biniyorum ve kendimi kurbanlık koyun gibi hissetmemek için dua ediyorum.

BÖLÜM ONBİR

BRYSTIN

Yolcu kapısı kapanır kapanmaz Holt arabayı hareket ettirir. "Emniyet kemeri," der, sanki ben kemeri takmak için acele etmiyormuşum gibi.

Patlamamak için çok uğraşıyorum.

Ne yazık ki, başaramıyorum. "Tamam, Holt. Bir anlaşmamız olduğunu biliyorum, ama bu sana tamamen ve tamamen..."

Elini kaldırarak beni susturur. Nedense, ona itaat ederim ona itaat ediyorum.

Sonra direksiyon simidindeki bir düğmeye basar. "Adly'yi ara."

Kollarımı göğsümde kavuşturup telefon çalarken bekledim. kesilmesinden dolayı hayal kırıklığına uğramış. Her emrine boyun eğmekten bıkmış. Adamın varlığından öfkelenmiş.

Yine de aptal beynim endişelenmek için bir neden buluyor ve umarım bana gönderdiği mesajları ses teknolojisini kullanarak göndermiştir. Araba sürerken telefonunda mesaj yazdığını düşünmek istemiyorum.

Aslında, sözümü geri alıyorum. Umurumda değil.

Yani, tabii ki onun kaza yapmasını istemem, ama bunun sebebi çoğunlukla sözleşmemizin imzalanmasına engel olmasıdır. Başka bir sebebi yok.

Ayrıca, o gayet iyi. Benim daireme geldi ve şimdi birlikte geçirdiğimiz zamanı başka biriyle konuşmaya çalışmak için kullanıyor.

Ah!

Adly dördüncü çalınıŖta cevap verdi, sesi arabayı doldurdu. "Geç kalacağını söylemek için arıyorsan, duymak istemiyorum."

"Geç kalacağım."

O inliyor. "Bu yılda bir kez oluyor, Holt. Bir günlüğüne çaba gösterebilirsin..."

O, onu keser, ki bu genel olarak onun bir sorunu olduğu için geçerlidir, sadece bana yaptığı bir Ŗey değildir. "Ŗu anda bunun için enerjim yok, Ad. Ve bu ikincil bir bilgiydi. ArayıŖımın nedeni bu değildi."

"Bu daha mantıklı. Genelde önceden haber vermeden geç kalırsın."

Bu kişisel görüşmeyi dinlememeye çalışmam gerektiğini bilerek gülmeme engel oluyorum. Öte yandan, mahremiyet isteseydi, ben arabaya binmeden önce arayabilirdi.

Bana bir bakıŖ attı, benim eğlencemden hoşnut görünmüyordu. "Butik sahibi arkadaŖınla beni tanıştırmamı istiyorum."

"Mirabelle mi?" ŖaŖırmıŖ gibi seslendi. "Onun bir Pierce olduğunu biliyorsun. Ya da evlenmeden önce öyle olduğunu."

"Ee?"

"Ve babam ve amcalarımızın çoğu, Pierce ailesiyle akraba olan kimseyle iŖ yapmazlar."

"Ben babam değilim ve senin gibi ben de ailenin önemsiz rekabetlerini umursamıyorum. Onu ara ve geleceğimi söyle."

Tereddütünde tartıŖma isteğini hissedebiliyorum. Anlık sessizlik, arka plandaki sesleri daha net duymamı sağlıyor. Tabakların tıkırdaması ve boğuk konuŖma sesleri, onun bir restoranda veya öğle yemeğinde olduğunu gösteriyor. Holt'un da katılacağı bir öğle yemeği mi? Benim de katılmam gerektiğini düŖündüđu bir öğle yemeği.

Sonunda içini çekiyor. "Tamam, onu arayacağım. Onu ne zaman görmek istiyorsun?"

"Ŗimdi."

"Ŗimdi mi?"

Saatine bakar. "Tam olarak söylemek gerekirse, yaklaşık kırk beŖ dakika sonra. Ve bir valeye ihtiyacım olacak. Acil bir durum."

Onun acil durum dediği Şeyin ben olduğumu fark ederek yolcu koltuğuna kıvrılmak istiyorum.

Hayır, sözümü geri alıyorum. Klmek istemiyorum. Onu uyluğundan bıçaklamak istiyorum. Bu lanet olası elbise bana çok yakışıyor. Daha önce de giymiştim. Kimse bilmeyecek ki. Hem bu ne aptalca, cinsiyet odaklı bir kural. O da muhtemelen bu kıyafeti birçok kez giymiştir ve kimse ona acil durum dememiştir.

"Neden? Ne tür bir acil durum?"

"Birini getireceğim. Kıyafeti uygun değil" — bana bakıyor — "uygun giyinmemiş."

"Birini mi getiriyorsun?" Sesi şaşkın ama sevinçli. Sanırım bu, genellikle birini getirmediği anlamına geliyor.

Nedense bu, midemi bulandırdı. "İş için," dedi çabucak.

"Oh." Onun mutluluğu sner, muhtemelen bu yüzden benimki de sner. Bir tür sempatik tepki. "Eğer bu, benim bu durumu tek başıma çekmek zorunda kalmamam için buraya gelmen anlamına geliyor, onu ararım. Ama ona pislik gibi davranmamaya çalışmalısın. Aslında Mira'yı severim."

Onlar konuşurken ona yan gözle bakıyorum. Arabaya bindiğimden beri onu ilk kez gerçekten inceliyorum. Aviator güneş gözlüklerinin yanı sıra, papyon takmasa da smokin giydiğini şimdi fark ediyorum. Saten yakası onu ele veriyor. Ve adamım, smokin ona çok yakışıyor. Otururken bile, ceketinin kolları vücuduna tam oturmuş.

şanslı ceket.

Ama onun kıyafetini fark etmemin sebebi bu değildi. Kıyafet kuralını tahmin etmeye çalışıyordum. Nereye gidersek gidelim, etkinlik resmi bir kıyafet gerektirmiyordu, yoksa papyon takardı. dl töreni için de aynı kurallar geçerliydi, yani benim kıyafetim sorun olmazdı.

Tabii ki, bu etkinlikte bir ay önce bu elbiseyi giydiğimi gören çok sayıda insan yoksa. Bu durumda, cinsiyet odaklı kurallar gereği, kıyafetimi değiştirmem gerekir.

Bu konuda suçluluk duymayı reddediyorum. Kız kardeşinin bu etkinliğin her yıl düzenlendiğine dair yorumuna göre, bana önceden haber vermek için bolca zamanı vardı.

Onun ne kadar yakışıklı olduğunu düşününce ona kızmak neredeyse imkansız, ama ben cesurca çaba göstereceğime söz veriyorum.

Ancak, telefon görüşmesinin bittiğini fark ettiğimde hala onun profilinin çekiciliğini değerlendiriyordum ve Holt bana bir soru sormuş gibi bakıyordu.

"Pardon. Ne dediniz?"

"Dediğim, konuşmaya devam edebilirsin." Sesi kısa ve kesik kesikti ve neden beni kesmeden önce söylediğim şeyi devam ettirmemi istediğini merak ettim.

"Unuttum." Açıkça hiç konuşmak istemediği halde, neden ben konuşmak için çaba sarf edeyim ki?

Ne yazık ki, o konuyu orada bırakmıyor. "Sanırım bana fikrini söylemek üzereydin."

Oh, evet.

Böylece, sinirim yeniden alevlendi. "Kaba bir şekilde sözüm kesilmeden önce çok az şey söyleyebildim, bu kadarını bile nasıl anladığını hayal bile edemiyorum."

"Bana pislik dedin." Dudakları seğiriyor, belki de gülümsememeye çalışıyor. "Bunu daha önce duymadım."

"Muhtemelen insanlara gerçekte ne hissettiklerini söyleyecek kadar uzun süre konuşma fırsatı vermediğin içindir. Kimsenin daha önce bunu düşünmemiş olması nedeniyle olmadığını garanti ederim."

Başını çevirip bana o kadar uzun süre baktı ki, onun sürüşünden endişelenmeye başladım.

Sonunda gözlerini tekrar yola çevirdiğinde, kesinlikle gülümsüyordu. "Seni seviyorum, Brystin Shaw. Sinirlerimi bozmaya başladığında bana bunu söylediğimi hatırlat."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Sinirime dokunmaya başladığında bana neyi hatırlatacaksın? Çünkü, spoiler uyarısı, bu zaten oluyor."

O gülüyor ve benim amım spazm geçiriyor. Sanki onun kahkahası klitorisime bastırılmış bir vibratör gibi. Bu da ne lan?

"Sanırım sana sadece benim verebileceğim şeyi istediğini hatırlatacağım. Ve sana verebileceğim şey, sinirlerini bozduğum için değer."

Yarım saniye boyunca, onun benim kariyerimden bahsettiğini unutuyorum. Bana vermek istediği şeyin, çok daha temel ve ilkel bir şey olduğunu unutuyorum.

Ama sonra "Bence gösteri buna değecek" diyor ve ben de ona verdiğim hediyenin basit ve ilkel olduğunu ve benden seks isteyen o olduğunu hatırlıyorum.

"Bu bir takas." Kendim için söylüyorum, ama yüksek sesle söylüyorum. "Aynen öyle. Bir takas."

Ona çeşitli seks türleri teklif ettiğim bir anlaşma. Bugün mesele sadece buysa, giydiğim kıyafetlerin önemi olmamalı. Açıkçası, mesele başka bir şey. Tam soru sormak üzereyken, araba Adly'den gelen bir mesajın geldiğini bildirir.

Mira seni bekliyor.

"Harika." Holt, GPS'teki varış noktasını onun butiğine değiştirir.

"Nereye gidiyoruz? Yani, nihai varış noktamız nere?"

"Bir sanat sergisine."

"Bir sanat sergisi mi?" Bu hiç de beklediğim bir şey değildi. "Neden bir sanat sergisi?"

"Çünkü senin orada olmanı istiyorum." Bana yan gözle bakar. "Endişelenme. Kıyafetlerini çıkarmayacaksın. Çoğunlukla."

"Çoğunlukla mı?"

Bu sefer bana baktığında, elbiseye bakıyor. "Eminim, seni o şeyden kurtaracağımızı tahmin etmişsindir... Ne demiştik? *Baştan çıkarıcı* kıyafet. Ama onun yerine giyecek başka bir şeyin olacak."

"Daha *uygun* bir şey," diyorum, Adly'ye kullandığı kelimeyi telaffuz ederek. "Daha az baştan çıkarıcı, sanırım."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Daha az baştan çıkarıcı olabileceğinizi sanmıyorum, Bayan Shaw."

Derin bir nefes alıp, bu konuyu bırakmam gerektiğini söylüyorum kendime, ama yapamıyorum. "Bu sözünüze ne diye cevap vereceğimi bilmiyorum, Bay Sebastian."

Cevap verirken stoik davranıyor. "O zaman ikimiz de aynıyız."

Birkaç dakika sessizce yol alıyoruz, kafam bulanık, düşüncelerim tam olarak şekillenmeden zihnimde gelip geçiyor. Ancak vücudum her yerimde titriyor. Sanki çok fazla kafein almışım ya da biri bana Adderall vermiş gibi. Bu, hoşuma giden bir zihin/beden dengesi değil, bu yüzden tutunacak bir şey bulmaya çalışıyorum.

Aniden bir soru geliyor aklıma. "Benim evde olduğumu nereden bildin?"

"Hm?" Boğazındaki düşük titreşim, zaten hassas olan kızlık organlarımda garip şeyler yaratıyor.

"Beni aradığında zaten yoldaydın. Bugün Cumartesi. Herhangi bir yerde olabilirdim. Evde olduğumu nasıl bildin?"

"Michael söyledi."

Kocamın adı bir hayalet gibi üzerimde dolaşıyor. Hayatta ve sağlıklı olmasına ve hala benim eşim olmasına rağmen beni rahatsız ediyor. Holt'un yanında otururken onu düşünmekten nefret ediyorum, ama Michael'ın tüm bunları bir şekilde yönettiği hissinden daha da nefret ediyorum. Sanki Holt'a ne vereceğime ve bunun bedeline karar veren oymuş gibi. Yüksek fiyatlı bir fahişenin yüceltilmiş pezevengi.

"Michael," diye tekrar ediyorum, kendimi bu iki heceden koparmaya çalışarak.

"Evet, Michael. Prodüktörün mü?" Daha anlamlı olan ilişki bağına atlaması ne garip. "Onu dün gördüm. Ve önceki gün. Bu hafta neredeyse her gün gördüm. Fazla miktarda biraz sıkıcıdır, ama bunu sana söylemem gerek yok herhalde. Sözleşme görüşmelerinden seni haberdar ediyor, değil mi?"

"Uh, çoğunlukla." Aslında düşündüğüm şey, onun konuşmaya devam etmesinden dolayı ne kadar mutlu olduğum, böylece Michael'ı sıkıcı dediğimde onu savunmak zorunda kalmadım. Michael hakkında hiç böyle hissetmedim, ama şimdi bunu söylemek tuhaf olurdu. "Herhangi bir sorun var mı?"

"Her şey standart prosedür," diye beni temin ediyor Holt. "Avukatınız, imzalamadan önce çıkarlarınızın korunduğundan emin olacak. Çoğunlukla, pazarlama ve yayın süresinin kapsamını ve ne zaman yayına gireceğimizi tartışıyoruz. Lojistik. Şu anda konuşmaya değer bir şey yok."

"Anlaşmamızdan hiç bahsedilmiyor mu?" Ses tonum alaycı, ama dürüst olmak gerekirse, diğer anlaşmanın yanında bir yan anlaşma yapıp yapılmadığından emin değilim.

"Hayır. Ama geçerli. Sözlü anlaşmaları kağıt üzerindikiler kadar ciddiye alırım. Unuttuğumu mu düşündün?"

"Endişeli miyim? Hayır, hayır." Kendi kulağıma çok savunmacı geliyor. "Sadece, bu anlaşmayı yaptığımızda senin aklında sanat sergilerine gitmek olduğunu düşünmemiştim. Tabii benim poz vereceğimi düşünmüyorsan." Birdenbire, başlangıçta hariç tutmadığım, bana yaptırabileceği tüm cinsel şeylerden dehşete kapılıyorum. "Koşullarıma 'halka açık yerlerde hiçbir şey yapmayacağım' ve 'grup halinde hiçbir şey yapmayacağım' eklemeliyim."

"Şartlar için çok geç. Seninle zaman geçirmek istediğimi söyledim ve bu, o zamanı nasıl geçirmek istersem öyle geçireceğim anlamına geliyor. Benimle halka açık bir etkinliğe katılmanı istersem, katılacaksın."

"Demek istediğim..." Ne demek istediğimi nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. "Devam et, Brystin. Söyle."

Beni kasten kızdırmaya çalışıyor ve bunu bilmeme rağmen, yeterince kızgın hissediyorum. "Anlaşmamızın cinsel kısmını kastettim. Bu hala şartlardan biri, değil mi?" Umutluymuşum gibi konuşmaktan nefret ediyorum.

"Ah, evet. Evet, hala bir şart, ama korkmana gerek yok. Anlaşmamızın bu kısmı tamamen özel. Ben oyuncaklarımı paylaşmayı seven bir adam değilim."

Beni kendisine aitmişim gibi ifade etmesinden ürperiyorum ve beni sadece bir oyuncak olarak görmesi yüzünden amım yine spazm geçiriyor. Belli ki kafamda bir sorun var.

Nipellerimin sertleştiğini görmemesi için kendimi daha sıkı sarıyorum.

"Ama anlaşmamızın cinsel şartlarının ihmal edildiğinden endişeleniyorsan, araba sürerken bana oral seks yapabilirsin."

Başımı onun yönüne çeviriyorum, ne kadar ciddi olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum ama onu anlayamıyorum. Bu, ilk kez yol kenarında oral seks yapacağım anlamına gelmiyor ve dürüst olmak gerekirse, onun benden bunu istediği için pek korkmuyorum. Daha çok, bundan hoşlanabileceğimden korkuyorum.

Sonra, son konuşmamızda bir şart koyduğumu hatırlıyorum. "Sana söyledim, kanıt bekliyorum."

"O zaman sabırsızlıkla bekleyeceğim."

Ve lanet olsun. Şimdi de, dudaklarımı onun penisine değdirmeme layık olmayan bir adamı emmeyi dört gözle bekliyorum.

Bir an geçer. "Senin için Edison, New Jersey'e kadar araba sürdüm. Bu kanıt değil mi?"

"Hayır. Buna delilik denir." Ama yolculuğun geri kalanını o sözleri düşünerek geçiriyorum - *senin için* - ve onun benim neyi kanıtlamasını istediğimi merak ediyorum.

Yarım saat sonra, Greenwich Village'da penceresinde Mirabelle's yazan bir dükkanın önüne geldiğimizde hâlâ bunu düşünüyordum. Burası genellikle vale hizmeti veren türden bir yer değildi, ama park eder etmez kaldırımda bekleyen bir kadın bize yaklaşarak Holt'un arabasıyla ilgileneceğini söyledi.

Holt, pahalı arabasını hiç umursamadan anahtarlarını kadına veriyor.

"Arabanı geri alabileceğinden emin misin?" diye soruyorum, kaldırımda ikimiz baş başa kaldığımızda.

"Umarım. Şoförümü izin gününde çağırırsam iki katı ücret ödemek zorunda kalacağım."

Şoförüne ne kadar öderse ödesin, o arabanın değeri kadar değildir, ama Holt endişelenmiyorsa, ben de endişelenmemeye çalışacağım.

Para konusunu düşünürken... "Bu yeri karşılayamayacağımı biliyorsun."

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Sanki ben almayacakmışım gibi." "Sadece emin olmak istedim."

Önümüzdeki kapı, kapı kolu yerine tuş takımı ve zili olan, sanki işaret almış gibi açılır ve içeri girdiğimizde, kısa saçlı esmer bir kadın bizi karşılar. "Sen Holt musun? Sonunda tanıştığımıza memnun oldum. Senin hakkında çok şey duydum, hepsi de..."

Muhtemelen tekrar etmemi istemezsin. Bu arada, ben Mira. Jesi senin arabana bakmış galiba.

Holt bana, "*Gördün mü?*" der gibi baktı.

Mirabelle'in mağazası randevu gerektiren lüks bir moda butiği olsa da, bu tür beyaz eldiven muamelesi sadece milyarder statüsündeki kişilere ait olduğuna eminim.

Çok güzel olmalı.

Neşeli dükkan sahibi, neredeyse nefes almadan devam ediyor. "Adly, acil bir durumunuz olduğunu ve aceleniz olduğunu söyledi ve bana olayın ayrıntılarını anlattı, o yüzden hemen başlayalım. Hazır bir odam var." Sonunda doğrudan bana hitap ediyor. "Ve siz..."

"Acil durum." O gülerek, ben elimi uzattım. "Brystin Shaw."

"Oh, ismini beğendim!"

"Ben de *senin* ismini ne kadar sevdiğimi düşünüyordum." "Biz çok özgünüz."

"Sanırım bu övgüyü hak edenler muhtemelen ebeveynlerimizdir, ama ben de kendim için kabul etmekten mutluluk duyarım."

"Hepsi tamam." Holt konuşmamızı bizim sohbetimizi " kriz.

Unuttun mu?"

Kız kardeşinin ona arkadaşına nazik davranması gerektiğini söylediğini hatırlatmak istiyorum, ama Mirabelle bir profesyonel ve bizi çoktan ilerletmeye başladı. "Eğer bakmak isterseniz, ben önceden birkaç şey seçtim."

Beni mağazanın ortasındaki bir rafa götürüyor, ama Holt yine araya giriyor. "Brystin, soyunma odasına git ve kıyafetlerini çıkar. Senin için bir şeyler seçeceğim."

Kabul etmeyi düşünmüyorum bile. "Hayır, hayır, hayır. Seçimi ben yapmalıyım."

Gözleri hafifçe büyüdü, sanki ona karşı gelmeme şaşırılmış gibi. "Bunu tartışacak vaktimiz yok."

"Bu yüzden bana bakmama izin vermelisin..."

"Bu yüzden soyunma odasına gidip soyunmaya başlaman gerekiyor."

Omurgamı düzeltirim. "Bak, bunun kolay bir iş gibi göründüğünü biliyorum, ama öyle değil. Uymam gereken bir marka var. Böyle bir pozisyonda olduğunda yapman ve yapmaman gerekenler vardır..."

"Brystin." Sesi keskin ve tartışmaya yer bırakmayacak kadar nettir. "Elbiseyi ben seçeceğim. Giyinme odasına git ve beni bekle. Hemen."

Sanki bu tür tartışmalar her gün onun önünde yaşanıyormuş gibi, Mirabelle neşeyle gülümser. "Sana yerini göstereyim. Bu taraftan."

İsteksizce onu takip ediyorum.

"Beni ilgilendirmez, ama iyi olduğundan emin olmak istiyorum," diye sorar, Holt'un görüş alanından çıkar çıkmaz. "Yardım gerekirse, müdahale ederim. Paralı erkeklerin her şeyden paçayı sıyrabildiğini biliyorum, ama ben bu adamları iyi tanırım."

"Teşekkürler. Çok naziksin. Ama o iyi biri. Aptalın teki, ama bana zarar vermez." En azından, vereceğini sanmıyorum. "Ve bu senin düşündüğün gibi bir şey değil. O benim patronum. Hepsi bu."

"Oh, tamam." Bana tam olarak inandığını söylemiyor gibi, ama rahatlamış görünüyor. "O zaman ona yönlendirmemi istediğiniz özel bir şey var mı?"

Teklifi hemen kabul ediyorum. "Evet, lütfen. Sürtük gibi görünmemeli. Aptal bir kadın gibi görünmemeli. Akıllı görünmeliyim, ama eski moda olmamalıyım. Keskin. Dikkat çekici. Dekolte iyi, ama Playboy tavşanı gibi görünmemeli."

"Anladım. Ne yapabileceğime bakayım."

Beni soyunma odasında yalnız bırakıyor ve ben fermuarlı elbiseyi çıkarırken iyimser olmaya çalışıyorum, ama başaramıyorum. Michael ve Zully, benim için alışveriş yapmasını güvenebileceğim tek iki kişi ve Michael bile bazen bana bacakları çok açık giysiler giydirmeye çalışıyor. Bunun için vücudumun uygun olmadığı için değil - televizyonda olmak, figürümün farkında olmamı gerektiriyor - daha çok zekamın da olduğunu kanıtlamam gerektiği için. Bu, benim alanımdaki kadınların sürekli karşılaştığı bir engel. *Güzel ol, ama çok güzel olursan, insanlar senin aptal olduğunu düşünür.*

Aslında, bu muhtemelen kadınların sadece gazetecilikte değil, her yerde karşılaştıkları bir engeldir.

Demek istediğim, etkinliklerim için kıyafetlerimi özenle seçiyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu kadar kısa sürede uygun bir şey bulabileceğimizden şüpheliyim. Soyunma odasına gönderilmem, süreci sadece daha da uzatacaktır.

Kapı çalındığında giyinik değilim. Kadınsıdan çok erkeksi bir sesle kısa bir vuruş duyuluyor ve Holt konuşmadan önce onun olduğunu anlıyorum. "Açın. Size bir elbise getirdim."

Tek bir elbise mi?

Sanki beni neredeyse çıplak görmemiş gibi, fermuarlı elbiseyi kendimi örtmek için kaldırdım ve bana getirdiği kıyafetle tartışmaya hazır olarak kapıyı açtım. Sessizce, elbiseyi askıya asmak için kolunu içeri soktu.

Gözlerim elbiseye takılı olduğu için ondan sonra nereye gittiğini bilmiyorum.

Muhteşem, nefes kesici bir elbise.

Hayatta kendim için seçmeyeceğim bir şey, ama işe yarayabilir. Fiyat etiketi yok, yani çok pahalı olmalı ve sırf bu yüzden onu seçmezdim.

Ama aman Tanrım, bu çok güzel.

Kapıyı kapattım ve hemen giydim, askıda gördüğüm kadar vücudumda da beğenecek miyim diye merakla.

Onu daha da çok sevdiğimde çok şaşırdım.

Bir şekilde hem basit hem de çarpıcı, yere kadar uzanan, altın şeritlerle süslenmiş basit beyaz bir etek ve ona uyan altın bir korse. Dekoltesi derin olduğu için sütyen giymemem gerekiyor, ama göğüslerimi iyi tutuyor, hiçbir şey dışarı taşmıyor. Külot da giyemiyorum. Kalçalarımı çok sıkı sarıyor. Altın şeritler ince işçilikle yapılmış ve içinden tenim görünüyor, ama bu seksi değil, şık bir görünüm yaratıyor. Korse üzerindeki tüm nakışlar ten rengimle uyumlu bir malzemeyle kaplanmış.

Hala aynaya bakıp ağızım açık kalmış haldeyken Mirabelle geldi.

—görünüşe göre kapıyı biraz aralık bırakmışım. Yere altın rengi ayakkabılar bırakıyor ve fermuarımı çekmek için yaklaşıyor, sonra benimle birlikte aynadaki görüntümü inceliyor. Elbise bana tam oturuyor, sanki benim için yapılmış gibi. Sadece

terzilik değil, tasarımın kendisi. Bir şekilde çekici ve bilge görünüyorum. Bir tanrıça gibi.

"Mükemmel," diyor.

"Teşekkürler. Korkunç bir şey seçeceğinden korkuyordum, ama bu... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Neden bu kadar ün kazandığını anlıyorum."

"Teşekkürler, ama hepsi Holt'un eseri." Ona dönerek, "Olamaz," diyorum.

"Seçtiğim elbiseleri neredeyse hiç bakmadan gözden geçirdi, sonra kendi başına aramaya çıktı. Sonunda bunu buldu. Senin bedenine ve her şeye uygun. Ayakkabıları bile seçti."

"Şanslıymış." Bu şans değildi. Açıkçası ne olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen modaya iyi gözü olan bir adam.

Ama başka bir şey gibi geliyor. Bana karşı iyi bir gözü olan bir adam gibi. "Acele etsen iyi olur, ona göster," diye dürttü Mira. "Bekliyor."

Hızla ayakkabıları giydim ve mağazanın ön tarafına doğru ilerlemeye başladım, aniden gerginleşmişim. Onun beğenmeyeceğini düşündüğümünden değil, beğeneceğini bildiğimden. Çünkü artık benim potansiyelim hakkında ne düşündüğünü biliyorum. Beni çarpıcı bir siren olarak gördüğünü. Değerlerimden ödün vermeden ne kadar güzel olabileceğimi gördüğünü.

Komik olan, bu adamın benim hayalimdeki işi karşılığında cinsel iyilikler talep eden adam olması.

Başımı dik tutarak arka koridordan çıkıp nefesimi tutarak onun onayını bekledim.

Telefonuna bir şeyler yazdığı için beni fark etmesi birkaç saniye sürüyor. Kafasını kaldırdığında, ifadesini gizlemeden önce gözlerinde tehlikeli bir parıltı gördüm. "Buraya gel," diyor ve ben sorgulamadan yanına gidip birkaç adım kala duruyorum.

Başını sallayarak etrafımda dolaşıyor, beni her açıdan inceliyor.

Tekrar önüme geldiğinde kaşlarını çatıyor. "Alacağız, değil mi?"

Düşünür.

"Holt?" Arkamda Mira'nın tüm bu olayı izlediğini fark ettim. Holt'a tekrar baktığımda, kaşları çatık değildi ve gözleri kararmıştı.

"Diz çök."

"Uh... ne?"

"*Diz çok* dedim."

"Diz çökmek mi? Yani..." O boşluğu doldurmasına gerek kalmadan ne demek istediğini tam olarak anlıyorum. İleriye bakıyor. Ağzımın onun penisinde olmasını düşünüyor ve aklındaki şeyin bu olduğunu bilmek, bacaklarımın arasına sıvı akmasına neden oluyor.

Anladığım için yanaklarım kızarıyor.

O zaman bir karar vermem gerekiyor. Elbise çok dar. Dikkatli olursam muhtemelen giyebilirim, ama neden denemeliyim ki? Belli ki beni küçük düşürmek için yapılmış bir hareketken neden denemeliyim? Neden beni güçlü gösteren ve hissettiren bir kıyafet giyip sonra Holt Sebastian gibilere boyun eğmeliyim?

Bu soruların hiçbirine cevap veremiyorum.

Yine de, bir şey beni dizlerimin üzerine çökertiyor. Mirabelle'in butiğinin ortasında, dükkan sahibinin bakışları altında, onun önünde diz çöküp ona bakıyorum. Düşünmeden, dilim alt dudağımı yalıyor ve gözlerim onun gözlerine takılmış olsa da, pantolonunun aniden şişmeye başladığını biliyorum.

"Alacağız," diyor yumuşak bir sesle. Bana yardım etmek için elini uzatıyor. "Bu senin markan, Brystin Shaw."

Bunu elbiseyi giyen beni mi, yoksa önünde diz çökmüş beni mi kastettiğini bilmiyorum. Hangisi olursa olsun, haklı olduğunu biliyorum.

BÖLÜM ON İKİ

BRYSTIN

Galeri önünden geçerken dışındaki tabelaya bakıyorum. *Adeline Sebastian Showroom*. "Sebastian Center'da bir müze olduğunu bilmiyordum."

Merkez, hem büyüklüğü hem de sunduğu atraksiyonların çeşitliliği açısından oldukça kapsamlı. Holt girişe arabayla girene kadar vale ve otopark olduğunu da fark etmemiştim. Muhtemelen halka açık olmadığı için, ama yine de sürpriz oldu.

Holt, güvenlikten geçmem için çok meşgul olduğu için yorumuma cevap vermiyor. Gösterinin etkinliği için bir kuyruk var ve görevli kadına başımızla selam vererek geçiyoruz. Holt'un eli belimin altında, nereye gideceğimi gösteriyor ve bu anda duyularımla algılamam gereken çok şey olsa da, beynimde sadece çıplak tenime dokunan parmaklarının sıcaklığı kayıt oluyor.

İçeri girdiğimizde, eli omurgamdan indiğinde, anında üşüdüm.

Kollarımı kendime dolayarak, Holt broşür alırken etrafıma bakıyorum. Galeri kutu şeklinde ve birkaç kattan oluşuyor. Keskin açılı, modern tasarımlı büyük bir merdiven odak noktası; başlı başına bir sanat eseri. Yukarıya bakıp dört kat sayıyorum. En üstte bir balkon uzanıyor ve aşağıdaki kalabalığa bakan küçük bir grup smokinli kişi, halkını seyreden kraliyet ailesi gibi görünüyor.

"Bu yılın sergi sanatçısı için hazır mısınız?" Holt broşürü kaldırıp başlığını yüksek sesle okur. "*Anita Sendari'nin Lonely World.*" Sayfaları çevirir. "Görünüşe göre sergi, boş alanların fotoğraflarından oluşuyor. Genellikle dolu olan alanlar. Özgün değil gibi, değil mi?" Sıkılmış bir şekilde iç çeker ve broşürü geri dönüşüm kutusuna atar. "Hadi şunu bitirelim."

Yine eli sırtıma konuyor ve beni en yakın sergiye doğru götürüyor. Etrafımdaki kalabalığın sesi boğuklaşıyor ve yine, onun dokunuşu ve kulaklarımda çınlayan kalp atışlarımla sesi bilincimin ön saflarında yer alıyor.

Kendimi mantıklı konuşma konuları bulmaya zorluyorum ve en bariz olanına karar veriyorum. "Burada tam olarak ne yapıyoruz?"

Holt, çöp, konfeti ve ponponlarla dolu boş bir spor salonunun büyük siyah beyaz fotoğrafının önünde durana kadar cevap vermez. "Yalnız dünyamızın görüntülerine bakıyoruz. Yetiş, Brystin. Bu fotoğraf, Adly'nin lise mezuniyetinden sonra ailemin evine çok benziyor. Parti sonrası, diye tanımlayabilirim."

Ben farklı bir terim öneriyorum. "Mahvolmuş."

"İyi bir kelime." Beni bir sonraki fotoğrafa yönlendirir — boş bir oyun parkının siyah beyaz fotoğrafı. "Yine, orijinal değil."

"Uh-huh." Yanımızdaki bir kadın, Holt'un eleştirisinden pek etkilenmemiş gibi, başını keskin bir şekilde bizim yönümüze çevirir. Sorumu yeniden ifade ederken sesimi alçaltırım. "Ama neden buradayız?"

"Büyükanneimin doğum günü. O vefat etti, ama sanatsever biriydi, bu yüzden her yıl bir kez, Irving dedem şu anda yaşadığı huzurevinden buraya uçar ve gelecek vaat eden bir kadın sanatçının yeni sergisi ve resmi bir öğle yemeği ile onun özel gününü kutlar. Ne yazık ki, biz öğle yemeğine geç kaldık." Beni bir sonraki esere yönlendiriyor: Yangın ya da bombalama sonrası boş bir hastanenin görüntüsü. "Ama şunu söyleyeyim, büyükanneim Addy sanatçı kadınları desteklemeyi çok severdi, ama bu onun hoşuna gidecek türden bir sergi değil. Çok soğuk ve karanlık. O renkli, modern eserleri tercih ederdi. Jackson Pollack ve Liz Barber gibi."

Bizi başka bir resme götürüyor, ama ben sanattan çok, onun alışılmadık samimiyeti ve hala cevapsız kalan sorunun özüyle ilgileniyorum. "Addy büyükannenin doğum günü. Onun hoşlanmayacağı bir kadının sanat sergisi. Ama *ben* neden buradayım?"

"Çünkü ben senden burada olmanı istedim."

"Daha doğrusu, burada olmamı sen söyledin. Ve ben bunun nedenini tam olarak anlayamıyorum."

Gözleri hala sergiye odaklanmış halde, bir kez daha iç geçirir. "Çünkü burada olmam gerekiyor, Brystin. Her yıl olduğu gibi, ve bu o kadar sıkıcı ve monoton ki, senin de gelmen daha eğlenceli olur diye düşündüm."

Bu sefer beni ileriye doğru çekmeye çalıştığında, kıpırdamadım. "Ne?" diye sordu, ses tonu sinirlenmeye yakın bir tondaydı.

"Bana bir elbise aldın ve tüm bu telaşı sadece buraya gelmem için yaptın ve... ne? Dikkatini dağıtmam için mi?"

"Bu adil bir özet gibi görünüyor."

Birkaç saniye boyunca ona sertçe bakıyorum. "Hiç arkadaşın yok mu?"

O gülüyor. "Tabii ki arkadaşım yok. Ben daha da zengin ve daha da güçlü bir aileden gelen zengin ve güçlü bir adamım. Bana yakın olmak isteyenlerin çoğu karşılığında bir şey istiyor ve açıkçası benim tek umursadığım şey işim. Yani evet, eğlence için başka yerlere bakmak zorundayım."

"Ve ben de senin eğlenirim."

Sonunda bana doğrudan bakar. "Anlaştığımız şartlarda bu açık değildi mi?"

"Şey..." Tüm etkileşimlerimizin cinsel olacağını düşünmüştüm, ama o bunu hiç açıkça belirtmemişti. Beni tanımak istediğini özellikle söylemişti. Ben bunu tek bir şekilde yorumlamıştım.

Ona oral seks yapmaktan çok, ona eşlik etmek daha büyük bir fedakarlık gibi gelmesi garip.

"Sanırım varsayımlarda bulundum." Varsayımlarım hakkında belirsiz konuşmaya çalışıyorum.

Dudakları bir tarafı yukarı kıvrılıyor. "Bugün giyinik olacağını sana söylemiştim."

Varsayımlarımın ne kadar bariz olmasına rağmen, onun bunları tam olarak bilmesinden nefret ediyorum. Ya da belki de bunları özellikle belirtmesinden nefret ediyorum.

Düşünceli bir şekilde, elinden uzaklaşıyorum. Onun sıcaklığından uzaklaşıyorum. "Anlaşmamıza bağlılığını kanıtlamanı istediğim için, bugün bununla ilgili bir şey olacağını umuyordum. Ben ödemeyi yaptım, hatırladın mı? Şimdi sıra sende. Karşılıklı bir şey."

Holt'un yüzü karardı ve açıkça sinirlendi. "Karşılıklı bir şey talep etme konumunda değilsin. Sana sunabileceğim şeyin, bu anlaşmada senin bana sunabileceğinden çok daha fazla olduğunu hatırlatmama izin ver. Seni giydirip, büyükannemin anısına düzenlenen bir sanat sergisine benimle birlikte gitmeni istersem, bunu bir onur olarak kabul etmeli ve isteyerek uymalısın."

Omurgamdan bir ürperti geçiyor, ama bunun korkudan kaynaklandığını söyleyemem.

Tam olarak değil.

Sebebi ne olursa olsun, bir yanım gözlerimi indirip "*Evet, Bay Sebastian*" demek zorunda hissediyor. Diğer yanım ise, onun tüm patronların patronu olması ve halka açık bir yerde olmamıza aldırmadan, yüzüne bir tokat atmak istiyor.

Her nasılsa her iki dürtüyü de görmezden gelmeyi başarır ve bunun yerine gülerim.

Bu onu şaşırtıyor ve temkinli bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Komik bir şey söylediğimi sanmıyorum."

"Komik," diye ısrar ediyorum. "Hepsi. Söz veriyorum." Sadece benim arkadaşlığımı isteyen bir adamla cinsel bir anlaşma yaptığım için mi? Kesinlikle çok komik. "Hadi. Sıradaki parça. Bu hızla gidersek, bütün gün burada kalırız."

Bu sefer gülümsemesi samimi. "Ben de öyle düşünüyorum."

Sonraki birkaç fotoğraf da aynı şeyin devamı niteliğinde. Sanatçı, en özgün konsepti olmasa da yetenekli ve iyi bir göze sahip. Holt ve ben her eser hakkında eleştirilerimizi paylaşıyoruz, ancak kısa sürede onun tüm bunları neden sıkıcı bulduğunu anlıyorum ve çok geçmeden sanat eserlerinden bahsetmeye bile tenezzül edemiyorum.

"Burada olman gerekiyor da ne demek?" diye soruyorum, Sendari'nin sergisinin sadece yarısını gezdiğimizizi tahmin ettiğimde. Birkaç kez zaten, Holt durdurulmuş ve

fotoğraflanmış — çoğu kez benim yanımda — ki, bugün katıldığını kanıtlamak için bunları kullanacağını düşünüyorum, çünkü henüz ailesinden kimse onu kontrol etmeye gelmedi. "Büyükbaban Irving o kadar sert biri mi?"

Dürüst olmak gerekirse, bu adamın karakteri hakkında pek bir şey bilmiyorum, ancak başarıları çok fazla. 96 yaşındaki bu adam, Sebastian İmparatorluğu'nun kurucusuydu ve 80'lerde hükümet şirketi parçalamadan önce hem bir sanayi şirketi hem de bir medya grubu kurmuştu. Irving, 20 yıl daha sanayi kolunun CEO'su ve medya şirketinin yönetim kurulu danışmanı olarak kaldı, sonunda emekli oldu ve her iki işi de beş oğlunun ellerine bıraktı.

Adamın pisiğin teki olması mantıklı olurdu. Muhtemelen Holt da bu özelliğini ondan almış. Muhtemelen genetik bir şey.

"Aslında hayır." Cevabı beni şaşırttı. "Büyükbaba Irving emekli olduktan sonra bir tür oyuncak ayı gibi oldu. Sert olanlar amcalarım."

Sorgulayan bir bakışla onu devam ettirmeye teşvik ediyorum.

Sanki bana özetlemeye çalışacağı şey oldukça uzun bir tarihmiş gibi nefes alır. "Büyükbaba emekli oldu, ama hala her şeyin sahibi, bu da oğullarının sürekli onun gözüne girmeye çalıştığı anlamına geliyor. Hepsi onun en sevdiği olmak istiyor. Hepsi, o öldüğünde en fazla gücü ele geçirecek kişinin kendileri olmasını umuyor."

Onun düşünce tarzını takip ediyorum. "Bu etkinliğe katılmak, onun sevgisini kazanmanın bir yolu mu?"

"Babam öyle düşünüyor gibi görünüyor. Amcam Reynard da aynı şekilde düşünüyor gibi görünüyor."

"Yani o, senin burada onun bir uzantısı olarak bulunmanı istiyor."

Cevap vermeden önce başını sallar. "Bu sözlü bir talep değil. Daha çok varsayılan bir şey. Katılmazsak başımızın belaya gireceğini biliyoruz. Geç kaldığım için bir tür ceza alacağımdan eminim. Babamın bir sonraki teşekkür konuşmasında adımları anmayacak, bir sonraki aile basın etkinliğinden beni çıkaracak ya da doğum günümde beni görmezden gelecektir." Bir an düşünür. "Şimdi düşününce, bunların hiçbirinin gerçekten bir ceza olduğundan emin değilim."

Onu derinden anladığımdan birdenbire emin oldum. "Onun sevgisini kanıtlamasına ihtiyacın var. Bunun değeri ne olursa olsun. Kendine engel olamıyorsun." Michael'ın sevgisinin benim istediğim kadar değerli olmadığını açıkça belirtmesine rağmen, onun sevgisini kanıtlamasına ihtiyaç duymam gibi.

"Babam sevmez," diyor soğuk bir sesle. "Onun yapamayacağı bir şeyi kanıtlamasını beklemiyorum. Benim istediğim bu değil."

"O zaman ne istiyorsun?" "Sebep, sanırım. Teşvik."

"Aynı şey. Ne şekilde gizlersen gizle, her zaman aşk olur."

Holt dikkatini tekrar sanata çeviriyor ve ben yanlış bir şey söylediğimi hissediyorum.

Boşverip umursamamalıyım, ama bazen fazla zorluyorum ve şimdi de öyle yapıyorum. "Merakımı gidermeye çalışmıyordum. Anladığımı söylüyorum. Hepsi bu."

Beni duymamış gibi davranıyor. "Bu fotoğrafı çok ilginç buluyorum."

Önümüzde asılı duran resme bakıyorum. Üzerinde insan olan tek resimlerden biri bu: Olimpik boyuttaki bir havuzun kenarında, mayolu yalnız bir kadın. Yüzündeki ifade olmasa, o kadar da olağanüstü bir resim olmazdı. Gözleri hüznü ve dudaklarında hafif bir kaş çatma var.

"Havuz boş olduğu için mutlu olmalı," diyorum. "Kalabalık havuzlar en kötüsüdür, özellikle de antrenman yapıyorsanız, ki giydiği mayo ve vücudundaki kaslara bakılırsa muhtemelen öyle."

Holt başını sallar. "Kız kazanmak istiyor." Sonra bana bakar. "Yarıшта tek başına olursan kazanamazsın."

Onun yorumu doğru. Bunu söylediği anda anlıyorum. Ayrıca bana kendisi hakkında, babasının sevgisini kazanma ihtiyacını anlattığından da eminim, ama tam olarak ne olduğunu bilmiyorum.

Ya da belki bana babasının kazanma ihtiyacını anlatıyor. Kendi kazanma ihtiyacını. Babası ve amcalarının birbirleriyle rekabet etmelerinin nedeni, bu onların daha iyi olmaları için

daha iyi olmaya motive eden tek şey olduğu için birbirleriyle rekabet ettiklerini ve daha iyi olmak, en iyi olmak, onlara aşılanan tek amaç olduğunu.

Konuşmamıza geri döndüğünde beni yine şaşırttı. "Peki ya sen, Brystin? Sen neyi anlıyorsun? Babanın sevgisini kazanmaya mı çalışıyorsun?"

Kafamı şiddetle salladım. "Babam hiç yanımda değildi. Bağımlı olmakla çok meşguldü."

"Demek bu yüzden Michael ile evlendin, baba sorunların var." "Baba sorunum yok."

Sanki kasten anlamamışım gibi bana sert bir bakış attı.

"Kocamla olan ilişkiyi incelememeye çalışmamam kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum. Bu seni ilgilendirmez ve bu konuda ne düşünürsen düşün, yanılıyorsun." Daha doğrusu, onun düşündüğü şey benim rahat hissetmem için doğruya çok yakın.

"Hanımefendi fazla mı itiraz ediyor?" Ama konuyu bırakıp beni yeni bir fotoğraf duvarına yönlendirirken başka bir konu açıyor. "Sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı. Bunların hepsi sıkıcı."

"Bir süreliğine sen sıkılmaya ne dersin? Tuvalete gitmem gerekiyor."

"Yardım ister misin? Sana eşlik etmekten memnuniyet duyarım."

Bu, onun benim için düşündüğü şeye daha çok uyuyordu. Bu konu hakkında bir şekilde daha mantıklı hissediyorum. "Seni kadınlar tuvaletinde oral seks yapmayacağım, Holt."

"Benim önerdiğim bu değildi, ama şimdi sen bunu kafama soktuğuna göre..."

Zaten uzaklaşmaya başlamıştım. "Hemen dönerim." Ondan uzaklaştığım anda dudaklarıma bir gülümseme kondurdum.

Tuvalete doğru ilerlerken o görüntü orada kalıyor, ancak yolumda aniden sert bir bedene çarptığımda kayboluyor. "Oh, çok üzgünüm..." Engele bakıyorum ve midem düğümleniyor. "Michael. Burada ne işin var?"

Holt'tan daha az resmi giyinmiş, günlük iş kıyafeti giyiyor, bu yüzden bu sabah ayrıldığında iş dışında başka bir şey için bu şehre geldiğini düşünmemiştim.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da beni gördüğüne aynı derecede şaşırmış. "Aynı soruyu ben sana sormalıyım." Elbisenin uzunluğuna bakıyor.

"Bu yeni."

Holt ile burada olmak yanlış geliyor. Gizli bir şey gibi geliyor, özellikle de Michael'ın Holt'a bugün nerede olduğumu söylemiş olabileceğini, ama Holt'un Michael'a beni bu etkinliğe getireceğini söylemediğini fark ettiğim için.

Ama elbette bu duygular saçma. Holt ile olan bu şey gizli bir ilişki değil.

"Anladım." Kendimi zorlayarak, SNC'nin New York istasyonlarından birinden tanıdığım biriyle konuşmaya dalmış olan Holt'a dönüp baktım. "Ama ben satın almadım."

Michael bakışımı takip ediyor. "Ah, anlıyorum." Ama kaşlarındaki kıvrışıklık, tam olarak anlamadığını gösteriyor. "Seni buraya özel bir nedenden dolayı mı davet etti?"

İçimdeki çocukça bir yanıma bu fırsatı değerlendirmek, Michael'ın patronumuzla olan ilişkiyi farklı bir şekilde düşünmesini sağlamak istiyor. Yıllardır onun beni kıskanmasını arzuluyorum ve bu arzuyu bastırmak zor.

Ama yine de kendimi olgun ve şeffaf olmaya zorluyorum. "Davet olarak sunulmadı. Tek seferlik bir şey olmayacak."

O, sadece kabaca bir taslakla tüm resmi kavrayarak hemen anlıyor gibi görünüyor. "Bunu anlıyorum. Şimdi." Daha fazla konuşmadan önce duraksıyor ve beni yeni bir bakışla inceliyor. "Ve sen hala bununla sorun yok mu?"

Bu soru, daha önce sorduğunda olduğundan daha da fazla sinirimi bozuyor, özellikle de bu hafta Holt ile yaptığı görüşmeler hakkında bana çok az şey anlattığı için. Bugün bu etkinliğe geleceğini bana söyleyebilirdi. Beni kendisi davet edebilirdi. Holt'un beni de yanında getirmek istediğini bilmiyorsa, Michael en azından bana sormalıydı.

Bu yüzden onun sorusuna cevap vermek yerine konuyu saptırıyorum. "Bu arada, görüşmeler nasıl gidiyor?"

"İyi," diyor hızlıca. Çok hızlıca. "Sadece küçük ayrıntılara takıldım. Format, yayın süresi, tatil günleri. Bu tür şeyler."

Holt'un söyledikleriyle neredeyse aynı, bu da doğru olduğunu doğruluyor olmalı. Tabii ikisi de bir senaryoyu takip etmiyorlarsa.

Bu aptalca.

Aptalca

davranıyorum.

"Her neyse," diyor, sanki beni tatmin edecek kadar yeterince konuşmuş gibi. "Bugün uğrayıp desteğimi göstermek zarar vermez diye düşündüm. Sebastian ailesine bağlı olduğumuzu göstermek için."

Sebastian ailesine bağlı olduğunu göstermek, demek istiyor. Tek başına geldiğinde "*biz*" diye bir şey yok ve son zamanlarda ilk kez değil, ortaklığımızın onun kendi çıkarlarından sonra mı geldiğini merak etmeye başlıyorum.

O benim hayatımın temelidir. Ondan şüphe etmek istemiyorum. Ona güvenemeyeceğim düşüncesi bile ayaklarımın altındaki zemini sallıyor.

Endişelerimi bir kenara bırakıyorum. "Ben de tam..." Kadınlar tuvaletini işaret ediyorum. "İzninizle, sıra tekrar uzamadan içeri girmek istiyorum."

"Tabii, tabii." Bana öpücük vermek için eğildiğinde, onun nadir gösterdiği bu sevgi belirtisi karşısında heyecanlanmak yerine, son anda ağzımı çekerek öpücüğünün dudaklarıma değmesini engelledim. "Tamam," dedi tekrar ayağa kalkarken. Sanki öpücüğümü reddetmem hiç de hoşuna gitmemiş gibi.

"Üzgünüm. Ben sadece... Gerçekten gitmem gerekiyor, hepsi bu." Tuvalete doğru aceleyle yürürüm ve arkama baktığımda Michael'a değil, Holt'a bakmak için bakarım.

Gözleri zaten bana kilitlenmiş durumda, sanki benim gözlerimi aramış gibi. Yüzündeki ifade her zamanki gibi okunaksız, ama çenesinin titremesi, beni Michael'la gördüğünü ve bundan çok mutsuz olduğunu gösteriyor gibi.

Ve işte beklediğim kelebekler geliyor. Sadece yanlış adam için buradalar.

BÖLÜM ON ÜÇ

BRYSTIN

Ellerimi yıkarken telefonum bir mesajla titredi. Holt'un Michael'la bana bakışından sonra, mesajın ondan geldiğini tahmin ettim.

Bana amının resmini gönder.

Bu, beklediğim mesaj değildi.

Aptalca midemin bulantısını görmezden gelip cevabımı yazdım.

Hayatta olmaz.

Külot giymiyorsun. Kolay olmalı.

Bunun Michael ile bir ilgisi olup olmadığını sormak üzereydim, ama sonra fikrimi değiştirdim, çünkü kıskançlık Holt'un doğasında yoktu.

Ama bana borçlusun, hatırladın mı?

Senin bana borçlu olduğunu hatırladım. Sana bir elbise aldım.

Benim istemediğim, katılmayı planlamadığım bir etkinliğe giymek için bir elbise. Bu gerçekleri söylemeden önce, o tekrar mesaj attı.

Ayrıca, bugün sana heyecan verdim.

Elim ekranın üzerinde tereddüt ediyor. Bütün mesele bu muydu?

Bir şans bir benim adımı adımın yeni yine yeni

yeni bir programın sunucusu olduğumu duyurmadan önce? Bu, başarımın daha az beklenmedik görünmesine yardımcı olabilir.

Aslında, strateji açısından çok iyi bir hamle.

Kendime, istenen fotoğrafı göndermek için kabine geri dönmemin sebebinin bu olduğunu söylüyorum, ama gerçekte onu Holt'a göndermek istiyorum. Onun için yapmayı kabul ettiğim şeylere kıyasla bu hiçbir şey sayılmaz ve onu tahrik etme fikri heyecan verici. Biz bir ilişki içinde değiliz, öyle bir şey değil, ama bu flörtleşme ön sevişme gibi geliyor. Aramızda olacak diğer şeyler daha doğal hissettirecek.

Sanki bunların hiçbirisi doğal değilmiş gibi.

Sanki daha fazlasını beklemiyormuşum gibi.

Elbisemi yukarı çekip, fotoğrafı çekmeye hazırlanırken Holt başka bir mesaj gönderdiğinde iç geçirdim.

Bana gerçek bir sanat eseri göster. Satın aldığım şeyi bana gösteren bir şey. Dudaklarını aç. Her şeyi görmek istiyorum.

Aynen öyle, ıslandım.

Tuvalete oturuyorum, bacaklarımı açıyorum ve parmaklarımla dudaklarımı ayırıyorum. Utanç verici bir porno sahnesi gibi ve memnun kalana kadar birkaç deneme yapmam gerekiyor. İnceliyorum. Cildim nemden parlıyor. Bana bunu onun yaptığını anlayacak. Bunu ona vermemeliyim. Bu hiç de iyi bir fikir değil.

Bekliyorum...

Fazla düşünmeden, içimden küfredip son mesajına fotoğrafla cevap veriyorum.

Nedense, kabinden çıkarken gülümsüyorum.

Galeri'de Holt'u tekrar bulmak için biraz aramam gerekiyor. Telefonu elinde değil ve kendime, aramayı sonraya bırakmasının en iyisi olduğunu söylüyorum. Yanına kayarak oturduğumda, mesajı hiç olmamış gibi davranıyor. Sanki hiç yanından ayrılmamışım gibi, konuşmaya devam etmeden önce bana bakmıyor bile. "Renkli olsaydı daha etkili olurdu."

Görüntüyü incelemek için öne doğru adım atıyorum, terk edilmiş bir yol kenarı pazarı. Kutulardan birinde küflü patlıcanlar veya kabaklar var,

ve çeşitli meyveler var. Haklı, renk ürünleri tanımlamaya yardımcı olur.

Arkamda Holt devam ediyor. "Renk kesinlikle doğru seçimdi. Harika bir pembe tonu. Ve tamamen çıplak. Bugün gördüğüm en iyi sanat eseri."

Bir sonraki resme geçtiğini sanıyorum, ama önüme baktığımda onun da siyah beyaz olduğunu görüyorum.

O anda onun neye baktığını anlıyorum.

Aman Tanrım.

Elbette, ona döndüğümde, elinde telefonu var ve kolunu, geçen herkesin ekranında benim amımın büyütülmüş görüntüsünü görebileceği şekilde uzatmış.

"Aman Tanrım!" Kolunu aşağı çekmeye çalışıyorum, ama o cep telefonunu diğer eline alıyor ve onu yukarı kaldırıyor.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, tamamen çıplak olacağını beklemiyordum. Biraz kıllı olmak senin tarzına daha uygun görünüyordu. Bu Michael için mi?"

"Aman Tanrım, dur!" Onun aksine, sesimi alçak bir fısıltıya indiriyorum. O kadar çok kızarıyorum ki, başımdan ayaklarıma kadar ısıyı hissedebiliyorum. "Burada insanlar var."

O, sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi devam ediyor. "Şu haline bak, şimdiden parıldıyorsun." Görüntüyü okşuyor, parmağını kıvrımlarımın arasına indiriyor.

Sanki gerçekten orama dokunuyormuş gibi titriyorum.

Holt elini sırtıma koyar ve yaklaşır, böylece resmi birlikte izleriz. "Bütün amcıklar güzel değildir, Brystin. Gurur duymalısın. Bu çok güzel bir amcık." Ağzı kulağıma yakındır, nefesi cildimde sıcaktır ve sonunda yumuşak bir sesle konuşur. "Bu amcika ne yapmayı planladığımı bilmek ister misin?"

Hayır demek istiyorum, ama ağızımdan çıkan daha çok iki heceli bir "Mmm" oluyor.

"Önce, parmağımla dudaklarının güzel hatlarını izleyeceğim. O sıkı kış deliğine kadar... Bunu çekime dahil ettiğin için çok teşekkür ederim. Sonra o pembe küçük tomurcuğu alacağım." Ekranı klitorisimin üzerinde gezdiriyor. "Onu sulu bir çilek gibi ağızıma alacağım. Bunu yaptığımda her yere fışkıracak mısın? Hepsini dilimle temizlemek zorunda kalacak mıyım?"

Şehvetten felç oldum. Kalabalık kayboldu, arka planda sıkıcı bir mırıldanma var. Nefesim kısa ve düzensiz. Konuşmam gerektiğini düşünüyorum ama sesimi bulamıyorum.

"Cevap ver, Brystin. Bu amcığı okşadığımda, pisliği yalamak zorunda kalacak mıyım? Sakalım ıslanacak mı? İşimi bitirdiğimde yüzümde senin amcığın olacak mı?"

Bu kelime ağzımdan hiç çaba harcamadan çıkıyor. "Evet."

"Evet, olacak. Biliyorum çünkü bu amcığa çok iyi davranacağım ve iyi bir amcık mutlu olduğunda ağlar."

Acaba benim amcığımın şu anda ağladığını biliyor mu?

"Kokunu alabiliyorum. Seni açgözlü küçük kız. Dilimin seni ne kadar çok istediğini kokla."

"Ne zaman?" Demek istediğim bu, ama söylemek istediğim bu değil.

Çok geç. Konuştum, hevesliydim ve geri alamam.

"Ne zaman çok iyi bir soru, Bayan Shaw." Adly'den bir mesaj, görüntünün üstüne ekrana çıkıyor.

Büyükbabam burada olmaktan sıkıldı ve babam patlamak üzere.

"Korkarım şu anda olmaz." Holt, benim hissettiğim kadar hayal kırıklığına uğramış gibi gelmiyor. "Şu anda yukarı çıkmamız gerekiyor."

Telefonunu ceketinin cebine koyarken bana bakıyor. "Merak etme. Henüz bitirmedim. Ekran koruyucum yapacağım."

Daha fazla kızarmanın mümkün olduğunu sanmıyordum.

Holt, pislik herif, farkında değilmiş gibi davranmıyor. "Kırmızı sana yakışıyor. Ama iyi adamla buluşmadan önce bir ton daha açık bir renk seçsen iyi olur. Neyse ki, sakinleşmek için dört kat merdivenin var."

Söylemek istediğim çok şey var. Özellikle onun çocukça davranışları için onu azarlamak hoşuma giderdi, ama ben de açıkça suçluyum, belki de ondan daha fazla, çünkü ona o resmi gönderen benim.

Bu yüzden bir şey söylemek yerine, sessizce kendimi kaybediyorum.

Ne halt yedim ben? Ve neden bana böyle bir etkisi var?

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi, beni merdivenlere doğru yönlendirirken sakinleştirmeye çalışıyor. "Onu göndermeni ben istedim, Brystin. Bana

, itaatsizlik etseydin bu merdivenleri birlikte çıkıyor olmazdık. Sen iyi bir kızdın."

Beni köpek sanıyor olmalı.

Bir köpek *olmalıyım*, çünkü bu sözler içimde açıklanamayan çılgın şeyler yaratıyor. Hepsi de birazcık övgü için. Belki de sorunlarım var. İlle de babamla ilgili sorunlar değil, ama sapık milyarderlerle ilgili sorunlar.

Sessizce merdivenleri çıkarken hala kafamda düşüncelerim var. Holt elini sırtıma koyarak bana yol gösteriyor ve merdivenlerin yarısından fazlasını çıktığımızda sessizliği bozuyor. "Umarım somurtmayı bırakmışsındır."

Kafamı ona doğru çevirip, huysuz bir cevap vermeye hazırlanıyorum, ama sonra bir şey fark ediyorum. "İnsanlar bizim hakkımızda fısıldaşıyor."

"Öyle."

Bu, bana verdiği dedikoduydu. Merdivenler çok dikkat çekici olduğu için şimdi daha fazla hissediyorum. Acaba Holt için her zaman böyle mi, insanlar onun etrafında olduğunda sürekli onu işaret edip fısıldıyorlar mı? Bu, benim hep özlemimi çektiğim türden bir şöhret, ama içimden bir ses, konuşmaların gazetecilikteki başarılarımdan çok Holt'un sırtıma koyduğu eliyle ilgili olduğunu söylüyor. "Yarınki manşetler için endişelenmiyor musun?"

"Ne olmuş onlara?"

"Ne yazacaklar? Bizim hakkımızda?"

Kendinden emin bir gülümsemeyle şöyle diyor: "Unutuyorsun galiba Brystin, manşetlere ben çıkarım. Ben söylemedikçe hiçbir şey haber değeri taşımaz."

Bu sektörde gerçeği arayan biri olarak bu beni pek de rahatlatmıyor.

Ama Holt Sebastian'ın gücünü kendi çıkarlarım için kullanmaktan çekiniyor olsaydım, sanırım burada olmazdım.

En üst kattaki güvenlik kontrolünden geçer geçmez Adly bizi bulur. "Oh, şükürler olsun." Kardeşine, sevgiden çok formalite gereği gibi sarılır, ama birbirlerini gerçekten sevmediklerini düşünmek için hiçbir nedenim yok. "Hunter ve yordakçısı Ax, bütün öğleden sonra büyükbabamın etrafında dolaşıp onu küçük köpek yavruları gibi takip ettiler. O kadar çaresizler ki, neredeyse onlara acıyacağım."

"Ne dediklerini biliyor musun?"

Kız başını sallar. "Bildiğim çoğu şey Reynard'ın söylediklerinden ibaret. Hunter'ı sanki otuz dokuz yaşında değil de dokuz yaşında gibi anlatarak böbürleniyor. 'Hunter'ın dedesine ne kadar bağlandığını görsen ne kadar tatlı olurdu. O, gördüğüm en minyatür Irving.'" Kız öğürme hareketi yapar, sonra kimse görmediğinden emin olmak için hızla etrafına bakar.

Neyse ki, merdivenlerin üstündeki güvenlik kontrolü kısmen basını dışarıda tutmak için yapılmış gibi görünüyor. Bir fotoğrafçı gördüm, ama çektiği fotoğrafların türüne bakılırsa, ailenin tuttuğu bir fotoğrafçı olduğundan eminim. Diğerlerinin çoğu benzer yüz hatlarına sahip görünüyor, daha doğrusu Sebastian'ın yüz hatlarına. Kesinlikle VIP partisine gelmişiz. Geniş açık alanın iki yanında iki bar var ve catering şirketi tatlı tepsileri dağıtıyor.

"Hunter bir vampir. Büyükbabasını taklit etmeye çalışmıyor, onun son nefesini çekmeye çalışıyor."

"Bunu zaten biliyoruz kardeşim, ayrıca..." Özel konuşmalarından geri çekiliyor ve sanki benim varlığımı yeni fark etmiş gibi bana sesleniyor, ama aslında buna pek de şaşırmış değil. "Harika görünüyorsun. Mirabelle'in mi? O en iyisidir, kısa sürede bile."

Elbiseyi daha iyi hayranlıkla inceleyebilmesi için geri çekildim. Sonra parmağıyla dönme işareti yaptığında, arkamı döndüm. Sanırım sadece bir Sebastian için değil, tüm Sebastianlar için gösteri yapıyorum.

"Aslında kıskandım. Bu kadar ruhani bir şey için boyumun çok kısa olduğunu biliyorum, ama neden bana da böyle muhteşem bir şey hazırlamadı?"

Holt'a bakarak, ona hak vermeli miyim diye düşünüyorum. O hiçbir şey belli etmiyor, ben de etmiyorum. "Orada ilk kez alışveriş yapıyorum," diyorum. "Kesinlikle sonuncu olmayacak." Tabii yakın zamanda zam alırsam.

Adly başını sallar, ama içimden bir his, onun elbisenin dışında benimle ilgili başka bir şeyi değerlendirmeye başladığını söylüyor. Tekrar konuşmaya başladığında, kardeşi ile konuşuyor. "Öğle yemeğini kaçırdığında endişelendim, ama bu iyi bir karardı."

İyi karar derken beni mi kastettiğinden emin değilim ve Holt ona daha fazla ipucu verme şansı vermiyor, ki bence bu kasıtlı olabilir. "Büyükbaba şimdi nerede?"

Odanın ortasına doğru başını salladı. "O öğle uykusundan bahsetmeye başladığında sana mesaj attım." Adly bana dönerek açıkladı. "Adam doksan altı yaşında. Oğulları kadar dinç, ama günlük öğle uykusunu asla kaçırmaz."

"Bu da demek oluyor ki yakında gidecek ve gitmeden önce ona merhaba demeliyim." Holt'un bunu kendi başına yapmasını bekliyorum, ama bana kolunu uzatarak beni şaşırtıyor. "Gidelim mi?"

"Oh, ben mi? Benim de seninle gelmemi mi istiyorsun?" "Onunla tanışmak isteyebileceğini düşündüm." Evet. İsterim. Çok isterim.

Bugün onunla tanışabileceğim hiç aklıma gelmemiştir ve bu fırsatla karşı karşıya kalınca birdenbire gerildim. "Bilmiyorum. Aile zamanını bölmek istemem."

Benim isteksizliğimden sıkılmış görünüyor. "Hay sıçayım."

Bir kez daha eli sırtıma dokundu ve beni odanın ortasındaki toplantıya doğru yönlendirdi. Adımları hızlıydı ve onun uzun adımlarına yetişmek için neredeyse zıplamam gerekiyordu, bu yüzden varacağımız yere ulaştığımızda, efsane biriyle tanışacağım düşüncesinden olduğu kadar yolculuktan da nefes nefese kalmıştım.

Neyse ki Irving Sebastian'ın etrafında bir kalabalık var ve Holt kalabalığın önüne geçse de, konuşma biterken kendimi toparlamak için bir dakikalık vaktim olacağını düşünüyorum.

Ama yanılıyorum.

"İşte buradasın Holt." Irving, ailesine benzemiyor gibi görünen yanındaki adama sesleniyor. "Bugün seni göremeyeceğim diye düşünmeye başlamıştım. Ama bu nefes kesici bayan senin meşgul olmanın sebebiyse, sana onu geri bırakmalıyım."

Kahretsin, yine kızarıyorum.

"Üzgünüm, büyükbaba." Holt, doksan yaşındaki adama sarılmak için eğildi. "Sergiye dalmıştım. Anita Sendari'nin çalışmalarını bugüne kadar tanı mıyordum. İnanılmaz bir göz. İyi seçim."

Irving elini sallayarak reddeder. "Henry bu yıl onu seçti. Takdire şayan bir sanatçı, ama büyükannen ilk üç eserden sonra şikayet ederdi. Anita Sendari'ye söyleme."

Holt'un söylediği Şeyin aynısıydı ve diğer Sebastianlar hakkında çok az Şey bilmeme rağmen, Holt'un minyatür bir Irving olduğu, özellikle de bu kadar genç yaŗta SNC'nin CEO'su olması nedeniyle, daha olası görünüyor.

"Seçildiği için burs alacak. Bununla yeterince mutlu olmalı."

Sesin geldiği yöne doğru baktığımda, dl töreninde tanıŗtıđım ve kariyerimi yerel gazeteciliğe indirgeyen Sebastian, Hunter'ı gördüm. Holt henüz onu tanımamıŗ olsa da, kuzenler arasında çok belirgin bir gerginlik hissediyorum.

"Hayatta paradan daha önemli Şeyler var, Hunter," diyor Irving, kaba olmayan bir Şekilde. "Ama hayatta Őhretten daha önemli Şeyler de var. Umarım bu kadının hayatını doldurmak için baŗka Şeyler de vardır." Dikkatini tekrar Holt'a çeviriyor. "Sergide hoŗuna giden bir Şey oldu mu?"

"Kilise görüntüleri ve Times Meydanı'nın boŗ görüntüleri özellikle etkileyiciydi."

Irving baŗını sallayarak onayladı. "Times Meydanı'nın fotoğrafları beni derinden etkiledi. Hiç böyle bir Şey grmemiŗtim. Orayı nasıl boŗaltabildiđini merak ediyorum." Henüz tanıŗtırılmamıŗtık ki, dikkatini bana yöneltti. "Peki ya sen, Holt'un genç hanımı? Bir insanı, onu çeken sanat eserlerinden çok Şey ğrenebilirsin. Hangisini beğendin?"

Ağzım tatlı gibi hissediyor. Kuru ve boŗ, nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Bir yandan, özellikle evli bir kadın olduğum için Holt'un genç hanımı olmadığımı açıklamak çok önemli geliyor. Öte yandan, Irving Sebastian'ı nasıl düzeltebilirim ki?

Nadiren karakterini gösteren Holt, imdadıma yetiŗir. "Bu Brystin Shaw, büyükbaba. SNC'nin sunucularından biri."

Irving, torununa sanki kaba bir Şekilde sözü kesilmiŗ gibi bakar. "O bizim sunucularımızdan biri, harika. Baŗka nerede böyle biriyle tanıŗabilirsin ki? Bu, onun sanat hakkında bir grŗ olamayacağı anlamına gelmez." Elimi eline alır. "Söylesene Brystin Shaw, neyi beğendin?"

Yaŗına rağmen, adam dıŗtan sert görünüyor, ama elini elimde tutarken, aniden onun içinde bir tarçınlı rek olduğunu anlıyorum. Onunla olan iliŗkimi düzeltme iŗteđimi tamamen kaybediyorum.

torunum. "Yüzme havuzu," diyorum. "Kesinlikle yüzme havuzu."

"Gerçekten yalnız. Rekabet yoksa kazanamazsın." Elimi sıkıyor ve bunun doğru bir şey olduğunu o kadar eminim ki, daha fazlasını söylüyorum.

"Ama hayatta kazanmaktan daha önemli şeyler var."

"Hayatta kazanmaktan daha önemli şeyler var. Duydunuz mu çocuklar? Bu kadın ne dediğini biliyor."

Holt kolunu yine sırtıma koyar, sanki oraya aitmiş gibi. "Brystin, SNC'nin yeni yıldızı olacak, büyükbaba. Onun için özel bir planım var."

Hunter ve yanında duran adamdan, ki onun aile üyesi olmadığına eminim, olumsuzluk yayıldığını hissediyorum. Ax olabilir mi?

Irving de bunu hissediyor olmalı, ama tek yapması gereken adamlara sert bir bakış atmak ve ikisi de geri çekiliyor gibi görünüyor.

Dikkatini tekrar bana çevirir. "O zaten özel biri, Holt. Planladığın her neyse, bunu mahvetmemeye çalış."

Uyarıcı sözlerine rağmen, onun onay verdiğini düşünmeden edemiyorum. Özellikle Hunter ve Ax'in bu açıklamaya ne kadar heyecanlandıklarını düşünürsek.

"Teşekkürler, büyükbaba. Bunu aklımda tutacağım." Holt adama bir kez daha sarılır, bu sefer daha uzun süre, ve sessiz olmasına rağmen, sarılırken söylediklerini duyuyorum. "Hanımefendimize mutlu yıllar. Onu özlüyorum, senin de özlediğini biliyorum."

"Hepimiz özlüyoruz," diyor Irving, ayrıldıktan sonra. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Shaw. Ekranlarda yüzünüzü görmek için sabırsızlanıyorum. Şimdi biraz uyumam lazım."

Irving ile konuşmanın günün en önemli olayı olduğu açık olmasa da, Holt beni dedesinin yanından doğrudan gizli bir asansöre götürdüğünde hiç şüphe kalmaz.

Keşke bu seçeneği daha önce bilseydim. Merdivenleri çıkarken duyduğumuz fısıltılarla uğraşmaktan çok daha iyi olurdu, ama Holt'un bu konuşmalardan rahatsız olmadığını düşündüğüm için bunu söylemekten kaçınıyorum.

Ayrıca, yalnız kaldığımızda -hem de asansörde- günün tüm heyecanı ve ön sevişmesi, sanki libidom bir tür anahtar gibi, bir anda geri geliyor. Holt'un sadece bir bakışıyla kontrol ettiği bir anahtar. Alt kata inerken bana attığı bakış gibi.

Senin külotsuz halini gördüm

Yutkunuyorum, sonra ne olacağını merakla bekliyorum. Korkarım ki

hazır olmadığımı düşünerek endişeleniyorum. Dikkatimi başka yöne çekmek için, düşüncelerimi Irving ile olan sahneye geri döndürdüm ve birdenbire bir şey yerine oturdu. "Bu bir güç gösterisiydi."

Holt kaşlarını kaldırır. "Güç gösterisi mi?"

Bu bir inkar değildi ve bu beni bir şekilde daha da güvenli hissettiriyor. "Herkes büyükbabanın onayını almak için mücadele ediyordu, sen de onun beni onaylamasını istiyordun. Öyle değil mi?"

Cevap vermez. Bunun yerine telefonunu çıkarır ve kalbim hızla çarpmaya başlar, benim am fotoğrafımı tartışmaya geri dönmeye hazır olduğunu düşünürüm.

Ama tek yaptığı bir mesaj yazmak ve telefonu tekrar cebine koymak.

Sonra birinci kattaki kapı açılır. Bu sefer asansörde acil bir durum yok, bu iyi bir şey olmalı, ama şimdi beni asansörden çıkarıp galeriden çıkan arka koridora götürüyor.

Sonra sessizce, beni başka bir koridordan geçirerek otoparka götürüyor, orada arabası bekliyor. Bizi görünce şoför arabadan iniyor, sanırım Holt'un yerine geçmesi için.

Arka kapıyı açıp bekliyor.

Planın ne olduğunu sormak üzereyim ki Holt sonunda konuşmaya başladı. "Hunter," diye durakladı ve kim olduğunu açıklayacak sandım.

Ama ben zaten biliyorum, ona yardım ediyorum. "Biliyorum. Senin kuzenin, değil mi?"

"Kuzen. Evet. Ben öyle tercih ederim." Yarattığı karışıklığı gidermeye çalışmıyor. "O, benim işimde benden daha iyi olacağına inanıyor."

Bunu düşünürüm. "Bu önemli mi?" Onun pozisyonunun kendisine nasıl geçtiği hakkında bildiklerimi hatırlamaya çalışırım. "Baban, kalp krizi geçirdikten sonra

seni halefi olarak atadı. Kovulabilir misin?"

"Hunter, yönetim kurulunu beni kovmaya ikna ederse, evet, bu mümkün."

"Bu mümkün mü?" Holt'un işini kaybetme ihtimali midemi düğüm düğüm ediyor. Bunun tek nedeni, onun bu işi önemsediyini düşünmem. Bu konuda pek fazla kanıtım yok, ama King-Kincaid ile birlikte bu haberi yapmak için yakın çevresine karşı çıktığına göre, bunun doğru olduğunu düşünüyorum. Her halükarda, çevresindeki insanlardan daha çok işini önemsemesi gerekiyor.

Onun için duyduğum samimi endişeyi başka bir şey sanıyor. "Endişelenmeyin Bayan Shaw. Sözleşmenizi imzalatacağız ve o zaman kim başa geçerse geçsin bu işi alacaksınız."

"Demek istediğim o değildi."

Benim onun varsayımını düzeltme girişimimi görmezden gelerek, arabaya binmem için işaret ediyor. "Bin."

Ben taviz vermiyorum. "Kendimi düşünmüyordum, Holt. Gerçekten, düşünmüyordum."

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemiyor. "SNC için iyi kararlar almaya devam edersem, işimin güvende olacağını düşünüyorum. Hunter bir baş belası. Daha fazlası değil."

Sanırım beni rahatlatmak istiyor, ama ben daha da tedirgin oluyorum.

Kendi iyiliğime aykırı olsa da, bu sinirimi dile getiriyorum. "Beni işe almak en iyi karar olmayabilir, Holt."

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirir, ama hemen kendini toplar. "Anlaşmamızdan cayamazsın." Bununla ilgisi olmadığını söylemek için ağzımı açarım, ama parmağını dudaklarıma koyar ve vücudumda kıvılcımlar çıkar. "Anlaşma geçerli. Hadi. Bin."

Biraz sersemlemiş bir halde arka koltuğa kayıyorum.

Ben bunu yapar yapmaz, şoför direksiyona geçer. O anda Holt'un benimle birlikte binmeyeceğini anlarım.

"Anlaşma geçerli, ama ben kovuluyorum. Anladım." Kaba olmak istemiyorum.

Ya da ters konuşmak istiyorum.

Çünkü sinirli ve kafam karışık. Benim için kendini soktuğu durumdan endişeleniyorum, ama ben

kendi şovumdan vazgeçmek. Ayrıca büyük bir mavi klitoris sorunu yaşıyorum. Amım bütün gün alay edildi ve taciz edildi, ve okşanmayı dört gözle beklediğini inkar etmeyeceğim.

Tabii ki Holt'un tepkisi gülümsemek, o pislik. "Şimdilik git. Sonsuza kadar değil."

"Her neyse." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, onu da kovmak için elimden geleni yapıyorum.

"Bir dahaki sefere." Sözlerinin altında bir vaat var. Açık kapıya yaslanıp, kapının üstünden benimle konuşuyor, sesi o kadar alçak ki bacaklarımın arasında titriyor. "Ne olursa olsun, Brystin, coşkunu takdir ediyorum."

Kendimi tutamıyorum — ona bakıyorum, bana sunduğu her şeye karşı bir tür heyecan duyduğumu varsayarak onu azarlamaya hazırım.

Başka bir deyişle, yalan söylemeye hazır.

Ama bana yine o bakışı atıyor, aramızda bir sır olduğunu söyleyen bakışı. Yakın gelecekte benimle daha fazla sır paylaşmak istediğini söyleyen bakışı. "Ayrıca, artık senin de benim kadar bir sonraki sefere sabırsızlandığını biliyorum."

"Senin kadar mı?" Tanrım, ne kadar muhtaçım. O sırtıyor. "Hoşça kalın, Bayan Shaw."

Bana cevap verme şansı vermiyor. Sadece kapıyı kapatıyor ve şoförünün beni götürmesine izin veriyor.

BÖLÜM
ON DÖRDÜNCÜ

BRYSTIN

Telefonum alıyor ama ben onu görmezden geliyorum, bu haftaki *New Jersey Now* masa toplantısında yardımcı yapımcıyla tartışmaya dalmış durumdayım. "E-posta dolandırıcılığıyla ilgili bölüm, haber olacak kadar büyük değil. Daha fazla içerik gerekiyor."

"Bu yüzden onu huzurevleri ile ilgili bölümle birleştirmeliyiz," diye tartışıyor Jen.

Genelde onun önerilerine karşı çıkmam, ama şu anda huzursuzum. Sanat sergisinden bu yana üç hafta geçti ve o zamandan beri Holt'tan haber almadım. Michael, sözleşmelerin hazırlandığını ve baskıya girdiğini söylüyor. Eğer bu doğruysa çok heyecanlanırım, ama Holt'la hiçbir iletişimim olmadığı için şüphelerim var.

Bu da, normalde daha esnek davranacağım konularda daha katı bir tutum sergilediğim anlamına geliyor. "Yaşlıların çoğu e-posta dolandırıcılığının kurbanı olması umurumda değil. Emeklilik dolandırıcılığı tamamen farklı bir konu."

"Eğer..." Jen, telefonum yine titrediğinde sözünü keser. Telefonu amadığımı görünce devam eder. "Eğer doğru açıdan yaklaşırsak. Fall Hills'teki kadınla röportaj yapmayı öneririm..."

Michael keskin bir sesle sözünü kesti:

"Brystin!" Kafamı onun yönüne çevirdim.

"Ne?" "Telefonun."

"Üzgünüm." Bir iç çekip lanet olası şeye uzanıyorum. Toplantı başladığında kapatmalıydım, ama kaçırmak istemediğim bir kaynaktan telefon bekliyordum. Hızla mesajlarımı tarıyorum, muhtemelen Zully'nin zengin sürtük müşterilerinden biri hakkında bir şikayet mesajı vardır diye düşünüyorum, ama mesajların başka bir zengin sürtükten geldiğini görünce şaşıyorum: Holt.

Neredesin? Birini gönderiyorum.

Cevap ver, Brystin.

Şoförüm Jersey'e doğru yola çıktı. HAZIR OLMAN İYİ OLUR

Kalp atışlarım iki katına çıktı, ama bağırarak yazdığı büyük harfler yüzünden değil, *bana mesaj attığı* için.

"Her şey yolunda mı?" Michael, toplantının devam etmesini çok istiyor.

"Uh... evet... bir saniye." Heyecanımı bastırıp, Holt benim yokken daireme gelmesin diye telaşla bir cevap yazıyorum.

Çalışamıyorum.

Cevabı neredeyse anında geliyor.

Siktir et işi

Kelebekler sakinleşmeye başlıyor ve şimdi sinirleniyorum. Üç hafta boyunca hiç iletişim kurmadı ve şimdi her şeyi bırakıp onun için gelmemi mi istiyor?

Bazılarımız geçimini sağlamak zorunda

Sana ben bakarım

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve o mesajı okuduktan sonra içimde neler hissettiğimi tarif bile edemiyorum.

"Brystin?"

Başımı kaldırıp baktığımda, sadece Michael'ın değil, tüm ekibin dikkatimi beklediğini görüyorum. Konuşmanın bir kısmını kaçırmış olmalıyım. "Tekrar eder misin?"

"Emeklilik evlerini seçeceğimizi söyledim ve e-posta dolandırıcılığı bölümünü daha sonra tam bir programa dönüştürmek için alternatif öneriler içeren bir liste hazırlayabilir misin diye sordum." Evli olmamızın bir önemi yok — Michael bana prodüksiyon odasındaki diğerleri kadar sert davranıyor ve şu anda sesi kısa ve sinirli.

"Evet. Tabii. Ne zamana kadar?" Michael görmeden yazabilmek için telefonu masanın altına götürüyorum.

Önce iş. Beklemek zorundasın.

Sonra telefonumu sessize alıp ayaklarımın yanındaki omuz çantasına atıyorum. Holt memnun değilse çok yazık. Henüz sahip olmadığım bir iş için belirsiz bir söz karşılığında, halihazırda sahip olduğum işe olan bağlılığımı feda edemem.

Otuz dakika sonra, bugünün konuşma konularının sadece yarısını halletmişken, prodüksiyon odasının kapısı çalınır. İstasyonun herkes bu toplantıların kesintiye uğramaması gerektiğini bilir, bu yüzden garip bir durumdur, ama Jen ayağa kalkar ve sessizce koridora çıkar, geri kalanımız planlamamıza devam ederiz.

Ancak otuz saniye geçmeden Jen kapıyı açar ve Michael'ı çağırır. "Buraya gelmelisin." Sonra bana bakar. "Sen de gelmek isteyebilirsin, Brystin."

Midemde bowling topu varmış gibi bir korku hissediyorum. Birinin yaralandığından eminim, ama kim? Yakın akrabam yok ve Zully muhtemelen acil durumlarda aranacak kişi olarak kardeşini belirtmiştir. Michael'ın Boston'da bir kardeşi ve Almanya'da bir annesi var. Belki onlardan birine bir şey olmuştur.

Hastaneye veya havaalanına gitmemiz gerekirse diye çantamı alıp, Michael'ı takip ederek Jen'in istasyon müdürü Harold ve iki güvenlik görevlisiyle birlikte beklediği salona giriyorum.

"Ne oluyor?" Michael, Harold'a karşı daha az sert davranıyor, muhtemelen onun bir erkek ve esasen patronu olduğu için. "Bir şey mi oldu?"

Harold bana bir bakış attıktan sonra tekrar Michael'a dönüyor, sanki söylemesi gereken şeyi söylemeye çekiniyormuş gibi. Oysa Harold genelde lafını esirgemeyen bir adamdır.

"Ne oldu?" Yeni bir tür korku omurgamdan aşağıya doğru yayılır.

"Bunu bu şekilde söylemekten üzgünüm Brystin, ama işine son veriliyor. Derhal geçerli."

"Ne?" Michael ve ben aynı anda cevap veriyoruz.

"Bir hata olmalı," diyor Michael ve ben onun benim için mücadele etmeye hazır olduğunu düşünüyorum. Bu, onun karakterine hiç uymayan bir davranış. "Bunun arkasında kim var? Sen mi?"

Harold burada sorumlu olduğu için bu doğal bir varsayım, ama ben temelde tüm şirketin CEO'sunu başından savdım. "Holt," diyorum.

"Emri tam olarak kimin verdiğini bilmiyorum, ama üst kademeden geldi." Harold, onu hiç bu kadar gergin görmemiştim. "Rozetini teslim etmeni ve seni dışarı çıkarmamı istiyorlar."

Michael çılgına dönüyor. "Yayına iki saat kaldı! Baş sunucularımızdan birini bu kadar kısa sürede nasıl değiştirebiliriz?"

"Suri'yi arayacağım." Jen, kimsenin fikrini onaylamasını beklemeden prodüksiyon odasına geri dönüp cep telefonunu aldı. Doğru bir hareketti. Program devam etmeliydi.

Michael ise tartışmayı bırakmaz. "Kabul edilemez. Bir nedeni olmalı. Onu birdenbire kovamazsınız."

Ben de aynı fikirdeyim. Aslında şu anda oldukça öfkeliyim, ama Holt Sebastian hakkında artık yeterince şey biliyorum ve burada durup onun neleri yapıp neleri yapamayacağını tartışmanın kesinlikle verimli olmayacağını biliyorum.

Michael'ın dikkatini çekmek için elimi onun pazısına koydum. "Onun fikrini değiştirmeyeceksin. Gösterinin yeniden düzenlenmesine odaklanman gerekiyor."

"Emirleri uygulamak zorundayım," diyor Harold, sanki *onun* fikrini değiştirmeye çalışıyormuşum gibi. "Umarım anlarsın, ben de karşı çıktım, ama bu benim işim."

"Bunun ne olduğunu öğreneceğim," diyorum Michael'a. "Belki de bu demek oluyor ki...?" Ana SNC ağıyla yapacağımız olası anlaşmadan bahsetmemize izin verilmedi, ama onun bunu daha net anlaması için benim açıklamama gerek yok.

"Öyle olsa iyi olur. Ve ona haber programını böyle yönetemeyeceğini söyleyen iyi olur. Senin işlerini ben hallederim." Prodüksiyon odasının kapısını sertçe açar. "Tamam millet, hazır olun." Başka bir şey söylemeden kapıyı çarparak kapatır.

"Gerçekten çok üzgünüm," diyor Harold tekrar.

"Senin suçun değil." Holt Sebastian gibi insanlara karşı koymanın ne kadar zor olduğunu herkesten iyi bilirim. Çantama uzanıp rozetimi bulurum ve aynı anda cep telefonumu da alırım.

"Önce veda edebilir miyim?" diye soruyorum ve rozeti Harold'a uzatıyorum.

"Korkarım sizi hemen dışarı çıkarmakla görevlendirildik."

Tabii ki öyle yaparlardı. Çantamı teslim ettikten sonra, cevapsız mesajlarıma bakıyorum.

Sadece bir tane var.

Asla beklemiyorum.

Bunun doğru olması beni çok kızdırıyor. Parmaklarını şıklatarak her şeyi istediği gibi yapabilmesi.

Kelebekler ve kimya olması bir şey, ama kariyerimi, itibarımı mahvetmek... Bu kesinlikle olmaz. Şu anda ona göndermek istediğim küfür dolu mesajlar var.

Ama bu, yüz yüze konuşmak için saklamam gereken bir savaş. Bu yüzden öfkemi sonraya saklayıp daha az dramatik bir cevap gönderiyorum.

Şoförüne beş dakika sonra dışarıda olacağımı söyle.

Stüdyoya bakınıp, kariyerime haber spikeri olarak başladığım bu işe sessizce veda ediyorum. Çok sevdiğim ve değer verdiğim bir iş. Benim için çok önemli bir yer edinen bir iş.

Sonra güvenlik görevlilerinin beni binadan dışarıya kadar eşlik etmesine izin veriyorum.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, şoför Sebastian Center'ın özel otoparkına girer. Galeriye açılan kapının önüne bırakılırım, ama Holt orada değildir. Onun yerine, daha önce hiç görmediğim, takım elbise ve kravat giymiş bir adam beni beklemektedir.

"T a n ıştığımızı memnun oldum, Brystin," diyor. "Ben André, Bay Sebastian'ın kişisel asistanıyım."

"O zevk bana ait." Selamlamak için zoraki bir gülümseme takındım. Şehre giderken sakinleşmem için zamanım olmalıydı. Ama tam tersine, özellikle yolculuğun sonlarında karşılaştığımız dur-kalk trafiği yüzünden daha da sinirlendim — lanet olası trafiğin en yoğun olduğu saatler. Telefonumdaki saati izlerken tek düşünebildiğim şey, *yayında olmam gerektiği*ydi.

Arabadan indiğimde, patlamak üzereydim. Ve şimdi de o pisliğin beni karşılamaya gelmediğini mi öğreniyorum? "İşini yaptığını biliyorum André, ama Holt'un burada olmasını bekliyordum."

"Beni takip ederseniz, sizi doğrudan ona götürürüm."

"Oh." Tabii ki öyledir. "Teşekkürler." Birine patlamak istediğim düşünülürse, bu neredeyse hayal kırıklığı yaratıyor. Fitolim birkaç dakika daha dayanmak zorunda kalacak.

André'yi içeriye kadar takip ediyorum. Bu sefer galeriye giden yolu kullanmak yerine, özel asansörlere giden bir koridora sapıyoruz. Asansörlere girmek için bir şifre gerekiyor, André şifreyi hızlıca giriyor ve sonra bana ondan önce girmem için işaret ediyor.

En azından çalışanları terbiyeli. Sorumlu olan pislik için aynı şeyi söyleyemem.

André sorana kadar ayağımın kontrolsüzce vurup durduğunu fark etmiyorum. "Asansörler seni gergin mi yapıyor?"

"Hayır, pek değil."

"Sebastian soyadlı erkekler mi?" Sesinde bir gülümseme var ve beni rahatlatmaya çalıştığını biliyorum.

"Sebastian soyadlı bir adam var," diye itiraf ediyorum. "Ve onun bana hissettirdiklerini tarif etmek için 'gergin' kelimesini kullanmazdım."

"Anlıyorum," diyor, ama anlayamaz. Çünkü ben de anlamıyorum, gerçekten anlamıyorum. Şu anda çok sinirli olduğumu anlıyorum, ama bunun altında midemde bir arı sürüsü var, vızıldayarak ve beklentiyle içimi sokuyor. Holt'u üç hafta görmedim ve o mesaj atana kadar ne kadar dengesiz hissettiğimi ifade edemiyorum.

Bunun için onu lanetliyorum.

Beklediğim için, beni karanlıkta bıraktığın için. Onu istememi sağladığın ve sonra özlemi sayamayacağım kadar uzun dakikalar boyunca uzattığın için

sayamayacağım kadar uzatmak için.

Bunun için kovulmaktan daha çok kızgın olabilirim, ama şu anda bunu analiz etmek istemiyorum. Yapamam.

Yirmi birinci katta durduk, bu benim için bir anlam ifade etmiyor çünkü Sebastian Center'ın yerleşimini pek bilmiyorum, ama André beni Holt'un ofisine götürüyorsa, daha yüksek bir katta olmamasına şaşırdım.

Ama asansörden çıktığımızda, tek gördüğüm uzun bir koridor ve sonunda bir çift kapı. Ağır çift kapılar. Gürültünün geçmesini engelleyen türden. Kesinlikle yönetici ofislerine açılan türden kapılar değil.

Yine de André beni tam da oraya götürüyor. Başka bir tuş takımına başka bir şifre girip kapıları açıyor ve beni içeri gönderiyor. "Bay Sebastian içeride sizinle görüşecek."

Yalnız başına, umarım.

Böylece ona haddini bildirebilirim. Başka bir nedeni yok.

İçeri girerken topuklarım sert zeminde tıklıyor. Havada taze boya kokusu var. Karanlık ama odanın diğer tarafında ışıklar yanıyor. Hemen bir stüdyoda olduğumu anlıyorum. Kamera ekipmanları merkez sahnenin etrafında daire şeklinde dizilmiş. Tavan yüksek. Uzun kirişler, üzerine takılı ışıklarla alçakta asılı. Kameraların arkasındaki duvarda yapımcının penceresi görünüyor. Ortada, arkasında devasa, çok panelli bir ekran bulunan şık, modern tasarımlı bir haber masası var.

Tüm bu manzara bana yabancı değil. SNC'de bile, News 9'daki stüdyoya oldukça benziyor. Ekranın üzerinde kırmızı, siyah ve altın renkli "Our Nation Now" yazan bir logo olmasaydı, hiçbiri beni etkilemezdi.

Elim ağzıma uçuyor. Bu sıradan bir stüdyo değil. Bu *benim* stüdyom.

Our Nation Now *benim* programım. Ulusal programım.

"Umarım renk düzenini beğenmişsinizdir. Beğenmediysen, değiştirmek için artık çok geç."

Holt'u bulmak için arkama dönüyorum. Kapılar arkamdan kapandığından beri açılmadığına göre, gölgelerde bekliyor olmalı.

Bir yanımda, bu öğleden sonra kimseyi beklemediğini söylediğini düşünerek, onunla bu konuda dalga geçmek istiyordum.

Bir kısmım hala beni kovdurdğu için ona bağırarak istiyordum. Son kısmım ise ona sarılmak istiyordum.

Son kısım galip gelir.

Çantamı ve telefonumu yere bırakıyorum, olası hasarı umursamadan, ona koşuyordum, istese de istemese de kollarıma alıyorum.

Dokunmamla vücudu şaşkınlıktan kasılır, ama bu sadece bir saniye sürer. Sonra o da bana sarılır, vücudu beni sıcak bir koza gibi sarar.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ceketine. Yemin ederim, dudaklarının saçlarıma değdiğini hissediyordum.

Muhtemelen hayal ediyordum.

Hayal ediyordum çünkü son bir haftadır onun kollarında olmakla ilgili rüyalar görüyordum. Onun kollarında olmak ve oraya ait olduğumu hissetmek.

Ama ait değilim.

Bu anı beni fanteziden çıkarır ve ben hızla geri çekilirim.

Sonra avuç içlerimle onu sertçe iterim. "Seni pislik!"

Ne kadar sert itersem iteyim, o yerinden kıpırdamıyor. "Bu da neydi böyle?"

"Beni kovdurdun."

"Sana daha iyi bir iş buldum. Programın adı açık olmasa da, bu senin yeni işin, Brystin." Sanki ben haddimi aşmışım gibi konuşma cüretini gösteriyor.

"Anlıyorum ve minnettarım. Gerçekten. Ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin." Onu tekrar ittim. "Ama bunu yapamazsın!"

"Yapabilirim... Sanırım. Açıkçası yaptım."

"Bu sadece iş meselesi değil, benim itibarımla ilgili." Konuşurken duygusal davranıyorum, hem onun bugün yaptığını kabul etmediğimi ona anlamasını sağlamak için tutkuyla konuşuyordum, hem de bu sürpriz o kadar saçma sapan bir şekilde tatmin edici ki. "Söylentiler dolaşacak. İnsanlar nasıl kovulup sonra buraya iş bulabildiğimi merak edecekler. Sen ve ben gerçeği biliyor olabiliriz, ama sayısız diğerleri..."

insanlar yapmaz. Ve ben onları çapasız bıraktım! Gösterinin olduğu gün. Bu çok profesyonelce değil ve bu şekilde görülmekten nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum, Holt. Ve bana bunu yaptığın için, gücünü bu şekilde kullandığın için sana bu kadar kızgın olmaktan nefret ediyorum, ama aynı zamanda gücünü kullanarak bana hayalimi gerçekleştirdiğin için çok mutluyum. Cidden sana yumruk atmak mı yoksa dizlerimin üzerine çökmek mi istediğimi bilmiyorum.

Cevap vermeden önce bir süre bekledi. "Karmaşık duyguların var."

Gözümünden süzülen bir damla gözyaşını silerim. "Eh, durum

karmaşık." "Şahsen, diz çökmeni tercih ederim."

"Öyle mi?" Bu düşünceyle kalbim hızla çarpmaya başladı.

Ama o kadar uzun süre ön sevişmeyi uzatıp alay etti ki, artık onun ciddi olup olmadığını bile bilmiyorum. Cinsel ilişkiden çok, bana karşı gücünü kullanmaktan zevk aldığını düşünmeye başladım.

Eğer onun penisini ellerimle tutamazsam...

Bu düşünceyi kafamdan silip, tekrar logoya bakmak için arkamı döndüm.

Benim logom.

Ve masa... *benim* masam.

Kameraların önünden geçip sete doğru yürüyorum. Masaya vardığımda, elimi pürüzsüz yüzeyinde gezdirerek masanın uzunluğunu ölçüyorum, sonra arkasında duran sandalyeye doğru dönüyorum. *Benim* sandalyem.

"Arkasına daha fazla sandalye koyabilmemiz için kemerli bir yapıya sahip. *New Jersey Now'daki* yuvarlak masa formatına benzer olacak, ama tekli sandalyeyle daha dramatik bir etki yaratacağını düşündüm."

"Uh, evet." Gülümsedim, sonra gülümsememi kaybolttum, dramatik bir şekilde yerleştirilmiş tekli sandalyeye tırmanmadan önce derin bir nefes almam gerekiyordu. "Vay canına."

Holt, sanki izleyicilerin göreceği şeyi görmek istercesine ana kameranın yanına geçer. "Orada iyi görünüyorsun."

"Buraya layık olduğumu mu?" Bu soru, kendimi tutamadan ağızımdan kaçıyor. Tüm bu düzenlemenin benim güvensizliğimi nasıl beslediğini bilmesine gerek yok.

"Sen her zaman orada olmayı *hak ettin*."

Bir "*ama*" geleceğini hissediyorum. "Ama ben bunu *hak* etmedim," diyorum, tahmin ederek.

Gülümsemesi yavaşça belirliyor. Sanki büyük kötü kurtmuş gibi yavaş ve keskin. "*Henüz* hak etmedin."

Ses tonundaki şehveti fark edince içimi bir sıcaklık kaplıyor. Gözlerinin karardığına uygun bir şehvet. "Bence bu oldukça ikna edici bir kanıt sayılır."

Demek bu yüzden ortalarda yoktu. "Stüdyonun yapımını bekliyordun."

Kahretsin, bunu neden yüksek sesle söyledim ki?

"Ben tekrar sana ulaşmadan önce mi?" Başını sallar.

"Gerekli... hissettim." "Gerekli mi?"

"Seninle bir dakika daha geçirebileceğimden emin değildim, yoksa tüm kıyafetlerini yırtıp atardım."

Kelebekler daha aşağıya göç etti. Kanatlarının vücudumun uygunsuz yerlerinde titrediğini hissedebiliyorum.

"O gün seni eve bırakamadığımın nedeni de bu." Gözleri beni çoktan soyuyor.

Titriyorum, kendimi tamamen çıplak hissediyorum. "Ben... ah." Nefesimi veriyorum. "Bir yere gidelim mi?"

O başını salladı. "Neden gidelim ki?" "Bilirsin, böylece ben... bu sandalyeyi hak edebilirim."

"Bulunduğun yerde hak ettiğini kazanman uygun görünüyor. Çünkü sihir burada gerçekleşecek." Ceketinin düğmelerini açarak rahat bir pozisyon aldı. "Buraya kimse giremez."

Bu, endişelerimden sadece birini gideriyor. Dilimin ucunda bir düzine başka itiraz var, ama bunları dile getiremiyorum. Zihnimde bile ifade edemiyorum.

Ve o tek bir emir bile vermeden, ben zaten itaat edeceğimi biliyorum.

BÖLÜM ON BEŞ

BRYSTIN

"Giysilerini çıkar," diyor Holt. "Hepsini."

Yavaşça ayağa kalkıp bluzumun düğmelerini açmaya başlıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Güvenli bir odada yalnız olsak da, oda büyük ve boş, sanki halka açık bir yer gibi hissettiriyor. Bluzum açıldığında, sinirlerim beni ele geçiriyor.

"Buraya kimsenin giremeyeceğinden emin misin?"

Holt bu soruya sinirlenmiş gibi görünüyor. "Bana güvenmiyor musun?"

Bu zor bir soru çünkü bugüne kadar ona hiç güvenmemiştim. Stüdyoyu görmüş olsam bile, hala temkinliyim. Program henüz duyurulmadı. Hiçbir belge imzalamadım. Bu konsepti başka bir sunucuya verebilir.

Ama — ve işte kafa karıştırıcı olan şey — güvensizliğim bir nevi tahrik edici. Bu, işi daha riskli hale getiriyor. Ona bedenimi verebilir ve karşılığında hiçbir şey elde edemeyebilirim, ve bu da adrenalinimi yükseltiyor. Bu, rulet masasına yüz dolarlık banknotu koymak ve çark dönerken omurgamdan aşağı bir titreme hissetmek gibi bir şey.

O heyecan şimdi omurgamdan aşağıya doğru titriyor ve ona hafif bir gülümseme veriyorum. "Hayır," diyorum dürüstçe. "Bilmiyorum." Sonra bluzumu masanın üzerine atıyorum ve sütyenimi çıkarıyorum, sanki bir hediye sunuyormuşum gibi göğüslerimi ortaya çıkarıyorum.

O da benim gülümsememe karşılık gülümsüyor. "Aferin kızım."

Bunu, ona güvenmediğim için mi yoksa yine de soyunduğum için mi söylediğini bilmiyorum, ama diğer seferlerde olduğu gibi, bu sözler yüzümü kızartıp göğsümü kabartıyor.

"Devam et," diyor ve geçen sefer beni çıplak olarak karşısına çıkardığı zamankinden farklı olarak, bu sefer yüzümün yanı sıra vücudumu da inceliyor. Gözlerinin göğüslerime takıldığını hissediyorum. Bakışları cildimde aşk ısırıkları gibi hissediliyor ve meme uçlarım sanki bir şovda rol almak için seçmelere katılmış gibi dikleşiyor.

Sırada eteğim var. Fermuarını açıp eteğimi çıkarıyorum ve ayaklarıma düşmesine izin veriyorum. Louboutin ayakkabılarımı çıkarmak üzereyim ki o sözümü kesiyor. "Topuklu ayakkabılarını çıkarma."

Bu yüzden külotumu garip bir şekilde çıkarıyorum, önce bir ayağımdan, sonra diğer ayağımdan geçiriyorum. Yüksek masanın arkasında durduğu için belimden aşağısını göremiyor ve ben ön tarafta dolaşmaya başlıyorum ama o beni yine durduruyor.

"Tırman ve bana dönük otur. Bacaklarını aç. Topuklarını masanın üzerine koy."

Tahrik dalgası vajinal duvarlarımı kaplıyor. Onun isteği tamamen müstehcen ve kariyerimin potansiyel zirvesini temsil eden bir alanı küçük düşürüyor. Bunun benim için her şeyi mahvedebileceği aklıma geliyor. *Onun* her şeyi mahvedebileceği, ki bu muhtemelen oyunun daha erken aşamalarında aklıma gelmesi gereken bir düşünce. Zully, dürüst bir şekilde yapmazsam zirveye ulaşmaktan hoşlanmayabileceğimi kendisi söylemişti.

Ama dürüst olmak gerekirse, bu adam için gerçekten çıplak olmak istiyorum. Onun önünde gerçekten uzanmak istiyorum. Gözlerinin benim amıma bakmasını, dudaklarımdaki parıltıyı görmesini, bana ne yaptığını bilmesini istiyorum.

Ve böylece sandalyeye tırmanıp dizimi masanın üzerine koyuyorum. Üç fitlik beyaz laminatın üzerinde sürünürken göğüslerim sallanıyor. Kendimi kenara biraz yakın bir pozisyona getiriyorum, bacaklarımı açıyorum, topuklarımı yanlara sabitleyerek ünlü kırmızı tabanlar ona dönük kalıyor, ellerimi destek için kışımın iki yanına koyuyorum. Ne kadar açıkta olduğumu fark edince yüzüm kızarır, ama bu garip pozisyonda başımı dik tutmak için elimden geleni yaparım. Tamamen kontrolün bendeymiş gibi, kendi televizyon programım olan bir kadınmışım gibi görünmeye çalışırım. Sanki bu an benim zaferimmiş gibi, utanç kaynağım değilmiş gibi.

Holt memnunmuş gibi başını sallar. "Çok güzel." O kadar sessiz söylüyor ki, bunu benim duymamı istediğinden bile emin değilim. Bana doğru birkaç adım atıyor, bu da nefesimin kesilmesine neden oluyor, ama üç metre uzakta duruyor. Elini pantolonundaki kalın şişkinliğin üzerinde gezdiriyor ve ben tüm kalbimle biliyorum ki, eğer bu da benim dokunulmaz, onun da dokunulmaz olduğu bir başka mastürbasyon seansıysa, öleceğim. Kesinlikle öleceğim.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum, bunun onu daha ileri gitmeye teşvik edeceğini umarak.

"Sabırlı ol." Cep telefonunu cebinden çıkarır. Dikkatini ekrana verir ve aman Tanrım, hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim. Ben burada amımı açıkta otururken, o telefon mu edecek?

Ama kaydırıp tıkladıktan sonra, gözleri ekranda kalmış halde telefonu bana doğrultuyor. "Şimdi kendinle oyna."

Hareket
etmiyorum.

"Brystin?"

"Seni duydum. Ne yapıyorsun?"

Gözleri tekrar bana dönüyor. "İzliyorum."

"Telefonunla ne yapıyorsun?" Bu aptalca bir soru çünkü cevabı çok açık.

"Tabii ki, seni bu stüdyo kameralarından biriyle çekmek isterdim, ama bu çok zahmetli ve telefonumun güvenliği daha iyi. O yüzden bununla yetinmek zorundayız. Ekran koruyucumla uyumlu olacak." Göz kırıyor. Gerçekten göz kırıyor.

Karnım korkuyla kasılırken, alt bölgelerimde başka bir şehvet dalgası yayılır. Bu çok kötü bitebilir. Ona yüzümün görünmediği bir fotoğrafımı göndermek bir şeydi. Bu ise, yakında sunuculuk yapacağım masanın üzerinde, yüzümün de açıkça görüldüğü, tamamen çıplak halim. Bu fotoğraf ortaya çıkarsa, kariyerim sonsuza kadar mahvolabilir.

Telefonunu çıkardığı anda hemen kalkıp kendimi örtmediğim için, potansiyel olarak kendimi mahvetmiş oldum. Zaten çok fazla risk aldım.

Yine de dayanılmaz bir şekilde tahrik olmuş durumdayım.

"O çarkların döndüğünü görebiliyorum, Brystin. Güzel mavi gözlerindeki şüpheleri görebiliyorum. Bunun sadece benim için olduğunu söz verebilirim. Bana güvenmediğin için endişelerini azaltmayacaktır muhtemelen. Ama şunu söyleyebilirim ki

Bunun senin için ne kadar acı verici olduğunu bilmek benim zevkimi çok artırıyor. Ve vazgeçmeyi düşünmeden önce... Henüz sözleşmeyi imzalamadığını belirtmeliyim.

Onu nefret ettiğimi şimdi hatırlıyorum.

Onun güzelliği kadar acımasız olduğunu unutma.

Bu farkındalık içimdeki tüm şehveti öldürmeli, ama öldürmüyor.

Bunu isteyen ne tür bir insanım ben? Zihnim karar vermeden elim bacaklarımın arasına yerleşecek kadar tahrik olan ne tür bir insanım ben?

"Aynen öyle," diye ikna ediyor Holt ve bir kez daha, onun cesaretlendirmesi benim arzumun yakıtı oluyor. "Bu iş için ne yapmaya hazır olduğunu göster bana. Neyi feda etmeye hazır olduğunu göster."

İtibarım. Akıl

sağlığım.

Gururumu.

Yine de, manikürlü parmağım şişmiş klitorisimin üzerinde tereddüt etmeden kayıyor ve baskıyı artırmamak ve kendime daha fazlasını vermemek için tüm gücümü kullanıyorum.

"Kendini tutuyorsun," diyor, çünkü elbette öyle. "Senin kendini bırakmanı görmek istiyorum."

Hızı artırıyorum, umarım bu onu istediğini verdiğime ikna eder.

İşe yaramıyor. "Yeterli değil. Gerçekten böyle dokunulmak mı istiyorsun, Brystin? Bana nasıl dokunmamı istediğini göster."

Bu görüntü beni orgazma çok yaklaştırıyor, bir saniye elimi durdurup iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum.

"Demek püf noktası bu." Serbest eliyle ereksiyonunu tekrar yukarı aşağı okşadı. "Sana dokunmamı istiyorsun."

Elimde değil, bu sefer inilti dudaklarımdan kaçıyor.

Gülümsemesi genişliyor ve büyük kötü kurt ortaya çıkıyor. "Bana nasıl dokunmam gerektiğini gösterene kadar sana dokunamam, Brystin. Klitorisini öylece okşamamı ve başka bir şey yapmamamı mı istiyorsun?"

"Hayır." Bu kelime, sanki bir zincirle çekilmiş gibi ağzından fırlar.

"Sen de parmaklarımda içinde olmasını istersin, değil mi, küçük cadaloz?"

"Lütfen?" Sesim uysal ve nefes nefese.

"Göster bana."

Tereddüt etmeden, daha dik otururum ve diğer elimi kullanarak parmağımı ıslak deliğime sokarım. Yavaşça çıkarır ve tekrar sokarım.

"Siktir, çok ıslaksın." Yaklaşır ve telefonu amıma doğrultur. "Bir parmak daha."

Diğer elimle klitorisime baskı uygulayarak ikinci parmağımı da ekliyorum. Gözlerim, onun elini penisi üzerinde hareket ettirmesine kilitlenmiş durumda. O kadar sertleşmiş ki, pantolonunun kumaşı üzerinden çıkıntıları neredeyse görebiliyorum. Rahat olamaz. Tanrım, onu görmek istiyorum. Onun bana dokunmasını istediğim kadar ona dokunmak istiyorum.

"Üç parmak," diyor, sanki benim yaklaştığımı biliyormuş gibi.

"Önce seni görmek istiyorum."

Kıkırdıyor. "Şu anda pazarlık yapacak durumda değilsin, Bayan Shaw."

"Pazarlık yapmıyorum. Sana ne istediğimi söylüyorum ve eminim sen de bunu istiyorsun."

Benim duyamadığım bir küfür fısıldıyor. Ama telefonu indirip kemerini çözmeye başlıyor. "Üç parmak, Brystin. Parmaklarım kalın ve uzun, sevişirken de sertimdir. Elimle bile. Bunu kaldıracabileceğini bana göster."

Bir parmak daha ekliyorum ve anında boşalıyorum. Muhtemelen onun sözlerinden dolayı. Ellerim donuyor, görüşüm ışık parlamalarıyla dans ediyor ve sırtım kavisleniyor, kekeliyerek bir çığlık atıyorum.

"Tanrım, boşaldığında çok güzelsin." Hâlâ pantolonunu açmayı bitirmemişti, ama üç uzun adımla bana doğru geldi ve telefonu yüzüme doğrulttu.

Tam önümde durduğunda, pantolonunun fermuarını açar ve ereksiyonunu dışarı çıkarmak için külotunu yeterince aşağı çeker, sonra nemli parmaklarımı amımdan çıkarır ve onları penisinin etrafına yerleştirir.

Çok sert, çok kalın penisi. *Lanet
olsun.*

"Ne hissettiğin gibi mi?"

Dürüst olmak gerekirse, şu anda hissettiklerimden korkuyorum, ama eminim ki onun bahsettiği duygular bunlar değil.

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum. Aslında, elimde hissettiğim şeyden de korkuyorum. Onun ne kadar sert ve kalın olduğunu tam olarak fark etmemiştim. Neredeyse çok büyük. Bu korkutucu bir penis ve ben, cinsel ilişkinin anlaşmanın bir parçası olmadığı için rahatlamış hissetmekle, onun içimde hareket ettiğini asla hissedemeyeceğim için hayal kırıklığına uğramak arasında kalıyorum.

Ama sonra, içimde olan parmakları kendi parmaklarıyla değiştirip, erotik sahneyi çekmek için telefonu aşağı doğru tuttuğunda, bu düşünceden uzaklaşıyorum. "Seni böyle sikerdim, Brystin. Sikimle. Hayal edebiliyor musun?"

Onun üç uzun parmağı benimkilerin ulaşamadığı bir derinliğe ulaştığında vücudum titriyor. O da benim gibi yavaş hareket etmiyor. Hızlı ve sert, ve ben şimdiden başka bir orgazmın yaklaştığını hissetmeye başladım.

Eğer onun penisi olsaydı...

Onun hızına uyarak, onun elinin yerine benim içimde olduğunu hayal ederek, onun uzunluğunu pompalıyorum. "Tanrım, Tanrım."

"Sen de cennette gibisin," diye fısıldıyor. "Kadifemsi ve ıslak."

O anda neredeyse fikrimi değiştirip, beni sikmesi için yalvaracaktım. Gerçekten. Elimde tuttuğum silahla beni delmesi için yalvaracaktım. Yalvarışımı içimde tutmayı başardım, ama zar zor.

Söylemesem de düşünce aklıma geldi. Verimli toprağa ekilmiş küçük bir tohum gibi bir dilek ve bunun büyüyeceğine dair içimde kötü bir his var.

Bu gerçeği kabullenebilecek durumda değilim. Yaklaşan doruk noktası yüzünden başım dönüyor, onun belirlediği çılgın tempoda onu deli gibi pompalarken, hala klitorisimi okşuyorum. Tüm bunları yaparken bir de dik durmaya çalışıyorum.

Artık kendimi tutamayacak hale geldiğimde – gerçekten karın kaslarımı güçlendirmem gerekiyor – klitorisimden elimi çekip masaya koyarak kendimi destekliyorum. Zaten ikinci orgazmıma çok yaklaştım ve ekstra uyarılmaya ihtiyacım yok. Ayrıca, şu anda ona odaklanmayı tercih ediyorum.

Görünüşe göre Holt bu kararı kabul edilebilir bulmuyor. "Durmanı söyledim mi?"

"Nasıl yapılacağını göstermeni söyledim." Karın kaslarımın zayıf olduğunu itiraf etmek istemiyorum. "Sıra sende diye düşündüm."

Videoyu duraklatmaya bile tenezzül etmeden telefonunu yanımdaki masaya fırlatıyor ve eli serbest kaldığı için kolunu öne doğru uzatıp parmaklarını boynuma doluyor, nefes almamı zorlaştıracak kadar boğazıma baskı uyguluyor. "Klitorisini ov, Brystin. Elime boşaldığını hissetmek istiyorum."

Hay sıçayım.

Elim başladığı işi bitirmek için geri döndükten sonra bile beni boğmaya devam ediyor ve acaba beni desteklediğinin farkında mı, yoksa beni boğmanın benim düşündüğüm kadar seksi olduğunu mu düşünüyor diye merak ediyorum. O kadar seksi ki, hassas sinir demetimin üzerinde parmağımı birkaç kez döndürmem yeterli oluyor ve bir önceki orgazmın iki katı kadar güçlü bir orgazma ulaşıyorum.

Zevk beni sararken başımı geriye atıyorum. Elim onun penisini bırakıyor ve amım Holt'un parmaklarını sıkıca kavriyor, onu yavaşlatıyor, ama o devam ediyor, benim orgazmımın son damlasını da çıkarana kadar beni sikiyor.

Sonra amımdan sızan nemi toplar ve penisine getirir. Hızla mastürbasyon yapar ve saniyeler içinde kendi orgazmını haykırarak spermlerini amıma fışkırtır.

Yemin ederim, sadece bunu izlemekle bile neredeyse tekrar boşalabilirdim.

İyileşene kadar öyle kalıyoruz. O iki parmağını benim dikişime doğru kaydırıp benim sıvımı kendisinininkiyle karıştırırken, ikimiz de hala düzensiz nefes alıyoruz. Duygularım kafa karışıklığına dönüşürken, ona büyülenmiş bir şekilde bakıyorum. Kendimi kaybetmiş durumdayım. Bunun benim için olması gerekmiyordu. İş benim ödülümdü. Öyleyse neden bu kadar ilgileniyorum?

Gözlerimi yüzüne çevirdiğimde onun da beni izlediğini fark ettim ve hissettiklerimi görebildiğinden o kadar emindim ki, bunu sesli olarak dile getirdim. Aslında fısıldadım, ama yine de sayılır. "Bundan hoşlanmam senin için her şeyi mahveder mi?"

Bakışları yumuşadı, ama ifadesi ciddi kaldı. "Hayır," diye fısıldadı. "Kesinlikle bozmaz."

Kim bilir ne kadar süre böyle birbirimize baktık. Kalbimin her atışını, geçen saniyeleri işaretler gibi hissedebiliyorum,

ama sayamayacak kadar sersemlemiş durumdayım ve biri hemen bir şey söylemezse, sonunda onu öpeceğim diye düşünüyorum.

Ve nedense, onu öpersem, bu benim sonum olacağını biliyorum. biliyorum.

Onun yüzünde de yoğun bir şey oluyor, ama sonunda, neyse ki, bağlantıyı koparıyor ve bakışlarını amımın dudaklarını okşayan parmaklarına geri çeviriyor. Sıvılarımızı aşağıya doğru sürükleyerek, bir kısmını masanın üstüne sürüyor. "Böylece bu masayı kendine ait kılmak için ne yapmaya hazır olduğunu asla unutmayacaksın."

Sonra telefonunu alır ve kaydı durdurur. "Ve bu, benim asla unutmamam için."

Hatırlatmana gerek yok, teşekkürler. Bu asla unutmayacağım bir anı.

Holt fermuarını kapatırken, uyluklarımın arkasında bir kramp hissediyorum ve önce bir bacağımı, sonra diğerini uzatıyorum. "Vay canına. Berbat durumdayım."

"Bekle." Sanki yakınlarda sihirli bir şekilde bir el havlusu olacakmış gibi etrafına bakınıyor. Aradığını bulamayınca, çok pahalı Armani takım elbisesinin ceketini çıkarıyor ve iç astarını kullanarak beni temizliyor.

"Tanrım. Ceketini mahvedeceksin."

"Aksine. Bu takımı bir daha asla temizleyiciye göndermeyebilirim." Dağınık ceketini burnuna götürüp kokladığında gözleri şeytan gibi parlıyor. "Senin gibi kokuyor. Bizim gibi."

"*Biz*" kelimesi beni ürpertir. *Biz diye* bir şey yoktur, ama onun bunu söyleme şekli bu gerçeği neredeyse unutturur bana.

O benim tepkimi yanlış yorumluyor. "Giyinmelisin."

Beni masadan indirmeye yardım ediyor. O sperm lekeli ceketini giyerken ben kıyafetlerimi topluyorum. Yeni biriyle seks yaptıktan sonra her zamanki gibi bir garip sessizlik oluyor ve giyinirken ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

Tabii ki ona her baktığımda, sanki hiç garip hissetmiyormuş gibi beni izliyor. Artık çıplak olmadığımda, bana yanına gelmem için işaret ediyor.

Nedense, ona doğru adımlarımı atarken gerginim. Şimdi daha rahat olmam gerekmez mi? Artık onun nasıl görüldüğünü bildiğime göre, daha az korkutucu olması gerekmez mi?

Onun karşısına çıktığımda, bir eliyle yüzümü kavradı ve midem altüst oldu.

Ama beni öpmek yerine, başparmağını gözümün altına sürüyor. Muhtemelen bulaşmış maskara yüzünden, ama bu hareket, beni yeni sevişmiş gibi görünerek dışarı çıkmama izin vermesinden daha kötü. Nedenini açıklayamıyorum. Umursamasa daha kolay olurdu. Bunu sadece bir iş ilişkisi olarak bıraksa, başka bir şey olmasa. Böylece, duygular uyandıran hiçbir ilişkiye ilgi duymayan evli bir kadın olduğumu hatırlayabilirim.

"Bana hiç söylemedin," —diğer gözüme geçer— "*onun* için tıraş olup olmadığını."

Onun için.

Michael.

Zaten kocamı düşünüyorum, bu yüzden bu sözü duyduğumda irkilmiyorum, ama Holt'un da Michael'ı hatırlaması gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

Daha büyük olasılıkla, bu onun her zamanki gibi, kendi işi olmayan şeylere karışmasıdır. Evliliğimle ilgili beni ilk kez dürtmüyor, kapalı tuttuğum kapıları açmak istiyor.

Gerginleştirim, o kapıların sıkıca kilitli olduğundan emin olmak için.

Ama kilitli değiller ve itiraf ağzımdan kaçıyor. "Ağzında saç olmasını sevmiyor."

Holt'un kendini beğenmiş bir gülümseme takınmadan önce çenesinin seğirdiğine yemin ederim. "Ne bebek ama."

Sağduyuma aykırı olarak, bir kahkaha attım. Kötü bir fikir, ama neyi tercih ettiğini sormaya başladığımda, bir kapının açılma sesi ve beton zeminde yürüyen ayakkabı sesleri beni kesintiye uğrattı.

Holt'tan geri çekiliyorum. "Buraya kimse girmeyecek demiştin," diye tıslıyorum ve sırtımı dönerek, biriyle yüzleşmeden önce kendimi toparlamaya çalışıyorum. Aynasız.

Evet, tabii.

"Kimsenin gelmeyeceği ihtimali yeterince yüksek sanıyordum." Sesindeki omuz silkme sesini duyabiliyorum.

"Ah, özür dilerim, Bay Sebastian." Arkamdan bir ses geliyor. "Burada olduğunuzu fark etmemiştim. Odanın güvenli olup olmadığını kontrol ediyordum."

"Ben hallederim," diyor Holt. Sonra sadece benim duyabileceğim kadar sessizce, "Güvenlik görevlisi."

Ayak seslerinin uzaklaştığını duyuyorum, ama zamanlaması daha kötü olsaydı ne olabileceğini düşündüğümde yüzüm kızarıyor. Holt'a dönerek soruyorum. "Ya beş dakika önce gelseydi?"

"O zaman büyük bir susma bedeli öder ve çalışanıma sıkı gizlilik anlaşmasını hatırlatırdım."

Bunun bir şeyi düzeltereğine ikna olmadığım için kaşlarımı çattım. Elbette, SNC onu mahkemeye verebilirdi, ama biri Brystin Shaw'ın CEO ile müstehcen eylemlerde bulunduğu dair bilgi sızdırırsa, bu haber orman yangını gibi yayılırdı. Hiçbir para bu zararı telafi edemezdi.

"İsterseniz onu öldürtebilirim."

Gözlerimin büyüdüğünü hissediyorum. Sebastianlar cinayet işlemezler diye düşünmüyorum.

Ama sonra Holt'un gülmesini bastırdığını fark ediyorum. "AssHolt." Sonra ben de kısa bir gülümsemeye karşılık veriyorum.

"Yeni patronunuz hakkında konuşurken bu kadar kötü sözler kullanmak en iyi politika değil bence." Ses tonu, az önce çalışanına yaptığı kötü şeyleri düşünürsek, bu ifadenin ironisini anladığını gösteriyor.

Bu da dikkatleri bugün başladığımız yere, yani yeni işime geri getiriyor. Elini bana doğru uzatıyor. "SNC'ye hoş geldiniz Bayan Shaw. Sizinle çalışmaktan memnunuz."

"Burada olmaktan memnunuz." Elini sıkıyorum, dokunuşu içimde garip hisler uyandırıyor, son yarım saatte yaptığımız onca şeyden sonra bile. "Gerçekten memnunuz."

"Yukarıdaki Panache'a çıkıp size ayrıntıları anlatsam nasıl olur?"

"Tamam," diyorum, Holt Sebastian ile daha fazla zaman geçirmek bir dizi çok kötü fikrin üstüne bir de çok kötü bir fikir gibi görünse de.

Ama o artık resmi olarak benim patronum, yani gerçekten hayır diyemem.

hayır diyemem.

Bu aynı zamanda, cinsel iyiliklerin sonuncusu olacağı anlamına da geliyor.

O, bana hükmedebileceği bir işi olmadan bu oyunu sıkıcı bulacaktır.

Muhtemelen, üzerinde güç kullanabileceği başka bir kadına yönelecektir. Bağlılığı olmayan bir kadın. Ona daha fazlasını vermeye istekli bir kadın. Ona her şeyi vermeye istekli bir kadın.

Ve muhtemelen pahalı olacak bir akşam yemeğinde, bu olasılığın beni hayal kırıklığına uğratmasına izin vermemek için çok uğraşacağım.

BÖLÜM ON ALTI

BRYSTIN

"Saç ve makyaj ne olacak?" Holt ve ben neredeyse dört saattir şov ve sözleşmemdeki şartlar hakkında konuşuyoruz ve ancak şimdi, dairemden sadece on beş dakika uzaklıkta olduğumuzda Zully'yi gündeme getirmeyi düşünüyorum.

Gerçekten kötü bir arkadaş olduğumu düşünmüyorum. Sadece konuşacak çok şey vardı.

"Kanalın, aralarından seçim yapabileceğin bir sanatçı ekibi var." Holt'un dizleri benimkilere doğru eğilmiş ve özellikle bu kadar geniş bir limuzinde gereğinden fazla yakın oturuyor, ama birbirimize dokunmuyoruz.

Eğer biraz dönseydim...

Bu, yolculuk boyunca dikkatimi dağıtan bir şey oldu, ama ona karşı hissettiğim çekim çok güçlü olduğu için, bunu büyük ölçüde başardığımı gururla söyleyebilirim. Restoranda, karşılıklı oturduğumuz ve sohbetimiz, aramızdaki kimyaya yönelmek için fazla bilgiyle dolu olduğu için, bu daha kolaydı.

Şimdi, nihayet konuşmamız neredeyse bittiği için, bu daha zor. Onun lanet olası dizini çok iyi farkındayım.

Odaklanmaya çalışarak, gözlerimi öne bakmaya zorluyorum. "Kendi birini getirebilir miyim?"

"Ve masrafları ağın üstlenmesi için mi?"

"Evet. Zuleika Amari... Büyükanenin doğum gününde seni onunla tanıştırmaya çalıştım... Muhtemelen hatırlamazsın."

"Bana ilk kez pislik dediğin gün. Nasıl unutabilirim?"

"Muhtemelen sonuncu da değildir." Gülümsemem kaybolur ve ciddileşirim. "Onu yıllardır tanıyorum. İşinde çok iyidir. Onu kişisel makyözüm olarak işe almak istiyordum. *New Jersey Now'da* bunu gerçekleştiremedim, bütçeleri yetmedi."

"Bütçeden sorumlu olan kocan değil mi?"

"Evet, öyle." Michael'ı düşünerek bakışlarım pencereden dışarı kayıyor. O, akşam yemeğime davetsiz misafir olarak gelen biri ve onun gitmesini istemem beni bencil hissettiriyor. "Zully ve Michael arasında kişisel bir sorun var. Birbirlerini pek sevmiyorlar."

"Gerçekten mi?" Ben ve Michael'ı ilgilendiren her şeyde olduğu gibi, Holt canlanır. "Sen ve Zully'nin yakın olduğunuz izlenimini edindim."

Omuz silkiyorum. "Bazı insanlar birbirleriyle uyuşmazlar."

"Belki Zully, Michael'ın sana uygun bir erkek olmadığını düşünüyordur."

Boğazım düğümlenir. Nasıl bu kadar isabetli bir tahminde bulunabilir?

Sonra Holt'un ortalığı karıştırmayı sevdiğini hatırladım. Hiçbir şeyi tam olarak anlamamış. Tahminde bulunuyor, beni kızdırmaya çalışıyor.

Gülümserim ve başımı ona doğru çeviririm. "Zully benim için kimsenin uygun olmadığını düşünürdü. O sadıktır ve bu bir çalışan için çok iyi bir özelliktir."

Onun yanıt olarak gülümsemesi, sanki içimi okuyormuş gibi, anlamlı bir bakışla eşlik ediyor. "Anladığım kadarıyla bu konuda yapımcının kararını hiçe sayıyorsun?"

"Sanırım öyle. Bunu anlamaya ekleyebilir miyiz?"

"Eminim bir çözüm bulunabilir." Alt metni açık ve milyarderden başka bir şey "kazanma" ihtimaliyle alt bölgem kasılır.

O anda bacağının benim bacağıma değdiğini hissediyorum.

Ve ben obur olduğum için, araba virajı dönerken bunun doğal bir eğimmiş gibi davranarak ona bastırıyorum. "Teşekkür ederim."

"Bana ne kadar minnettar olduğunu göstereceğinden eminim."

Gülümsememi saklamak için pencereye dönmek zorunda kalıyorum.

Birkaç dakika sessizce yol alıyoruz. Bu, akşam boyunca ilk kez konuşmamızda bir ara verdiğimiz an. O

beni eve kadar eşlik etmeyi planlamıyordu, ama beni arabaya bindirdiğinde, kapıyı kapatacak kadar uzun süre konuşmayı kesemedik. Sonunda, yarım kalan işleri halledebilmemiz için benimle birlikte gelmeye karar verdi.

Tüm bu süreç boyunca, Holt'un akşam yemeği için seçtiği, en sevdiği şaraplardan biri hakkında uzun bir tartışma olsa da, tamamen profesyonel davrandık. Ama stüdyodaki olaydan hiç bahsedilmedi. Cinsel iyiliklerden söz edilmedi. Her şey yolundaydı, sanki bu iş bana gerçekten liyakatim nedeniyle verilmiş gibi.

Öyle olmadığı gerçeği midemi bulandırmalıydı.

Bunun yerine, dizlerimin üzerine çöküp bana verdiği fırsat için ona düzgün bir şekilde teşekkür etmek için yeterli zaman olup olmadığını düşünmeye çalışıyorum. Bunu ister mi ki? Az önce bir çözüm bulmakla ilgili yaptığı yorumdan sonra, şimdi ödeme talep etmek için mantıklı bir zaman olurdu.

Ama istemiyor.

Kendimi rezil etmeden önce, bizim bir ilişkimiz olmadığını, onun benim patronum olduğunu, bu iyilik alışverişinin ahlaksız ve uygunsuz olduğunu ve bunu başlatanın ben olamayacağımı hatırlıyorum.

Ancak ona olan çekiciliğim o kadar inkar edilemez ki, dikkatimi başka şeylere yöneltmek zorunda kalıyorum, örneğin beni kızdırmak için yaptığı diğer şeylere. "Hâlâ beni kovduğuna inanmıyorum."

"Sana şehirde ihtiyacım vardı. Başka çarem yoktu."

"Buna gerçekten inanıyor musun, yoksa duymak istediğimi düşündüğün şey bu mu?"

Bağlı dizlerimize bir göz attıktan sonra bakışlarını vücudumda yukarı doğru kaydırды, dudaklarımın üzerinde bir süre durduktan sonra gözlerime odaklandı. "İnsanlara duymak istediklerini söylemeye inanmıyorum."

Kısa bir kahkaha attım. "Hiç mi?" "Asla."

"Ya duymak istedikleri şey gerçekse? Sırf pislik olmak için mi yalan söylüyorsun?"

Düşünürken beni inceliyor ve nedenini açıklayamadığım bir şekilde kalbim hızla atmaya başlıyor. "Kimse gerçeği duymak istemez," diyor.

Ben duymak istediğimi söylemeye başlıyorum ve çenem düşmüş, sözler ağzımdan dökülmek üzereyken duruyorum, çünkü aslında duymak istediğim şeyin, iş nedenleriyle değil, kişisel nedenlerle bana bu şehirde ihtiyacı olduğu olduğunu fark ediyorum.

Ve Michael'a sataştığını, çünkü biliyorum.

Ve ilişkimizin ardında gerçekte ne olduğunu düşünmek bile istemiyorum.

Eğer o bu şeyleri söylemeyecekse, hiçbir şey söylememesi için bir neden yok.

Onu dürüstçe yalanlayacak bir yol bulamıyorum. "Gördün mü?"

"Evet, görüyorum." Görmediğim şey ise, onun hakkında neden bu kadar kafam karışık olduğu. Eğleniyor olabilirim, ama bu Holt'un gücünü kullanarak beni cinsel ilişkiye zorladığı gerçeğini değiştirmez. Bu konuda kafamı net tutmalıyım. Bu daha fazlası değil. Başka bir şeye dönüşmesine izin veremem.

Kasıtlı olarak dizimi onunkinden uzaklaştırıyorum. Bağlantı kesildikten sonra birkaç saniye boyunca karıncalanma devam ediyor ve eklemi ovup rahatlatma isteğiyle mücadele ediyorum.

Neyse ki, araba benim sokağıma girer ve binamın önünde yavaşlar.

Ama durur durmaz Holt şoföre bir emir verir. "Birkaç tur at, Emilio. Onu yürüyerek yukarı çıkaracağım."

"Bunu yapmana gerek yok." Yapmamasını tercih ederim. Sanırım.

Holt cevap vermez, ama benimle birlikte arka koltuktan iner ve beni binaya kadar takip eder. Çevresini kontrol eder, kapıcıya başını sallar ve güvenlik masasını dikkatle inceler.

Asansörü beklerken, onu bir kez daha göndermek için uğraşırım. "Her zaman tek başıma çıkıyorum."

Holt'un gözleri kısılır. "Genelde eve yalnız mı geliyorsun?"

Yine başladı. Her zaman Michael hakkında bilgi toplamaya çalışıyor. "Ben bağımsız bir kadını Holt. Evet, öyle."

"Adam asansörlerin ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor olmalı. Ya ahlaksız bir yabancıyla asansörde sıkışırsan? Kim bilir ne olabilir?"

Ödül gecesi Sebastian Center'da karşılaştığımız anı hatırlayınca iç bacaklarım titremeye başladı ve kafam bulanıklaştı. Cevap veremedim ve kapılar açıldığında, eli omurgamın dibine yumuşak ve hayalet gibi bastırarak beni onunla birlikte içeri itti.

İçeri girer girmez onu bırakır ve ben minnettar olduğuma karar veririm. Ama şimdi, sormadan hangi katta oturduğumu bildiği gerçeğine takılıp kalmış durumdayım, başka hiçbir şey düşünemiyorum. Bunu ancak gidip araştırırsa öğrenebilir. Neden ilgilensin ki?

Yine, duymak istediğim şey ile gerçek arasındaki fark muhtemelen çok büyük.

Benim katıma çıkana kadar tekrar konuşmuyoruz. "Şehre taşınacak mısın?" diye soruyor Holt.

"Hemen değil. Michael'ın orada bir dairesi var, işe gidip gelmekten yorulursak orayı kullanabiliriz."

"*Michael*'ın bir dairesi mi var?" Ses tonunda bir şey biliyor gibi bir ifade var ve eminim ki, şimdi ne dersem diyeyim, Holt'un kocamın bir seks yuvası olduğunu düşünmesini engelleyemem. Teknik olarak, öyle de. Sadece bunu düşünmek istemiyorum.

Yararlı olmasına rağmen, gözlerimi önümden ayırmadan düzeltmeyi yapıyorum. "Bir dairemiz var. Onu kullanan tek kişi o."

Holt başını sallar. "İhtiyacın olursa benim bir yerim var."

"Teşekkürler." Bu kazanç ihtimali neden beni bu kadar heyecanlandırıyor?

Şimdi dairemdeyiz ve rahatlamış hissetmek istiyorum, ama amım elektriklenmiş ve boş hissediyor. Birdenbire Holt'u yatak odama gizlice sokmanın yollarını hayal etmeye başlıyorum, tıpkı lisedeki erkek arkadaşımı annemden gizlice soktuğum gibi.

"O...?" Holt, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi soruyor. "Evde mi? Evet. Sanırım öyle." Kocamın adını kullanmaktan kaçınıyorum. Onun yakınlığının etkisini azaltmak için ismini kullandım. "Bana başka türlü bir mesaj göndermedi."

bana mesaj atmadı." Telefonuma dikkat ettiğimden değil tabii. Michael'ın randevularını benden ne kadar iyi sakladığını yeni yeni anlıyorum. Sınırlarını korumakta her zaman çok iyidir. Oldukça mesafeli biridir, ama yanındaki kadınlardan biriyle birlikte olduğundan emin olduğum zamanlarda bile aramalarım ve mesajlarım cevap verir.

Çantamdan anahtarımı çıkarırken, acaba o da bu koridorda onlardan biriyle durmuş, havada enerji dolu bir gerginlik varken, benim içeride olmamamı dilemiş mi diye merak ediyorum. Ben yatmaya gittikten sonra eve geldiği birkaç gece var. O zamanlar gizlice birini içeri sokmadığından tam olarak emin değilim.

Bu düşünce tarzı açıkça verimsiz. Holt'u içeri davet etmiyorum. Michael'ın evde olmadığını bilsem bile davet etmezdim. *Biz öyle değiliz.* Kalın kafama iyice yerleşene kadar kendime bunu söyleyeceğim. Gerekirse bunu mantram haline getireceğim. Kimya olsun ya da olmasın, bunun bir anlamı yok.

Holt'un ayrıcalıklı beklentileri ve sınır tanımayan tavırları nedeniyle bir açıklama yapmam gerektiğini düşünüyorum. Anahtarı elimde, ona dönerek söylüyorum. "Seni içeri davet etmek iyi bir fikir değil."

"Sadece güvenli bir şekilde içeri girmeni sağlamak için buradayım."

"Tamam. Teşekkür ederim." Şövalyece davranışlara alışkın olmadığım için içim kıpır kıpır oluyor. "Diğer şeyler için de teşekkür ederim. Sadece iş için değil, bu gece için de. Her şeyi bana anlatmak için zaman ayırdığın için. Televizyoncuların genellikle önemli kararların dışında bırakıldığını biliyorum ve ben de bunu talep edecek bir konumda değilim. Bu kadar anlayışlı olman gerekmiyordu, gerçekten minnettarım."

Michael beni kesinlikle karanlıkta bırakmıştı. Bu birkaç saat içinde Holt, kocamanın haftalarca yaptığından daha fazla beni tartışmaya dahil etti.

Holt hiçbir şey söylemiyor. Sadece bir kez başını sallıyor ve birçok CEO'nun yetenekli çalışanlarına bu kadar ilgi gösterdiğini sanmıyorum ama bu akşamın olağan bir akşam olup olmadığını anlayamıyorum. Bir yanım, bana sadece bu kadar ilgi gösterdiğini söylemesini istiyorum.

Ama sonra onun kır evindeki tatili ve Jessa Jones'un derinlemesine işbirliğinin rutin bir şey olduğunu ima ettiğini hatırlıyorum.

Bu bakımdan, tüm bu düzenleme onun için rutin olabilir. Ben özel değilim. Bunu kafama sokmam lazım.

Onun yanında olmadığım sürece bu çok daha kolay olacak. "Peki, iyi geceler."

"İyi geceler."

Anahtarı kilide sokmamı bekledi, sonra bir adım attı, muhtemelen gitmek için. Ama elini uzatıp bileğimi tuttu ve kapı kolunu çevirmemi engelledi.

Gözlerim, beni tuttuğu yere kayıyor — havada gerçek kıvılcımlar görmeyi beklercesine — sonra onun gözlerine bakmak için kaldırıyorum. "Bana bir şey ver," diyor, sesi boğuk. "Karşılığında bir şey istemeden bana bir şey ver. Hak etmediğim bir şey ver."

Ne istediğini sormak için ağzımı açıyorum, ama kelime ağzımdan çıkmadan kapatıyorum. Göğsümde bir şey yerinden oynuyor, adını koyamadığım bir şey, ve evet demek zorunda olmadığımı anlıyorum. Bununla ilgili hiçbir şey yok. Henüz imzalanmamış sözleşmemi iptal etmeyecek. İşi elimden almayacak.

O bedava bir şey istiyor ve benim hayır deme hakkım var.

Gözlerinden, benim hayır diyeceğimi yarı yarıya beklediğini anlayabiliyorum.

Bu yüzden, parmak uçlarımda yükselip ağzımı onun ağzına yaklaştırmak tamamen benim isteğimdir. Gözlerimi açık tutarak onu izlerim, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için. O çekinmez, ben de dudaklarımı onun dudaklarına nazikçe bastırırım.

Ağızlarımız birbirine değdiği anda, bu daha büyük bir şeye dönüşüyor. Bir köz, kükreyen bir aleve dönüşüyor. Dudaklarım açılıyor ve dili kolayca içeri girip benimkini buluyor. Dudaklarımız birleştiği anda içimden bir inilti dökülüyor, sanki hayatım boyunca bu özel istilayı hissetmek için beklemişim gibi. Onu arzuluyorum ve amım kıskançlıktan sıkışıyor.

Saniyeler içinde beni kapıya doğru itti, tüm vücudunu bana bastırdı, böylece karnımda onun arzunun ağır borusunu hissedebildim. Bileğimi bırakarak, eli saçlarıma dolandı. Parmaklarım onun takım elbisesinin ceketini kavradı, canımı dişime takarak. Onu kendime yaklaştırmaya çalışıyordum. Keşfetmek istedikleri yerleri görmezden gelmeye çalışıyordum - göğsünün düzlüğü, çenesinin kıvrımı, gergin kalçaları.

Ağızlarımızla, vücutlarımızın eğilip kaymasıyla çılgınca hareket ediyoruz, bunu çevirmeden bulunamayacak bir rahatlama arıyoruz.

sahneyi pornografiye dönüştürür. Kısa süre sonra bu sınır aşılır. Eteğim belime kadar yukarı çekilir. Bacaklarım onun kalçalarına dolanır ve klitorisimin zonklamasını onun penisinin baskısı hissederim. Eli uyluklarımın altına girer, bacaklarımın ağırlığını destekler, beni daha da açar, böylece pelvisinin benimkine yaptığı itme, vücudumun her yerine zevk dalgaları gönderir.

Ve daha fazlasını
istiyorum. Daha
fazlasına
ihtiyacım var.

Göğüslerim onun avuçlarına ihtiyaç duyuyor. Ellerim onun tenine ihtiyaç duyuyor. Amım ihtiyaç duyuyor, ihtiyaç duyuyor, ihtiyaç duyuyor...

Ve düzgün düşünemiyorum. Kapının diğer tarafında bekleyen adamı aklımdan çıkaramıyorum. Bunların hepsinin Holt için sadece hastalıklı bir oyun olduğunu, halka açık bir koridorda olduğumuzu, ona bu izni, bu hediye vermenin aramızdaki her şeyi değiştirebileceğini hatırlayamıyorum. Sınırları o kadar bulanıklaştırabilir ki, artık var olmazlar. Beni, tek başına kalan kişinin tanıdık kalp kırıklığına sürükleyebilir.

Onu benden uzaklaştırmamı sağlayan şey, bu farkındalıklar olmalı.

Bunun yerine, koridorda bir kapının açılma sesi duyulur.

Holt o kadar hızlı hareket etmiyor, yüzümü çevirdikten sonra ağzını açarak

"Holt," diye fısıldıyorum. Yalvarırcasına.

Dudakları boynumun kıvrımına ulaşıyor ve sonunda beni bırakıyor. Tam da yetmişli yaşlarındaki komşum Bayan Clawson'a gülümsemek için. "İyi akşamlar," diyor.

Dudakları boynumun kıvrımına ulaşır ve sonunda beni bırakır. Yetmişli yaşlarındaki komşum Bayan Clawson'a gülümsemek için tam zamanında. "İyi akşamlar," der.

Başımı eğiyorum, ona selam veremiyorum. "Benim evli olduğumu sanıyor," diye fısıldıyorum, o geçtikten sonra.

"Sen evlisin." Bu söz, benim için olduğu kadar onun için de bir hatırlatma gibi görünüyor, çünkü sözü söyler söylemez uzaklaşıyor. "Sen evlisin ve kocan o kapının arkasında."

Neredeyse pes edip ona söyleyecektim. Michael'ın beni hiç sevmediğini, bunun çoğunlukla bir iş ortaklığı olduğunu. Bizim gerçek olmadığımızı.

Ama bu tam olarak doğru değil. Michael benim için gerçikti. O gerçek. Ve öyle olmasa bile, bu Holt'u gerçek yapmaz.

"Gitmem gerek," diyorum, çabucak. Kapıyı açmak için dönüyorum ve bu sefer Holt beni durdurmuyor.

İçeri girince, şişmiş dudaklarımı ve kızarmış yüzümü saklamak umuduyla doğruca yatak odama yöneldim, ama şansım neyse ki, Michael ben oturma odasını geçmeden önümü kesti.

Aslında beni kollarına çekiyor.

Elleri kalçalarımın yerleşiyor ve sanki dans ediyormuşuz gibi beni döndürüyor. O anda duvarlara monte edilmiş hoparlörlerden yumuşak bir caz müziği çaldığını fark ediyorum.

"Haklıydın," diyor heyecanla. "Düşündüğün gibiymiş."

"Ne?" Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum.

"Sözleşmelerimiz gelen kutumda, tatlı kız. Gerçekleşiyor. Gösterimiz var."

Bizim şovumuz.

Holt'la geçirdiğim tüm akşam, sanki *benim* şovummuş gibi hissettim. Öyle ki, Michael'ın da bunun bir parçası olduğunu, en azından onunla bir onay görüşmesi yapmam gerektiğini neredeyse unutuyordum.

Aslında, cevap verirken yüzümü görmemesi için sarılmamızdan memnunum. "Evet, biliyorum. Harika!"

"Onu gördün mü?" O uzaklaşıyor ve ben elimi ağzıma götürüyorum. Mümkün olduğunca doğal davranarak, onun bunu fark etmemesini umuyorum.

"Bana stüdyoyu gösterdi ve tüm şartları ve her şeyi açıkladı." *Sonra koridorda beni öperek nefesimi kesti ve şimdi sadece yatağıma gidip vibratörümle bu hissi sistemimden atmak istiyorum.*

"Oh." Bana o kadar sert bakıyor ki, bunu doğru yapmadığımdan eminim.

"Harika. Bu konunun ele alınış şekli beni rahatsız etti. Gösteri iyi geçti mi?"

"Evet, evet. Hallettik."

"İyi. İyi." Ne söyleyeceğimi ve bu konuşmadan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. "Biliyorsun, gerçekten yorucu bir gün oldu. Duygularım çok inişli çıkışlıydı. Yatmaya gidiyordum."

Michael, Holt'un tuttuğu için hala sıcak olan bileğime uzanır ve onu ağızımdan çeker.

O anlıyor. Belli oluyor. Yeni öpülmüş Brystin'in nasıl görüldüğünü biliyor. "O hala...?"

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum. Artık önemli olup olmadığından bile emin değilim, bu da durumu farklı bir şekilde önemli hale getiriyor.

En azından benim için.

Michael'ın tepkisi farklı görünüyor. Gözleri kararmış ve kapakları düşmüş, bana yıllardır özlediğim o açgözlü bakışı atıyor. Bu bakış her ortaya çıktığında, onun olduğumu biliyorum. Sadece bir gecelik olsa bile.

Sanırım o bakışı hiç geri çevirmedi.

Bir an için buna izin vermeyi, onun beni kollarına geri çekmesine izin vermeyi düşünüyorum. Bacaklarımın arasındaki acıyı dindirmesine izin vermeyi. Bir eşin kocasıyla sevişirken başka birini düşünmesi ilk kez olan bir şey değil. Bu, evliliğin avantajlarından biri sayılır; kaynağını açıklamak zorunda kalmadan, arzularını gerçekleştirmek için eşini güvenle kullanabilmek.

Ve açık evliliğin avantajlarından biri, Holt ile yatıp yine de eve gelip Michael ile yatabilmem ve bu durumun ilişkimizi bozmamasıdır.

Ama bu ben değilim. Hiçbir zaman ben olmadım.

"Yapamam." O, yapacağını bildiğim hareketi yapmadan önce konuşuyorum. "Bu durum devam ederken olmaz..." Holt'un adını söylemek garip geliyor. "Yapamam."

"Yapamıyor musun? O izin vermiyor mu?" Bu kötü niyetli bir soru değil, sadece açıklığa kavuşturmak için sorulan samimi bir soru. Bana doğru bir adım atıyor. "Bunun benim için sorun olmadığını biliyorsun." Saçlarımı omzumdan çekiyor ve omurgamdan bir titreme geçiyor.

Bir durumun yanlış olduğunu hissettiğinde ortaya çıkan türden bir titreme. "Yapamam." Geri çekiliyorum. "Yapamam. Kafam karışık."

Michael sertleşir ve sinirlenmemeye çalıştığını anlayabilirim. "Kafa karıştırıcı." Bu kelimeyi yabancıymış gibi tekrarlar. "Kocanla seks yapmak kafa karıştırıcı."

Anlıyorum. Söylediklerimi duyuyorum ve eğer bana gelip başka bir kadın yüzünden artık seks yapmayacağını söyleseydi, kızardım. Kırılırdım.

Tabii ki o böyle bir şey söylemezdi.

Ve dürüst olmak gerekirse, başından beri kabul ettiğim bir anlaşma olmasına rağmen, onun için yeterli olmadığım için hep kızgın ve incinmiş hissettim.

Ben Michael'a aidim.

Sonunda istediğimiz her şeye kavuşuyoruz. İlk başta bu yüzden ortak olduk, kariyerlerimiz için. Kalbim için. Onu elde edebileceğim her şekilde elde edebilmek için.

Neden bunu mahvetmeye çalışıyorum?

"Üzgünüm," diyorum, çünkü daha iyi bir söz bulamıyorum. "Ben sadece... Üzgünüm."

Onun cevabını beklemeden yatak odama kaçıyorum. Sonra, rüyam bana bir fiyonkla sunulduktan sonra, kendimi yorganımın altına gömüyorum ve ağlayarak uykuya dalıyorum.

BÖLÜM ON YEDİ

BRYSTIN

Sebastian Center'daki güvenlik görevlisine adımı söylerken kendimi tutmak için elimden geleni yapıyorum. Hayatımda hiç bu kadar hevesle evrak imzalamamıştım. O benim izin belgemi kontrol ederken, telefonumu çıkarıp Holt'a geldiğimi mesajla bildiriyorum.

Elbette mesajlaşmamızı açar açmaz kızarıyorum, çünkü dün gece ona gönderdiğim resimle karşılaşıyorum—pembe vibratörümü iyi bir şekilde kullandığım—ve kanımı kaynatacak bir cevapla karşılaşıyorum.

Aferin kızıma.

Onun övgülerinin beni bu kadar heyecanlandırması beni aşıyor. Daha da şaşırtıcı olan ise, bugün onu göreceğim için ne kadar heyecanlı olduğum. Bana stüdyoyu göstereli tam iki hafta oldu. Son görüşmemizden bu yana iki hafta geçti. Avukatımla sözleşmemizi tamamlamamızın üzerinden iki hafta geçti ve Holt ile iki hafta boyunca müstehcen, kirli seks mesajları gönderip aldık.

Vücudum bu adamla ten tene temas etmek için can atıyor. Ona mesajımı gönderirken çoktan ıslandığımı yemin ederim.

Geldim!

Cevabı hemen geliyor.

Toplantı bitmek üzere. Bittiğinde uğrarım. Kutlayabiliriz.

Umarım "kutlama" "kıyafetlerimizi çıkarıp yaramaz şeyler yapma" anlamına geliyordur.

Holt'un beni konferans masasına yatırıp büyük penisiyle beni tatmin edeceğini hayal etmekten o kadar kendimden geçiyorum ki, adımları seslendiklerini fark etmem bir saniye sürüyor.

Başımı kaldırdığımda, Michael güvenlik masasının diğer tarafında, sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi elini güvenlik görevlisinin omzuna koymuş durumda. "O benimle birlikte."

Bugünden sonra, muhtemelen kendi güvenlik kartımı alacağım. Michael'ın sözleşmesi iki gün önce imzalandı, bu yüzden o kartını çoktan aldı. Benimki daha uzun sürdü çünkü Zully ile ilgili şartlar ekledim. Michael, Adeline'den döndüğümüzün ertesi günü (benim haberim olmadan) *New Jersey Now'a* bir aylık ihbar süresini verdiğiinden beri, geceleri kendi dairesinde kalıyor ve günlerini merkezde geçiriyor, böylece programımız birkaç hafta içinde yayına hazır olacak.

Geçmişte, ayrılık beni depresyona sokardı, ama seks yapmayacağımı açıkladıktan sonra aramızda oluşan gerginlik nedeniyle, ayrı kaldığımız süre iyi geldi. Onu hiç özlemediğimi hissetmiyordum, ama onu şu anda görünce, aniden ona karşı bir sevgi dalgası hissettim.

Güvenlik görevlisinin izniyle, Michael'ı selamlamak için güvenlik masasının etrafından dolaştım. "Benim için mi buradasın yoksa bu bir tesadüf mü?"

"Senin için geldim, tatlı kız." Beni dizlerimin üstüne çökertme eğiliminde olan o gülümsemeyi takınıyor.

Yarım saat erken geldiğim için ona inanmadım. "Burada olacağımı nereden bildin?"

Bana sanki gülünçmüşüm gibi bakıyor. "Hadi ama. Seni tanıyorum." Kafasıyla asansörleri işaret ediyor. "Biraz vaktimiz var, sana ofisimi göstereyim, sonra seni konferans salonuna götüreyim."

Göğsümde tuhaf bir his uyandırıyor ve onun arkasına geçmem bir saniye sürüyor. Holt ile yaptığım anlaşma, kocamla olan geçmişimi unutmamı kolaylaştırdı. O beni gerçekten tanıyor. Gerçekten önemsiyor. Sık sık bunun tek taraflı bir ilişki olduğunu hissettim, ama duygusal bir bakış açısıyla bakmadığımda, aslında önemli bir figür olduğumu hatırlıyorum.

hayatında. Mesleğini ve başarısını önceliği haline getirmiş, ama onun için önemli olan birkaç kişiden biri olarak, ben de bu listede oldukça üst sıralardayım.

Ve kariyerimizin bu yeni aşaması birlikte planlandı. İkimiz de emek verdik, bu yüzden buradayız. Birlikte.

Asansörde, kapılar kapandığında, elini elimle tutuyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. "Burada olduğun için mutluyum."

"Ben de burada olduğun için mutluyum."

Stüdyonun üst katında iniyoruz. Michael beni cam duvarlı konferans odaları ve açık ofis alanlarından hızla geçirip, altın kaplama isimlerin yazılı olduğu bir dizi kapalı kapının bulunduğu koridora ulaşıyoruz. Burada orada duyduğum birkaç ismi tanıyorum. Geçmişte hayran olduğum yapımcılar ve yapımcı yardımcıları.

Sonunda Michael açık bir kapının önünde durur. "Ta da."

İçeriye bakıyorum. Çok büyük değil, ama New Jersey'deki daracık odasından daha geniş. Bir duvar boyunca kitap rafları, yerde ve kanepede açılmamış kutular ve manzaralı bir pencere var...

Panjurları açmak için koşarak gidip manzarayı kontrol ediyorum ve birkaç çöp konteynerinin bulunduğu iç avluya baktığını fark edince gülüyorum. "En azından bir pencere var."

"Kesinlikle bir gelişme." Michael kapı çerçevesinden gülümsüyor.

Sanki bu onur benim deymiş gibi kalbim göğsümde çarpıyor. New Jersey'deki küçük ofisinde ne kadar zaman geçirdiğimi düşünürsek, o ofis bizim de sayılabilir.

"Yapma," diyor. "Neyi yapmayayım?"

"Zihninde eşyalarını nereye koyacağını planlıyorsun ve ben sana bunu yapmamı söylüyorum."

"Ah, ama bu yer benim sevimli popom için yaratılmış gibi." Ona ne kadar uyduğumu göstermek için kanepeye çöküyorum, ama görüldüğü kadar rahat olmadığını fark ediyorum. "Mobilya değişikliği talep edebilir miyiz?"

"Senin ofisinde olmaz," diyor gülümseyerek. "Kendi ofisini sen pazarlık ettin. Orada istediğin mobilyayı talep edebilirsin."

Sahte bir surat yapıyorum. Ya da yarı sahte bir surat. Kendi alanımdan gerçekten çok memnunum, ama bana bunun çalışma odasından çok giyinme odası olduğu söylendi ve kariyerimin en sevdiğim anları

Michael ile onun küçük ofisinde yemek sipariş ederken yaptığımız beyin fırtınalarıydı. Bu değişiklik daha iyi olsa da, eskisinin en iyi yanlarını özleyeceğim. Programımızın en iyi yanlarından biri aramızdaki kimyaydı. Ya şimdi onu kaybedersek?

Beni gerçekten tanıdığı için, düşüncelerimi neredeyse okuyabiliyor. "Farklı, ama biz farklı değiliz," diyor. "Biz bu işin ruhuyuz ve bu yeni yapı, bizim ortaya koyduğumuz şeyi değiştirmeyecek."

Ama yanılıyor — Holt bizi çoktan değiştirdi. Bunu iliklerimde hissediyorum. Holt aramızdaki bu oyundan bıksa *bile*, Michael'a olan hislerim asla eskisi gibi olmayacak.

Bu muhtemelen en iyisi, çünkü bizi daha eşit bir oyun alanına sokuyor. Karakter gelişimi için iyi, ama şu anda duygusal hissediyorum.

Ayağa kalkıp ona sarılmak için yanına gittim. Genelde iş ortamında halka açık yerlerde sevgi göstermeye karşıdır, ama bu sefer hiç itiraz etmeden bana sarıldı, beni o kadar sıkı kucakladı ki, o da beni özlemiş olabilir diye düşündüm.

Kulağıma sessizce fısıldıyor. "Başardık." Tamam, belki de başarımızdan çok etkilenmiştir ve ben hala onun davranışlarını gereğinden fazla romantikleştiriyorum.

Michael'ın gerçekten ilerleme kaydettiğini hissedebilmek için ilk ayrılanın ben olduğumdan emin oluyorum.

Ama şimdi birbirimize bakıyoruz, gülümsemelerimiz o kadar geniş ve bakışlarımız o kadar yoğun ki, ya beni öpecek ya da durum çok garip bir hal alacak.

İkisini de istemiyorum. Bu yüzden hızlıca bu etkileşimin gidişatını değiştirmeye çalışıyorum. Kapısına uzanıp, altın plakadaki adını okumak için geri çekiyorum.

Ama üzerinde Michael Endlich yazmıyor. Jessa Jones yazıyor.

"Yarın benimkini koyacaklar," diyor bana. "Buraya gelip Instagram'a yüklemek istersen diye."

Beni gerçekten çok iyi tanıyor. "Jessa'nın ofisini mi aldın? Yani, çöp konteyneri manzarasına rağmen, bu tür artıkları ben de seve seve yerim. Belki şimdi otopark girişine bakıyordur."

Michael kısa bir kahkaha atıyor ama hemen ciddileşiyor. "Hayır, o... duymadın mı?"

Anında endişeleniyorum. "Ne duymadım?"

"Programı iptal edildi. Buradan ayrıldı."

Midem sanki bir top mermisi taşıyormuş gibi hissediyorum. "İptal mi edildi?"

"Sanırım sonuncusu yayına girmeden bir gün önce yayınlanacaktı, ama söylentilere göre, olayın ele alınış şekinden rahatsız olmuş ve avukatı onu yükümlülüğünden erken kurtarmış. Gerçekten çok yazık. Onunla tekrar çalışmayı dört gözle bekliyordum. Onu gerçekten takdir ettiğini biliyorum."

Parçalar zihnimde bir resim oluşturmaya başladı. Adly ve Steele'in Jessa'nın inzivadan ayrılmasıyla ilgili konuşmalarını duymuştum. Jessa'nın Holt'un garajından hızla ayrılışını görmüştüm. Bunların hepsi, onun odasında onunla görüştüğüm günün ertesi günü olmuştu. O, "beni tanımayı" ve bana bir gösteri sunmayı kabul etmişti. "O, bizim için onun gösterisini iptal etti."

Michael omuz silkti. "Daha çok, onu zaten iptal etmeyi planlıyorlardı ve biz doğru zamanda ortaya çıktık."

İçgüdülerim onun yanıldığını söylüyor. İçgüdülerim, o gece Holt'un odasına girmeseydim, elbisesini açmasına ve çıplak vücuduma bakarak mastürbasyon yapmasına izin vermeseydim, Jessa Jones'un - tüm hayatı boyunca bu noktaya gelmek için çalışan bir gazeteci - hala bu ofiste olacağını söylüyor.

Sanırım kusacağım.

"Yüzün solgun görünüyor, Brystin. Heyecan mı seni etkiliyor?"

Yutkunuyorum. "Sanırım öyle. Gerginim. Konferans odasına gitsem iyi olacak."

Aslında Holt'u aramak için bir dakika zaman istiyorum çünkü bu benim istediğim bir şey değildi. Bu başarı, karşılığında verdiğim şey yüzünden şimdiden lekelenmiş gibi geliyor. Gerçekten hayran olduğum birinin sırtından geçmek, midemin kaldırabileceği bir şey değil.

Ama bu, Michael'ın önünde yapmak istediğim bir arama değil ve o, sözleşme yöneticisiyle buluşmam gereken odaya kadar beni eşlik etmekte ısrar ediyor. Oda başka bir katta ve oraya varmamız on dakika sürüyor, bu yüzden tam saat ikide varıyoruz.

"Burada ayrılacağım." Şaşırtıcı bir şekilde, Michael kapıda beni kucaklıyor. Çok dostça bir kucaklaşma. Kocaların eşlerine verdiği türden bir kucaklaşma

. "Bu hafta sonu birbirimize zaman ayıralım, tamam mı?"

Kafamda bir uyarı zili çalar, birbirimize zaman ayırmak, sınırlarımı çizmiş olsam bile seks anlamına gelebilir, ama şu anda Jessa Jones dramasına o kadar dalmışım ki, bunu dert edecek durumda değilim. "Ararım," diyorum ona.

Kucaklaşmadan ayrıldığında, André ve tel çerçeveli gözlük takan ciddi görünümlü bir kadınla, onun asistanı olduğunu tahmin ettiğim sıkılmış görünümlü esmer bir kadınla karşılaşıyorum.

"Seni tekrar görmek güzel," diyor André. "Bay Sebastian birazdan aşağı ineceğini söyledi. Claudia'nın seni bulmasını ve sana ikramlar sunulmasını sağlamamı istedi."

"Ben almayayım, teşekkürler. Ama... pardon Claudia, bir dakika..."

Holt ile konuşmam gerek. Yani, Bay Sebastian ile. Devam etmeden önce." "Mevcut sözleşmede bir sorun mu var?" Claudia, ben cevap vermeden elindeki dosya klasörünü açar. "Doğru taslak olduğundan emin olmak ister misiniz?"

doğru taslak olduğundan emin olmak ister misiniz?"

Konuşurken beni odaya davet eder, asistanı da arkamızdan gelir ve André, benimle ilgilenildiğinden eminmiş gibi ortadan kaybolur.

Lanet olsun.

"Hayır, taslak gayet iyi. Eminim." Yine de uzattığı elinden sözleşmeyi alıp, son eklemeler ve değişikliklerin hepsinin dahil olup olmadığını görmek için göz gezdiriyorum. "Sorun sözleşmenin kendisi değil. Sözleşmenin bütünü."

"Bir bütün olarak mı?"

"Gerçekten imzalayabileceğimden emin değilim."

"İmzalamayacağın ne demek?" Holt'un sesi arkamızdan yankılanıyor. André tarafından çağrılmış olamayacak kadar çabuk geldi. Zaten yolda olmalıydı.

Ona dönüp baktığımda, iş modunda olan hali beni çok etkiliyor. Varlığı kapıyı, odayı dolduruyor ve pek çok erkeği iyi oturan takım elbiseler içinde görmüş olsam da, Holt'un özel dikim tasarımcı kıyafeti sanki podyumdan yeni çıkmış gibi görünüyor. Eminim ki bu binadaki en şık erkek odur. Şehrin en şık erkeği.

Ve on beş dakikadan az bir süre önce, onu o takım elbiseden çıkarmayı umuyordum.

Şimdi ise o kadar üzgünüm ki, kızgınlığımdan onu zar zor görebiliyorum. "Jessa Jones'u şovumuzdan mı çıkardın?"

Holt'un çenesi seğiriyor ve vücudu kaskatı kesilmiş gibi görünüyor. "Claudia, odayı bize bırakır mısın lütfen?"

"Evet, tabii ki. Ama bir tanık olması gerekiyor..." Holt onu keser. "Odayı terk et. Hemen."

Claudia ve asistanı yangın alarmı duymuş gibi hızla dışarı çıkarlar ve kapıyı arkalarından kapatırlar.

Ben hiç duraksamadan kaldığım yerden devam ettim. "Bu yüzden sana garaj yolunda bağıırıyordu. O gün ona söyledin, değil mi? Ben bunu istemedim."

"Senin ne istediğin önemli değil."

"Hayır, önemli. Çünkü *bunun* Jessa'nın zararına olacağını bilseydim, *bunu* yapmayı asla kabul etmezdim."

Holt gözlerini kısar. "Ne olacağını sanıyordun? Sihirli bir şekilde boş bir yerim olacağını mı? Senin küçük fikrine yer açmak için bir şeylerin gitmesi gerekiyordu. Neden Jessa olmasın?"

Onun küçümsemesi yangına körükle döküyor. "Kendi programı olan tek kadın mı? Bu hiç mantıklı değil. O bir efsane. En yüksek reytingli sunucularından biri."

"Sözleşmesi sona ermişti."

"Bu, verebileceğin en kötü sebep." Çığlık atmak istiyorum. Sesim kesinlikle yükseldi. "Bunun benim yüzümden olduğunu biliyor muydu?"

"Yayına çıktığında herkes senin onun yerine geçtiğini anlayacak." Hayır. Hayır, bu olamaz. Ödediğim bedel bu olamaz.

İşimin en heyecan verici yanlarından biri, bu alanda çalışan diğer kadınlarla kurduğum dostluk. Bizim gibi çok azız.

Ve şimdi, tüm zamanların en büyük kadın sunucularından biri beni düşmanı olarak görecektir. Muhtemelen, modern zamanların Eve Harrington'ı gibi, kurnazlığı ve entrikalarını kullanarak onun işini elinden aldığımı düşünüyor.

Siktir, onun işini ele geçirmek için manipülasyon *yaptım*. Bunun bedelinin bu olacağını bilmiyordum.

"Geri al. Onu geri getir."

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Yalvarsam bile geri gelmeyecek. Güven bana."

Ayrılık, ilk düşündüğümde daha çirkin geçmiş olmalı. Neden olmasın ki? İşinin güvenli olduğunu düşünüyordu. O bir yıldızdı.

"İstemiyorum." İmzalanmamış sözleşmeyi masanın üzerine atıyorum. "Böyle değil."

"Ama bacaklarını açman kabul edilebilirdi."

Yumruklarım yanımda sıkışır. "Hayır. O da... yanılttı. Ama en azından kimse incinmedi."

"Zarar mı? Bu haber, bebeğim. Televizyon haberleri. Lise gazetesinde baş muhabir olmak için yapılan bir yarışma değil. Buraya en iyi olarak, en iyileri zekânla, en iyileri oyunculuğuyla, en iyileri yatakta alt ederek gelirsın. Seni fark etmem bir iltifattı, onun yerini doldurabileceğine inanmam ise daha büyük bir iltifattı."

"Ne, göğüslerim daha dik olduğu için mi? Ne güzel bir iltifat." Sesim, gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuşum gibi gergin geliyor. Öyle değilim, ama oldukça sinirliyim.

"Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen ilk büyük fırsatını da aynı şekilde yakalamıştır."

Ona bakıyorum, bunun sadece birkaç hafta önce karşımda durup karşılığında hiçbir şey istemeden bir şey isteyen adamla aynı kişi olduğunu anlayamıyorum. Sanki bu, onun anladığı tek dilmiş gibi.

Onun için üzülmem gerekirdi, ama şu anda tek hissettiğim şey tiksinti. "O zaman diz çöküp Jessa'ya yalvar, çünkü ben o sözleşmeyi imzalamayacağım."

Kafasını salladı. "Çocuk gibi davranıyorsun. Baban yaşında bir adamla geçirdiğin onca zaman içinde, öfke nöbetleriyle istediğini elde etmeyi öğrenmiş olmalısın. Burada bu işe yaramayacak, Brystin."

"Sinir krizi geçirmiyorum. Doğru olanı yapıyorum."

"Artık geri dönmek için çok geç."

"Ben imzalamadığım sürece, geç kalmış sayılmaz."

Hızla bana doğru yürüdü ve yüzümün birkaç santim önünde durdu. Güçlü parmağıyla —bu gücünü şahsen deneyimledim—

ahşap konferans masasına vurur. "İmzala. Lanet olası sözleşmeyi."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, böylece onun yakınlığının bana ne yaptığını görmesin. *Hain vücut*. "Yapmayacağım."

Beynimin bir köşesinde mantıklı bir direnç var. Hasarın çoktan verildiğini ve bu tür bir fırsatı geri çevirip bir daha sunulmasını bekleyemeyeceğimi hatırlatan bir ses. Hayır demek kariyerimin sonu olur. Gerçekten sonu.

Ama reddetmezsem aynaya nasıl bakabilirim? Başka bir kadından çalındığını çok iyi bildiğim bir işi kabul edemem.

"Michael'a bunu mu yapacaksın?" Holt'un sorusu midemdeki top mermisini düşürür.

Ben imzalamazsam Michael programı kaybedecek.

Tamam, şimdi ağlayacak gibi hissediyorum. "Jessa'nın programını o yapabilir." "Başka bir yapımcının kovulmasını sorun etmiyorsun, ama bir sunucunun kovulmasını mı?

Jessa'nın yapımcısı ödüllü birisi. Muhtemelen kanal için Jessa'dan daha değerli. Oh, ve o bir kadın."

Hayır, bunların hiçbirini kabul edemem. Neden bunu önceden düşünmedim ki? Neden istasyonun nasıl yer açacağını sormadım ki?

"O zaman Michael için başka bir program bulursun." Artık yalvarıyorum. Ve Holt'la nasıl başa çıkılacağını bildiğim için gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyorum. "Bu seni ikna edecek mi? Dizlerimin üzerine çökmeli miyim?"

Diz çökmeye başlıyorum, ama o beni ayağa kaldırıyor. "Lanet olası kameralar var," diye fısıldıyor.

Bu, pazarlık yapmam gereken ilk kozum. "Belki de birileri senin nasıl pazarlık yaptığını bilmek ister."

"O görüntüleri izleyen hiç kimse bana zarar veremez. Seni koruyorum."

"Teşekkürler. Çok minnettarım." Bu sözler alaycı bir tonda söyleniyor. Kesinlikle minnettar ya da müteşekkir hissetmiyorum. Kesinlikle bana değer verildiğini hissetmiyorum. "O zaman beni özel bir yere götür, Holt. Michael'ın şovunu hak etmemi sağla."

Kolumu bırakıp avucunu masaya vuruyor. "Michael için hiçbir şey kazanmayacaksın. Bana kalırsa o bir yük. Bu anlaşmanın cazibesi sensin."

Öfkeden kaslarım titriyor. Bana daha önce söylediği onca şeyden sonra... Sanki ben paketin kabul et ya da bırak kısmıymışım gibi davranarak, Michael'ın ne olursa olsun işi alacağını, benim de dikkate alınmak için kendimi sunmam gerektiğini söyleyerek...

Bu acımasız bir ihanet.

Yüzümden düşüncelerimi okumuş olmalı. "Bana öyle bakma. Sen eğlendin."

"Siktir git."

"Sen izin vermedin, hatırladın mı?"

Onu neredeyse hiç dinlemiyorum. O zehirli ve acınası birisi. Gerçek insanları oyuncak gibi oynayan ayrıcalıklı beyaz bir çocuk daha. Buna kanmış olmama inanamıyorum.

Michael'a böyle bir insan için zamana ihtiyacım olduğunu söylediğime inanamıyorum.

Sözleşme sayfalarını toplamak için uzanıyorum. Aslında onları yırtıp parçalarını yüzüne atmak istiyorum.

Ama Holt haklı, zirveye ulaşmak zor bir yol. Kadınlar için daha da zor. Şimdi vazgeçersem kara listeye alınacağımdan hiç şüphem yok. Hayatımı yeniden kurmak için zamanım olabilir, ama Michael benden yirmi yaş büyük.

Bu yüzden çıkmayacağım.

Ceketinin cebinden kalemi çıkarmak için uzanıyorum. Sonra noktalı çizgiyi buluyorum ve adımı yazıyorum. "Eminim bir tanık bulabiliriz. Dünya sana boyun eğiyor gibi görünüyor." Kalemi imzalı sayfaların üzerine masaya atıyorum. "Aramızdaki anlaşma? Bitti. İş aldım. Kazanmam gereken başka bir şey yok. Uğraşma. Gelmeyeceğim."

Onu itip dramatik bir çıkış yapmayı planlıyorum, ama yüzündeki kutlama sırtışı beni durduruyor.

"Aslında" — sözleşmeyi eline alır — "dördüncü bölüm, D maddesini hatırlarsan, programı kanalın uygun gördüğü her şekilde tanıtmam gerekiyor."

"Gösteriyi tanı, evet. CEO'dan ayrılma."

"O zaman bu Cuma gecesinden itibaren, ben geldiğimi söylediğimde ortaya çıkacaksın. Benimle SNC opera etkinliğine eşlik edeceksin. Ve sana giymeni söylediğim şeyi giyeceksin. Ve sana gardıropta sikimi emmeni söylersem, gardıropta sikimi emeceksin. Bu sözleşme müzakere edildi, ama inan bana, yine de ağın lehine. Programını hafta sonu saat 3'e almaya karar verirsem ya da ekran süresini ayda sadece 30 dakikaya indirirsem, yapabileceğin çok az şey var."

Hayır, hayır, hayır. Bu olmayacak. Sözleşmem süresince Holt Sebastian'ın kapislerine bağlı kalmayacağım.

"Hikayemi anlatacağım" diyorum. "Senin kışını #metoo yapacağım. Harvey Weinstein düştü. Kendini güvende mi sanıyorsun?"

O gülüyor.

"Bunu komik mi buluyorsun?"

Bir dakika düşünür, dudaklarını sıkıca kapatır. "Annemin intihar ettiğini biliyor muydun?"

O bir canavar, ben ise insanım ve bu korkunç itiraf göğsümü sıkıştırıyor. "İntihar mı? Ben sanıyordum ki..." İnternette Sonya hakkında öğrendiklerimi hatırlamak için beynimi zorluyorum. Holt küçükken ölmüş. On yaşında bile değildi. "Beyin anevrizmasından öldüğünü okumuştum."

"İntihar olduğunu garanti ederim. Neden bunu bilmediğini bilmek ister misin?"

Nereye varacağını zaten tahmin ettiğim için tereddütle başımı sallıyorum.

"Çünkü Sebastianlar haber olur, Brystin. Peki ya bu sözleşme?" Onu bir kupa gibi havaya kaldırdı. "Bu sözleşme, senin bana ait olduğunu gösterir."

BÖLÜM ON SEKİZ

HOLT

Geç kaldı.

Saatime bakmamak için kendimi zor tutuyorum, çünkü Brystin'in tam olarak ne kadar geç kaldığını öğrenirsem, sinirden patlayabilirim. Gönderdiğim şoförün onu almaya gelmesini kabul etseydi, kendimi çok daha kontrol altında hissederdim. Bunun yerine, son dakikada kendi ulaşımını sağlayacağını mesaj attı. Evde olmadığını söylediği ve bana yerini söylemeyi reddettiği için ısrar edemedim bile.

Dürüst olmak gerekirse, gelmezse hiç şaşırmam. Gelirse de, kıyafetleri, daha doğrusu aksesuarları konusunda verdiğim talimatlara uymayacağından eminim. Bunun için şimdiden sinirlenmeye hazırlandım.

Son bir buçuk gündür, onu Sebastian Center'da Michael'ın kollarında gördüğümünden beri kızgın olduğum için bu zor olmadı. Geç kalacağımı düşünmüştüm, ama onu görmek için o kadar hevesliydim ki, toplantımı aceleye getirdim ve tam zamanında konferans salonuna indim, ama onu, aralarında hâlâ anlamlı bir şey varmış gibi o pislik kocasına sarılırken gördüm. Sanki aralarında hiç anlamlı bir şey olmuş gibi, ki buna hiç inanmıyorum.

Genelde, benimle birlikte olmadıkları zamanlarda kadınların kiminle birlikte olduklarını umursamam. Aşk aramıyorum ve her seferinde korunuyorum, bu yüzden bir şey kapma konusunda endişelenmiyorum. Romantizmle ilgilenmediğim için, genelde ruh halime ve

kimin müsait olduğuna göre seçerim, nadiren bir kadını ayda birden fazla görürüm.

Brysin ile olan ilişkim de aynı şekilde olması gerekiyor. Tek ve tek önceliğim olan SNC'yi haber ağlarının zirvesine geri getirmek için engel teşkil etmeyen, geçici bir eğlence.

Ama o, beklediğimden daha fazla dikkatimi dağıttı. İlgimi çekti. Benimle birlikte olmadığında kiminle görüştüğünü, kiminle yattığını merak etmeme neden oldu. Evli olduğunu biliyordum, ama Michael'ın ne sıklıkla dışarı çıktığını düşünürsek - ki bu, yapımcılar arasında bilinen bir sır - evliliklerinin aşk evliliğinden çok iş ortaklığı olduğuna emindim.

Ama sonra o, Michael'ın kollarındaydı ve Michael ondan uzaklaşırken ona bakışı... onun Michael'a bakışı...

Hiç bu kadar cinayet işleyebilecek kadar kendimi güçlü hissetmemiştim ve Hunter benim üvey kardeşim olduğu için, bu çok şey ifade ediyor.

O kadar mantıksız bir şekilde öfkelenmiştim ki, André'yi Brystin'i Claudia'ya tanıtması için önceden göndermiştim. Sonra Michael'ın peşinden koridora doğru yola çıktım, onu sebepsiz yere kovmaya ya da yüzüne yumruk atmaya niyetliydim - henüz tam olarak karar vermemiştim.

André'nin peşimden gelip Brystin'in imzalamayı reddettiğini söylemesi iyi oldu, yoksa bugün kötü davranışımı örtbas etmekle uğraşıyor olacaktım. Brystin için ne yazık ki, o öfkeyi konferans odasına da taşıdım. O da haklılığı ve saflığıyla öfkemi daha da körükledi. Onun için her şeyi riske attım - kariyerimi, itibarımı - ve şimdi vicdan mı geliştiriyor? Ayrılmasının kendi kariyerine ve itibarına ne yapacağını söylemeye gerek bile yok.

Eğer o aptal kocasına olanlara kendini düşündüğünden daha fazla önem vermeseydi, sakinleşip onunla mantıklı bir şekilde konuşabilirdim. Kötü adam olmak zorunda kaldım. Bunun için kendimi suçlu hissetmiyorum.

Ama şimdi kızgın ve açıkça beni sinirlendirmeye çalışıyor. Bir yandan, bu en iyisi. Her gece mesajlaşarak çok samimi olmaya başlamıştık. Gardımı indirdim. Hedefime odaklanmayı unuttum. Kızgın olması daha iyi. Belki daha da eğlenceli olur.

Öte yandan, bu gece *Our Nation Now* için çok önemli bir gece ve eğer inatçılığı yüzünden bu fırsatı kaçırırsa, yemin ederim ki...

"Hey, yakışıklı."

Irving Sebastian Konser Salonu'nun dışında endişeyle volta atmayı bırakıp, bana seslenenin kim olduğunu görmek için dönüyorum. Açıkçası, Brystin değilse umurumda değil, ama bu gece herkesin gözü üzerimde—son zamanlarda ne zaman öyle değil ki?—bu yüzden hoş geldin gülümsemesi takınıp selam veriyorum... "Greta. Bu gece seni görmeyi beklemiyordum. Ne sürpriz."

Siska eski manken, yatağımda yattığım en sapık kadınlardan biri ve birkaç doğal sarışından biri. Kökleri onu ele veren Brystin gibi değil. İstedğim gibi amında bir şerit çıkmasını umuyorum, böylece emin olabilirim. Kanıtı dilimle okşadığımı hayal ediyorum. Bunu her düşündüğümde neredeyse bir mağara adamına dönüşüyorum.

Ama Brystin hakkında bu kadar çok düşünmemeliyim. Özellikle de önümde daha da iyi bir yedek varken.

Eğilip Greta'nın ağzının kenarına bir öpücük konduruyorum — paparazzilerin dikkatini çekecek kadar göze çarpmayan, ama düzenli olarak çıplak olduğum birine yakışır bir öpücük.

"Mm, her zamanki gibi güzel kokuyorsun." Elini yakama koyuyor, sanki orada olmadığını bildiğim bir tüyü temizliyormuş gibi. "Birkaç gün önce Saint Tropez'den döndüm. Marcus iş için Fransa'da kaldı, bu yüzden yatağım yalnız. Eğer ilgilenirsen."

"İlgi çekici." Oldukça ilgi çekici. Brystin'in bu gece zorluk çıkaracağını tahmin ediyorum — tabii gelirse — ve muhtemelen beni bütün gece sert ve acı içinde bırakacaktır. Sadece çok uzun zamandır elimle tatmin olduğum için. Stüdyoda geçirdiğim gün, kendimden başka birinin benim sikime dokunduğu son gündü ve sıcak bir vücutta rahatlamaya çaresizce ihtiyacım var.

O sıcak bedeninin Brystin'in yüzü olduğunu hayal etmekten vazgeçmem gerekiyor.

Greta ile geçireceğim bir gece beni tekrar formuma kavuşturacak ve az önce sözleşme imzaladığım bakımlı divayı tamamen unutacağım. "Şu anda birini bekliyorum. İş için. Gece geç saatler senin için uygun mu?"

"Yola çıktığında mesaj at," diyor o.

"Tamam." Kesinlikle öyle yapacağım ve aslında, o tiyatrodaki yerini bulmak için ayrıldıktan çok sonra, onu hangi pozisyonlarda sikeceğimi planlıyorum.

Ana kapiya çıkan merdivenlere baktığımda, Greta'nın aradığım are olmadığını anlıyorum. Asla olmayacağını anlıyorum. En üst basamakta durup bana dik dik bakan bu göz kamaştırıcı kadının yerini kimse dolduramaz.

Siktir, deli ve geç kalmış olsa da, Brystin Shaw hala gördüğüm en muhteşem yaratık. Mükemmel, sarı saçları sade ve düz, makyajı doğal, şeftali rengi dudakları benim sikimde harika görüneceğini biliyorum. Yüzündeki somurtkan ifade bile onun çarpıcı güzelliğini gölgelemiyor.

Kocasını nasıl olur da ondan gözlerini ayırabilir ki?

Şahsen, o 7,5 cm topuklu ayakkabılarla merdivenlerden cesurca inerken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Ayakkabıların tam yüksekliğini biliyorum, çünkü onları ben gönderdim, Altuzarra'nın siyah kadife, iek işlemeli elbisesini ve bir omzuna attığı pembe Prada şalı da ben gönderdim. İstedğim gibi, markanın ruhuna tamamen uygun, hem zarafet hem çekicilik hem de bomba gibi bir görünüm sergiliyor. Geçen seferki tepkisinden sonra, kıyafet isteğimi kabul edip etmeyeceğinden emin değildim. Kabul ettiğini görünce aptalca bir şekilde kendimi beğenmişlik yapıyorum.

Gönderdiğim kıyafetleri giydiyse, diğer talimatlarımı da yerine getirdi mi?

Bu sorunun cevabı, sol cebimde saklı olan uzaktan kumandaya basarak kolayca öğrenilebilir. Yüzündeki ifade değişmiyor. Vücudu hiç kıpırdamıyor.

Kahretsin, onun sorun çıkaracağını biliyordum.

Onunla merdivenlerin altında buluşuyorum, kolumu onun koluna dolayarak onu kolayca cinsiyet ayrımı olmayan tuvaletlere yönlendirebiliyorum. "Geç kaldın."

"Geldiğim için şanslısın." Dudaklarını büzüyor, ama bu, ona dokunduğum anda narin teninde tüylerin diken diken olmasını engellemiyor.

Onun bana karşı hislerine rağmen, onu etkilediğimi bilmek beni etkiliyor. Hayatım boyunca güçlü olduğumu bilen bir adamım, ama bu ayrıcalığın etkisini Brystin Shaw üzerinde kullanana kadar hiç hissetmemiştim.

Yemin ederim, yarı sertleşmiş durumdayım ve bu akşamki maçlar daha başlamadı bile.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyor, tiyatroya gitmediğimizi fark edince. "Opera başlamak üzere değil mi?"

"Çoktan başladı," diye onaylıyorum. "Şu anda locamızda oturuyor olmamız gerekirdi, ama önce senin itaatsizliğini halletmemiz gerekiyor."

Elimdeki gerginleşir, ama ben banyo kapısını açarken bana karşı koymaya çalışmaz. Bir elimle kilidi açarken, diğer elimle onu duvara sıkıştırır ve diğer elimle elbisesini belinden yukarı çekerim.

Gördüğüm manzara karşısında penisim sıçradı. "En azından külot giymeme talimatına uymuşsun."

"Külot izleri görünmesini istemedim" diyor, ama elbise o kadar da dar değil.

"Doğru. Tabii ki." Parmaklarımı kıvrımlarının üzerindeki deride gezdiriyorum ve hafif bir tüy izi hissediyorum. Ya dünkü tartışmadan sonra tüylerini almaya vakit bulamamış ya da bana karşı görüldüğü kadar kızgın değil.

Ama kıyafeti teslim ettirdiğimde yaptığım diğer isteği görmezden gelecek kadar kızgındı. Parmaklarım oldukça ıslak olan amına girdiğinde bunu doğruluyorum. "Burada hiçbir şey yok, Brystin."

"Senin lanet oyuncağını giymeyecektim. Buraya şovu tanıtmak için geldim. Senin eğlenmen olmak için değil."

"İkisi için de buradasın." Sağ cebime uzanıp, onun takması gerekenle aynı olan esnek silikon vibratörü çıkardım. "Neyse ki, talimatları yerine getireceğine güvenmedim, bu yüzden yedek getirdim."

"Onu takmayacağım." Ama bacaklarını daha da açıyor ve oyuncağın bir ucunu amının içine bastırdığımda küçük bir inilti çıkarıyor.

Diğer ucunu klitorisine baskı yapacak şekilde ayarlıyorum. Sonra ıslak parmaklarımı ağızıma götürüp aynı anda uzaktan kumandadaki düğmeye basıyorum. Vibratör onun gergin sinir demetini masaj yaparken vücudu titriyor ve parmaklarımı yalayıp temizlerken dikkatle izlerken gözleri kararıyor. "Bal gibi tadacağınızı biliyordum. Ve uzaktan kumanda elimdeyken, daha çok tatlı şeyler olacağını umuyorum. Kelime oyunu kasıtlıdır."

Beni öpmek mi yoksa öldürmek mi istediğini bilmiyorum. Her halükarda, odaklanmış bakışlarındaki tutku kıvılcımını seviyorum.

Beni itiyor, ama beni gerçekten hareket ettirecek kadar güçlü değil. "Sen ahlaksızsın."

"Senden daha ahlaksız değilim, tatlım." Uzaktan kumandayı kapatıp, ikisini karıştırmamak için yedeğini çöpe atıyorum. Sonra kendi isteğimle geri çekilip, elbisesini düzeltmesi için ona yer açıyorum. "Oh, ve çok sert gelmemeye dikkat etmelisin. Gösteriden sonra kırmızı halı röportajında amın o oyuncağı düşürürse, markan için oldukça büyük bir darbe olur."

Gözleri kısıılır. "Buna cesaret edemezsin."

"Öyle değil mi?" Ona cevap verme şansı vermeden banyodan çıkıyorum. Ne olacağı henüz belli değil ama bu gece ona iyi davranmayı düşünüyorum.

Michael Endlich da aynı şeyi ne sıklıkla söyleyebiliyor acaba?

BÖLÜM ON DOKUZ

HOLT

B rystin haklı, ben bir pisliğim.

Irving Sebastian Konser Salonu'nda her yıl düzenlenen opera gecesi, basın özgürlüğü hakkı için yüksek meblağlı bağışçılar çekmeyi amaçlayan bir etkinliktir. Büyürken, bu tarih dadımızın takviminde her zaman daire içine alınırdı ve babam, "basın özgürlüğü bizim ekmek paramızdır" ve "Sebastianlar her yıl bu gecede demokrasi için net bir tavır sergilerler" diyerek, temiz ve saygın bir şekilde bu etkinliğe katılmamızı beklerdi.

Bu gecenin tek duruşumuz olduğu doğru mu bilmiyorum, ama önemli olan bu etkinliğin kutsal olması.

Ve Madame Butterfly'ın iki saatlik gösterisi boyunca Brystin Shaw ve onun içine koyduğum Lelo oyuncakıyla Take Her to the Edge oynadım. Bu benim yeni favori oyunum. Ölüm sahnesinde gerçekten ağlıyordu ve eminim ki neler olup bittiğini hiç anlamıyordu.

Şimdi fotoğraf ve röportajlar için kırmızı halıya doğru ilerliyoruz ve tabii ki binlerce kez durduruldum. Birisi ona gösteriden hoşlanıp hoşlanmadığını sorduğunda her seferinde sırtışıma saklamak zorunda kalıyorum. O deneyimli bir gazeteci ve ciddi bir ifade takınabiliyor, ama dekoltesi güzel bir ahududu rengine bürünüyor — orgazma yaklaştığında aldığı renkle aynı renk

—ve kafam her türlü müstehcen düşünceyle doluyor. Çoğunlukla krem rengi dölün palete eklendiğinde ne kadar güzel görüneceği hakkında düşünceler.

"Bundan zevk almayı bırak," diye tıslar, son karşılaşmamızdan kurtulduktan sonra.

"Mümkün değil." Asistanımın basın hattında bizi beklediğini görüyorum ve Brystin'i ona yönlendiriyorum, elimi sırtının alt kısmına değil üst kısmına kaydırarak cildinin yumuşak sıcaklığını hissedebiliyorum.

İlk temas kurduğumda irkilir, ama çabucak rahatlar. Eminim bunu bilinçli olarak yaptığının farkında değildir. Zihni beni arkadaş olarak görmese de, vücudu beni zaten arkadaş olarak tanıyor ve bu durumun onda yarattığı çelişkiyi kiskanmıyorum.

Bu tür savaşlar hakkında bir şey bildiğimden değil tabii.

"İyi akşamlar, Bayan Shaw." André, yanına geldiğimizde bizi selamlar. Bana talimat verir. "Sırada siz varsınız. Babanızdan ve ailenin diğer üyelerinden bahsetmeyi unutmayın. Bu gecenin resmi sözcüsü gibi konuşmaya özen gösterin. Hunter henüz sıraya girmedi ve ikimiz de onun bu onuru kendine almaya çalışacağını biliyoruz."

Bu hatırlatmalara gözlerimi devirdim. Bu onun işi ve o bu işte iyi, ama ne yapmam gerektiğini söylemesinden nefret ediyorum, bunu ona ben söylemiş olsam bile.

Hunter'ın varlığından da çekiniyorum. Basınla benden önce konuşmasını tercih ederim, böylece yaptığı aşağılayıcı yorumları yumuşatabilirim. "Yürüyüşümü biraz daha uzatabilir miyim?" Saatine bakar. "Zaten geç oluyor. Muhabirler sabırsızlanmaya başladı."

"Öne geçmelisin." Brystin, sanki sohbete davet edilmiş gibi konuşmaya başladı.

Bir an ona bakarım, karışmamasını söylemek isterim, ama ona bakınca iki şeyi fark ederim: gerçekten yardım etmeye çalışıyor ve haklı.

André'nin sessizliği, kabul ettiği anlamına geliyor. "O zaman içeri girelim."

Sıranın en önündeki gazetecilere dönerek, şovun yönetmeni ve Pinkerton rolünü oynayan adamla yaptıkları röportajı bitirmelerini söyler.

André bize geri döndüğünde, Brystin'e odaklanır. "Gösteriden keyif aldınız mı?"

Ne yazık ki, tam o sırada salonun güvenlik görevlisi omzuma dokunur, ama önce Brystin'in bana attığı kızgın bakışı yakalarım. "Tiyatro kilitlendi," der güvenlik görevlisi.

Tiyatro dışındaki kutlamalar en az bir saat daha devam edecek, ama salon her zaman kilitlenmede önceliklidir, çoğunlukla konukların gizlice girip seti tahrip etmemesi için, ancak şimdiye kadar yakalanan tek izinsiz girenler, sevişmek için sıra dışı bir yer arayan çiftlerdi.

"Her kapıyı kontrol ettiniz mi?" diye soruyorum, güvenli olduğundan emin olmak istiyorum.

"İki kez. Işıkları da kapattım."

Ona teşekkür edip yoluna devam etmesini sağlıyorum, tam da André'nin yürüme sırasının bize geldiğini belirtmesi için. "Holt Sebastian geliyor," diye kalabalığa sesleniyor.

Tüm gözler hemen bana çevrilir, kameralar bana doğru yönelir. Elimi tekrar Brystin'in sırtına koyarım ve bu sefer o kadar gerginleşir ki kıpırdamaz.

"Hadi," diye fısıldarım.

"Ben gelmiyorum! Bunun sadece seninle ilgili olduğunu sanıyordum."

"Sen benim randevumsun. Yani ikimiz de." İtiraf etmeliyim ki, bu gece ona hiçbir şeyi açıklayamadım. Stüdyoyu gösterdiğim, şovla ilgili tüm planları ona anlattığım, prodüksiyonda söz hakkı varmış gibi onunla konuştuğum akşam çok minnettar olmuştu. Genelde yıldızlarımızla bu tür konuşmalar yapmam. Bu düzeyde programlarla etkileşim kurmak genel olarak benim işim değil.

İşte bu, bunu bir daha yapmamak için yeterli bir neden.

Ama onu habersiz tutmamın asıl nedeni pratiklikle alakalı değil. Onu tetikte tutmaktan hoşlanıyorum, ama nedeni bu da değil. Basitçe söylemek gerekirse, ona hala kızgıyım. Ben ortaya çıkmadan çok önce bir pisliğe verdiği söz yüzünden kızgıyım.

Ve şimdi, onun bildiğim kadar iyi olduğunu ummak zorundayım, aksi takdirde onu hazırlamamak ikimiz için de felaketle sonuçlanabilir.

"Senin sevgilin olarak kameraların önüne çıkamam." Onu sakinleştirmeye çalışmadan, gerçek endişesini dile getirir. "Cebinde o uzaktan kumanda varken sana güvenemiyorum."

."

"Lanet olsun, Brystin, bunun için vaktimiz yok." Onu ileri itmeye çalışıyorum.

"Uzaktan kumandayı ver."

Olmaz. Onunla oynamayı bitirmedim ve eğer veririm, bir daha asla geri alamayacağımı biliyorum. "Hemen şimdi birlikte halıda yürüyeceğiz, Brystin. Bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Sana güvenmiyorum," diye fısıldayarak tekrarlar.

Bana güvenmemek için her türlü sebebi var, ama onu medyanın önünde orgazma ulaştırmayacağım. İster inanın ister inanmayın, sınırimi bilirim. Genelde kendi kırım tehlikede olduğunda, ki şu anda da öyle.

Bunu bilmesine gerek yok. Korkmasına izin verelim, bunu kullanacağım. Bu onu tetikte tutacaktır. "Sana uzaktan kumandayı vermeyeceğim."

Herkes hala bize odaklanmış durumda. Birkaç kişi fısıldamaya başladı. André harekete geçmeye hazır görünüyor, gecikme için bir bahane dilinin ucunda.

Bu sorunu çözmek için asistanıma ihtiyacım yok. "Sadece opera gözlüklerini tiyatrodan bırakıp bırakmadığını konuşuyoruz," diye basın mensuplarına duyuruyorum. Brystin'e dönüp herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyorum. "Burada işimiz bittiğinde hala bizi bekliyor olacaklar."

Yarım saniye boyunca, onun bu oyuna katılmayacağından korkuyorum.

Ama sonra parlak bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Onlar kocamın hediyesiydi. Kaybetmek istemezdim."

Tabii ki *ondan* bahsetmek zorundaydı.

"Devam et, Holt. Onlar seninle konuşmak istiyor." Benim geçebilmem için kenara çekildi ve şimdi benim kendi oyunumda beni yendi.

Şey, neredeyse yendi.

Onu geçip ilerliyorum, ama elini tutup onu yanımda sürükliyorum, evet, bu aynı zamanda onun kocasına da büyük bir hakaret. Cesur bir açıklama, ama bununla sonra ilgilenirim.

Elini elimde tutarak, basının sorularını yanıtlıyorum ve en önde gelen muhabirlere iyi bir demeç vermeye özen gösteriyorum. "Çoğunuzun bildiği gibi, bu etkinlik benim için çok özel.

babamın kalbi. Kalp krizi geçirdiğinden beri bu tür akşam etkinliklerine pek katılmıyor, ama sizi temin ederim ki her zamanki gibi tam destek veriyor. Onun ve ailemin geri kalanı adına – kardeşlerim ve kuzenlerimden birkaçı bu akşam burada – SNC, gece yarısına kadar Basın Özgürlüğü Vakfı'na yapılan 25 milyon dolara kadar olan tüm bağışları eşleştiriyor.

Planladığım gibi, konudan sapmadan, Brystin sorulana kadar onu tanıtmayı ihmal ediyorum, sanki o bu geceki varlığının tek nedeni değil de, sonradan akla gelen bir şey gibi. "Bu gece kolunda çok güzel bir kız var, Holt. Genelde bu tür etkinliklere tek başına katılırsın."

Bu soru, bağlı olmayan bir istasyondan bile geliyor. Daha mükemmel bir geçiş isteyemezdim. "Ah, evet. Brynshin Shaw'ı sizlere tanıtmaktan büyük heyecan duyuyorum. Bir randevu değil — kendisinin de bahsettiği gibi, bu güzel kadın zaten evli, ama bu çok önemli davayı desteklemek için bu akşam benimle birlikte burada. Ve, bilirsiniz, birkaç gün erken sırrı açığa çıkaracağım — Brystin, iki haftadan biraz fazla bir süre sonra başlayacak olan SNC'nin yeni programı *Our Nation Now*'ın sunucusu. Onu kanalımızda ağırlamaktan onur ve mutluluk duyuyoruz ve Amerika'nın, Brystin'in ülkenin mikro düzeydeki mevcut durumu hakkındaki derinlemesine bakış açısına gerçekten bağlanacağını biliyorum."

Bu duyuru onu şaşırttı, ama bunu belli etmiyor. Brystin, sahip olduğunu bildiğim doğuştan gelen yeteneği ile kolayca spot ışığına çıkıyor ve hem program hem de basın özgürlüğünü koruma konusundaki düşünceleri hakkında bilgilendirici bir konuşma yapıyor.

O muhteşem.

Her zaman olabileceğine inandığım bir yıldız.

On beş dakika sonra, basın toplantısı sona erer ve *Our Nation Now* dünyaya duyurulur. Brystin, heyecan yaratmadan önce heyecanı hak ettiğini kanıtlama fırsatı bulur.

Sonuç olarak, iyi bir gün oldu.

André, arka planda her şeyin yolunda gittiğini onayladı. "Sarah ile iletişime geçtim ve basın bültenlerinin hazır olduğunu söyledim. Gelecek hafta seninle ve Brystin ile röportajlar ayarlıyor. Sabaha kadar sana programı gönderirim. İlk reklam filmi, bu akşamki programın bir sonraki arasında yayınlanacak.

Ve son on dakikadır Hunter'ı görmedim. Duyuruyu tamamen kaçırmış olabilir.

Şüpheli.

"Önceden bilmiyorsa, halıda durduğunda öğrenecektir." Bu program bombası hakkında sorgulanmaması imkansız, özellikle de SNC benim yönetime geçtikten sonra yeni bir program yayınlamadığı için.

Ama şimdilik elimden geleni yaptım.

Hunter, bu akşamın geri kalanında düşünmek istediğim kişi değil.

"Teşekkürler, André. Şimdi çıkıyoruz. Beni mesajla bilgilendir."

"Arabanızı çağırmamı ister misiniz?"

"Ben hallederim." Çıkmak, binadan ayrılacağımız anlamına gelmediğini ona söylemiyorum.

"Tamam o zaman. İyi geceler." Brystin'e başını sallar. "Bayan Shaw." Sonra, benim dünyamın sorunsuz bir şekilde devam etmesini sağlamak için yaptığı her neyse onu yapmak üzere telaşla uzaklaşır.

Brystin, halıdan indiğimizden beri bana tek kelime bile etmedi. Şimdi onu inceliyorum, bakışlarından bir anlam çıkarmaya çalışıyorum, ama bu onun tanıdığım bir ifade değil ve sormak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. "Ne?"

"Bunların hepsi benim içindi," diyor. "Bütün gece, şovu duyurmak içindi. Sen bu konuda pislik gibi davrandın, ama benim içindi."

"Ne?" Bu bakış açısı beni şaşırttı. Yani, hepsi onun şovu içindi, ama benim de bu işte payım yok değil. Cömertlikten bir şey yaptığım da yok.

Ama o öyle olduğunu düşünüyor ve şimdi nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Onun bana kızması eğlenceliydi, ama şimdi bana bakışları... hoş.

Ya da en azından faydalı.

"O düşünceyi aklında tut." Onu bırakıp birkaç adım ötedeki bara gidip yeni açılmış bir şişe Caymus Cabernet, Special Selection alıyorum. Tam olarak benim seçeceğim bir şarap değil, ama yeterince iyi.

Brysin'in yanına döndüğümde, telefonuna bir şeyler yazıyor —bu kadar uzun süre yazdığına bakılırsa, birine mesaj atıyor.

Ve bir anda, öfkemin geçici olarak azalması sona erer ve tam anlamıyla geri döner.

"O, değil mi?" diye soruyorum, öyle olduğunu çok iyi bilerek.

Sanki ben büyükannesiymişim ve o kurabiye kavanozuna elini sokarken yakalanmış gibi bana bakar. "Sadece... ona söylüyordum..." Telefonu çantasına geri koyar ve başını sallar. "Ona sonra söylerim."

Neden kocasına ve yapımcısına, programının planlanandan iki gün önce duyurulduğunu söylemek istemiyor ki? Ona kendim haber vermeliydim. Ya da André benim adıma haber vermeliydim.

Brynstin'e bırakmamalıydım ve bu konuda ona kızgın olduğum kadar, onu bu ana dahil ettiği için de kendime kızgınım. "Bu gece burada olduğunuzu biliyor mu? Benimle birlikte?"

Sanki yanlış cevap vermekten korkuyormuş gibi, tereddütle başını salladı.

Sormamalıyım, ama bir sonraki soru dilimden Anma Günü'nde dalgalanan bayrak gibi dökülüyor. "Senin benimle olduğunu biliyor mu?"

Hemen cevap veriyor. "Ona her şeyi anlatırım."

Onu yeterince iyi tanıyorum, yalan söylemeden önce gözlerini hızlıca kırpması gibi, şimdi yaptığı gibi.

Birisi damarlarıma enjekte etmiş gibi, içimi bir kendini beğenmişlik dalgası kaplıyor. Aslında bu çok aptalca. Ona her şeyi anlatmıyor, ne olmuş yani? Bu konuda bana yalan söylemeye çalıştığı için, ben de anlamış değilim ki.

Ona yaklaşıyorum, bu hareketin saldırgan görüldüğünü veya hala herkesin gözü önünde olduğumuzu umursamadan. "Yani o, bu gece benimle PR için birlikte olduğunu mu düşünüyor?"

Yutkunuyor.

"Yoksa senin buraya beni memnun etmek için geldiğini mi düşünüyor?" Kafasını hafifçe salladı. "Evet. Öyle."

İlginç. Dün sözleşme imzalanması olayından sonra, Michael'a artık cinsel iyilik alışverişi olmayacağını söylemiş olabileceğini düşündüm. Hatta müdahale etmeye kadar gidebileceğini düşündüm.

Artık cinsel iyilik alışverişı olmayacağını söylemiş olabileceğini düşündüm. Hatta müdahale etmeye kadar gidebileceğini düşündüm.

Dürüst olmak gerekirse, bizim ne yaptığımızı düşündüğü ya da benim buna hakkım olup olmadığını düşündüğü umurumda değil. Onu sahiplendiğimi söylememe rağmen, her zaman olduğu gibi, rıza Brystin'e kalmış.

Çoğunlukla.

Ama ona benimle işinin bittiğini söylemediyse, bu onun da işinin bittiğini düşünmediğinin iyi bir işaretidir. Bu da bir sonraki sözlerimi söylememi çok daha kolaylaştırır. "Seni yalancı durumuna düşürmek istemem."

Yine yutkunur, ama gözleri kararır ve ne kadar istese de, aramızdaki elektriği görmezden gelemes.

Bütün gece ona orgazm yaşatmadığım için, denemeye hazır olduğunu bile sanmıyorum.

"Beş saniye sonra sahne kapısına doğru gideceğim. Ben gittikten sonra on say, sonra peşimden gel. Biri sorarsa, senin opera gözlüğünü aradığımızı söyle." Şimdi takip etmek onun tercihi.

Ama doğru seçimi yapacağını biliyorum, sadece kendime güvenim olduğu için değil, bunun benim kadar onun için de önemli olduğunu bildiğim için.

Daha da yaklaşp eğilip kulağına fısıldadım. "Oraya varana kadar o oyuncağı çıkarmayı aklından bile geçirme, tamam mı Brystin? Ve çıkardığında, hazır olsan iyi olur."

Onun tepkisini izlemeden, sahneye çıkan özel salona doğru yöneliyorum. Şifremi girip kapıyı Brystin için hafifçe aralık bırakıyorum. Sahne arkasına açılan kapıya ulaşmak için en az otuz metre yürümem gerekiyor ve Eurydice'in işkencesini hissediyorum, arkama bakıp Persephone'nin beni takip edip etmediğini görmek istiyorum.

Ama ben bir Sebastian'ım ve hayatım boyunca bana söylendiği gibi, diğer erkeklerin sahip olmadığı bir güce sahibim — bu kadınla birlikteyken pek öyle hissetmesem de — ve bir şekilde gözlerimi olması gereken yerde tutmayı başarırım ve sonunda çift kapıyı iterek sahne arkasına açılan zifiri karanlığa adım atarım.

Evdeki ışıkları da dahil olmak üzere tüm şalterleri açıp ışıkları yakarken, masonit üzerinde onun ayak seslerinin tıklamasını duyarım.

Yanımdan geçip, setin yapay kiraz ağacının altından geçerek sahnenin kenarına kadar yürüdü. Bir an onu izledim, boş koltuklara bakarkenki duruşuna hayran kaldım. Burada, sadece ikimiz varken bile, spot ışıklarının altında olmayı hak eden bir varlık sergiliyordu.

Şarap şişesini minka cephesinin merdivenlerine bırakıp dikkatlice ona yaklaşıyorum. Ortam o kadar sessiz ki, beni duymaması imkansız. "Sanki yüzlerce göz bizi izliyor gibi, değil mi? Yalnız başımıza olsak bile."

"Bu beni geriyor." Titriyor ve acaba bunun gerçek nedeni benim yakınlığım mı diye merak ediyorum. "Sanatçılar her gece bunu nasıl yapıyorlar bilmiyorum."

"Seni televizyonda izleyenlerin sayısı, orada oturanların sayısından daha fazla."

"Sadece kameramanla konuştuğumu düşünmek hoşuma gidiyor. Bu illüzyonu bozma." Bir an sessiz kalır, sonra içinde bir şey değişir ve bana döndüğünde daha da gergin görünür. "Neden buradayız, Holt?"

Gergin mi, heyecanlı mı? Belki de ikisinin karışımı, çünkü onu buraya neden getirdiğimi çok iyi biliyor. "Boğazını sikimle doldururken seyirci varmış gibi hissetmek istiyorum."

Gözleri kararır ve nefesinin kesildiğini fark etmek zor değildir. "Neden hala seninle bu oyunu oynadığımı düşündüğünü bilmiyorum."

"Neden hala bunun bir oyun olduğunu düşündüğünü bilmiyorum." Ona doğru tehditkar bir adım atıyorum. Sonra, Butterfly'ın *Un bel di vedremo* performansında Suzuki'nin oturduğu sahte taş tabureye oturuyorum.

Kaşlarını çatarak, görünüşe göre onaylamadığını belli eder ve beni azarlayacağını düşünürüm.

Ama o konuya devam eder. "Şovu duyurdun artık. İptal etmek, bu noktada benim itibarımdan çok senin itibarına zarar verir."

"Ne zaman sana itibarımı önemsemişimi gösteren bir işaret verdim ki?"

"Önem verdiğin bir şey olmalı."

"Seni tatmin etmek ve bunu yaparken ahlaki açıdan rahatsız hissetmeni sağlamakla ilgileniyorum."

Pembe renk köprücük kemiğine kadar uzanıyor ve ben resmen tam anlamıyla tahrik oldum. O gün batımı rengi tenine kesinlikle beyaz bir kolye çiziyorum.

Ayrıca, kaybolmadan önce gülümsemenin izini de kaçırmıyorum. "Tek umursadığın şey bu olamaz."

Elbette haklı. Çoğu insanın benim hakkımda ne düşündüğünü umursayamam

—çoğu sadece adım ve banka hesabım yüzünden benden nefret ediyor.

Ama babamın ne düşündüğünü

önemsiyorum. Irving'in ne

düşündüğünü önemsiyorum.

SNC'deki pozisyonumu korumayı önemsiyorum.

Tek başarısız olan Sebastian olmak ihtimalini kaldıramıyorum.

Ancak son zamanlarda önceliklerime odaklanmakta zorluk çekiyorum.

Sabahları bu lanet kadın aklımda ve yüzümde bir gülümsemeyle uyanıyorum, ta ki onun yasal olarak başka birine ait olduğunu hatırlayana kadar.

Bana kalırsa bu bir artı olmalı.

Genelde evli kadınları tercih ederim. Daha doğrusu, mutlu evli kadınları. Kocalarını asla terk etmeyecek kadınları. Benden istedikleri şey açık: cinsel ilgi ve Sebastian soyadının getirdiği hediyelerle şımartılmak. Bebek istemiyorlar. Yeminler istemiyorlar. Haftalarca ortadan kaybolmam ya da bu arada başka bir kadınla yatmam umurlarında değil, ve onlar bağlılık ve sadakat konusunda ağlamaya başladıklarında onları kocalarına geri göndermekten büyük mutluluk duyuyorum. Sebastianlar aşkı umursamazlar. Paramız var ve atasözleri ne derse desin, yeterince paran varsa her boşluğu doldurabilirsin.

Brysin ve onun evliliğine olan bu takıntı, sadece kendimi sabote etmekten ibaret. Milyon dolarlık hayat koçum böyle derdi. SNC için kurduğum hayallerimde başarılı olmadıgımda suçlayacak bir şey. Hayali bir dikkat dağıtıcı.

Ama lanet olsun, bu çok gerçekçi geliyor. "Neden Michael Endlich ile birliktesin?"

Açıkça şaşırmış, cevabını kekeleyerek veriyor. "Nereden... Ne tür bir... Kim böyle bir şey sorar ki? Biz evliyiz. Onunla birlikteyim çünkü, bilirsin. Onu seviyorum."

Son üç kelimeyi söylemesi uzun zaman aldı.

Ve onları duyduğumda, içgüdülerim kucağımdaki yumruklar ve pantolonumdaki zonklayan ereksiyon kadar sertleşiyor.

Onun sadece onu sevdiğini söylediğini, tersinin geçerli olmadığını fark etmemek mümkün değil. "Onu seviyorsun ve onun başka kadınlarla yatması sorun değil mi? Eminim bunu biliyorsundur. Bilmiyor olman imkansız."

Sikiştiğim diğer evli kadınlar bu konuşmayı doğal karşıladılar. Muhtemelen bu konuyu onlar açardı.

Brystin'e karşı acımasız olmaktan kendimi alamıyorum. Hatta acımasız olmak istiyorum. Onun, o sığ adamla evlendiğini her hatırladığımda hissettiğim aynı hayal kırıklığını hissetmesini istiyorum.

Tahmin ettiğim gibi, savunmaya geçiyor ve omuzlarını çekiyor. "Kim demiş açık evlilik yapmıyoruz diye?"

"Onun sevişip senin sevişmediğin açık bir evlilik mi? Cinsel ilişkinin aldatma olduğunu söylemiştin."

Dudaklarını büzüyor ve gözlerini hızla kırıştırıyor. Orada bir yerde bir yalan var. Sadece hangi kısmının yalan olduğunu bilmiyorum. "Seninle bu konuyu konuşmak istemiyorum."

Öne eğildim. "Sana seçenekler sunsam nasıl olur? Konuşmaya devam etmek mi, yoksa dizlerinin üzerine çökmek mi?"

Elbette, bu seçim bir hile. Sonunda istediğim her şeyi alacağım. Her zaman öyle olur.

Daha uzun bir tartışma beklerken, onun hemen dizlerinin üzerine çökmesine şaşıyorum. Penisim heyecanla zıplıyor ve ona gururlu bir gülümseme atıyorum. "Aferin benim kızıma."

Ona klitorisine bastırdığım oyuncakla yüksek bir titreşimle ödüllendiriyorum. Onu açar açmaz sarsılıyor ve hala yerinde olduğunu onaylıyor. "Çok, çok iyi kız."

Onu bana doğru emeklemesini istemeyi düşündükten sonra - ki bu manzara muhtemelen pantolonuma boşalmama neden olurdu - ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm, bu özel fanteziyi sahnenin ortasında yaşamaya daha kararlıydım.

Ona ulaşır ulaşmaz, bir elimi saçlarına sokup boynunu geriye doğru çekiyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor. "Yüzüme iyice bak, Brystin. Kafan karışabilir diye, kimin sikini emdiğini hatırlamanı istiyorum."

Dolgun şeftali dudakları açılır, ama oyuncağın bir başka vızıltısıyla söylemek istediği şeyi keserim ve dudaklarından çıkan tek şey bir inilti olur.

"Merak etme, ben de senin boşalmanı sağlayacağım, tatlım." Saçlarını bırakıp elimi yüzünün yanından aşağı doğru kaydurdım ve başparmağımı onun yumuşak ve sıcak ağzına soktum. O da hemen emmeye başladı. "Benim sikimi tatmak istiyorsan, bundan daha iyisini yapmalısın."

Bu sefer daha hevesle emiyor ve bir övgü daha alıyor. Bundan hoşlandığını anlıyorum. İyi olduğunu, güzel olduğunu, benim olduğunu söylemekten hoşlanıyor.

Michael muhtemelen ona yeterince söylemiyor.

Onu o kadar aç bırakıyor ki, benim yavaş yavaş verdiğim şeyler ona ziyafet gibi geliyor.

Siktir et Michael'ı. O benimken, şu anda burada olmasını istemiyorum. "Sikimi çıkar, sonra ellerini uyluklarına koy, ağzını aç ağzını aç ve dilini dışarı çıkar."

Neredeyse hevesle bunu yapmak için çaballıyor. Ellerini uyluklarına koyduğunda, o kadar mükemmel bir model köle görüntüsü sergiliyor ki, neredeyse saf sevinçten gülmek üzereyim. *Onu bulmak için nasıl bu kadar şanslı oldum?*

Şans değil, azim. Onu bulmak için ülke çapındaki yerel istasyonları taradım. Onun böyle bir rüya gibi olacağını hiç hayal etmemiştim.

Elimi kafasının arkasına koyarak başını sabit tutarken, diline ucumu değdiriyorum ve tükürüğünün benim başımın üzerindeki ön sıvıyla karıştığını görünce daha da sertleşiyorum.

Annem. Siktir. Rüya.

"Artık beni emebilirsin." Bu bir istek, öneri değil.

Uygun bir şekilde, dudaklarını benim penise sararak ve dilini penisimin tabanında gezdirerek karşılık veriyor. Başını benim üzerimde sallıyor, ilk birkaç seferde beni yüzeysel olarak alıyor, sonra boğazının arkasına dokunacak kadar derine alıyor.

Onu klitorisine düzensiz, düşük bir nabızla ödüllendiriyorum, bu da onu kalçalarının üzerinde kaymaya zorluyor.

Aynı anda, tekrar sığ hareketlere geri döner. "Konsantre olman gerekiyor, Brystin. Kendi zevkine çok fazla kapılırsan, kontrolü ele almak zorunda kalacağım. Şimdiden söylemeliyim, derin boğaz yapmanı bekliyorum."

Gözleri, muhtemelen endişeden dolayı büyür, ama direnmeye çalışmaz. Bunun yerine, benim pek tercih etmediğim ama yine de neredeyse ecstasy hissi veren derin dalışlara devam eder. Uzaktan kumandaya basarım ve ona beklenmedik bir titreşim daha veririm, bu da onu mırıldanmaya ve omurgamın arkasında keskin bir karıncalanma hissi uyandırır.

"Siktir. Ağzın." Korkarım ki çok erken boşalacağım, canım çekse de derisine değil, boğazına boşalacağım.

Yine de, akıllara durgunluk veren bir boşalmaya çok yakın olmama rağmen, kafam yine aynı sabote edici döngüye geri dönüyor. "Michael'ı böyle mi emiyorsun?"

Durmadan cevap veremez ve ben onun durmasını istemiyorum.

Kafasının arkasındaki elimi sıkılaştırıyorum, böylece bunun bir monolog olacağını anlasın. Bunun yerine, cevabı bulmak için gözlerini inceliyorum. Orada tam olarak yorumlayamadığım bir suçluluk var. "O daha yumuşak, değil mi? Ellerini kullanmana izin veriyor, tüm işi sana yaptırıyor?"

Onun uzanmış ve pasif halini, kızın başını onun bacaklarının arasında hayal edebiliyorum ve yoğun bir cinayet arzusu duyuyorum.

Ona gönderdiğim bir sonraki titreşim şimdiye kadarki en güçlüsü. Ödüllendirmek değil, cezalandırmak için, ve tabii ki, kasları gerginleştirirken başı titriyor.

Onun "konsantrasyonunun düşmesini" bahane olarak kullanıp kafasını öne doğru itiyorum, burnu pelvisime değene kadar ve benim penisim boğazına kayarken o da boğuk sesler çıkarıyor.

"Eminim o da seni aynı anda boşaltmaya çalışmaz." Tanrım, kıskanç bir canavar olduğumu biliyorum, sırf öyle olmasını istediğim için kocasının yatakta berbat olduğunu düşünerek. "Ona bundan bahsedecek misin? Ona her şeyi anlattığına göre. Profesyonel gibi sikimi alırken seni nasıl boşalttığımı ona anlatacak mısın?"

Onu bırakıp nefes alması için bir dakika veriyorum, ama bu sefer bir cevap istiyorum. "Kafanı salla, evet ya da hayır - bunu öğrenecek mi?"

Birkaç saniye boyunca o büyük gözleriyle bana baktıktan sonra başını salladı.

Bu bir zafer olmalıydı. Bu anın ona değil bize ait olması rahatlatıcı olmalıydı.

Ama değil.

Onun da bunu bilmesini istiyorum. Benim çektiğim kıskançlık canavarının acısını onun da çekmesini istiyorum. Uzaktan kumandayı onu gitmesi gereken yere götürecek bir modele ayarladıktan sonra, cebimden telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çekiyorum. Maskarası akmış, çenesi salya ile ıslanmış, çok kirli ve çok güzel, bu görüntüye haftalarca mastürbasyon yapacağımı biliyorum.

"Ona göndereyim mi?"

Ağzı dolu olmasına rağmen açıkça "hayır" diyerek benim tutuőumdan kurtulmaya alıőıyor.

Onun duygularını incitmemek için mi, yoksa kendi haysiyetini korumak için mi, emin değilim, ama her halükarda bunu ona karşı bir endişe olarak algılıyorum ve bu, nezaket ve nezaket duygularımı sarsıyor.

Onu bir avuç saıyla yerinde tutarak, tamamen kontrolü ele geçiriyorum ve istediğim tempoda ağzına girip ıkıyorum. Boğulmamak için mücadele ediyor, ama aynı zamanda kıvrılıyor ve kıvranıyor, ve bu kadar tahrik olup aynı anda mağdur olmak bedeni ve beyni için kafa karıştırıcı olmalı.

Bu benim için de kafa karıştırıcı - ona zarar vermek, onu memnun etmek istemek. Onun sadece beni istemesini istemek.

Telefon hala elimdeyken, rehberimde Michael'ın adını bulup ARAMA tuşuna bastım ve zil almaya başlar baőlamaz hoparlör düğmesine bastım. Farkına vardığında gözleri dehőetle parladı. Garip bir şekilde kaçmaya çalışmadı, direnmeye çalışmadı.

"Holt?"

Hâlâ ne diyeceğime karar veremedim. Ona, karısına ne yaptığımı, onu nasıl aőaęıladıęımı, onu nasıl memnun ettiğimi ayrıntılı bir şekilde anlatmak istiyorum. Bunu bir sahnede yaptığımı, bir milyon kişi izliyor olsa bile umursamayacağımı.

"Karınla birlikteyim." Brystin'in yalvaran bakışlarını izliyorum, ben onu taciz etmeye devam ederken, o da vibratörün acımasız titreőimlerinden kıvranmaya devam ediyor. Telefonun diğer ucunda oral seks yaparken çıkan boğuk sesleri ayırt edebiliyor mu? Boğazının derinliklerinden çıkan inlemeleri fark ediyor mu? Umursuyor mu?

Arka planda yumuşak bir kahkaha duyuluyor ve onun bir kadınla birlikte olduğunu anlıyorum.

Brynstin ile aynı anda fark ediyorum. Gözleri bir saniye kapanıyor ve tekrar açıldığında yalvarışlar yok olmuş. Sanki içindeki bir kapıyı kapatmış, kalbinin ona ait olan kısmını kapatmış gibi.

Deneyimlerimden biliyorum ki bu işler öyle yürümez. Duygular çatlaklardan sızar. Hala hissetmek istemediği şeyleri hissedecektir.

Bu onun acısını dindirecek mi emin değilim, ama bir karar veriyorum. "Şovu duyurduk. Reklamlar bu gece başlıyor. Bilmen gerektiğini düşündüm. İyi geceler."

Cevap beklemeden, END tuşuna basıp telefonu sahneye bırakıyorum, böylece ellerimi yüzünün iki yanına koyup ağzına yüksek hızda girip çıkabiliyorum. Brystin'in boşalması belki otuz saniye sürüyor, boğazını siktiğimde vücudu titriyor.

Çekip elimle yukarı aşağı hareketler yapıyorum, benimkini düşünmeden orgazmını tamamlamasına izin veriyorum. Ben zirveye ulaştığımda o da orgazmını tamamlıyor. Spermim beyaz iplikler halinde köprücük kemiğine fışkırıyor, fantezilerimin yarattığından daha erotik bir desen çiziyor.

Hâlâ sanatımı hayranlıkla izliyorum, penisim hâlâ elimde yarı sert haldeyken, Brystin ayağa kalkar ve ağzını ağzıma bastırır.

Bu, geçen seferki kadar müstehcen bir öpücük değil. O kadar çaresiz değil. O kadar uzun değil. Kısa ama dağınık ve yoğunluk dolu. Nazik bir şeylerle dolu.

"Bunu hak etmedim," diyorum, o uzaklaştığında.

"Sanırım bana borçlu kalacaksın."

Hayatım boyunca hak ettiğimden fazlasını aldım, ama yine de ondan gelen bu hediyeler, bu öpücükler, benim için anlaşılmasa şeyler. Ve aklıma bir şey geliyor: spermim hala göğsünden damlarken ve Michael'ın adı hala telefonumun ekranından bana bakarken, ona kötü davranan erkeklere bu kadar iyi davranıyorsa, ona iyi davranan bir erkeğe ne kadar iyi davranırdı?

BÖLÜM YİRMİ

BRYSTIN

Holt'u düşünerek uyanıyorum. Gözlerimi açmadan önce, zihnimde dün geceki olayları tekrar canlandırıyorum. Onun acımasız güç gösterisinden sonra etkinliğe katılmak konusunda çekingen davranmıştım. Jessa Jones'u kovması yeterince kötüydü. Beni kendisine ait olduğunu ilan etmesi ise bambaşka bir şeydi.

Bu beyanın en büyük sorunu, beni hiç de üzmediği idi. Daha önce hiç böyle bir şey söylenmemişti. Michael benimle evli ve beni sahiplenmek için yüzük bile takmıyor. Bunun umurumda olmadığını sanıyordum. O hep şöyle derdi: *"Birbirimiz için ne ifade ettiğimizi biliyoruz."* Ama şimdi Holt, beni ait olduğumu sandığım adamla hiç hissetmediğim bir şekilde bizi birleştiren şeyler söylüyor.

Ve ben Holt ile sözleşmeyi imzaladım.

Sonunda, onun söylediği yerde olmak dışında başka seçeneğim olmadığını kendime kolayca ikna ettim. Onun sadece hakimiyetini daha fazla göstermek için beni oraya gönderdiğini düşünmüştüm, ama halıda şovu duyurduğu anda bu taktiği anladım. Beni daha büyük bir amaçla ilişkilendirdi ve bu amaç adına konuşma fırsatı verdi. Brystin Shaw, ulusa önemli görüşleri olan biri olarak tanıtıldı. Bu etkileyici bir taktikti ve ona sağlayabileceği faydanın çok daha fazlasını bana sağladı.

Ondan sonra, onun merhametine kalmıştım. Bana o sahnede bacaklarımı açmamı söyleseydi, onu istediği gibi yapmasına izin verirdim.

Sanırım seks konusunda sınırlarıma saygı göstermesi, bu adamın en azından biraz dürüstlüğü olduğunun bir işareti.

Muhtemelen gecenin en iyi kısmı, orgazmların paylaşılmasından sonraki her şeydi ve hayali seyircilerin önünde hayatımın en iyi orgazmlarından birini yaşadığımı düşünürsek, bu gerçekten bir şey ifade ediyor. Akşam kolayca orada bitebilirdi.

Ama beni arabaya bindirmek yerine, ceketinin içiyle beni bir kez daha temizledi, sonra sperm lekeli kıyafetleri giyerek beni Sebastian Center'ın tepesine çıkardı. Burası New York'un en önemli turistik yerlerinden biri, ama ben bir şekilde hiç gitmemiştim. Gece ve kalabalık olmadan orada olmak tamamen farklı bir deneyim olmalı. Neredeyse romantik. Holt pahalı bir şarap getirdi ve biz de aşağıdaki şehri seyrederken şarabı birbirimize uzattık. Hepimiz sarhoş olana kadar, onun belirli bir üzüm çeşidinin notaları ve tonları hakkında uzun uzun konuşmasını dinledim, sonra da en az bir saat boyunca son on yıldaki en sevdiğimiz manşetleri yad ettik.

Bu tam bir haber meraklısıydı ve ben daha mutlu olamazdım. Holt'un kültürel trivia bilgilerini aktarma yeteneği bana Michael ile geçirdiğim ilk günleri hatırlattı. Diğer stajyerlerle birlikte bir programın ardından ona hayranlık duyduğum günleri. Michael'ın aksine, ben daha çok dinlerdim, katkıda bulunmazdım. Çoğunlukla benden yaşça büyük olduğu ve en iyi hikayeleri, ben gazetecilik hakkında hiçbir şey bilmediğim zamanlarda yaşanmıştı.

Ama aynı zamanda, Michael sahne arkasında çalışıyor olsa da, aslında spot ışığında olmaktan çok hoşlanıyordu.

Bazen onun için benim rolümün bu olduğunu hissediyorum: ona ışık tutan biri.

Holt ise... o *bana* ışık tutuyor. En kötü haliyle, bencil biri olmasına rağmen, benim çıkarlarımı önemsiyor gibi görünüyor. Ve pislik herif, Michael'ın açıkça birlikte olduğu kadından ya da New Jersey'de beni bekleyen boş daireden bahsetmedi. Bunun yerine, şehirde kalacak bir yer teklif etti, böylece...

Bir dakika...

Nerede uyudum ben?

Aniden otururum, gözlerim çılgınca garip odayı tararken, gecenin son detayları parçalar halinde aklıma gelir. Yorgun ve sarhoştum. Holt kalabileceğim bir yer olduğunu söylemişti. Sonra... beni yatağa mı taşıdı?

Köşedeki koltuğun üzerinde duran elbisemi görüyorum. Kesinlikle soyunduğumu hatırlamıyorum, ama bu saten çarşafların altında tamamen çıplığım. Odanın geri kalanına gelince, misafir dairesi için oldukça yaşanmış görünüyor, ki Holt bir yer bulduğunu söylediğinde bunu kastettiğini düşünmüştüm. Komodinin üzerinde, bir tanesinin içinden bir kitap ayracı çıkan bir kitap yığını, kulaklık kılıfı ve telefon şarj cihazı var. Çekmeceyi açıyorum ve daha fazla kişisel eşya buluyorum: bir iPad, bir not defteri, Advil ve alerji ilacı, ayrıca bir şişe kayganlaştırıcı.

Ve şimdi dikkatimi verdiğimde... duşun sesi mi geliyor?

Yorganı üzerime sararak yataktan kalkıp banyoya doğru ilerliyorum. Banyo açık bir tasarım olduğu için kapı yok ve buharlı camlı büyük bir duş kabininin önünde duruyorum.

Buhar, diğer tarafta duran, bir elini fayans duvara dayamış, diğer elini ise o kadar hızlı yukarı aşağı hareket ettiren, keskin hatlı figürü tanımamı engelleyecek kadar yoğun değil. Sırtı bana dönük olsa da, ne yaptığını tam olarak biliyorum.

Gerçekten de hemen arkayı dönüp bunu hiç görmemişim gibi davranmalıyım.

Ama hareket edemiyorum. İlk başta, çok şaşkırım. Sonra, sanki beni hissetmiş gibi, vücudunu çeviriyor ve şimdi hareket edemiyorum çünkü gözleri beni yerine sabitliyor ve o muhteşem sikini okşamaya devam ediyor.

Ve vay canına.

Muhteşem derken, gerçekten muhteşem demek istiyorum. Yemin ederim, elinde asası ve çıplak ihtişamıyla, şu ana kadar onun bu kadar kraliyet mensubu gibi görüldüğünü hiç görmemişim.

Hala gözlerimi kocaman açmış hayranlıkla bakarken, su kesildi ve sıırılsıklam, hala çok tahrik olmuş adam duştan çıktı ve

saçını kurulamak için bir havlu aldı. "Günaydın, tatlım. Beğendiğin bir şey mi gördün?"

Gözlerimi kırıştıyorum.

Sonra kendimi toparlayıp zorla başka yere bakıyorum. "Özür dilerim. Özür dilerim. Burada olduğunu fark etmedim. Burada olmamalıydım... Ben sadece... Yani..."

Telaşlanıyorum ve ona bakmasam da, onun eğlendiğini anlayabiliyorum. "Gerçekten sorun değil. Ama sen bakarken daha çok hoşuma gitmişti."

İçgüdüsel olarak cevap vermek için geri dönüyorum, göreceğim şeyi unutarak ya da belki de normal bir insan gibi üzerine havlu saracağını varsayarak. Ama hayır. Orada, penisi tam dikken saçını rahatça kurutuyor.

Hemen tekrar arkanı dönüyorum. "Bu konuda bir şeyler yapabilir misin?"

"Bir şeyler yapıyordum. Sonra burada olduğunu fark ettim ve seni davet etmeden devam etmenin kabalık olacağını düşündüm."

Neden böyle bir davet dizlerimi titretip içimi eriyen lav gibi yapıyor?

"Bunu yapamam." Gerçi, itiraf etmeliyim ki, nedenlerimi unutmaya başlıyorum.

"Neden? Duşu tekrar açıp seninle birlikte girebilirim.

Su muhtemelen hala sıcaktır."

"Hayır. Seninle duş almak çok, çok, çok kötü bir fikir olur." Vücudum farklı hissediyor, ama şu anda kafam kontrolü elinde tutuyor. Arkama bakıp kendini örtüp örtmediğini kontrol ediyorum, ama yine hayır. "Ve sana bakamıyorum..." *Penis* demek istemiyorum. "O açıkta dururken. Konuşabilmem için onu saklayabilir misin?"

Eğer onu saklarsa, ne söylemem gerektiğini bile hatırlayabilirim.

söyl

eme "Sanki görmemişsin gibi davranma, Brystin."

m "Görmedim." Tekrar bakmamak için tüm konsantrasyonumu

gere kullanıyorum

ktiği

ni

hatır

laya

biliri

m.

bu yüzden kelime seçiminde pek iyi değilim. "Yani... evet, gördüm. Ama" — kolumu onun yönüne doğru sallıyorum — "tamamını görmedim."

"Dün gece tam paketi boğazına kadar soktuğuma eminim."

Aman Tanrım.

Bu hatırlatma ile titriyorum ve uyluklarım birden yapış yapış oluyor. "Tamamen seni kastediyorum. Çıplak. Üzerinde hiçbir şey yokken."

O gülümser ve sonra ayak sesleri yaklaşır, nefesini kulağımda hissederim ve şampuanının kokusu burnuma kadar gelir. "Sen çıplakken de dikkatimi dağıtırsın. Benim çarşafımın altında saklanmaya çalışsan bile."

Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum ve yemin ederim, bana doğru bir adım daha atarsa, ne kadar küçük olursa olsun, çarşaf düşecek ve kocamın adını hatırlayamadan bacaklarımı onun mükemmel kaslı beline dolayacağım.

Neyse ki, Holt başka bir hamle yapmıyor. "Pantolonumu giyeyim."

Beni geçip büyük bir giyinme odasına giriyor ve evet, çıplak kıcının uzaklaşmasını izliyorum. *Kahretsin*. Arkası da önü kadar muhteşem nasıl olabilir?

"Baktığınızı biliyorum." Söyledikten sonra omzunun üzerinden bakarak bunun doğru olduğunu teyit ediyor.

Yüzüm o kadar kızarıyor ki, güneş yanığı gibi görüldüğünden eminim.

En azından arkası biraz daha az çekici ve o koyu renkli bir kot pantolon giyerken göz teması kurabilirim.

İç çamaşırı giymeden.

Tanrım, yardım et.

"Daha iyi mi?" diye sorar ve tekrar bana yaklaşır.

Dürüst olmak gerekirse... pek değil. Hâlâ gömleksiz ve ter damlalarıyla ıslak, ve hiç bu kadar çaresizce birinin cildindeki damlaları yalamak istememiştim.

Ama şehvet sisi biraz dağılmış olmalı ki, birdenbire onun yatağından kaçmamın büyük nedenini hatırladım. "Burası *senin* dairen mi?"

"Uh... evet. Bir sorun mu var?"

"Kalabileceğim bir yerin olduğunu söylediğinde, *ekstra* bir yer olduğunu düşündüm. Misafir odası gibi. Senin yaşadığın daireyi kastettiğini düşünmemiştim." Kesinlikle onun

beni kendi yatağına götüreceğini düşünmemiştim, ama bu sadece duygusal olarak sorunlu ve sadece benim için.

Kolunu dolabın kapı çerçevesine dayadı. "Tekrarlamak istemem ama bir sorun mu var?"

Başımı geriye atıp, cinsel hayal kırıklığından dolayı ılık atmak istiyorum, ama bu kesinlikle tamamen hayal kırıklığı. "Ben evli bir kadını, Holt. Ve sen de A listesindeki bir ünlüsün. Paparazzilerin binanın önünde kamp kurduğunu biliyorum. Sabahın bu saatinde, akşamdan kalma bir halde ve" - lanet olsun - "dün geceki elbiseni giyerek" senin daireninden çıkarken görölmemeliyim.

Son cümleyi nasıl şimdi fark ettim? Düşündükçe daha da kötölüyor.

"Duş almayı teklif ettim," diyor Holt, hiç etkilenmemiş gibi. O kadar sinirliyim ki, hırlıyorum. Kelimenin tam anlamıyla hırlıyorum.

Sonra, ayağııı takılmasını diye çarşafı kollarımın arasına alıp, sanki oraya gittiğimde sihirli bir şekilde başka kıyafetler bulacaktıymış gibi yatak odasına geri dönüyorum. "Saat kaç?"

Cevap vermiyor ve neyse ki elbisenin yanında duran çantamdan telefonumu çıkardığıııda, şarjının bittiğini görüyorum. Tabii ki.

Yere kadar uzanan pencerelere doğru yürüdüm ve güneşin konumuna göre saati tahmin edebilmek için perdeyi açtım. Erken saatler, tek anlayabildiğim bu. Yedi ya da sekiz, belki. Walk of shame için oldukça tipik bir saat gibi geliyor.

"Lanet olsun," diye küfrediyorum.

Dönüp bakınca Holt'un dolaptan çıktığını gördüm, elinde bir eşofman altı ve tişört vardı. "Bunları ödünç alabilirsin."

Onun kıyafetleri bana çok büyük gelecek ama dün geceki abiye elbiseden daha az dikkat çekici.

Sonra eğilip şifonyerin çekmecesini açar ve bir beyzbol şapkası çıkarır. "Bu işine yarar. At kuyruğu yapmak istersen banyo çekmecelerinden birinde çeşitli saç bağları var."

Sanki bir kadını dairesinden gizlice çıkarmayı biliyormuş gibi. İğrenmiş miyim yoksa etkilenmiş miyim, emin değilim.

Bir dakika... Çeşitli saç bağları mı dedi? Geceyi birlikte geçirdiği çeşitli kadınlardan kalanlar gibi mi?

Kesinlikle tiksindim.

Ya da... dürüst olmak gerekirse... kıskanç.

Cildimi fazla göstermeden onun eşofmanını giyebilmek için çarşafı hareket ettirirken kaşlarımı çatıyorum. Aptalca, çünkü o zaten beni tamamen görmüş ve izlerken yaptığı sırtı, ne kadar saçma davrandığımı gösteriyor.

Pantolon giyindiğimde, tişörtü alıp ondan uzaklaşıyorum ve çarşafı bırakıyorum.

"İster inan ister inanma, senin arka tarafını da ön tarafın kadar tahrik edici buluyorum."

Sanki sözünü kanıtlamak istercesine, ona dönüp baktığımda eli kot pantolonundaki şişkinliğin üzerinde duruyor.

"Duşta hala sertleşmişsin." Kahretsin. Ayakkabılarımı ne yapacağım? Dün gece giydiğim topuklu ayakkabıları giyebilir miyim diye giysi yığınının yanına gidiyorum.

"Duşta ne düşündüğümü bilemezsin."

Onun yönüne bakacak kadar meraklı olduğum için kendimden nefret ediyorum. "Tamam, senin poponu düşünmüyordum," diye itiraf ediyor.

Gözlerimi devirip yere oturarak ayakkabımı giydim. Muhtemelen beni düşünmemişti bile, bu da içimi burkuyordu ama bunu görmezden gelmeye karar verdim.

Ama sonra şöyle diyor: "Kesinlikle amını düşünüyordum."

Duruyorum, çıplak sandalim ayağıma yarıya kadar takılı, ve bir anlığına bakıyorum. Hiçbir şeye bakmıyorum, söz konusu amcık zonkluyor, kalbim takla atıyor, ve kafamın içindeki ses bağılıyor, *Bu sadece seks; abartma, aptal.*

Ama daha büyük bir şey olmasa bile, bu *sadece seks* değil. Çünkü bu aynı zamanda benim kariyerim ve Holt'un güç oyunu, ve son zamanlarda Michael'inkinden daha çok onun sikini düşünüyorum, ve tüm bu karmaşıklıklar bunu konuşmayı zorlaştırıyor, ama muhtemelen tam da bunu yapmamız gerekiyor.

Ona bakıyorum, nasıl başlayacağımı bilemiyorum.

O benden önce konuşmaya başlar. "Derin bir nefes al, Brystin."

Ben bunu yaparken, o da diğer ayakkabımı giymeme yardım etmek için eğiliyor. "İlk adım panik yapmamak. Endişelenecek bir şey yok. Hallederiz."

"Hallededeceğiz mi?" Onun da benimle birlikte bu duruma "*biz*" olarak yaklaşması yardımcı oluyor. Belki onun için de durum karmaşıktır.

"Hallederiz. Bu binada üç yüz altmış daire var.

Kimsenin senin hangi daireden çıktığını bilmeyecek." Oh.

Bu konuda aynı fikirde değildik, değil mi? Ama benim düşündüğüm gibi olmalıydı. Buradan çıkmak kesinlikle öncelikli. "Bu çok büyük bir tesadüf. Dün gece seninle birlikte olduktan sonra, seninle fotoğraf çektirildikten sonra... ve sen de fazladan dokunaklı davranmak zorunda kaldın."

"Kendimi tutamadım." Tokayı takıp bitirir, sonra elini ayak bileğimden, eşofmanımın altından, baldırıma doğru kaydırır.

Sinir sistemimde bir şimşek çakıyor ve uyanıp uzaklaşmam bir saniye sürüyor. "Tamam, bu büyük bir hataydı." Uzatılan elini görmezden gelerek kendi başıma ayağa kalkıyorum. "Haberleri kontrol etmen iyi bir şey, çünkü müdahale etmek zorunda kalabilirsin."

O, bunun gereksiz olduğunu düşünüyormuş gibi omuz silkiyor.

Ben öfkeleniyorum. Dramatik, ama cidden, benim itibarımın tehlikede olduğunu anlamıyor mu?

Ah, doğru. O kendi itibarını hiç önemsemedi, bu yüzden muhtemelen bu duyguyu anlayamaz. Biz iki farklı dünyadan geliyoruz. Bunu unutmamam lazım.

Beyzbol şapkasını alıp kafama takıyorum. Her zamanki gibi, burada kendimi koruyorum. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Neredeyse sekiz buçuk. Sana bir araba çağırayım."

"Hayır! Çok fazla dikkat çeker. Ayrılışımın seninle hiçbir şekilde bağlantısı olmamalı. Uber çağırayım." Sonra telefonumun şarjının bittiğini hatırlıyorum. "Aslında, taksiye bineceğim." Fiyatı düşününce yüzümü buruşturuyorum. Toplu taşıma olacak. "Buradan en yakın metro nerede?"

Yüzündeki ifade, muhtemelen hayatında hiç metroya binmediğini gösteriyor.

"Boş ver. Ben hallederim."

Saat ondan sonra, mide bulantısı ve susuzlukla daireme vardığımda, Zully kapımın önünde haftalık brunch randevumuz için beni bekliyordu.

haftalık brunch randevumuz için kapımın önünde bekliyordu.

"Sormayacağım bile," dedi.

"Ama tabii ki sana anlatacağım." Anahtarımı kilide soktum ve ona her şeyi anlatmaya hazırlandım. "Telefonumun şarjı bitti, yoksa seni çoktan arardım."

"Henüz haberleri görmediğini tahmin etmiştim."

O geçerken kaşlarımı kaldırarak kapıyı ona açtım. "Uh... ne haber?"

"Sanırım kendin görsen daha iyi olur."

Onu mutfağa kadar takip ediyorum ve o telefonunda bir şey ararken çantamı tezgahın üzerine atıyorum. Midem, her ne olursa olsun kötü bir şey olduğuna karar vermiş durumda ve o ekranı bana dönüp kalın harflerle yazılmış başlığı gösterdiğinde, midem korkuyla guruldamaya başlıyor:

SNC, CEO'NUN SON KIZ ARKADAŞINA PRİMETIME ŞOVU VEREREK
NEPOTİZM GELENEĞİNİ SÜRDÜRÜYOR.

Telefonu düşürdüm ve mutfak lavabosuna kusmadan önce zar zor yetiştim.

BÖLÜM YİRMİ BİR

BRYSTIN

Zully'nin telefonunu kaydırırken manşetler hep aynı. Holt ve bana romantik bir etiket yapıştırmayan tek bir tane bile bulamıyorum. Çoğu benim evli olduğumu hiç belirtmiyor, ki bu belki de daha iyi, çünkü Michael'dan bahseden az sayıdaki haber beni açıkça zina yapan biri olarak nitelendiriyor.

En kötüsü Holt'un kuzeni Hunter'dan geliyor, André ile birlikte endişelendikleri kişi. Zully'ye yüksek sesle okudum, o zaten görmüş olsa da. *"Holt'u CEO olarak seçtiğimizde, fahişelere ciddi haber pozisyonları vereceğini hiç beklemiyorduk. Yönetim kurulu bunu kesinlikle tartışacak."* Bana fahişe diyorlar. *Fahişe!*

"İnsanlar artık böyle şeyler söyleyebilir mi? Birisi onu iptal edecek."

Gözlerimin köşelerinde yaşlar birikirken başımı sallıyorum.
"Sebastianlar iptal edilmez."

"Herkes iptal edilir. Kraliçe ölmeden önce onu iptal ettiler."

"Bu ona zarar vermez, yani. Etkisini hiç hissetmeyecek."

Ben ise damgalanmış durumdayım. Bu, ulusun çoğunun benim hakkımda edindiği ilk izlenim ve bu izlenim asla silinemez.

Gözyaşları ciddi bir şekilde akmaya başlar. Ve ben ağlayan biri bile değilim.

"Yapma, yapma." Zully, sanki bakmaya devam edersem daha kötü bir şey bulacakmışım gibi telefonumu elimden alır ve oturma odasından bir kutu mendil almaya koşar.

"Bütün bu emek, hepsi boşuna." Gözlerimi silip burnumu sümkürmek için birkaç mendil kapıyorum. "Kimse beni ciddiye almayacak. Bu program daha başlamadan bitti bile. Belki de programım iptal edilecek. Kelimenin tam anlamıyla."

Daha derin hıçkırıklara kapılmamak için dudağımı ısıırıyorum.

Bence bu beni bu kadar çok etkiliyor çünkü onlar haksız değiller. Bu yeni dizi önemli bir maaş artışıyla birlikte geliyor. Para karşılığında seks yapan birine ne denir? Fahişe mi?

"Bu Holt'un suçu." Zully, gözyaşlarıyla ıslanan saçlarımı yüzümden çekip alıyor. "Bu oyunları o istedi ve sonra seni eleştirilere açık hale getirdi. Onun saldırıya uğramadığını unutma."

"Uh, bence kuzeninin tehdidi oldukça endişe verici." Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Hunter tek bir ses. Yönetim kurulunun geri kalanının onun görüşlerine mi yoksa Holt'un görüşlerine mi daha çok katıldığını bilmiyorum.

"Elbette endişe verici. Muhtemelen ana CEO'ya bağlı pozisyonlardan birine indirgenecek. SNC'de bunlara ne diyorlar? Ah, doğru. CEO." Kullanılmış mendillerimi yeni mendillerle değiştirip çöpe atıyor. "Bu şirkette elli kadar CEO pozisyonu var ve sana garanti ederim, eğer onun için bir yer yoksa, yeni bir pozisyon yaratacaklardır. Maaşı değişmeyecek. Hala özel jeti ve senden bir milyar dolar daha fazla parası olacak."

O haklı, ama bu Holt için bir kayıp gibi hissettirmeyeceği anlamına gelmez.

Beni yeterince iyi tanıyor ve yüzümdeki ifadeyi okuyabiliyor. "Onun için üzölmeyi bırak! O zengin bir beyaz adam. Hiçbir sorunu yok." "Hiçbir sorunu olmadığını biliyorum. Ama sonuçta ben evli, beyaz bir kadını ve yeterli birikimim var. Ben de iyi olacağım. Ayrıca, bu anlaşmayı kabul ettiğimde neye bulaştığımı biliyordum. Kendimi bu duruma sokan benim."

Zully bana sert bir bakış attı. "Oh, hayır, kızım. Henüz bunu kabullenmeye hazır değiliz. O noktaya gelmeden önce daha çok şikayet etmemiz gerekiyor."

"Tanrıya şükür, çünkü gerçekten çok üzgünüm. Bir fahişe, Zully. Bundan sonra, Brystin Shaw'ı Google'da arattığımda, karşına çıkan şey bu olacak. 'Holt'un fahişesi.'"

Daha da üzücü olan, o sözleri bana doğrudan söyleseydi, o anda orgazm olurdum. Bu kadar aşağılayıcı ve korkunç bir şey, doğru koşullar altında nasıl bu kadar tahrik edici olabilir? "Beni kötü feminist de deseler olur. Ben her yerdeki kadınlar için bir sorunum."

Kapı sertçe çalındığında yine gözyaşlarım akmaya başladı. *Bam, bam, bam.*

"Siktir, sence kim olabilir?" Saate bakıyorum. Henüz saat on buçuk bile değil. Belki Michael anahtarını unutmuştur, ama kızlarımızın brunch'ını bölmekten hoşlanmaz, bu yüzden öğleden sonraya kadar eve gelmez. Kapıcımız var, ama onu atlatmak imkansız değil. "Sence basın beni şimdiden aramaya başlamış olabilir mi?"

İnsanlar beni telefonla aramaya çalışıyor mu acaba? "Cep telefonumu şarj etmem lazım."

Kapı tekrar çalınır. *Bam, bam, bam, bam, bam.*

"Kim olduğunu bakıp onları göndereceğim." Zully beni oturduğum bar taburesinden kaldırıyor. "Sen git telefonunu şarj et."

Bana bakıp ne yapmam gerektiğini söyleyen biri olduğu için minnettarım, kapıyı açması için onu bırakıp yatak odama girip şarj aletimi arıyorum. Hala Holt'un kıyafetlerini giydiğim için burada kıyafetlerimi değiştirmeyi düşünüyorum, ama kapıda duran kişinin artık oturma odamda Zully ile konuştuğunu fark edince sadece şapkamı çıkarmakla yetiniyorum.

Ve onun sesi, uykumda bile tanıyabileceğim bir ses.

Aynaya bakmak için durup (ve sonra ne kadar berbat görüldüğümü düzeltmenin bir yolu olmadığını kabul edip), yatak odamdan çıkıp doğrudan Holt'un kollarına atlıyorum.

Yani, Holt'un koluna.

Bir elinde içecek tutacağı var, ama onu yana doğru tutarak bana yer açıyor ve boş olan koluyla beni sıkıca sarıyor.

"Bana fahişe dedi," diye omzuna ağlıyorum. "Gördün mü? Her yerde."

Yüzüm Holt'un tişörtüne gömülü olduğu için göremiyorum, ama Zully içkileri kurtarmak zorunda olmalı ki diğer kolu da kısa süre sonra beni sarmaya başlıyor. "Kimse onun fikrini umursamıyor."

"İnsanlar ona saygı duyuyor. O bir Sebastian." "O bir pislik." Bir süre duruyor.

"AssHunter mı?"

Ağlayarak gülüyorum, ki sanırım onun amacı da buydu. "Gülmeye hazır değilim, seni pislik Holt. Çok üzgünüm."

Beni saran kollarını sıkılaştırır. "Öyle olacağını biliyordum. Sen gittikten hemen sonra haberleri gördüm, kendimi toparladım ve peşinden geldim."

Vay canına.

Umutsuzluk içinde bile kelebekler hala uçmayı seviyor. Nefes alabilmek için başımı çeviriyorum ve yanağımı onun omzuna yaslıyorum. Gözlerim Zully'nin gözleriyle buluşuyor.

O senin peşinden geldi, diye heyecanla dudaklarını oynatıyor.

Holt'un onu görmesinden korkarak ona sert bir bakış atarım, ama onunla olanları anlamaya başladığına seviniyorum.

Benim anladığımdan değil tabii.

Yine de, onun burada olmasına kesinlikle seviniyorum.

Ama sonra aklıma bir şey gelir ve onun kollarından kurtulurum. "Aman Tanrım, ya takip ediliyorsan? Durumu daha da kötüleştirmiş olabilir misin?"

"Takip edilmedim," diye beni temin eder. "Ve neredeyse bir mil uzaktaki 24 saat açık bir striptiz kulübüne vale park ettim. Arabamda takip cihazı varsa, oraya gittiğimi düşüneceklerdir."

Sonra içkilere ve sehpanın üzerinde duran kahverengi kağıt torbaya işaret eder. "Sokakta kahve ve kahvaltılık tacolar aldım, belki de normal brunch siparişini vermek için çok meşgul olursun diye."

"Chico's'tan mı?" Zully kahverengi torbaya dalıyor. "Oh evet. Onun hakkında daha önce söylediklerimi unut, B. Bu adam..." İki eliyle alüminyum folyoya sarılmış tacoları tutarken, iki parmağını da yukarı kaldırmayı başarıyor.

"...daha önce benim hakkımda söylediklerin?" Holt başını sallar. "Boş ver. Bilmek istemiyorum. Bir şeyler ye, Brystin."

Yemek yemeye konsantre olamıyorum ve odada volta atmamı sağlayan gergin bir enerjiyle doluyum. "Ne yapacağız, Holt? İnsanlar nasıl öğrenecek? Bu, programı mahvedecek mi? Sözleşmem iptal edilecek mi? Yönetim kurulundan atılacak mısın? Haberleri kontrol ettiğini söylediğini sanıyordum. *City Post*, SNC'nin gazetesi değil mi? Hunter'ın sözlerini manşette yayınladılar."

"Dur bakalım. Bir anda çok şey sordun." Kahve kapağını açarken sorularıyla pek ilgilenmiyor gibi görünüyor. "İki fındıklı krema, şekersiz, değil mi?"

Zully ile bakışmak için adımlarımı durduruyorum. "Şey... evet." Onunla kahve içtiğimi hiç hatırlamıyorum. "Sadece iki krema, şekersiz kahve içen biri gibi mi görünüyor?"

"Adeline'de her gün kahvaltıda böyle sipariş ederdin." Doktorlu kahveyi elime verirken ağzımın açık kaldığını fark etmiş olmalı. "Merak ettim, tamam mı? Personle sordum."

Michael'la ne kadar zamandır birlikteyiz, ama o hala bazen benim fındıklı kahveyi tercih ettiğimi unutuyor.

Bu hiçbir şey ifade etmiyor, hiçbir şey ifade etmiyor.

Ve zaten şu anda ona köpek yavrusu gibi davranmanın sırası değil.

Kahveden bir yudum alıp, ısrarcı tavrımı sürdürüyorum. "Bir açıklama yapmamız gerekiyor mu? Halkla ilişkiler ekibiyle iletişime geçmeli miyim? Yoksa bunu Michael mı yapmalı?"

Taco almaya kalkışmadığım için, Holt benim için bir tane açıp elime tutuştururken, ben ona sorular yağdırıyorum. Şu anda çok havalı davranmasına rağmen, Michael'ın adını duyduğunda irkildiğini fark etmiyorum.

"Brystin, otur. Taconu ye. Sen yerken, sana her şeyin neden yoluna gireceğini anlatacağım."

Ona güvenmem gerektiğini sanmıyorum.

Onu yeterince tanımıyorum ve bu konuda benim kadar riske girmiyor. Mantık, kendi başımın çaresine bakmam gerektiğini söylüyor. Kendi çıkarlarımı gözetmeliyim. Muhtemelen o da kendisi için bunu yapıyor.

Ama ben ona güveniyorum, bu yüzden sorunum var. Bunun tek nedeni, bana değer verildiğini hissettirmesi. Kendimi güvende hissettiriyor.

Zully'nin yanına oturup taco yemeye başlıyorum. Lezzetli bir ısırık alıyorum. "Barbacoa. İyi seçim."

"Ben picadillo aldım." Zully bana bir ısırık almam için uzatıyor. "Güzel, değil mi?"

"Oh, evet. Onu sipariş edecek kadar cesur olamadım hiç."

"Çeşitli şeyler aldım." Holt karşımda oturur ve beni dikkatle izler. "Konuşmaya başlarsam yemeğe devam eder misin?"

Ağzım yumurta, et ve peynirle dolu halde başımı sallıyorum.

"Tamam o zaman. Geri dönmeme izin verin." Parmağını havaya kaldırır. "Biz aslında hiçbir şey yapmıyoruz." Bir parmak daha havaya kalkar ve saymaya devam eder. "Onlar hiçbir şey bilmiyorlar — Hunter, görüş olarak değil, gerçek olarak algılanacağını bildiği aptalca bir yorumda bulunduğu için sansasyonel haberler yapıyorlar. Bu, sözleşmenizi mahvetmez. Program kesinlikle iptal edilmiyor. Bu yüzden yönetim kurulundan atılacağımı sanmıyorum. *City Post'ta* benimle ilgili her haberle uğraşsaydım, yönetim kurulundan atılırdım. Bir açıklama yapsaydık, bunu bir sorun olarak gördüğümüz anlamına gelirdi, ama görmüyoruz. Halkla ilişkiler ekibinden sorumlu kuzenim Scott ile konuştum, bunu Michael'ın yapması gerekirdi, ama belki de çok meşgul olduğu için haberleri henüz görmemiştir."

Düşünmeden, son yorumuna tepki göstererek, ne demek istediğini anladım.

Holt boğazını temizledi. "Özür dilerim. Bu yersizdi."

"Eh," diyor Zully, ağzı dolu. Yutmak için bir yudum kahve içiyor. "Bence yerindeydi. Bu arada, merak ediyorsan, ben kahvemi sade içerim."

Neredeyse kahkaha atarak tükürecektim.

Ama hemen tekrar ciddiye dönüyorum. "Ne demek hiçbir şey yapmıyoruz? Bu, benim çok uğraşarak oluşturduğum markanın tamamını baltalar. Kimse izlemez."

"Herkes izleyecek," diye ısrar eder.

"Doğru nedenlerle değil."

"Belki ilk başta öyle olmaz. Ama o güzel ağzını açar açmaz kendini kanıtlayacağını düşünmeseydim seni işe almazdım."

Kalbimde hissettiğim çarpıntıları görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bak, Brystin. Ne yaparsan yap eleştirileceksin. Ne kadar başarılı olursan, o kadar çok eleştiri alırsın. Çoğu asılsızdır. Bir kısmı da haklıdır, ama hepsine aynı şekilde tepki verirsen, kimse farkı anlamaz. Önemli olan, hedeflerine odaklanmaya devam etmendir. Gerisi gürültüdür."

"Geri kalanı gürültü," diye tekrar ediyorum.

"Bazen yüksek gürültü, ama yine de gürültü." Gülümsüyor ve yemin ederim, sanki hala o oyuncağı klitorisime bastırıyormuş gibi, kadınsı bölgelerim parlıyor. "Hiç benim adımla Google'da aradın mı?"

Tabii ki denedim. Bir sürü skandal vardı, ama aklıma gelen hiçbir şey yok. Belki de onun demek istediği budur.

Yanımda Zully telefonuna bir şeyler yazıyor. "SNC, CEO'nun son kız arkadaşına prime time programı vererek nepotizm geleneğini sürdürüyor." Google'da aradığımda çıkan sonuç bu.

O gülüyor. "Evet, bugün öyle. Haftaya başka bir şey çıkacak. Dünya yanıp kül olmuyor. Benim işim hala duruyor. Sen de Amerika'nın bir sonraki en iyi gazetecisi olacaksın."

Bir süre önce ağlamayı kesmiştim, ama şimdi gözlerime başka türden gözyaşları doluyor.

Zully bana dönerek parmağıyla Holt'u işaret etti. "Diğer adamı bırakıp bununla birlikte olmayı düşünmelisin."

Elimle yüzümü kapatıyorum. "Zully!"

"Sadece söylüyorum."

En kötüsü, Holt'un tepkisini görmek için ona bakmaya cesaret ettiğimde, hiç de şaşırmış görünmemesi. Belki de onun yorumunu tamamen görmezden geliyor.

Ama sonra şöyle diyor: "Yükseliyorsun, Brystin."

Ve bu, daha önce yaptığı moral konuşmasının devamı olabilir, ama ben onun çift anlamlı bir şey söylediğinden oldukça eminim ve şimdi merak etmeye başlıyorum... Eğer bu adama aşık olursam, onun da bana aşık olma ihtimali var mı?

BÖLÜM YİRMİ İKİ

BRYSTIN

"Benim bir sorum var," diyor Zully. "Hunter Sebastian, bu programa neden alındığınla ilgili bazı açık sözlü yorumlar yaptı. Buna bir cevabın var mı?"

"Bu iyi bir espri," diyor Holt. "Benim için çalışmalısın." "Zaten çalışıyorum, teşekkürler, ama teklifin için teşekkür ederim."

Başka bir gün olsaydı, onların bu kadar iyi anlaşmasına sevinirdim, ama şu anda kendime çok odaklanmış durumdayım. "İyi bir soru, muhtemelen bana sorulacak bir soru olduğu için mi? Yoksa yaratıcı bir şekilde sorulduğu için mi?"

"Maalesef, ilki." En azından, haberi verirken gülümsüyor. Holt'un gülümsemesi her şeyi daha az ürkütücü hale getiriyor.

Neyse ki, son bir saatte çok gülümsedi, çünkü o ve Zully, kahvaltımızı bitirirken, programın prömiyeri öncesinde ayarlanan tüm röportajlara hazırlanmama yardım ettiler. Holt ve halkla ilişkiler ekibine göre, olumsuz haberleri aşmanın en iyi yolu, medyayı yeni manşetlerle doldurmak.

Şimdiye kadar bana sordukları en zor soru, *Holt Sebastian ile olan ilişkiyi açıklamamdı*. Bu soru beni bir an için telaşlandırdı, ama Holt bana doğruyu söylememi, ancak sadece profesyonel yönlerine odaklanmamı öğretti.

"Tamam, peki." Ciğerlerimdeki havayı boşaltıp kollarımı salladıktan sonra başımı eğdim. Tekrar kaldırdığımda, kendimi röportajda buldum.

modu. "Ne yazık ki, bunlar erkeklerin dünyasında ilerleme kaydeden her kadına yöneltilen türden yorumlardır. Bu, zehirli erkeklik ve kadın düşmanlığının üzücü bir göstergesidir. Roller tersine dönseydi, örneğin Adly Sebastian şu anki CEO olsaydı ve keşfedilmemiş bir erkek sunucuya program verseydi, kimse o adama 'fahişe' demezdi - bu kelimenin erkekler için bir karşılığı bile yok - ama o adam başka bir isimle de anılmazdı ve Adly de adam kayırmakla suçlanmazdı, çünkü bizim kültürümüzde erkekler kadınlar gibi kendilerini kanıtlamak zorunda değiller.

"Dürüst olmak gerekirse, Holt'un *Our Nation Now*'ın yayınlanması için mücadele etmesinin nedenlerinden biri de budur. Kadınların yönettiği haber programları normalleştirilmelidir ve programlamada bu ilerici değişimin bir parçası olma fırsatı verildiğim için minnettarım."

"Brava," diyor Zully, ellerini çırparak.

Holt ise ciddi bir ifadeyle şöyle diyor: "Bir soru daha: SNC kadınların yönettiği haber programlarına bu kadar odaklanmışsa, neden uzun süredir programın sunuculuğunu yapan Jessa Jones ile yollarını ayırdı?"

Programımın idolümün programının yerini aldığını hatırlayınca midem düğümleniyor ve bu soruyu soran adama kaşlarımı çatıyorum. "Yani sen boktan davranışlarda bulunuyorsun, ama bunun hesabını ben mi vereceğim?"

"Sen benim çalışanım ve bu senin işin."

Gözlerimi devirmekten kaçınıp mutlu bir röportajcı yüzü takınıyorum. "Jessa Jones'un sözleşmesinin ayrıntılarını veya SNC'den ayrılma nedenlerini şahsen bilmiyorum. Benden çok daha fazla maaş alan birine sormanız gerekir."

Holt bu cevaptan hoşnut değil. "Jessa Jones'a doğrudan sormanız gerekir," diyor. "Hatta SHE'de yapımcı ve yarı zamanlı sunucu olarak işe başladığını da belirtebilirsiniz, bu bir terfi olarak değerlendirilebilir."

"Öyle mi?" SHE, tüm kararlarında şeffaflık ilkesiyle ilerici ve dengeli habercilik yapmayı misyon edinmiş, yeni kurulmuş bir haber ağıdır. Şirketin sahibi bir erkek olsa da, yönetim ekibinde erkeklerden daha fazla kadın vardır ve şirket, maaşlarının eşit olduğunu kamuoyuna açıklamıştır.

Aslında tam da bir gün çalışmak istediğim türden bir yer. Yaşlandığımda ve emekliliğe yaklaştığımda. "Jessa'nın SNC'den ayrılmasının gerçek nedeni bu muydu?"

Jessa SNC'den ayrılmasının gerçek nedeni bu muydu? Çünkü istediği için mi?"

Holt hafifçe omuz silkiyor. "Bunu Jessa Jones'a doğrudan sormalısın."

"Ha ha." Ona gülümseme zevkini yaşatmamaya çalışıyorum, ama Zully gerçekten kahkahaya boğulunca dayanamıyorum.

"O kadar komik değildi," diye ısrar ediyorum.

"Ne diyebilirim ki? O adamı seviyorum." Ayağa kalkar, yüksek at kuyruğunu sıkılaştırmak için iki eliyle saçlarını çeker. "Eğlenceliydi, ama dün tırnaklarını yaptığımız için, B, öğlen için tam yüz makyajı randevusu aldım. Yani şimdi gitmem gerekiyor."

Holt kaşlarını anlamlı bir şekilde oynatıyor. "Tam yüz bakımı, kulağa bir euphemism gibi geliyor."

"Eminim sana öyle geliyordur, Bay Seni İşe Almadan Önce Seni İncil'de Tanımak İsterim. Aynı teklifi almadığım için gurur duymalı mıyım yoksa kırılmalı mıyım?"

"Aman Tanrım, Zully. Sana bunları güvenerek anlatmıştım." Yüzüm o kadar kızardı ki Holt'a bakmaya cesaret edemiyorum, ama yine de cesaretimi topluyorum. "Onun için üzgünüm."

Her zamanki gibi, hiç etkilenmemiş görünüyor. En iyi arkadaşıma, cinsel ilişki karşılığında bana iş teklif ettiğini söylediğim umurunda bile değilmiş gibi.

Beni görmezden gelerek, doğrudan ona hitap ediyor. "Brystin senin yerine çift vardiya için kaydoldu."

Bana sahte bir kaş çatma yapıyor. "Lanet Brystin. Onunla başa çıkabilirdim."

"Sözleşmeni yeniden gözden geçirmemizi mi öneriyorsun?"

Holt'un dalga geçtiğini biliyorum, ama yine de kıskançlıktan göğsüm sıkışıyor. Açıkçası, onun gitmesi gerekiyor.

"Tamam, bu iş garipleşmeye başladı." Onu daireden dışarı çıkarmak için ayağa kalktım.

Tabii, bir de kapıda ona sessizce azarlamak için. "Bunu yüksek sesle söylediğine inanamıyorum!"

"Oh, lütfen. O zaten her şeyi bildiğimi biliyor. O çok zeki ve sana açıkça ilgi duyuyor. Bu onun gözünden kaçacak bir ayrıntı değil."

"Bana bu kadar aşık mı?"

"Çalışanlarına kahveni nasıl içtiğini sordu, Brystin. Ve Bay Endlich'in aksine, o burada."

"Çünkü Michael senin burada olduğunu biliyor."

"Holt da burada olduğumu biliyordu, ama yine de koşarak geldi. Ayrıca, senin kocan dediğin pislikten farklı olarak, bu adam seni zirveye çıkmak için bir araç olarak değil, bir insan olarak görüyor gibi."

Şimdi sıra bende: "Oh, lütfen. Eğer bir şey varsa, Michael'ın peşinden giden benim."

"Seni seviyorum, ama gerçekleri görmem gerek." Bana hızlıca sarılır, sonra kapıyı açar, ama eşiğin yarısına geldiğinde durur. "Ayrıca, ayrıca... Holt sana o işi verecekti zaten. Sen de öyle demiştin. Neden seninle bu oyunu oynamaya karar verdiğini hiç düşündün mü?"

"Çünkü o zengin bir pislik." Ama ona kendime verdiğim standart cevabı verirken bile, bunun arkasında daha fazlası olabileceğini fark ediyorum. İlk andan itibaren aramızda bir kimya vardı. Her iki tarafta da. "A açıkça, başından beri benim külotuma girmek istiyordu."

"Ama aynı şekilde, sen de onun boxer şortuna girmek istedin - ve eğer giydiği şey bu değilse beni düzeltme, çünkü bir kızın hayal kurmaya hakkı vardır."

Kendimi tutamıyorum. "Bugün, sanırım komando giyiniyor..."

Gözlerini kapatıp, en lezzetli tatlıyı yiyormuş gibi başını geriye attı. "Bu arada, ben gidiyorum."

"Hoşça kal!"

"İyi davranma."

Hayatımdaki erkekler hakkında özenle oluşturduğum inanç sistemini tehdit edecek Zully'nin bilgelik dolu sözlerini daha fazla dinlemeden kapıyı kapatıyorum.

Hayatımdaki erkekler.

Sanki Michael'dan başka biri olabileceğini hiç düşünmemişim gibi.

Bir iç çekip Zully'nin fantezisini bir kenara bıraktım. Holt ile aramızda ne olursa olsun, bunun geçici bir dönem olduğunu bilecek kadar akıllıyım. İnternete göre hiç ciddi bir kız arkadaşı olmamış, ama yıllar boyunca birçok farklı kadınla görülmüş. Belli ki o bir çapkın ve ben de onun birçok oyunlarından sadece biriyim.

Sanırım bu durum devam ederken tadını çıkarmalıyım.

Bu düşünceyle oturma odasına geri döndüm, ama oda boştu. "Holt?" Yatak odama geçiyorum, onu iç çamaşırlarımı karıştırırken ya da günlüğümü aramak için kitaplarımı karıştırırken bulacağımı düşünerek. Beni en çok rahatsız edecek şeyi yapacağını düşünüyorum, çünkü bu onun sapkınlığı gibi görünüyor. Orada olması çok utanç verici, çünkü yatağım iki gündür hala yapılmamış ve yatak başlığımda sütyenler asılı duruyor.

Ama odama baktığımda, onun da orada olmadığını fark ettim.

Ah, lanet olsun.

Michael'ın yatak odasına gidiyorum ve tabii ki...

"Bu özel bir gün müydü?" Holt, Michael'ın odasında bulunan, ikimizin birlikte çekilmiş tek fotoğrafını elinde tutuyor.

"Yılın yapımcısı seçildiği gün. Bu ödül sadece New Jersey'e özgü bir ödüldü." Michael'ın alanına nadiren girerim, bu yüzden Holt'un burada olması beni tedirgin ediyor. "Şimdi geri koyabilir misin?"

Onu geri koyuyor, ama sadece Michael'ın şifonyerindeki diğer eşyaları inceleyebilmek için. Kariyerindeki diğer önemli günlerden birkaç fotoğraf. Yıllar boyunca kazandığı çeşitli ödüller. Holt onları hızlıca gözden geçirip, odanın geri kalanını incelemek için dönüyor. "Hiçbir yerde düğün fotoğrafı yok."

"Fotoğrafçımız yoktu." Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum ve kulağa... daha az... öyle gelmesini sağlamaya çalışıyorum. "Belediye binasında küçük bir tören yaptık."

"Belediye binasında mı?" Sesinden tiksindiği anlaşıyor.

"Büyük bir tören yapmak istemedik. Bu tür sembolik jestlere meraklı değiliz. Para israfı. Önemli olan birbirimize olan bağlılığımız."

"Gerçekten 'biz' mi demek istiyorsun yoksa aslında 'o' mu?"

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Eskiden, ben de tüm bunlara katılıyorum diye yemin ederdim, ama dürüst olmak gerekirse? Ona o kadar aşkıttım ki, bana vermek istediği her şeyi kabul ederdim.

Ve aynen öyle yaptım. Parçaları aldım. Karşılığında daha fazlasını verebileceğimi ve bizi bir bütün olarak görebileceğimi umdum.

Holt etrafta iken bu konuyu analiz etmeye çalışmamalıyım, bu yüzden bu düşünceleri kafamdan silip atıyorum. "Burada olmamalıyız,

Holt."

Beni görmezden gelir ve mükemmel yapılmış yatağın ucuna oturur. "Seni bu yatakta hiç orgazm etti mi?"

Onunla bunu yapmak istemediğim için başımı sallıyorum, ama bunu söyleyemeden, başımı sallamamın sorusuna cevap olduğunu varsayıyor.

"Yapmadı mı? Seni burada hiç becermedi mi?" Cevap vermemem gerektiğini biliyorum.

Neden bu adamla birlikteyken akıllı davranmakta bu kadar kötüyüm? "O yatakta hiç seks yapmadık."

"Gerçekten mi?" Bu bir soru değil. Daha çok bir değerlendirme. "Hiç sevişmiyor musunuz?"

"Hadi ama," diyorum, çünkü çoğu insan benim bir trofe eş olduğumu varsayıyor ve seks bu işin gerekliliklerinden biri değil mi? Ve çünkü Holt'a kocamla seks yaptığımı söyleyemiyorum.

Ya da Holt gelene kadar kocamla oldukça düzenli olarak seks *yaptığımı* söyleyemem.

"Yani sevişiyorsunuz. Sadece burada değil." Bunu sindirir, benim evliliğimle ilgili kafasında oluşturduğu resme bu yeni parçaları ekler. "O zaman yatağınız çiftleşme yatağı."

"Holt, bu konuşma..." *Garip, kötü, rahatsız edici, fazla açık sözlü.*

Aniden ayağa kalkar. "Buraya gel."

"Neden?"

"Sadece buraya gel."

İsteksizce ona doğru yürüdüm. Yanına varır varmaz beni yatağa doğru itti. "Seni bu yatakta boşaltmam gerek."

Geri çekildim. "Ne? Hayır!"

"Evet. Yapmak

zorundayım."

"Böyle bir şey yapmak zorunda değilsin." Gerçi, itiraf etmeliyim ki —haince—kadınısı yanlarım bu düşünceyle ıslanıyor.

"Evet. Seni bu yatakta boşaltmam gerek. Bunu yapana kadar başka bir şey düşünemeyeceğim." Yine beni yatağa doğru itti. "Buraya gel. Dört ayak üstüne çök. Seni çok iyi boşaltacağım. Söz veriyorum."

Neden bilmiyorum, ama onun beni yerine yönlendirmesine izin veriyorum.

Tamam, nedenini biliyorum — çünkü Holt gerçekten iyi orgazmlar yaşıyor ve kuzeninin dediği gibi, ben Holt'un fahişesi gibiyim. Bir saat önce ilk okuduğumda ne kadar çirkin gelse de, şu anda kulağa gerçekten çok seksi geliyor.

"Bacaklarını aç ve biraz geri çekil." Dizlerim yatağın kenarına yaklaştığında beni övüyor ve sonra belime uzanıp eşofmanının ipi çözüyor. Eşofmanı o kadar bol ki, kolayca aşağı çekip dizlerime kadar indiriyor ve amımı ona sergiliyor.

"Zaten ıslanmışsın." Parmağını benim dikişimin üzerine kaydırıyor. "Övgüden dolayı, değil mi? Sana iyi kız dediğimde hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Ben..." Neden bunu itiraf etmek bu kadar zor?

Hiç uyarı yapmadan, eli kıcıma şaplak atıyor. "Biraz acımasız olmasını da seviyorsun. Memnun etmek çok kolay, tatlım. Tatlıyı da, acıyı da kabul edersin, değil mi?"

Evet. Sen ne verirsen kabul ederim.

Benim çalışma tarzım. Kendi zararıma ve zevkime.

Ve sonra, Holt'un dili aniden klitorisime değdiğinde, yatakta inlemeye başladığımda ve artık mantıklı düşünemeyecek hale geldiğimde, neye ilgi duyduğumu daha fazla incelemekle uğraşmak istemiyorum.

Hemen agresifleşiyor, emiyor, ısıyor, sonra da dilini deliğime sokmak için yarıklarımı yalıyor ve sonra tekrar klitorisime dönüyor. Bu, daha önce hiç deneyimlemediğim bir tür ziyafet ve ben her zaman Michael'ın cunnilingus konusunda iyi olduğunu düşünmüştümdür. Görünüşe göre gelişme için yer varmış ve birkaç dakika içinde Holt, şimdiye kadar yaşadığım tüm am yalama deneyimlerini gölgede bıraktı.

"Ah, lanet olsun." Parmaklarımı yatak örtüsüne geçiriyorum, göz kapaklarımın arkasında yıldızlar oluşmaya başlamış bile.

Holt, kıcıma bir tokat daha atarak cevap veriyor ve ardından gelen sesler - fermuar sesi ve sonra tenin tenle temas sesi - onun da aynı anda mastürbasyon yaptığını gösteriyor.

Tanrım. Onu göremiyorum bile ama yine de...

Neden bu kadar ateşli?

Orgazmım çok hızlı ve neredeyse çok güçlü geliyor. Dünya kararıyor ve ben kayboluyorum. Yasadışı olması gereken bir coşku içinde dönüp duruyorum

yasa dışı ya da en azından etik olarak yanlış *olması gereken* bir coşku içinde dönüp duruyorum. Elbette, bu gerçekten yanlış *olabilir*. Ayak parmaklarımı kıvırtan ve vücudumu titreten faktörler, bu gece beni kafa karışıklığı içinde uyanık tutacak faktörlerin aynısı: kocamın yatağındayız; o benim kocam değil; o bana kıyasla çok iyi hissettiriyor.

Vücudumun bu kadar doğru tepki vermesine neden olan şey yanlışlık mı?

Michael olmasaydı, sadece Holt ve ben olsaydık, ikimiz için de bu çekim hala var olur muydu? Orgazmlar bu kadar iyi olur muydu? O hala "benim için gelirdi" mi?

Terliyorum ve başım dönüyor, dünyadaki yerimi yeniden bulmaya çalışırken, sanki bu mümkünmüş gibi, çünkü dünyamın bir daha asla eskisi gibi olmayacağından eminim. Akıllara durgunluk veren orgazmdan sonra bile, doymamışım, daha fazlasını istiyor ve arzuluyorum.

Bu yüzden Holt artık diz çökmüş değil, arkamda duruyor ve şişmiş penisi kaygan kıvrımlarımın üzerinde kayarken ben de direnmiyorum.

"Yapabilirim," diyor. "Seni hemen şimdi sikebilirim. İkimiz için de bu işi bitirebiliriz."

Nefes almıyorum. Şu anki durumumda karar vermek çok zor. Beynim şehvetle o kadar dengesiz ki, dürüst bir seçim yapamıyorum.

Ayrıca onu durdurmak için de çok sersemlemiş durumda.

Bu yüzden karar vermemeye karar veriyorum. Kararı ona bırakıyorum.

Geri çekilir ve penisini tekrar kıvrımlarıma sürter, başı hassas klitorisime dokunur ve bu da vücudumda bir başka titreme dalgası yaratır.

"Siktir." Neredeyse duyulmaz. O kadar sessizce söylenen bir küfür ki, duymam gerekip gerekmediğinden emin değilim ve bu sefer geri çekildiğinde, başını deliğime dayayarak geri dönüyor.

"Sadece ucu." Geri çekilmeden önce sadece bir santim içeri itti. "Lisedeki namuslu kızlar bu oyunu oynardı. Sadece ucu, sayılmaz."

Kalın başı tekrar içeri giriyor ve ben de kalçalarımı geriye doğru iterek onu davet etmekten kendimi zor tutuyorum. Kabul ederek.

"Sadece ucu," diye tekrarlar. "Söz veririm, sonra onları bu pozisyona getirdiğimde, bakireliği siktir et, sonuna kadar sokarım." Avucuyla kalçamı okşar. "Ben buyum,

Brystin. Bana güvenme. Seni şimdi sikebilirim ve sen de bana izin verirsin. Vermezsin deme."

Ağzımı açtım, dilimde ne cevap beklediğini bilmeden.

"Sakin. Bir şey. Söyleme." Konuşmak için büyük çaba sarf ediyor gibi geliyor ve onu memnun etmek istediğim için ağzımdaki kelimeleri yutuyorum. "Hayır dersen, yine de yapabilirim. Evet dersen, fikrini değiştirdiğimi bilmenin suçluluğunu yaşamak istemiyorum."

Son orgazmım hala vücudumda taze, ama hiç bu kadar boş hissetmemiştim. Sanki içim oyulmuş ve boşaltılmış gibi, ve Holt'un penisi beni doldurmak için tek şansım. Ve bunun sadece seks olduğunu biliyorum. Bunun kalıcı olmadığını biliyorum. Bu geçici bir ihtiyaç, ve o penisini çekip çıkarır çıkarmaz, o boşluk o kadar da büyük görünmeyecek.

Ama yine de orada olacak.

Hala boş olacağım ve o boşluğu doldurmanın bir yolunu aramaya devam edeceğim. Kariyer başarılarını ve Michael'ın sevgisini aramaya devam edeceğim ve ikisi de asla, asla yeterli olmayacak.

Holt ile farklı olabilir mi? O da beni sevebilir ve daha fazlası olabilir mi?

Bu çok büyük bir soru ve ben sperm sarhoşuyum ve aptalım ve Holt'un şu anda içimde olmasına ihtiyacım var.

"Lütfen?" diye

yalvarıyorum. "Lütfen."

"Ah, siktir. Brystin."

Bir sonraki hissedeceğim şeyin, beni sonuna kadar dolduran onun penisinin itişi olacağından yüzde bin eminim.

Ama tam girmeden önce, diğer odadan bir ses geliyor.

İkimiz de donup kalırız. Bu, Holt'un da duyduğu anlamına gelir.

Kulaklarımı dikiyorum. Ve sonra... "Brystin? Burada mısınız?"

"Siktir!" Bu kelimeyi defalarca tekrarlıyorum, ayağa kalkmaya çalışırken Holt'un eşofmanını çekip, o pantolonuna sertleşmiş penisini sokarken, elimden geldiğince hızlı bir şekilde bağlamaya çalışıyorum. "Siktir, siktir, siktir, siktir, siktir."

Aceleyle, elimden geldiğince yorganı düzeltirim. "Buradayım!" diye bağırırım, sonra Holt'u şifonyerin yanına çekerim, böylece Michael

Holt'a Dupont ödölünü gösteriyordum."

Holt, işaret üzerine metal çubuğu eline alıp üzerindeki kazımayı inceliyor. "Düşündüğümde daha hafifmiş." Çubuğu yerine geri koyuyor. "Çok şirin."

Erkek üstünlüğünü pasif-agresif bir şekilde gösterdiği için ona yumruk atmak istiyorum, saygın bir gazetecilik ödölünü "sevimli" olarak nitelendirirken, aynı zamanda kocamın erkeklerin kasıklarına bakma alışkanlığı olmadığını umuyorum, çünkü komando Holt şu anda kot pantolonunda bir çadır olduğu anlamına geliyor.

"Burada olacağını beklemiyordum Holt. Zully nerede?" Michael benden Holt'a bakıyor. Tekrar bana dönüyor. O aptal değil. Biraz ahlakım olsaydı, bu maskeyi sürdürmezdim.

Holt Sebastian'ı gördüğüm anda tüm nezaketim uçup gittiğinden eminim, bu yüzden Michael'ın yanına gidip yanağına bir öpücük kondurdum, normalde onu bu şekilde selamlamamama rağmen. "Zully'nin randevusu vardı. Holt bugün haberleri gördükten sonra uğradı. Sen de gördün mü?"

"Uyanınca büyük bir skandal," diyor Holt, her zamanki gibi hiç etkilenmemiş gibi.

Yüzünde sert ve okunması zor bir ifadeyle, tekrar bana ve Holt'a baktı. "Bu yüzden erken eve geldim. Mesajlarına cevap vermiyordun. Endişeleneceğini biliyordum."

Gördün mü Zully? Michael benim için de geldi.

Nedense aynı hissetmiyorum.

"Telefonum şarj oluyor. Sabah boyunca hiç bakmadım. Holt röportajlarım için bana koçluk yapıyor. Ve halkla ilişkilerle konuştu. Bunun bir sorun olmayacağını düşünüyorlar." Çok fazla ve çok geniş gülümsüyorum, ellerimle ne yapacağımı bilmiyorum ve hala Holt'un kıyafetlerini giydiğimin ve havada hafif bir seks kokusunun olduğunun çok farkındayım.

Ama Holt, masumiyetin kralıymış gibi davranıyor. "Tanıtım konusunda hiç endişelenmiyorum," diyor. "Scott da bu konuyu doğrudan ele almamız gerektiği konusunda hemfikir, ama Brystin'in cevaplarını hazırladım ve Manhattan'daki dairenizin kapıcısına, onu dün gece orada gördüğünü ve bu sabah sizinle birlikte çıktığını söylemesi için birini gönderdim."

Bunu bilmiyordum.

Ve Őimdi Michael, dűn geceyi kendi evimde geęirmedięimi biliyor.

Yata

k. Holt, evlilięimizin tamamen aęık olduęunu veya "cinsel iliŐki yok" kuralının sadece bana ait olduęunu bilmiyor. Őűpheleri var, ama ben bunları hię doęrulamadım ve eęer yanılıyorsa, bu bilgi Michael ile olan iliŐkime bomba gibi dűŐebilir.

Her halűkarda bir bomba etkisi yaratabilir.

Bunun için daha fazla endiŐelenmeliyim. Holt'a kızgın olmalıyım. Michael'ın tepkisi konusunda endiŐelenmeliyim. Şu anda zihinsel olarak savunmamı hazırlamalıyım.

Ama Holt, Michael'ın elini sıkarken ve onun am kokusunu alabileceęi kadar yakınından geęerken, tek dűŐűndűęűm Őey, Holt ile ne zaman tekrar yalnız kalabileceęim.

Ve olduęumda, kuralımın resmi olarak ihlal edilmesi ne kadar sűrecek?

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

HOLT

"Tanrım, sonunda. Nerelerdeydin? Steele çoktan gitti ve ben de sarhoş oldum bile." Adly çoğu zaman benim ve kardeşlerim arasında en olgun olanıdır, ama biraz sarhoş olduğunda kendini bırakır ve bana, iki ağabeyi kadar, hatta onlardan daha fazla belaya bulaşan tombul yanaklı yaramaz çocuğu hatırlatır.

Dürüst olmak gerekirse, bence daha sık gardını indirmeli. Ama ben etrafta olduğumda değil. O çok eğlenceli olabilir, ben de çok koruyucu olabilirim, bu da ikimiz için de iyi bir zaman geçirmeye engel olur.

Ama bu gece kendi başına. Benim dikkatim başka yerde.

Onun yanındaki tabureye oturup, cevap vermeden önce barmene başımı sallıyorum. "Üzgünüm. Zor bir gün oldu."

Umarım bu, son yirmi dört saatin yeterli bir özeti olmuştur. Brystin'e bu sabah sızan haberlerin endişelenecek bir şey olmadığını temin etmeme rağmen, onun evinden ayrıldığımdan beri on saati temizlik yaparak geçirdim. Ona yalan söylediğimden değil. *Kötü reklam yoktur*, benim sıkı sıkıya bağlı olduğum bir mottodur, ama bu, Hunter'ın basına yaptığı yorumun yanına kalmasına izin verebileceğim anlamına gelmez.

İlk olarak, yönetim kurulunu acil toplantıya çağırdım ve onun eylemlerinin şirketi zayıflatmak için bir komplo olarak görülebileceğini öne sürerek, onun görevden alınmasını şiddetle tavsiye ettim. Bunun boşuna olduğunu biliyordum. Babam da dahil olmak üzere üyelerin yarısı, bu kadar kısa sürede toplantıya gelemezdi. Hunter ise kendini tehdit altında hissetmediği için toplantıya katılmadı bile.

Yine de, bu toplantı verimli geçti.

Aynı şekilde, *City Post*'un genel yayın yönetmenlerine bağırarak, bir daha Brystin Shaw hakkında "*fahişe*" kelimesini veya başka herhangi bir müstehcen yorum yayınlarsa, bunu kim söylemiş olursa olsun, derhal kovulacaklarını söylemek de verimli gelmişti.

Yine boşuna. Haber haberdır ve bu yorumu yapan Sebastian ise, manşete çıkacaktır. Ben müdahale edip bunun olmasını engelleseydim, yönetim kurulu benimle ilgili acil bir toplantı yapardı.

Sonunda, çalışanlarımın kadınlar hakkında genel olarak aşağılayıcı yorumlar yaparken daha dikkatli olmaları konusunda anlaşmaya vardım, bu da bir zafer gibi geldi. Adly ile kulüpte buluşmak için yola çıkarken, Hunter'ın babası Reynard aradı ve Hunter'ın davranışlarını onaylamadığını ve ailenin çıkarlarını desteklemek için daha fazla çalışmasını sağlayacağını söyledi.

Bu, Reynard ile dost olduğumuz anlamına gelmiyor elbette, ama en azından Hunter'ın sürekli saldırılarından nihayet kurtulabileceğimi hissediyorum. Tabii, bu gece planımı gerçekleştirsem bu olasılığı mahvedebilirim.

Ama biliyor musun? Buna değecek.

"Bana anlatmak ister misin?" Adly alışkanlıktan soruyor, ama dikkatsiz tavırları ciddi bir konuşma yapabilecek durumda olmadığını gösteriyor. Cevap vermeme fırsat bile vermeden başka bir konuyla dikkatini dağıtıyor. "Babamın haberinden daha kötü olamaz. Cidden çok rahatsızım. Çok tuhaf olacak."

Harika. Ne olursa olsun, bununla uğraşacak enerjim yok.

Neyse ki, barmen tanrılardan bir armağan gibi önüme kırmızı bir içki koyar. "Bu ne?" diye sorarım, içkiyi burnuma yaklaştırarak. Denim'e güvenmediğimden değil. O her cumartesi gecesi Spice'da çalışır ve benim neleri sevdiğimi bilir.

"La Playa Estate Merlot, 2019. Uzun zamandır tattığım en iyi Şili şaraplarından biri. Birkaç hafta önce keşfettim ve senin için bir şişe ayırdım."

"Süet gibi kokuyor." Kesinlikle eşsiz bir koku. Ayrıca çilek ve yosun kokusu da aldığımı hissediyorum. İlk yudum

pürüzsüz, kiraz, haşlanmış erik ve baharatların tadı dilimi okşuyor. "Çok güzel."

Gerçekten mükemmel bir şarap, ama şu anda bile Brystin'in amının tadı damakımda. Bu tat, sinir yollarımda kazınmış bir tat. Hayatımın geri kalanında damak tadımı etkileyecek diğer tüm tatların ölçütü olacağına yemin ederim. En azından dikkatimi dağıtan bir tat.

Bugün aldığım numuneden sonra sikimin nasıl hissettiğinden bahsetmeyelim bile. Durmayı başarmam bir mucize. Michael'ın sesini duyduktan sonra bile, onu hak ettiği gibi sikmek için sonuna kadar itmek istedim. Onun o kibirli yatağının üzerinde, onun önünde sikmek istedim.

Evet, bu içkiye gerçekten ihtiyacım var.

Denim, beni anladığını belirten bir el hareketi yapıp diğer müşterilerle ilgilenmek için ayrılıyor, bu da beni, dikkatimi çekmek için ceketimi tırmalayan Adly ile baş başa bırakıyor. "Sence törene katılmak zorunda mıyız? Ona ne diye hitap etmeliyiz ki?"

Kız kardeşime bakıyorum, bunu görmezden gelmek istiyorum ama yapamayacağımı hissediyorum. "Ne diyorsun sen, Ad?"

"Aman Tanrım!" Hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırdı, daha çok beni boğmak üzereymiş gibi. "Sen ve Steele lanet olası kardeşler arasındaki mesajlaşmaları hiç okumuyorsunuz. Bu çok sinir bozucu. Orada boşluğa konuşuyorum. Her seferinde kendimi tekrarlamak istediğimi mi sanıyorsun..."

"Adly." Onu keskin bir şekilde susturdum. "Şu anda bu umurumda değil. Başka işlerim var. Öyleyse sadede gel ya da başka bir zamana bırak."

Onu bırakması imkansız. "Baba," diyor. Sanki ben bunu anlamamışım gibi. "O evleniyor."

Vay canına.

Bu...

Bunu nasıl sindireceğimi bile bilmiyorum. "Hayır, evlenmiyor. Olamaz. Ne demek evleniyor? Sana öyle mi söyledi? Kimseyle çıkmıyor ki."

"Biliyorum. Ben de öyle dedim. Bu sabah çok erken saatte aradı, saat farkı falan yüzünden, çünkü bana söylemek istedi. Yeterince büyüdüğünü ve Giulia'nın gerçek aşk olduğunu, "çok mutlu" olduğunu söyledi." Konusunu vurgulamak için bana çok yaklaştı, o kadar yaklaştı ki, nefesinden limonlu martini kokusu geliyordu. "Kelimenin tam anlamıyla çok mutlu olduğunu söyledi, Holt. Artık onun kim olduğunu bilmiyorum. Onun adına mutlu olmam gerekirdi sanki, ama..." Omuzlarını silkti.

Kafamı sallıyorum, onun söylediklerini doğru bir şekilde ifade edemiyorum. "O iş anlaşması için İtalya'da ne kadar zamandır? Üç hafta mı? Ve şimdi sana evleneceğini mi söylüyor? Bu bir şaka, Ad. Sana şaka yapıyor."

Garip, çünkü o hiç şaka yapan biri olmamıştı, ama ona büyük bir şey olduğu ve beni aramaya tenezzül etmediği fikrine inanmak daha kolay.

"Şaka yapmıyor. Bu gerçek. Ona deli gibi aşık. Bana bir fotoğraf gönderdi, ama tabii ki telefonum yanımda değil. Sana sonra gönderirim."

"Fotoğrafın mı var? Neden bana ya da Steele'e söylemedi?"

Yine omuz silkiyor. "Muhtemelen Hunter'ın saçmalıklarıyla meşgul olduğunu biliyordu."

Gözlerimi devirdim. Lanet olası bencil Adly. Eğer "Hunter meselesi"ni biliyorsa, benim nasıl bir gün geçirdiğimi zaten biliyordu ve benden bu saçmalığa odaklanmamı mı bekliyor?

Şu anda çok sinirliyim, konuşmaya devam edemem. Adly'den uzaklaşıp şarabımdan büyük bir yudum alıyorum.

Onu reddetmem, onun tekrar yüzüme yaklaşmasına neden oluyor. "O aşık, Holt." Aşk kelimesini şarkı söyler gibi, birkaç nota üzerinde uzatarak söylüyor. "Neredeyse sevimli."

Beni geri çekecek kelimeleri çok iyi biliyor. "Hayır. Onu sevmesi imkansız. Onu sevmiyor. Muhtemelen büyük göğüsleri ve sıcak bir amcığı vardır."

"Holt," diyor, çekinerek. "Sen çok..."

Onu kesip geçtim. "O bir gösteriş karısı, başka bir şey değil. Adam sıkılmış. Şirketi yönetmiyor ve şimdi sıkıntıdan patlıyor." Kesinlikle öyle olmalı. Yıllar boyunca yüzlerce kadın babamın ikinci karısı olmak için sıraya girmiş, onun parasına göz dikmişlerdi. Başka neden

aniden ilgilenmeye başlasın ki? "Bin dolar bahse girerim, o ÷lkeye dönmeden önce bu ilişki biter."

"Belki." Adly aynı fikirde değil gibi görünüyor.

Gözlerinde tam olarak ne düşündüğünü görebiliyorum. "Hayır, hayır, hayır, Holt. Ona para vermeye çalışamazsın. Bırak baba bunu yutsun. Yapamazsın..."

Ama cümlelerin sonunu duyamıyorum çünkü arkamdaki ses daha yüksek. "Holt, geldin."

Arkamı dönüp kuzenim Reid'e bakıyorum, yanında kardeşi Alex de var. İkisi de Reynard'ın küçük oğulları ve ikisi de tam birer pislik olsa da, Reid'le oldukça iyi anlaşıyorum.

"Doğum günü partini kaçırmam." Sarılırken sırtına bir şaplak atıyorum. "Ben olsam, çalıştığım yerin dışında bir yerde kutlamayı tercih ederdim, ama bilirsin. Spice yeterince iyi."

"Siktir git." Yine de gülümsüyor, çünkü şaka yaptığımı biliyor, çünkü dürüst olalım, ben doğum günü partimi kesinlikle SNC'de yapardım. Reid de kulübe aynı derecede bağlı.

Bu, bizim bu kadar iyi anlaşmamızın nedenlerinden biri. O, gerçek işi önemsiyor, bizim akrabalarımızın çoğu gibi Sebastian statü merdiveninde tırmanmaya çalışmıyor. Öyle ki, ailemizin sahip olduğu iki ana şirketin (haber ağı ve sanayi şirketi) üst düzey pozisyonları için adaylıktan çekildi ve bir şekilde babasıyla pazarlık yaparak, kendi özel kulübünü satın alıp yönetebilmek için güven fonundan kredi aldı.

Kulüp elbette Sebastian Center'da bulunuyor, ama ailemizin standartlarına göre, bu onun kendi işini yapmaya en yakın şey.

"Otuz üç," diyorum. "Artık Adly kadar yaşlısın. Ondan daha iyi içki içebiliyor musun?"

"Ha ha." Reid'e dönüyor. "Babam evleneceği için üzgün."

"Hayır, değilim." Yani, olabilirim, ama aklımda daha önemli başka şeyler var.

"En azından hala ayakta duruyor. Şimdilik. İğneler etkisini gösterdiğinde nasıl hissedecek göreceğiz." Bu, Alex'in bir süredir bana söylediği en dostça sözlerdi.

. Çoğu zaman Hunter'la takıldığı için benimle hiç konuşmaz.

Reid, sarhoş olduğu fikrini reddediyor. "Aşılar gençler içindir. Ben iyiyim." Adly'nin yorumunu anlayacak kadar zihni açık olduğu kesin. "Sam amca evleniyor mu?"

Adly bugünün dedikodularını konuşmak için fırsatı kaçırmaz. "Değil mi? Çılgınca. Onu hiç tanımıyoruz bile."

Reid benim fikrimi öğrenmek için bana bakar.

Elimi kaldırıyorum, kuzenlerimle bu konuyu derinlemesine tartışmak istemiyorum. "Şu anda sadece söylentiler var. Sizi haberdar ederim."

Sonra, ben de bencil ve aynı zamanda bir canavar olduğum için, bu gece buraya gelmemin asıl nedenine odaklanıyorum. "Hunter burada mı?"

"Evet, o..." Reid kendini durdurur, sonra gözlerini bana doğru kıсар. "Hunter'a ne için ihtiyacın var?"

Sanırım daha az açık olabilirdim.

Cevap vermemem, onun şüphelerini doğruluyor. "Bir kural var, Holt."

Oh, evet. Kural.

Yıllar önce Irving dedem tarafından konulmuş. *Sebastian Center'da olduğunuzda, Sebastianların tarafındasınız.*

Başka bir deyişle, burası tarafsız bir bölge ve çoğunlukla, hepimiz Manhattan'ın bu kutsal bloğundayken uslu dururuz. Elbette, birbirimize sataşır ve iğneleme yaparız, ama gerçek zarar verecek hiçbir şey yapmaz veya söylemeyiz. Burada değil. Çoğu aile etkinliğinin bu mülkte planlanmasının nedenlerinden biri budur. Başka herhangi bir yer, drama yaşanmasına neden olabilir.

Şimdiye kadar bu kurala harfiyen uydum. Bu gece bir istisna yapacağım. "Hunter, dün gece konser salonunda halka açık bir saldırıda bulunmadan önce bu kuralı düşünmeliydi."

"Doğrudan bir saldırı değildi," diyor Reid.

"Kesinlikle çok yakındı," diye araya giriyor Alex, ki bu şaşırtıcı çünkü o genellikle Hunter'ın tarafındadır.

"Gördün mü? Alex bile aynı fikirde. Onu gördün mü?" Kalabalığa bakarak onu görebilecek miyim diye bakındım.

"Bugün benim doğum günüm dostum," diye itiraz ediyor Reid. "*Benim* kulübümde. Onu kendi sahasında bulamaz mısın?"

Yapabilirim, ama Hunter'ı burada takip etmenin diğer bir avantajı da, ne olursa olsun basına sızmayacağıdır. Reid'in ön kapısında sıkı bir telefon kontrol politikası vardır. Bu politika, her türden ünlünün mahremiyetinin korunmasını sağlar ve burayı elitler için en popüler kulüplerden biri yapar.

Bunu hepimiz biliyoruz, bu yüzden açıklamaya gerek yok.

Hunter'ın *gerçek* kardeşlerinin ona sırt çevirmesini beklemek de anlamsız. "Endişelenme. Onu kendim bulurum."

"Hunter'ı arıyorsan," Adly aniden sohbete dahil olur, "Ax ile birlikte. Bilardo oynuyorlar."

"Daha önce kulübü dolaştın mı?" Bunu nasıl bildiğini merak ediyorum.

Bir an için kafası karışmış gibi görünüyor, belki de alkol onun algısını etkiliyor. "O her zaman Ax ile birlikte." "

Bu, onların bilardo salonunda olduklarını nasıl bildiğini açıklamıyor, ama cevabı pek umursamıyorum çünkü bilardo masalarına doğru döndüğüm anda Hunter ve en yakın arkadaşı Ax'i masada topları dizmeye çalışırken görüyorum.

Bingo.

Özür dilemeden ikilinin yanına doğru ilerliyorum, gözlerim tüm bu süre boyunca rakibime sabitlenmiş durumda. Onlardan sadece birkaç adım uzaktayım ki Ax sonunda beni fark ediyor.

"Selam patron," diyor, saygısızlık dolu bir ses tonuyla.

Tanrım, keşke onu kovabilsem.

Hunter başını kaldırır. "Holt."

Tam da yumruğumun yüzüne çarpmadan önce onu görmek için tam zamanında.

"Siktir!" Eli hemen çenesini korumak için gelir. "Siktir git, siktiğimin Holt."

"Hayır, sen siktir git. Hak ettin." Yumruğumu sallayarak, yumruğun bana ne kadar acı verdiğini gizlemeye çalışıyorum, ki bu çok da zor değil çünkü tatmin duygusu fiziksel acıyı kesinlikle gölgede bırakıyor.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Adly, Reid ve Alex de peşimden geldi. Reid toplanmaya başlayan kalabalığı idare ederken, Alex Hunter'ın karşılık vermemesini sağlamak için araya girdi.

Hunter'ın karşılık vermemesini sağladı. Ax, sanki bir yumruk daha atmak istersem beni durduracakmış gibi elini bana doğru uzattı.

Adly ise benim hissettiğim kadar kendini beğenmiş görünüyor. "Al şunu!" diye bağılıyor, sanki yumruğu atan oymuş gibi.

Hunter çenesini ileri geri hareket ettirerek kontrol ediyor. Ne yazık ki kırık gibi görünmüyor, ama tükürdüğünde kan geliyor. "Dişimi kırdıysan..."

"Ne yapacaksın? Yine basına sızlanacak mısın? Benimle bir sorunun varsa, bunu benimle konuş." Çünkü asıl sorun bu. Bunların hiçbiri SNC veya CEO pozisyonuyla ilgisi yok. Brystin'le de kesinlikle ilgisi yok. Bu, Hunter ve benimle, birbirimize karşı ne olduğumuzla ilgili. Ailemizin dünyadan sakladığı gizli ilişki.

"Yine de benim haklı olduğumu kanıtladın," diyor. "Onun senin kız arkadaşın olduğunu." "Kız arkadaşı, senin kullandığın kelime değildi, Hunter." Bu ikinci kez oluyor.

Alex bu gece karşı tarafta yer aldı ve ben de onun sonunda kardeşimizin ne kadar pislik olduğunu fark edip etmediğini ya da sadece sınırı aştığını anlayacak kadar ahlaklı olup olmadığını merak ediyorum.

"O, fahişeleri kız arkadaşları *sanıyor*," diyor Adly, sert bir adam gibi. "Çünkü birlikte olduğu tüm kadınlara para ödüyor."

"Karışma, küçük kız." Ax, Adly'ye sinsi sinsi bakıyor ve şimdi *ona* yumruk atabilirim.

"Hey, hey." Reid aramıza giriyor. "Artık kavga etmeyin, yoksa hepinizi ömür boyu yasaklarım."

Yumruk atamadığım için, Ax'e parmağımı doğrultuyorum. "Sana ne demeli, Morgan. Ben hala senin patronum. Hayatını cehenneme çevirebilirim." Sonra parmağımı Hunter'a doğrultuyorum. "Bir daha Brystin hakkında tek kelime bile etme. Yoksa yemin ederim, seni kendi ellerimle öldürürüm."

Sanki tuzağına düşmüşüm gibi gülümser, ve muhtemelen düşmüşümdür. Artık benim Achilles topuğumu bildiğini sanıyor, ve tabii ki biliyor. "Görünüşe göre Holt'un duyguları varmış."

Adly güldü. "Onun sevebileceği tek şey işi. Onu biraz tanısaydın, bunu bilirdin, seni, seni, pislik... pislik."

"Twatscum mu?" Ax alaycı bir şekilde gülümser. "İyi espri, Adly."

Sarhoş haliyle kelimeleri bulmakta zorlanıyor olabilir, ama benim hakkımda haklı. Aşk benim kaderimde yok. Buna izin vermeyeceğim. Aşkın ne kadar zarar verdiğini gördüm. Daha da önemlisi, aşkın asla yeterli olmadığını gördüm.

Hunter kız kardeşimizi görmezden geliyor, gözleri hala beni hedefmişim gibi üzerimde. "O evli bir kadın," diyor, kışkırtarak.

Ama Brystin'i hazırlarken kendimi de hazırladım ve uygun bir cevap hazırladım. "O benim kız arkadaşım değil, seni pislik. O bir *insan*. Bizim çatışmamızın ortasında kalmasına gerek olmayan masum bir insan."

"Tabii, tabii. Hiç sikini emmemiş masum bir insan."

Şu anda ona saldırmak üzereyim. Beni durduran tek şey, onun da bunu istediğini bilmem. "İşimi mi istiyorsun, Hunter? O zaman bu pozisyonu isteyen diğer Sebastianlar gibi peşinden git. Kendini kanıtla. Daha iyisini yapabileceğini kanıtla. Bana olan takıntın seni dengesiz gösteriyor. Kavganı medyaya taşıman seni çaresiz gösteriyor. Çevremdeki insanlara yaptığın bu acınası saldırılar seni zayıf gösteriyor. Yönetim kurulu bir gün beni kovabilir, ama senin gibi zayıf, çaresiz bir çöp kutusu ateşini asla benim yerime koymazlar."

Sözlerimin etkisini gördüm, çünkü bana saldırmak üzere gibi görünüyordu, ama Reid ona dönüp yolunu kesti. "Haklı. Böyle aşağılayıcı sözler sana onun için olduğundan daha kötü yansıyor. Kadının düşmanlığı artık moda değil."

Şaşırtıcı bir şekilde, gözlerinin arkasında bir anlayış ışığı var. Bir hata yapmış olabileceğinin farkında. Çok ileri gitmiş. Onun bu kadar öz farkındalık sahibi olabileceğini düşünmemiştim.

Bu farkındalığı fırsat bilip, onu bir düğümle bağladım. "Bu iş bitti, Hunter. Bir daha böyle bir şey yaparsan, bunu Irving dedeme götürürüm. Onun bunu kabul etmeyeceğini biliyorsun, ve sen kovulursan beni nasıl yok edebilirsin ki? Bu iş bitti."

Adrenalin damarlarımdan akıyor, bu da başka bir kavga çıkarmadan buradan gitmem gerektiği anlamına geliyor, bu yüzden dönüp gitmek istiyorum, ama Ax'e bir kez daha sataşmadan duramıyorum. "Kız kardeşime

kız kardeşime bir daha onu soyuyormuş gibi bakarsan, gözlerini bizzat ben çıkarırım."

Geçerken *bana teşekkür* eder. Sonra arkamdan bağırır, "Kendi kavgalarımı kendim yapabilirim, biliyorsun."

Bu Adly. Gururlu, kavgacı, özel hayatında nazik.

Kimse peşimden gelmiyor. Muhtemelen herkes, daha fazla kaos yaratmadan ayrıldığım için memnun. Kuralları zaten çiğnediğim için, kulübün çıkışına varmadan telefonumu çıkarıyorum. Elimde tutuyorum, başparmağım Brystin'in numarasının üzerinde duruyor. Şu anda konuşmak istediğim tek kişi o. Bu günlerde konuşmak istediğim tek kişi.

Ama onu ararsam... sonra ne olacak?

O evli. O benim değil. Bu gece olanları ona anlatamam. Onun benimmiş gibi adını koruduğumu, çünkü o benim değil. Oynadığımız oyunları sevmesi önemli değil, çünkü onu zorla oynattım. Onu o pislikten daha iyi orgazm ettirebilmem önemli değil, çünkü onun amını alan o.

Hedefe odaklan, Holt.

Brysin'i SNC için iyi olduğu için işe aldım ve bu işi hak etmek istiyorum. Kendimi kanıtlamak istiyorum. Yönetim kurulunun doğru seçim yaptığını bilmelerini istiyorum. Babamın benimle gurur duymasını istiyorum. Hedefim bu. Onunla eğlenmek ek bir avantajdı, ama şimdi dikkatimi çok fazla dağıtıyor. Hunter'a söylediğim şeyi kendime de söylemeliyim: bu iş artık bitti.

Bu yapılmalı.

BÖLÜM
YİRMİ DÖRT

BRYSTIN

"... Sonra o pislik ulusal politikalarla seni çürütmeye devam ettiğinde, başkanın bu kararları nasıl almaya çalıştığını anlattığında, sen onu sert bir şekilde susturdun. 'Biz özellikle yerel politikalar hakkında konuşuyoruz, Doug. Bu program sadece yerel politikalarla ilgili. Lütfen ulusal hükümeti tekrar gündeme getirme.' Yemin ederim, izleme odasındaki insanlar alkışladı." Zully sonunda nefes aldı. "Ve yarın bunu tekrar yapacağız. Bu iş gerçekten harika, B."

Prodüksiyon odasından çıktığımızdan beri durmadan konuşuyor, *Our Nation Now*'un ilk bölümünün her anını özetliyor. Hayran modunda ve ben bunu onun tahmin edebileceğinden daha çok takdir ediyorum çünkü olan biteni neredeyse hiç hatırlamıyorum. "Gerçekten öyle mi dedim?"

"Tabii ki söyledin! Dediğim gibi, tam bir badass."

Her şey benim için bulanık. Otomatik pilota geçtim ve içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin verdim. Adrenalin hala damarlarımdan akıyor, vücudum titriyor ve zihnim sersemlemiş durumda. Diğer ekip üyeleriyle birlikte kutlama resepsiyonu için Panache'ye gidiyoruz. Aklımda tek bir düşünce dönüp duruyor. *Lanet olsun, ilk ulusal haber programımı sundum. Lanet olsun, başardım.*

Beni çimdikleyin, çünkü bu gerçekten benim hayatım mı?

Restoranın lobisinden geçerken, "Özel Etkinlik Nedeniyle Kapalı" tabelasını fark ettim ve sonra ana salona doğru köşeyi döndüğümüzde alkışlar patladı.

"Vay canına." Boğazım düğümleniyor. Bu, hayal ettiğim gibi bir duygu değil. Farklı... ve daha iyi. Beklediğimden daha zor işleniyor. Duyguları özümsemek için çok heyecanlı olduğumdan, o anı gerçekten yaşamak imkansız.

Yanımda duran Zully elimi sıkıyor ve sonra Michael ile kucaklaşabilmemiz için beni bırakıyor.

"Başardık, tatlı kız." Geri çekilip dudaklarımdan öpüyor, ama bu herhangi bir yapımcıyla paylaşabileceğim türden bir öpücük. Tutku ya da romantizm yok. Sadece heyecan ve kutlama var.

Yine de, sanki biri gelini takdim etmiş gibi bir alkış daha patlak veriyor. Spot ışığındaki yaratıcı ikili aynı zamanda evli olduğu için bu doğal bir tepki olsa gerek, ama şu anda görmek istediğim tek kişiyi aramak için odayı tararken ve o henüz ortaya çıkmadığı için içim biraz acıyarak bu alkış bana gerçek dışı geliyor.

Ve onu aramaya çıkabileceğim de yok. Tanıdığım ve tanımadığım birçok insandan tebrik ve övgü yağmuruna tutuluyorum. Önemli insanlar. Adlarını hatırlamam gereken insanlar. Bunun gerçekleşmesinde büyük rol oynayan insanlar. Programlama müdürü Axle Morgan. Kamu dürüstlüğü müdürü Scott Sebastian. İnsan kaynakları müdürü Adly Sebastian. Ve daha birçok, unvanlarını hatırlayamadığım Sebastian.

Holt olmayan pek çok Sebastian.

Onu ilk kez görmem neredeyse bir saat sürer, ama o odanın diğer ucunda, tanımadığım biriyle derin bir sohbete dalmış durumda ve benimle konuşmak isteyenlerin akını hala dinmemiştir. Michael'ın asistanı, erken izlenme rakamlarının beklentilerimizi aştığını duyurmak için odayı susturana kadar onu bir daha görmüyorum ve sonra sanki tüm turları tekrar geçmem gerekiyormuş gibi, insanlar bu özel başarı için de beni tebrik edip yorum yapıyorlar.

İki saat sonra, topuklarım acıyor, iki lokmadan fazla yemek yiyemedim ve Holt hala benimle konuşmadı, ancak odanın diğer ucundan birkaç kez göz göze geldik.

Zully şampanyamı yenilemeye geldiğinde ona fısıldayarak "Benden kaçınıyor" dedim. Normal ses tonuyla yeniden doldurmasını reddettim. "Neredeyse hiç bir şey yemedim. Yememem daha iyi olur."

"Senden kaçmıyor. Senin işinle meşgul olduğun gibi o da işiyle meşgul."

Şu anda Michael ile konuşan Holt'a bakıyorum. Tabii ki odanın diğer ucunda. Konuşmaları yoğun görünüyor ve nihayet kendi sirkimden bir mola verdiğim için, Holt'un kaçmadan kolayca onlara katılabileceğime eminim.

Ama Holt'u kocamla birlikte görmek istemiyorum. Onu kendime istiyorum. Onun bu odadan ve bu kalabalıktan uzak olmasını istiyorum ve ondan istememem gereken şeyler istiyorum.

Onu özlemem hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Belki de son iki haftadır, evime geldiğinden beri onu beş dakikadan fazla görmediğim içindir. Bu akşamki prömiyer için hazırlık aşamasında, onun yoğun medya tanıtım programı yüzünden onu göremediğime inanmak istedim, ama iki saattir aynı odada olduğumuz için, bunun öyle olmadığını biliyorum. "Kesinlikle benden kaçınıyor, Zul. Bence bitti."

Mükemmel bir şekilde çizilmiş kalın kahverengi kaşlarından birini kaldırdı. "Ne zaman ona baksam, sana bakıyor. Bitirmedi."

Ama bu sadece aramızdaki kimya. Bunun üzerinde hiçbir kontrolümüz yok. Ben de onu aramak için aynı çekimi hissediyorum. Kafamın onun yönüne dönmesi bilinçli bir hareket bile değil. Bu bir içgüdü.

Ancak bu içgüdüye göre *hareket etme* yeteneği bizim kontrolümüzde ve kalbimin derinliklerinde onun bilerek uzak durduğunu biliyorum. Nedenini de biliyorum. Çünkü son birlikte olduğumuzda, ona neredeyse her şeyimi verdim, o da neredeyse her şeyi aldı, artık birbirimize karşı farklı davranmamızın mümkün olmadığını düşünüyorum.

Çok yakınlaştık ve o bu konuda sorumlu bir yetişkin gibi davranıyor.

Neden ben aynı dürtüye sahip değilim?

"O bitti." Bundan eminim ve boğazım, resepsiyona ilk girdiğimizde olduğu gibi yine sıkışıyor, ama bu sefer tehditkar gözyaşları mutlu değil.

"Bunu yapma." Zully geçen tepsiden bir peçete alır ve gözlerimin altına sürer. "Su geçirmez maskara da bir yere kadar."

Omuz silkiyorum, konuşursam gözyaşlarım sel gibi akacak diye korkuyorum.

O kıskanılacak dolgun dudaklarını büzüyor. "O zaman onun bitmesine izin verme." Sanki bu kadar kolaymış gibi, ve dürüst olmak gerekirse, onun gibi mantıklı bir asi için muhtemelen kolaydır.

Holt'un Michael ile konuşmasını izlerken, onun yerinde olmak nasıl olurdu acaba diye düşünüyorum. İstedğim şeyi hak ettiğime inanmak. Hayallerimin peşinden utanmadan koşacak cesarete sahip olmak.

Sonra, Zuleika Amari gibi peşinden gittiğim için ulusal haber programımın yayına başladığını hatırlıyorum. Cesaretim var. Bu kanıtlandı, bu yüzden Holt'un restoranımızın kullanmadığımız bir bölümündeki özel yemek odasına girdiğini gördüğümde, Zully'ye boş şampanya kadehimi verip onu takip ediyorum.

Bu doğrudan bir yol değil. En az üç kez durduruluyorum, ama sabrım tükeniyor ve başımı sallayıp gülümsemek yerine, her karşılaşmada izin isteyerek uzaklaşıyorum. Yemek odasında, kimse dikkat etmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden hızlıca bir bakış atıyorum, sonra çift kapıyı itip geçiyorum ve arkamdan hızla kapatıyorum.

Karanlık, ama arkamdaki cam kapıların perdelerinden ışık sızıyor ve odanın diğer tarafındaki aynada yansıyor. Bu, birkaç metre önümde duran Holt'un silüetini seçebilmem için yeterli.

Benimle konuşmamaya o kadar kararlı ki, karanlık bir odada tek başına saklanıyor. Acımasaydı gülerdim. Neredeyse arkamı dönüp gitmek üzereydim, ama yüzünü zar zor seçebildiğim halde, buna yüzleşme denebilirse, kendimi onunla yüzleşmeye zorladım. "Benden kaçınıyorsun."

"Hayır, kaçmıyorum." Tartışmaya fırsat bulamadan, bana doğru birkaç adım atıyor ve yüz hatlarını daha net görebiliyorum. Samimi olduğunu anlıyorum. "Seni bekliyorum."

O anda zaman durur. Beni bulunduğu yerden onun bulunduğu yere götüren saniyeler farkına varmadan geçer. Bir an kendi başıma dururken, bir sonraki an kollarımdayım, dudaklarım sanki tek oksijen kaynağıymış gibi onun dudaklarını arıyor. Onun için de aynı şey geçerli olmalı, çünkü ağzı benimkine çarparak, çaresiz ve açgözlü bir şekilde, beni tüketmek için aceleyle dişleri dişlerime çarpar.

"Bir kez," diyorum nefes nefese, sonunda nefes almam için beni bıraktığında.

"Bir kez," diye kabul eder. Beni duvara yaslanana kadar geriye doğru iter. "Bir kez, ve bu bizim sistemimizden çıkacak."

"Tek ihtiyacımız olan bu. Bir kez." Elleri üzerimdeyken bu yalan inandırıcı geliyor. Bir kez, ve bu arzuyu geride bırakabiliriz. Bir kez, ve kariyerim için yaşamaya geri dönebilirim. Holt'tan önce ne için yaşıyorsam, onun için yaşamaya geri dönebilirim.

"Bir kez," diye tekrarlar, son hece iniltiye dönüşürken ben avucumu onun kalın penisinin üzerinde gezdiririm. O da karşılık verir, elini pantolonumun içine sokar ve külotumun kenarından geçerek klitorisimi çabucak bulur ve başparmağıyla tam doğru basıncı uygulayarak beni kızgın bir dişi köpek gibi inlemeye başlar. Parmakları daha aşağıya kayar, manyetik bir anahtar gibi ıslak amıma girer. Sanki istese bile parmaklarını içime sokmaya karşı koyamıyormuş gibi, ve bir kez içeri girdiklerinde, dizlerimi titretip beni çıldırtan sihirli noktaya sürtünmek için mükemmel bir şekilde kıvrılıyorlar.

"Bu benim," diyor ve ben bunun sadece seks konuşması olduğunu biliyorum, ama bunu seviyorum. Onun eli ve ağzıyla sahiplenilmeyi seviyorum, bu sahiplenme bu anlık andan sonra sona erse bile. "Bu bana ait."

Dili dudaklarımı kayarken, parmaklarının hareketlerini taklit ederek inliyorum. Bana, sikiyle bana ne yapmayı planladığını gösteriyor. Beklentiyle o kadar çaresiz hale getiriyor ki, tek yapabildiğim ceketinin yakasına tutunup yalvarmak. "Lütfen, Holt. Lütfen senin olanı al."

"Senin iznine ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?" Üst dudağımı ısırmak için eğildiğinde, kemerine uzandım, ama ellerim itildi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, bakışları gizemli ve meydan okuyucuydu, ama ben sabırsız ve arzuyla doluyordum, bu yüzden ona tekrar uzandım.

Bu sefer bileklerimi tutup başımın üzerine çekiyor ve tek eliyle duvara yapııştırıyor. Amım aniden boşalmış gibi hissediyorum. O parmağını sokmadan öncekinden daha boşalmış gibi ve ben hayal kırıklığıyla bir çığlık atıyorum. "Lütfen." Gözlerimin köşelerinde yaşlar birikiyor.

O da yine cezalandırıcı bir öpücükle cevap veriyor, bu sefer dudaklarımız dans ederken kalçalarını benimkilere doğru sallıyor. Onun tüm uzunluğunu alt karnımda hissedebiliyorum. İstedğim yere çok yakın, ama parmak uçlarımda yükseldiğimde bile bir santim fazla uzak.

O da benim kadar sinirli olduğunu, ellerimi homurdanarak bırakıp hemen pantolonumun kemerini çözüp tangamla birlikte aşağı çekene kadar fark etmedim. İkisini de ayakkabılarımın üzerine atarak belimden aşağısı, topuklu ayakkabılarım hariç, tamamen çıplak kaldım.

İki kalın kolyem ve hala topuzda olan saçlarımla tamamen giyinik olmak biraz garip geliyor, ama daha fazla soyunmak için yeterince umursamıyorum. Dikkatim tamamen Holt'un penisine odaklanmış durumda. Onu mümkün olduğunca çabuk içime almak için.

Tartışmadan, ceketinin cebinden bana bir prezervatif uzattı ve o pantolonunu indirirken ben dişlerimle ambalajı yırttım. Onun için takmaya niyetliydim, ama penisi ortaya çıkar çıkmaz, kalın ve süt beyazı başıyla, büyüklüğü dikkatimi dağıttı.

O canavarı içimde hissetmeyi birden fazla kez hayal ettim, ama bunun gerçekten olacağına hiç inanmadığım için, şimdi ne olacağını, ne hissedeceğimi anlıyorum. "Bu... çok fazla."

"Bunu şimdi mi fark ediyorsun?" Holt sırttı, sonra prezervatifi elimden kaptı ve gururla dolu penisine geçirdi. Sonra parmak eklemleriyle çenemi yukarı kaldırdı ve gözlerimi onun değerli uzantısından kendine çevirdi. "Sığılacak. Söz veriyorum."

"Acele edip bunu kanıtlayabilir misin?"

Ellerini uyluklarımla altına getirip beni kaldırırken, sırtımı duvara dayayarak gülümsüyor. Otomatik olarak bacaklarımı ona doluyorum ve onun çıkıntısının benim dikişime sürtündüğünü hissedince titriyorum. Pelvisini geriye doğru eğiyor ve ben de onun ucunu deliğime yerleştirmesine yardım etmek üzereyim, ama yardıma ihtiyacı yok gibi görünüyor, çünkü bir sonraki anda ileri doğru itiyor ve içeri giriyor.

"Aman Tanrım." Sinir sistemimde minik havai fişekler patlıyor. Neredeyse tek bir itişle mini bir orgazm gibi. Çok sıkı bir itiş. O kadar büyük ki, beni o kadar sıkı dolduruyor ki, geri kalanını içeri sokması için nefes almam gerekiyor.

"Tanrım, Brystin, beni çok sıkı sarıyorsun." Sözleri işkence gibi, sanki o da benim kadar etkilenmiş gibi. Sanki hareketsiz kalmak ve benim onu gerginleştirmeme izin vermek için tüm gücünü kullanıyor gibi.

O oturmadan önce denemeyi bıraktığından bile emin değilim. "Lanet olsun," diyor ve sonra tekrar, tekrar, tekrar içime giriyor, yıllardır bir partnerimde görmediğim bir enerjiyle bana çarpıyor.

"Bu lanet olası am," diyor bana girerken. "Bu güzel lanet olası am... Direnebileceğimi sanmıştım, ama o beni ele geçirdi. Beni ele geçirdi."

Bacaklarımı onun etrafında sıkılaştırıyorum, sanki ele geçirilen benmişim gibi hissediyorum. Kafamda ona bunu söylüyorum, ama bu kelimeleri yüksek sesle söyleyemiyorum. Bunun yerine, ağızmdan anlaşılmas heceler dökülüyor, uyluklarımızın *şap, şap, şap* sesleriyle karışıyor. O kadar da sessiz olmadığımı, odanın dışında bir restoran dolusu insan olduğunu - önemli insanlar, tanıdıklarım, kocam - ve yanımızdaki kapıların kilitli olmadığını belli belirsiz fark ediyorum.

Yine de bu zevki kendime saklayamıyorum. Her sinir ucu yanıyor. Tüm vücudum karıncalanan bir duyu yığını ve beyinim coşkuyla dolmuş durumda. Holt'un beni tutmak için uyluklarıma batırdığı parmaklarının ısırtığı bile zevkli geliyor, ancak daha sonra morluklar olacağına eminim. Aynanın önünde durup fotoğrafla yakalamaya çalışacağım morluklar, böylece bir hatıra sahibi olabileceğim.

Kısa süre sonra, çok kısa bir süre sonra, amım kasılmaya başlar ve Holt'un temposunu engeller. "Sakın beni yavaşlatmaya kalkışma," diye emreder. "Beni dışarı itmeye çalışırsan, boşalamazsın, Brystin. Ben izin verene kadar boşalamazsın."

"Durduramayacağım galiba," diyorum. Ya da söylemeye çalışıyorum. Ağızmdan bir dizi ah ve inilti çıkıyor.

"Brystin." Uyarısı keskin ve dişlerini sıkarak söylüyor, ama şu anda beni kontrol eden orgazmım ve tsunami gücüyle üzerime çöküyor, beni bir anlığına felç ediyor, sonra gövdem ve uzuvlarıma mutluluk dalgaları gönderiyor, ta ki fırtınada titreyen bir yaprak haline gelene kadar.

Küfrederek, Holt vücudum onu tekrar içine alana kadar bekler, sonra çılgın bir hızla içime girer, kendi orgazmını kovalayarak, ki bu da kısa süre sonra gelir, ama o kadar da kısa değil ki, onun yüzündeki ifadeleri izleyecek kadar kendime gelemem. Yüzü gerilir, rengi

sonra ağız açılır ve şimdiye kadar duyduğum en erotik ses olabilecek bir inilti çıkar.

Sonra, nefesini toparlamak için bir saniye bile beklemeden bacaklarımı yere indirir, eliyle boğazımı kavrar ve acımasızca öper. Kalp atışlarım düzelirken ağız yavaşlar, sanki avucunun altındaki nabzımla zamanlamış gibi, ve artık koşu yapmış gibi hissetmediğimde yavaşça geri çekilir, alnını alnıma yaslar.

Sessizce, aynı ritimde nefes alıp vererek öylece durduk ve ben utanç duygusunun gelmesini bekledim. Özürler ve mazeretler mırıldanıp, giyinip gitmek için acele etmek isteyeceğim anı bekledim.

Ama o an gelmez.

Sonunda, konuşmaya cesaret ediyorum. "Bir kez derken, bir dizi kez demek istedin, değil mi?"

Holt, pantolonumu almak için eğilirken başını sallamaya başlamıştır bile. "Şimdi ofisime gidiyoruz çünkü seni kesinlikle tekrar sikmem gerekiyor."

BÖLÜM
YİRMİ BEŞ

HOLT

Ofisime girer girmez, onu buraya getirmememin yanlış olduğunu anladım. Burada o kadar çok zaman geçiriyorum ki, burası Adeline'den daha çok ikinci evim gibi. Onu bir kez becermek için, tek bir seans için, bu 1500 metrekarelik oda onun izleriyle dolu olacak. O burayı kapladığında, nasıl tekrar verimli olabileceğim?

Ama onu penthouse'uma götürmek daha da kötü bir fikir. Sadece paparazziler bizi birlikte girerken veya sabah çıkarken görebilir diye değil, burası benim tek güvenli yerim olduğu için. Dünyadan ve onun çatışmalarından uzak olabileceğim bir yer. Onu sarhoşken oraya getirmek yeterince aptalca bir seçimdi. O gece onu izleyerek neredeyse hiç uyumadım. Uyurkenki her hareketini ezberledim. Yüzünün hatlarına hayalet öpücükler kondurdum.

Evim zaten yeterince hayaletli.

Şimdi de hayaleti ofisime getiriyorum.

Onu başka bir yere götürmeliydim. Hala binada olan bir yere, böylece birlikte yakalanma endişesi olmazdı. Bu saatte mahremiyetin sağlanabileceği pek çok yer var. Stüdyo. Ax'in ofisi. Michael'ın ofisi.

Işıkları kapalı bırakıp daha uygun yerler ararken, o loş ışıklı odayı inceliyor. Karanlıkta bile görülecek çok şey var, çünkü çıplak pencerelerden çok fazla ışık giriyor: iki kanepa, iki koltuk ve bir sehpa bulunan geniş bir oturma alanı; altı kişilik bir masa; yüzeyinde hiçbir şey bulunmayan bir yönetici masası; bilgisayarımın bulunduğu ikinci bir masa; birkaç kitaplık; bir medya dolabı; bir televizyon; bir müzik seti; bir kitaplık; bir müzik seti; bir televizyon; bir müzik seti; bir televizyon; bir müzik seti; bir televizyon; bir müzik seti; bir televizyon; bir müzik set

iki kanepa, iki koltuk ve bir sehpa bulunan geniş bir oturma alanı; altı kişilik bir masa; üzerinde hiçbir şey bulunmayan bir yönetici masası; bilgisayarımın bulunduğu ikinci bir masa; birkaç kitaplık; bir medya duvarı; bir bilardo masası; mini mutfak; duş ve jakuzi bulunan özel bir banyo.

Bu alanı birine tanıtırken duyduğum tipik yorumlardan birine hazırlıklıyım: *Burası benim dairemde daha büyük.*

Yatak olsaydı burada bir kişi yaşayabilirdi. Ev arkadaşısı ister misin?

Ama o böyle bir şey söylemiyor, bunun yerine çalışma masamın arkasındaki cam duvara yöneliyor. "Bu manzara... nasıl iş yapabiliyorsun?"

"Dikkatimi dağıttığını kabul ediyorum." Binamız çevremizdeki birçok binadan daha yüksek ve ofisim turizm için ayrılmamış en üst katta bulunuyor. İnanılmaz bir manzara var ama ben onun bahsettiği manzaradan bahsetmiyorum. O, benim şirket için planlar yapıp stratejiler geliştirirken birçok gece durduğum tam o noktada duruyor. Burası her zaman düşünmek için iyi bir yer olmuştur.

Şimdi onu o noktada görünce, göğsüm sıkışıyor ve içimde neler olduğunu bilmiyorum, ama boku yediğimden eminim.

Bu yüzden ayrılmanın bir anlamı yok. O zaten burayı işaretlemiş. Gittikten sonra bile, her zaman burada olacak.

Ayrıca, ben zaten tekrar sertleşmiş durumdayım ve penisim kontrolü ele geçirmiş durumda. O manzaradan gözlerini ayırmadan önce ben çoktan yanına gitmişim ve dudaklarını dudaklarımla buluşturmışım, aşağıdaki restoranda yaptığım gibi onu açgözlülükle öpüyorum. Nasıl hala ona bu kadar aç olabilirim?

Muhtemelen baskıdan dolayıdır. Çok fazla çalışıyorum. Haftalardır kimseyle sevişecek zaman bulamadım, oysa normalde bunu yönetici spor salonuna gitmek kadar düzenli yaparım. Brystin ve programı iş hayatımın büyük bir bölümünü kapladı, doğal olarak eğlence hayatıma da girmiş oldu.

Bu gece işimi görecek. Onu deli gibi sikeceğim. Tüm mobilyaların üzerinde sikeceğim. Onu o kadar sert sikeceğim ki, dairesine topallayarak girecek ve sık kafalı kocasına bahaneler uydurmak zorunda kalacak.

kocası dediği pislige bahaneler uydurmak zorunda kalacak kadar sert sik. Onu o kadar iyi sik ki, aklımdan çıkacak ama o asla unutamayacak.

Şimdi bu niyetle onu öpüyorum, dilim onun diliyle boğuşurken onu arkaya doğru itiyorum, ta ki kıcı yönetici masama değene kadar. Neredeyse çılgınca, onun kıyafetlerini çıkarmaya başlıyorum, önce ceketini, sonra altındaki bluzunu ve sütyenini çıkarıyorum, gömleğini başından çıkarmak için öpüşmemizi duraklatıyorum ve göğüsleri ortaya çıktığında tamamen kesiyorum, böylece geri adım atıp onları düzgünce hayranlıkla seyredebilirim.

Hemen kollarını göğüslerini örtmek için kavuşturuyor, ama kendini tutuyor ve gergin bir şekilde kollarını yanlarına indiriyor. "Sen de soyunursan bu daha adil olur."

Kafamı salladım. "Sen benimsin, unuttun mu? Adalet falan yok."

Sanki sinirlenmiş gibi başını eğdi, ama sonra iki göğsünü de avuçladım ve sinirlenmesi yumuşak bir zevk iç çekişine dönüştü. Göğüsleri damla şeklinde ve biraz küçük ama sıkı ve ellerime tam oturuyor. Dokunarak denemeler yapıyorum, başparmaklarımla meme uçlarını hafifçe okşuyor, sonra stres topu gibi göğüslerini sıkıyorum ve sert dokunuşların onu erittiğini, yumuşak dokunuşların ise çılgına çevirdiğini keşfediyorum. Hem tatlıyı hem de iğneyi seven bir bal arısı gibi.

Birini ağzıma almak için eğilirken aynı anda pantolonunu da aşağı çekiyorum. Artık tangası yok — son turdan sonra onu cebime attım — bu yüzden pantolonu çıktığında üzerinde sadece topuklu ayakkabıları kalıyor. Onunla işim bittiğinde meme ucu parlak kırmızı ve şişmiş durumda, diğerini de aynı hale getirmek için can atıyorum ama amı artık çıplak ve ben onu tatmam gerekiyor. Dilimin üzerinde orgazm olurken masamda kıvranişını izlemem gerekiyor.

Dizlerimin üzerine çökünce, beni durdurmaya çalışıyor. "Hayır. Seni istiyorum."

"Beni elde etmek üzeresin." En azından dilimi. Başka bir şey istiyorsa daha açık konuşması gerekecek, ama o zaman bile kararını ben vereceğim. "Geriye yaslan ve bacaklarını aç, bebeğim, böylece benim olanı görebileyim."

O, dudaklarını bükerek numara yapıyor ama dediğimi yapıyor. Dirseklerine yaslanarak, gövdesi masamın genişliğini dolduruyor ve

ayakkabılarının topuklarını masanın kenarına dayadığında, gözlerimi kırpma zorunda kaldım çünkü lanet olsun, çok güzel görünüyordu. "Şu haline bak. Sanki herkesin onu tapmasını bekliyormuş gibi amini şehre sergiliyorsun."

Kıkırdar, ama gerginlik ve ihtiyaçla doludur. Aniden oturmaya başlar, bakışları pencereleri arar. "Kimse beni göremez, değil mi?"

Çok yüksekteyiz ve ışıklar kapalıyken bu neredeyse imkansız. Ama tiyatrodaki olduğu gibi, izleniyormuşuz gibi hissediyoruz ve o kadar temkinli olsa da, onun fantezisini bozmak istemiyorum. "Kimin gördüğü önemli değil. Önemli olan seni kim boşaltıyor."

O tartışmak üzereydi, ama ben klitorisini dilimle tek bir vuruşla keserek onu susturdum, bu da onun neden telaşlandığını unutmamasına neden oldu. Bir sonraki vuruşta yüzümü onun tenine gömerek oyalanmaya başladım. O zaman, daha önce çıplak olan yerde bir şerit şeklinde uzayan tüyleri fark ettim. Parmağımı ve sonra dilimi üzerinde gezdirdim. Bu benim içindi. O bunu benim için uzatmıştı.

Buna dikkat çekmiyorum, bakım stiline göre basit bir seçime çok fazla anlam yüklemekten korkuyorum. Ama karnımı doyurmak için geri dönmeyen önce ona bir uyarıda bulunuyorum. "Bu amcık haftalardır benim işkence kaynağı oldu. Nazik davranmayı düşünmüyorum. Gerekirse saçımı tut. Yıldızları gördüğünde adımı haykır."

Sonra ellerimi kalçalarının altına koyup bacaklarını daha fazla açıyorum ve aç bir adam gibi onu yiyorum. Sabaha kadar onu yiyebilirim. Eğer penisim kontrolü ele almamış olsaydı, bunu gerçekten yapabilirdim. Tadı çok tatlı. Şimdiye kadar tattığım en iyi am ve genel olarak bu tadı çok seviyorum. Kolayca orgazm oluyor ve dilimde kıvranıyor, kısa sürede adımı haykırıyor.

İkinci orgazmından sonra, konuşmaya çalışır. "Lütfen, hayır. Yapamam. Seni istiyorum."

Onu daha uzun süre işkence etmeyi düşünüyorum, ama sikim ihmal edildiği için kızgın, bu yüzden ayağa kalkıyorum.

"Ne istiyorsun? Bunları mı?" Üç parmağımı içine sokarak, benim için hazır olduğundan emin oluyorum. İlk seferinde biraz fazla acele ettik ve çok sert davranırsam geceyi dayanamayacağımdan endişeleniyorum.

"Hayır, parmaklarını değil." Ama hassas bir noktaya dokunduğumda inliyor.

Amcığı ıslak ve istekli, ben de pantolonumu çıkarmaya başladım ama yine de onu kızdırıyorum. "Yine dilimi mi istiyorsun?"

"Hayır, Holt. Senin sikini istiyorum."

Sikim kaçak bir mahkum gibi dışarı fırladı, kalın ve gergin. Daha fazla sertleşmesinin imkânsız olduğuna emindim, ta ki gözleri ağır ve şehvet dolu bir şekilde bacaklarımın arasına düşene kadar. Sikim gururla şişti.

"Tekrar söyle. Sikimin sana ne yapmasını istediğini söyle." Uçunu onun açıklığına sürüyorum, ona doğruca girmeyerek gösterdiğim acı verici çabada garip bir tatmin buluyorum.

"Beni doldur," diye nefes nefese konuşur, sonra sanki daha kesin konuşmamı istediğimi fark etmiş gibi başını sallar. "Sikinin amımı doldurmasını istiyorum, Holt. Beni o kadar iyi doldurmasını istiyorum ki acıtacak kadar."

Lanet olsun, o bir şeytan. Benden onu sertçe sikmemi istiyor. Merak ediyorum, eğer onu kırarsam, onu elinde tutabilir miyim?

Kendimi biraz daha cezalandırıyorum, prezervatif ararken çıplak olarak içeri giriyorum. ıkarmak ve sarmak çok acı verici, ama genellikle korunma konusunda çok titizimdir ve kabul edilebilir davranış sınırını çoktan aştım.

Kondomu taktıktan sonra, artık hiçbir engel kalmaz. Sırtımı gece silüetine dönerek, onu yorucu bir hızla sikerim, göğüslerinin sallanışını ve uyluklarımızın çarpışmasını seviyorum. Bacaklarını bana doluyor ve topuklarının kıcıma ısırması zevki artırıyor. Henüz boşalmamaya çalışıyorum, ama bu hızda, pek şansım yok.

Sonra benim sikimin onun içine girmesini görüyorum ve tekrar tekrar izlemek için yavaşlamak zorunda kalıyorum. Onun sıvısıyla parıldayarak nasıl çıktığımı izle. Onun içine nasıl tamamen girdiğimi izle. Onun içine tamamen girmiş miyim diye merak ediyorum.

Bu soru göğsümde garip şeyler olmasını sağlıyor. Tanıdık olmayan bir sıkışma. Hayatım boyunca kaçınmak için çok uğraştığım bir his.

Bununla başa çıkmanın tek yolu, onu dövmek. Belki bu sefer farklı bir pozisyonda.

Ondan çekilip masamın sandalyesine geri çöküyorum. O da oturuyor, makyajı akmış, saçları topuzundan dökülmüş. Onu

onu o kadar çok mahvetmeyi seviyorum ki, onu tekrar mahvetmek için onu duşta götürmeyi bile düşünüyorum.

Ama o zaman soyunmam gerekir ve onunla ten tene temas etmek için can atıyor olsam da, bu çok fazla. Kalan kontrolümü kaybedeceğimi biliyorum. O zaman ne olacağını düşünmek istemiyorum.

"Nereye gittin?" diye soruyor, ama zihinsel mi yoksa fiziksel mi olduğunu anlamıyorum. Belki de ikisi birden. Dudaklarını öyle aşağı doğru çevirdiğinde daha da şişmiş görünüyorlar. "Mola mı lazım?"

"Hayatta olmaz." Kendini beğenmiş bir pislik olduğum için, otomatik olarak onun kocasıyla da böyle olduğunu varsayıyorum. Sormak istiyorum ama onu buraya davet etmek istemediğime karar veriyorum. Bunun yerine, uyluğumu okşuyorum. "Gel, benim sikimin üzerinde zıpla, tatlım."

O, şişkin alt dudağını ısıyor ve aynı anda gülümsüyor. "Tamam."

Elimi uzatıp onu kucağıma alıyorum, sırtı göğsüme gelecek şekilde konumlandırıyorum. Kolayca üzerime kayıyor ve ben de bir süre onun keşfetmesine izin veriyorum, o yukarı aşağı sallanırken ben de klitorisini okşuyorum. Çok geçmeden onu ateşleyen bir nokta buluyor ve kısa süre sonra başka bir orgazmıla kasılmaya başlıyor.

Bunu devralmam için bir işaret olarak görüyorum. Sandalyeyi pencerelere doğru çevirip, parmaklarımı kalçalarına geçirip ona giriyorum, ağzından sürekli bir zevk mırıldanması çıkıyor. "Bu manzara, Brystin? Neyi temsil ettiğini biliyor musun?" Bu tempoda konuşmak zor ve sesim boğuk ve kısık çıkıyor. "Bu manzara gücü temsil ediyor. Bu tatlı küçük amcığı bununla takas ettin. Sen bu manzaranın sana verebileceği şeyi istediniz, ben ise bu amcığı istedim. Anlaşmanın daha iyi tarafında olduğumdan eminim."

Ayrılmamamız için kollarımı beline dolayarak, onunla birlikte ayağa kalkıyorum ve onu öne doğru eğiyorum, böylece ellerini uzatıp pencereye avuçlarını dayayarak kendini desteklemek zorunda kalıyor. O benim istediğim gibi hareket ediyor ve ben onu bir oyuncak gibi düşünmeye çalışıyorum. Bir oyuncak. Daha fazlası değil.

Ama kendimle savaş halindeyim. Çünkü bunun açgözlülük ve sözleşme meselesi olmasını istesem de, bunun ötesine geçtiğini kesin olarak biliyorum ve onun da bunu kabul etmesini istiyorum. "Ama sen de bunu istedin,

değil mi? Sadece işi değil. Sadece gücü değil. Amın benim sikimi istiyordu. Öyle değil mi?"

"Mm," diyor.

Bu yeterli değil. "Söyle, Brystin. Benim sikimi istediğini söyle. Bunu hayal ettiğini söyle. Sana verdiğim her şeyi, sadece şu anki bu an için takas edeceğini söyle."

Tereddüt etmez. "Bunu istedim, Holt. Bunun için her şeyi riske attım."

"Aferin kızım." Tam olarak aynı şey değil, ama seksin ortasında, söylenen hiçbir kelimenin incelenmemesi gerektiği bir durumda bile, bunun daha doğru olduğunu anlıyorum. Gerçeğin sarhoş edici bir yanı var, ya da en azından gerçeğin illüzyonu, ve onun dudaklarından daha fazlasını duymamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Onun şu anki durumunda, ona neredeyse her şeyi söyletebilirim.

Ama bunun gibi daha fazla gerçek tehlikeli olur.

Ve bunların yalan olup olmadığını merak etmek istemiyorum.

Hırlayarak, kalçasını tokatladım ve sonra parmaklarımı kalçalarına gömdüm. Pantolonum dizlerimden ayak bileklerime kadar düştü ve kalan tüm gücümle ona çarptım, kendi doruğumu bitiş çizgisine kadar kovaladım. Akıl sağlığım buna bağlıymış gibi kovaladım.

Ve bunu tekrar yapacağım. Ve tekrar. Bütün gece boyunca, ofisimdeki her yüzeyde onu sikene kadar. Bir daha orgazm olamayana kadar. Yorgun düşene ve bitene kadar, sonra onu pis kocasına geri göndereceğim ve ben de sıkıcı evli kadınları sikmeye geri döneceğim, ve bu sefer, *bu sefer*, annemin mezarı üzerine yemin ederim, bu iş bitecek.

BÖLÜM
YİRMİ ALTI

BRYSTIN

Dudaklarım kanamış, bacaklarım jöle gibi titriyor, Holt'un arabasına doğru otoparkta ilerliyoruz. Dışarısı hala karanlık, ama saati tahmin etmemeye çalışıyorum, çünkü gördüğümde paniğe kapılacağımı biliyorum. Sabah onda stüdyoda olmam gerekiyor ve bu iş için beynimin uyanık ve işlevsel olması gerekiyor. Gözlerimin altında derin torbalar olursa Zully'nin beni öldüreceğinden bahsetmiyorum bile.

Holt'un işe daha erken gitmesi gerektiğinden eminim. "Gerçekten taksiye binebilirim." Ondan ayrılmak istemiyorum ama aynı zamanda suçluluk da duyuyorum.

Bana saçma sapan davranıyormuşum gibi bakıyor. "Seni ben götüreceğim."

Bana kapıyı açtığında, bunu önemsememem gerektiğini kendime hatırlatmam gerekiyor. Seksin anlamlı bir şeye dönüşmemesi yeterince zor. Sınırdan romantik sayılabilecek jestler ise bambaşka bir konu. Dikkatli olmazsam, ona her baktığımda gözlerimde aşk tanrısının okları beliriyor ve ben burada profesyonel itibarımı inşa etmeye çalışıyorum.

Araba çalıştırıldığında, garajdan çıkarken adresi GPS'ine girmemi istiyor. Saat, gösterge panelinde görüldüğü için görmemek imkansız: beşe çeyrek var. Gözle görülür şekilde irkiliyorum.

Neyse ki, Michael ve ben bu hafta Manhattan'daki dairede kalıyoruz, bu yüzden her yön için sadece on beş dakikalık bir yolculuk

ama yine de. Kafamda hesap yapmadan edemiyorum. *Beşte evde olurum. Berbat durumdayım ama uyandığımda duş alabilirim. Kahvaltı için bir şeyler alırsam dört saat uyuyabilirim.*

Holt araba kullanıyor olmasına rağmen, saatte gözlerimi yakalamış olmalı. "Seni daha erken eve getirmeliydim."

"Hayır, yapmamalıydın." Bugün mutsuz olmaya hazırım, ama buna değecek. Bu gece, tarif edemeyeceğim kadar inanılmazdı ve bunu hiçbir şeye değişmem. Özellikle de sadece bir kez yapacağımıza söz verdiğimiz için.

Önümüzdeki yola bakarken, onun bakışlarını profilimde hissediyorum. "Evet, haklısın," diyor bir süre sonra. "Zaten çalışma masasına kadar gidemedik."

"Ya da bilaro masasına."

"Bilaro masasında seviştik," diyor. "Seni yalarken topuğunun cebe sıkıştığını çok net hatırlıyorum."

"Evet, ama sen boşalmadın. Bu sayılmaz."

"Keçeyi lekeledin. Bu sayılır."

Bu gece yaptığımız her şeyden ve seviştığımız tüm pozisyonlardan sonra, artık beni utandıramayacağını düşünmüştüm. Görünüşe göre yanılmışım. "Keçeyi lekeledim mi? Aman Tanrım. Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle şaka yapmıyorum."

"Bu... Tanrım..." Her gün onun ofisinden kaç tane önemli kişinin geçtiğini biliyorum. Yanaklarım daha da kızarıyor. "Yenisini almak zor olacak mı?"

"Oh, değiştirmeyeceğim. Temizlikçilerin de dokunmasına izin vermeyeceğim. Bu tarihi bir eser." Bana bakarken sırıtıyor, ama ciddi olduğundan eminim.

"Çok utanıyorum."

"Çok yazık, çünkü ben gurur duyuyorum." Elini uzatıp uyluğuma koyuyor ve yorgun ve doymuş olmama rağmen, omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Son birkaç saattir hissettiğim karıncalanmalardan farklı bir karıncalanma. Daha çok kalbime yönelen, amıma değil.

Ah, lanet olsun. Sanırım başım belada.

Elini uzun süre tutmuyor, ki bu muhtemelen en iyisi, ama boğazını temizleyerek elini çekmesi, bağlantıyı kasıtlı olarak kopardığı hissini veriyor. Sanki elini tutmak bir hataymış ve şimdi bunun farkına varmış gibi.

Aşırı tanıdık bir acı, avucunun sıcaklığının yerini alıyor. Michael ile ilişkilerim hep böyle olmuştur. O temkinlidir, her dokunuşu ihtiyatlıdır. Sanki ben, dikkatli davranılması gereken kırılgan bir şeyim. Brystin'e karşı fazla coşkulu veya sevecen davranmak istemiyorum. Aramızda daha fazlası olduğunu düşünmesini istemiyorum. Onu yanıltmak istemiyorum.

Sessizce araba sürerken düşüncelerim bu noktadan itibaren döngüye girer. Ta ki dayanamayana kadar ve Holt yapmadan önce kendime zarar vermem gerekene kadar. "Kaç kadınla yatıyorsun?"

Cevabını beklerken onu inceliyorum, çenesinin gerildiğini ve gözünün seğirdiğini görüyorum. Cevabını verirken dudaklarının sıkıldığını izliyorum. "Sen kaç erkekle yatıyorsun demek istiyorsun?"

Hemen utanıyorum. Çünkü tabii ki o, Michael'ın olduğunu düşünüyor. Ve benim başka birisi olduğu için, Holt hakkında soru sorma hakkım var mı? Daha cesur olsaydım, gerçekte ne demek istediğimi söylerdim. Onunla bitirmeye hazır olmadığımı. Aramızda neler olduğunu bilmediğimi. O da benimle bitirmeye hazır olmadığını bir an olsun düşünürse, evliliğimi yeniden gözden geçirmeyi kabul edeceğimi.

Ama aşk travması yaşıyorum ve bu yüzden güvenli yolda kalıyorum. "Üzgünüm.

Bu beni ilgilendirmez. Sormamalıydım."

Yüz hatları biraz gevşedi, ama neredeyse bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Sormamalıydın demek değil. Daha önemli başka bir soru var."

"O soru ne?"

"Kaç kadına romantik olarak ilgi duyuyorum? Asıl sorman gereken soru bu."

Kulaklarımda bir çınlama var ve kalbim göğsümde güm güm atıyor. İçimde garip bir coşku fırtınası oluşmaya başlıyor. Acaba gerçekten aynı fikirde miyiz?

Ama sonra devam ediyor. "Cevap, hiçbirisi." Kafasını bana doğru çeviriyor, gözlerime bakıyor. "Ben romantik ilişkiler yaşamam, Brystin. Sadece seks ve eğlence. Bu yüzden kaç kişiyle yattığının önemi yok. Çünkü kimse özel değil."

Onun bakışlarına dayanamayıp başımı yola çeviriyorum. Aksi takdirde, gözlerimin birdenbire nasıl sulandığını görebilir ve ağlamak aptalca olmaz mı? Oysa bu soruyu ben sormuştum. Kendimi incitmeye açık hale getirdiğimi bildiğim halde.

Ama bu, beklediğim herhangi bir cevaptan daha fazla canımı yakıyor. Bu, önceki birçok ilişkinin yankısı. Beni sadece seks için uygun bulan, ama başka bir şey için uygun bulmayan erkekler. Daha fazlasını istemediklerini açıkça belirten erkekler, ama yine de kendimi tamamen onlara vermeden edemiyorum ve onlar bunu kabul etmediklerinde kendimi paramparça hissediyorum.

Holt ile çok iyi başlamıştım. Cinsel ilişkiyi yasakladım, ama o beni yıkar yıkmaz, benim ona bağlanacağımdan endişelenmeye başladı.

Hayır. Bunu zaten bir kez söyledik. Bu konuşma gerekli değildi. "Bunu bana neden söylüyorsun?" Kendimi ona bakmaya zorluyorum. "Sana özel olmadığımı bilmem gerektiğini gösteren herhangi bir işaret verdim mi, yoksa sadece acımasız olmaktan hoşlanıyor musun?"

O cevap vermiyor, çünkü o benden daha fazla kendini kontrol edebiliyor. O kadar ilgisiz ki, hiçbir şey onu kontrolünü kaybetmeye itmiyor. Sadece alt dudağını ısıyor ve başını hafifçe sallıyor. Sanki *"Evet, yine duygusal davranmaya başladı"* diye düşünüyor gibi.

Ve ben olduğum kişi olduğum için, ve her zaman daha büyük, duygusuz görünüşünün arkasında gerçek bir şey olmasını dilediğim için, bir anlığına onun kendi duygularını koruduğunu düşünmeme izin verdim. Belki incinmekten korkuyordur. Parmakımda yüzük olan benim, ve biz de aramızda sadece bu kadar olacağını söylemiştik.

Ya o da benim kadar bu işin içindeyse?

Ama bu, beni sevgisiz bir evliliğe hapseden aynı türden iyimser düşünce. Holt hakkında *"ya eğer"* diye düşünemem. Kalbimi korumak için tek yol, her şeyi olduğu gibi kabul etmek.

Neyse ki, bir sonraki kavşak durağımdan yarım blok ötede. "Burada ineceğim." Kırmızı ışığı fırsat bilip, bu acı verici garip durumdan bir dakika daha kurtulmak için acele ediyorum.

"Hadi ama, böyle davranma. Seni bırakmayacağım..."

Ama ben çoktan arabadan inmişim. "İyi vakit geçirdim, Holt. Beni bıraktığın için teşekkürler." Kapıyı çarpmamaya çalışıyorum, sonra caddeden apartmanımıza doğru koşuyorum, Holt'un benimle aynı hızda sürmek için yavaş sürdüğünü ya da ben kapı şifresini girmek için durduğumda motoru çalışır durumda bıraktığını fark etmemiş gibi davranıyorum.

Bunun için ona lanet olsun. Benim güvenliğimi önemseydiği için.

Lobide, kapıcıya el sallayarak hızla yanından geçiyorum, asansöre ulaşmadan önce benim yeni sikilmiş halimi görme şansı olmasın diye umuyorum. Katıma ulaşmadan ağlamamaya karar veriyorum ve bir şekilde başarabiliyorum.

Dairemizin dışında — *Michael'in* dairesi, çünkü onun seks yatağını asla benimmiş gibi hissetmeyeceğim — içeri girmeden önce kendimi topluyorum, sonra onu uyandırmamak için kapıyı olabildiğince sessizce kapatıyorum.

Arkamı döndüğümde, bu girişimin boşuna olduğunu anlıyorum çünkü o oturma odasında oturmuş, tek bir lamba açık ve kucağında bir kitap var. Ancak okuma gözlüğü takmamış, bu yüzden sadece okur gibi yaptığını anlıyorum.

Harika. Beni bekliyormuş. Harika.

"Uyanıksın." Daha fazla söyleyecek bir şeyim yok.

Cevabını dikkatli seçiyor, ama ayağını yere vurması mutlu olmadığını gösteriyor. "Partiden tek kelime etmeden ortadan kayboldun ve bütün gece dışarıda kaldın, telefonuna da cevap vermedin. Sence ben uyuyabilir miydim?"

"Artık nasıl bir his olduğunu biliyorsun." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Görünüşe göre, iyi kararlar verecek kadar yorgunum. "Söylediklerimi unut. Seni beklettiğim için özür dilerim. Açıkçası ben iyiyim. Bundan sonra iletişim konusunda daha iyi olacağım."

Bunun yeterli olmasını ve daha fazla tartışmayı, yani nutuk çekmeyi sonraya bırakabileceğimizi umarak, benim odam olarak kullandığım odaya doğru dönüyorum.

"Hayır, dur." Michael, çok uzaklaşmadan beni durdurur. Ben ona dönene kadar bekler. "Bizim..." diye başlar, duraksar, — "anlaşmamız artık senin için uygun değil mi?"

Aman Tanrım, çığlık atmak istiyorum. Hiçbir zaman işe yaramadı ki. Bunu zaten anlamamış mıydı?

Aynı zamanda, canlanıyorum. Şu anda kiminle yattığı umurumda olmasa da. Belki de alışkanlıktan. "Kapalı evlilik yapmaya razı olur musun?"

Bir omzunu silkiyor, sanki bir zamanlar açık evlilik yapmazsak evlenmeyeceğini kesin bir dille söylememiş gibi. "Eğer bu seni bu kadar rahatsız ediyorsa... kesinlikle yeniden düşünmeliyiz."

İroni eğlenceli, değil mi?

Bütün evliliğim boyunca bunu bekledim. Birlikte olduğumuz ilk günden beri, bir gün bana "*Brysin, sen bana yetiyorsun. Senden başka kimseye ihtiyacım yok*" diyeceğini hayal ettim. Lanet olası taklalar atmam gerekirdi.

Ama ben aptal değilim. Aptalın tekiyim, ama aptal değilim. Mesele ben değilim. Mesele o. Beni beklemekten nefret ediyordu. Holt'la birlikte olduğumu düşünmekten nefret ediyordu. Bu ani fikir değişikliğinin sebebi bu.

Başka bir adama daha az bağlandığımda tadını çıkarabileceğim güzel bir kader cilvesi. Ama ne yazık ki, onunla evlendiğim zamanki aynı aptalım. Sadece başka bir adama aşık bir aptal.

"Önemli değil," diyorum. "Bu iş bitti." "Ne demek bu iş bitti?"

"Bu. Sabahın beşinde eve gelmem. Partilerden tek kelime etmeden ayrılmam. Hepsi." Holt'un adını söylemiyorum, ama o hala alt metinde çok belirgin. "Şovumuz var ve çok başarılı. Gerisi bitti."

"Tamam," diyor. "Eğer istediğin buysa, tatlı kız." Sanki bunların hiçbiri bana bağlıymış gibi.

Sanki benim istediğim bir şey hiç kimsenin umurunda olmuş gibi.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

BRYSTIN

Michael'ın ardından asansöre giriyorum ve o penthouse düğmesine basarken ben kolyemi oynatıyorum. "Neden bu yemeğe gitmemiz gerekiyordu?"

Bu soruyu milyarlarca kez sordum ve cevabını zaten biliyorum, ama Holt'u, bana defalarca girmesinden bu yana ilk kez göreceğim gerçeğinden başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. On bir buçuk gün boyunca hiç iletişim kurmadık, onun benimle aynı binada olduğunu biliyordum ve benim kokumun hatırası onun aklını benimkini olduğu gibi meşgul ediyor mu diye merak ediyordum.

"Politikacılarla uğraşmaktan nefret ettiğini biliyorum," diye sabırla açıklıyor Michael, "ama yaptığın işin gerçek bir değişim yaratmasını istiyorsan, büyükler isminle birlikte yüzünü de tanımalı. Sadece vali değil, en az bir senatörümüz ve birkaç devlet adamı da burada olacak."

Bunun Holt'un fikri olduğunu, bu haftanın normu olduğunu söylemiyor. İkimiz de onun adını anmaktan kaçındık, sanki... programımız normalde olduğu gibi seçilmiş olsaydı yapacağımız gibi. Şirketin CEO'sundan neredeyse hiç bahsetmedik. O bizim çok üstümüzde. Günlük programlamayla ilgilenen birkaç çalışanı var, bu yüzden Michael ve ben Holt ile nadiren yüz yüze görüşmek zorunda kalıyoruz.

Michael elimi tutmak için uzanıyor, anlaşmamızı yeniden değerlendirmemizi önerdiğinden beri bunu çok daha sık yapıyor, ancak bir daha bu konuyu hiç açmadı. "Gergin olma. Başarabilirsin."

Onunla geçirdiğim bu tür anlar beni ilk başta büyülemişti. O hissi hatırlamaya çalışıyorum ve göğsümün ortasında bir kıvılcımın başlangıcını neredeyse hissedebiliyorum.

"Bu arada, daha söylemediysem, harika görünüyorsun. Bu elbise yeni mi?"

Aynen öyle, kıvılcım alev haline dönüşür, ama Michael için yanmıyor. Aklım dün soyunma odamda, André'nin Bergdorf Goodman'dan gelen kutuyla geldiği ana gidiyor. Kutuyu açtığımda, her iki yanında büyük kesikler olan şık bir siyah elbise buldum. Seksi, ama sofistike. Tamamen benim tarzım.

Yanında, utanç verici derecede çok kez okuduğum el yazısı bir not vardı. *Cumartesi günü bunu giy. - H*

"O seni anlıyor," demişti Zully. Bu da bir duygu fırtınasına yol açmıştı, çünkü o beni anlıyorsa, ben neden onu "anlayamıyordum"? Neden hep bu erkekler beni giydirmek, özgüvenimi artırmak, sonra da dizlerimin üzerine çöküp onlara olan bağlılığım için beni övmek istiyorlar, ama aynı zamanda onların kalbini asla kazanamayacağımı söylüyorlar?

Neredeyse inat için elbiseyi giymeyecektim.

Ama işte buradayım. Yüzyılın en aptal insanı. "Bergdorf Goodman." Michael'a cevap veriyorum, Holt'tan aldığımı söylemeden.

Ve sonra daha fazla bir şey söylememe gerek kalmadı çünkü asansör Arthur Sebastian'ın penthouse'unun fuayesine açılıyordu.

İlk olarak bir garson bizi karşılıyor, her birimize birer şampanya kadehi uzatıyor ve bizi içeriye davet ediyor. İçeride, benden belki yirmi yaş büyük, kahverengi gözlü, doğal olarak açık kıvı saçlı bir kadın bizi karşılıyor.

"Evime hoş geldiniz." Önce Michael'ın elini sıkıyor. "Ben Arthur'un eşi Evangeline, sizi ağırlamaktan çok memnunum."

Michael ona adını söyler ve sonra beni tanıtmak için döner, ama Evangeline onu keser. "Oh, bu kim olduğunu biliyorum. *Our Nation Now* artık gecelerin vazgeçilmezi oldu." Öne eğilir ve sesini alçaltır

"Bu önemli bir şey, çünkü Arthur SNC'de nadiren bir şey izler, lütfen bunu bana atfetmeyin."

Orijinal ses seviyesine geri dönerek, arkamızda asansör kapısı en az iki kez açılıp daha fazla misafirini lobisine indirmesine rağmen, birkaç dakika boyunca bana iltifat etmeye devam ediyor. "Sizi diğer misafirlerle kaynaşmaya bırakmam gerektiğini biliyorum." Muhtemelen yeni gelen misafirlerini ihmal etmenin baskısını hissediyor. "Ama Arthur sizinle tanışmak isteyecektir."

Odayı taramak için dönüyor ve ben de doğal olarak onunla birlikte odayı tarıyorum. Penthouse birkaç katı kaplıyor — merdivende üç farklı sahanlık sayıyorum — ama ana oda, tavanı en üste kadar uzanan açık bir konseptte. Beyaz keten örtülü yuvarlak masalar, etraflarında bolca yürüme alanı kalacak şekilde stratejik olarak yerleştirilmiş. Bu mekanın normalde mobilyalarla nasıl görüldüğünü veya mobilyaların bu seferlik nereye kaldırıldığını sadece tahmin edebilirim, ama kalan dekorasyondaki antika çerçeveler ve yaldızlı detaylardan, bu mekanın muhteşem bir geleneksel tarza sahip olduğunu tahmin ediyorum.

Modaya uygun bir şekilde geç gelen birçok konuk, üçer dörtlü gruplar halinde sohbet ediyor. Gözümle tahmin ettiğim kadarıyla toplamda yüz kişi var. Bu kadar kişiyi ağırlayabilecek bir dairenin fiyatını tahmin edemiyorum, ama sanırım bu geceki partiyi Sebastian milyarderlerinden biri düzenliyor.

Bu arada...

"İşte orada," diyor Evangeline, kocasını görerek. Onun, belediye başkanıyla sohbete dalmış gibi görüldüğü için onunla daha sonra görüşmesi gerektiğini söylediğini, sonra Michael'ı güldüren bir şey söylediğini ve sonra bizimle birlikte duran başka bir çiftin daha olduğunu ve daha fazla tanıştırma yapıldığını fark ediyorum.

Ben bunların hiçbirinin farkında değilim, çünkü gördüğüm Arthur değildi. Dürüst olmak gerekirse, onu kendi başıma tanıyabileceğimi sanmıyorum, ama yeğenini tanıyabilirim. Oldukça kolay. Gerekirse çıplak olsa bile.

Ve Holt, odanın ortasında, kolunda incecik bir esmerle duruyor.

Sıradan bir esmer değil. Hareket ettiğinde yüzünü görebiliyorum ve onun Jisella olduğunu anlıyorum, tek bir isimle tanınan süper model.

tek ismiyle tanınan süper model Jisella olduğunu fark ettim. O kadar güzeldi ki, sahip olduğum tüm güzelliği sıradanlaştırıyordu.

Kıskançlıktan içim parçalanıyor. Tam bir bardak şampanyayı içmek üzereyken Holt'un gözleri benimkilerle buluştu. Bakışlarını üzerimde tuttu, bakışları bir yıldırım çubuğu gibiydi, vücuduma yüz bin megavatlık bir enerji gönderdi ve bacaklarımın arasında bir ateş yaktı. Her geçen saniye, daha da alevleniyormuşum gibi hissediyorum, sanki herkesin önünde tamamen yanacaktım gibi, ve o orospu çocuğu da yüzünde bir gülümsemeyle dudaklarını kıvrırma cüretini gösteriyor.

"Oh, lanet olsun," Michael yanımda sessizce diyor. "Holt'un yanındaki Victoria's Secret mankeni mi?"

Tam da ihtiyacım olan şey.

"Eminim öyledir." Ne şanslı adam, onunla tanışmak üzere çünkü bir bakıyorum Holt modelini/randevusunu da yanına alarak bize doğru geliyor.

"İkinizin de gelmesine sevindim. Michael, Brystin." Holt, bizi arkadaşına tanıtmadan, elinden şampanyayı alıp, hala kendi kadehini tutan Michael'a verdi. "Bunu sen halledebilir misin? Onu biraz kaçırmam lazım."

Ve böylece Holt, kocamla olan bomba gibi randevusunu terk eder ve beni onlardan uzaklaştırır, sıcak eli belimin altında, uzun parmakları elbisenin bir tarafındaki kesik yerinden çıplak tenime dokunur. Vücudum bir hain, kafam *Holt'tan uzaklaşmamı* haykırsa da onun dokunuşuna bastırmak istiyor. Göğsüm sıkışıyor, kırılğan kalbimi korumaya çalışıyor, ama yine de, beni en yakın yatak odasına götürse bile, direnmeyeceğime eminim.

Ama Holt bizi uzaklaşmak yerine kalabalığa doğru yönlendiriyor. Serbest eliyle, odanın diğer ucunda biraz tanıdık gelen birine el sallıyor - sanırım bir eyalet senatörü - ve o tarafa doğru gittiğimizi işaret ediyor gibi görünüyor.

Öyleyse her şey işle ilgili. Bu iyi bir şey, çünkü benim hayatta kalma içgüdüm pek işlevsel değil gibi görünüyor. Daha fazla rahatlamadığım için kendime kızgınım.

Sonra, gözleri hala hedefimize sabitlenmiş halde, ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Onu giydin. Muhteşem görüneceğini biliyordum."

Sessiz bir fısıltıdan biraz daha yüksek olan düşük tiz sesi, sözlerinin kendisi kadar beni heyecanlandırıyor.

Onun üzerimdeki etkisini görmesine izin vermiyorum. "Mükemmel. Teşekkür ederim," diyorum soğuk bir sesle.

"Rica ederim." İngilizce'nin en yaygın ifadelerinden biri, ama o bunu günah gibi söylüyor.

Konuşmaya devam etmek için hiçbir çaba göstermiyor, ama yemin ederim ki, benden yayılan aynı endişeli enerjiyi ondan da hissediyorum. Boş vermeliydim. Bizi çevreleyen güç alanına karşı bağışıkmişim gibi davranmalıyım.

"Bu tür etkinliklere eşini getirmezsın sanıyordum." Oh, lanet olsun. Neden böyle davranıyorum ki?

Kendinden emin bir şekilde gülümsüyor. "Kıskandın mı?"

Yürüyüşümüzü durdurup ona döndüm. "Senin için özel olmayan birini mi?"

Gülümsemesi dudaklarını sıkıştırarak sertleşir ve bir şey söyleme dürtüsüyle mücadele ettiğini hissedirim.

Konuşmadan, bir flaş patladı. Neyse ki, kiralık fotoğrafçı bizim değil, yakınımızdaki üçlünün fotoğrafını çekiyordu.

Bu dikkat dağınıklığı, Holt'un söylemek üzere olduğu şeyi susturur. Hiç şaşırtıcı değil, o da benim kadar ağzını kapalı tutmakta daha iyidir. Muhtemelen benim yaralanmış olmam umurunda olmadığı içindir — onun için o kadar da önemli değilim. Bunun yerine, elini tekrar sırtıma koyar ve beni bekleyen politikacıya yönlendirir. "Senatör, tanışmanız gereken biri var."

Sonraki bir saat de aynı şekilde geçer. Holt, önemli gördüğü herkesi tanıyana kadar beni odada gezdirir, ben de bunun işimin bir parçasıymış gibi davranır, içimde mide bulantısı ve kalp ağrısı hissetmiyormuş gibi yaparım. Şaşırtıcı bir şekilde, işimde yeterince iyiyim ki çekiciliğimi ortaya koyabiliyorum. Tanıştığım birkaç kişinin beni zaten tanması, diziyi izliyor olması da yardımcı oluyor. Bu,

Kariyerimde onaylanırken aynı zamanda çalkantılı duygularla mücadele etmek en gerçeküstü deneyim.

Bundan sonra da böyle mi olacak? Holt ile olan geçmişim yüzünden başarımın meyvelerini asla tadamayacak mıyım?

Bunu fazla düşünmemeye çalışıyorum ve akşam yemeği duyurulduğunda, Holt'un kolundan minnetle izin isteyerek, bizim yer kartlarımızı çoktan bulmuş olan Michael'ın yanına oturmaya gidiyorum.

"Nasıl gitti?" diye soruyor ve bir an için içimdeki kargaşayı anladığını merak ediyorum. Ama sonra ekliyor: "Vali gerçekten etkilenmiş görünüyor. Seni karım olarak adlandırmaktan hiç bu kadar gurur duymamıştım."

"Beni karın olarak adlandırmaktan hiç gurur duydun mu?" Bu sözler o kadar hızlı çıkıyor ki, durdurmaya vaktim olmuyor. Belki de söylenmesi gereken bir şey, ama bunun zamanı değil, bunu biliyorum.

Neyse ki Michael ses tonumdaki alaycı tavrı fark etmiyor ve bunu bir güvence ihtiyacı olarak algılıyor gibi görünüyor. "Senin kendine inandığından daha uzun süredir sana inanıyorum. Evet. Seninle her zaman gurur duydum."

En azından işine geldiğinde.

"Ama özellikle şimdi," diyor daha yüksek sesle, eliyle yanağını okşayarak, alışılmadık bir sevgi gösterisiyle. "Sen benim kraliçemsin, tatlı kızım."

Kelimelerin ve jestlerin sadece bana yönelik olmadığını, diğer tarafıma oturan kişinin Holt olduğunu fark edene kadar anlamıyorum. Beni överek sahiplenmeye yönelik pek de ince olmayan girişimi hem küçümseyici hem de aşağılayıcı, ama Holt'un yeniden ortaya çıkması beni o kadar şaşırtmış ki, umursamıyorum bile.

Ve tabii ki yanında Jisella da var, çünkü o onun randevusu, her ne kadar geldiğimizden beri ona neredeyse hiç zaman ayırmamış olsa da.

Sanırım onunla birlikte olan kadınların çoğu, onun onlara asla tam olarak ilgi göstermeyeceğini biliyor. Ben de bilmeliydim, ama aptalca bir şekilde bu bilgiyi kafamdan silip attım.

"Oh, bizimle oturuyorsun. Harika. Vay canına." Şarabımdan büyük bir yudum alıyorum ve Holt'un bu şişedeki özel üzüm çeşidi hakkında bir tirada başlamaması için dua ediyorum, çünkü

onun varlığını yok saymaya karar verdim ve o bana doğrudan konuşurken bu daha zor oluyor.

Yanımdaki yer kartını alır ve üzerinde kendi adının yazdığını gösterir. "Sanırım Evangeline, rahat hissettiğimiz insanlarla yemek yediğimizden emin olmak istedi."

Hahaha. Şu anda rahat hissetmediğim kesin.

"Bu çok hoş," diyorum ve sonra konuşmanın devam etmesini engellemek için salatamı ısıyorum.

Yemek, gerginlik hiç azalmadan devam ediyor, ama benim dışımda kimse bunun farkında değil gibi görünüyor. Michael, Holt beni odada gezdirirken neredeyse tüm zamanını sohbet ederek geçirdiği Jisella'yı bana tanııştırıyor. Hatta aralarında şimdiden özel espriler bile var, ki bu Michael'ın güzel bir kadınla tanıştığında her zaman yaptığı bir şey. Özellikle de kendi ülkesinden bir kadınla.

Holt bundan rahatsız görünmüyor ve yemek boyunca nispeten sessiz kalıyor. Arada sırada, onun profilime baktığını hissediyorum, ama başımı çevirdiğimde, her zaman başka bir yere bakıyor. Şarap hakkında konuşmuyor ve bu bir nimet olsa da, aptalca bir şekilde hayal kırıklığına uğruyorum. Onun tutkusu hakkında konuşmasını dinlemekten ne kadar keyif aldığımı itiraf etmek utanç verici. Aslında, onun herhangi bir şey söylemesini dinlemekten ne kadar keyif aldığımı itiraf etmek utanç verici. Sanki yetişkin bir evli kadın değil de, aşık olmuş aptal bir genç kızmışım gibi.

Benim neyim var böyle?

Michael ile buradayım.

Kolunu sandalyemin arkasına koyduğunda, daha dik oturuyorum. Kendi bölgesini işaretliyor, ama sorun değil. Ben onun bölgesiyim, değil mi? Bundan mutlu olmam gerekir. Her zaman istediğim şey buydu, değil mi?

Yemeğin yarısına kadar etrafımdaki konuşmalara pek dikkat etmiyorum.

"Hepsini ayırt edemiyorum." Jisella'nın aksanı Michael'ınkinden biraz daha kalın. "Arty var, sonra da baban." Holt'u işaret ediyor. "En büyüğü o mu? Evleniyor," diye dinleyen herkese fısıldıyor.

"Göreceğiz," diyor Holt, çabucak.

Eğer umursasaydım — ki kesinlikle umursamıyorum — neden bu konuda bu kadar savunmacı davrandığımı sorardım.

Ama umurumda değil, bunu sormak muhtemelen kabalık olur ve zaten ben Jisella'dan Holt'un ailesi hakkında daha fazla şey bildiğimi kanıtlamakla daha çok ilgileniyorum. "Henry en büyüğü. Sonra Reynard. İkisi de Sebastian Industrial'ı yönetiyor. Sonra Samuel, Holt'un babası, ve August var, ikisi de Samuel kalp krizi geçirene kadar SNC'yi yönetiyorlardı. Sonra Holt devraldı. Neden August'a geçmediğini bilmiyorum."

Özel olmadığımı mı düşünüyorsun? Bir daha düşün.

Ben tam bir çocuğum.

Akşam yemeği başladığından beri ilk kez Holt canlanır. Michael'ın elini sandalyemin arkasında gördüğü anı tam olarak biliyorum, çünkü gözleri kısıılır ve yüz hatları kararır. "Yönetim kurulu beni seçti," der. "Babamın yoğun kampanyasının ardından."

"Ah, doğru ya." Jisella, her şeyi kafasında canlandırmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. "Ve sonra Arty ailenin en küçüğü."

"Çok varlıklı bir en küçüğü," diyor Michael. "Çalışıyor mu?"

Jisella, Arthur'un lobicilik faaliyetlerine nasıl kendini adadığını açıklamaya başlar. Bu faaliyetler, her ne kadar aynı çatı altında olmasalar da, tüm kardeşlerin her iki şirkette de hisseleri olduğu için, çoğunlukla her iki şirketin de çıkarlarına yöneliktir. Jisella'nın tüm bu konularda ne kadar bilgili olduğu ve ne kadar ayrıntılı konuştüğu şaşırtıcıdır. Benim içimden geçen düşünceye göre, hangi yasaların geçeceği konusunda paranın bu kadar etkili olması biraz iğrenç, ama bu beni ilgilendirmez ve açıkçası düşünmek bile zor, çünkü konuşmasının ortasında, bir elin elbisenin yan kesiklerinden karnımın üzerinden aşığıya doğru kaymasını hissediyorum.

Ve bu, kocamın oturduğu taraftan gelmiyor.

Elbise iç çamaşıırı giymeme izin vermiyor, ki Holt'un başından beri planı bu olduğunu düşünmeye başlıyorum, ama bunu engellemenin kolay bir yolu var. Uyluklarımı birbirine bastırmak. Hepsi bu.

Bunun yerine, bacaklarımı yavaşça daha da açıyorum. Sanki bir bağımlıymışım gibi. Ya da utançtan zevk alan bir obur gibi.

Ya da Holt'un parmağı gizli sinir tomurcuğuna ulaştığında ne kadar iyi hissedeceğimi biliyorum. Beni tanıdığı kısa sürede bir şekilde edindiği uzmanlıkla klitorisime bastırdığında, rahat bir nefes almamak için kendimi zor tutuyorum.

Bunun nasıl bitebileceğini bilmiyorum. Altı yabancıнын, biri kocam ve benim orgazm halimi bilen biri olan altı yabancıнын önünde orgazmı saklamamın imkanı yok.

orgazm yüzümü iyi bilen biri. Ama kalçalarımı kaldırıyorum, Holt'a daha aşağı inmesini işaret ediyorum.

O da öyle yapıyor.

Nefesim hızlanıyor. Dinliyormuş gibi gülümsüyor ve başımı sallıyorum. Zevk gittikçe artarken alt dudağımı ısırma ihtiyacımı gizlemek için peçetemi ağzıma götürüyorum. Zevkin benden uzaklaşmaya başladığını hissediyorum.

Sonra Michael elini uyluğuma koyar, bu beni şaşırtır ve birden kendime gelirim. Çatalımı düşürürüm ve tabağımda gürültüyle çınlar. Holt elini çeker, ama yine de tüm oda bana bakıyormuş gibi hissediyorum. Sanki tüm oda görmüş gibi.

"Üzgünüm." Holt'a bakıyorum ve parmağından benim am suyumu yaladığını görüyorum.

Yanaklarım kızarır, bu algılanan gafla orantısız bir şekilde, çünkü Holt dışında kimse kızardığının gerçek nedenini bilmiyor. Paylaştığımız başka bir kirli sır. Başka bir tabu samimiyet. Aramızda özel bir şey olduğunu hissetmemiz için başka bir neden.

Kimse özel değil.

Ayağa fırlıyorum, o kadar hızlı ki şarabımı neredeyse deviriyordum. "Özür dilerim. Şu anda çok dağınığım." Kısa bir kahkaha atıyorum. "İzninizle."

"Banyo koridorun sonunda, soldaki ilk kapı." Michael bunun ihtiyacım olan şey olduğunu varsayıyor.

Kafamı sallayıp o yöne doğru ilerliyorum, yalnız kalmam gerekiyor. Holt'un olmadığı herhangi bir yerde olmam gerekiyor. O kadar çok ihtiyacım var ki, neredeyse koşuyorum.

Tuvaletin kapısı kapalı. Kapıyı çalmak için düşünmeden önce, Holt'un yıpranmış sesi arkamdan geliyor. "Yürümeye devam et. İki kapı daha. Sağda."

Bu koridorda neredeyse tek başımızayız. Bunun sona ermesi gerektiğini söylemek için burası da diğer yerler kadar uygun bir yer, ama Holt'un yanındayken mantığımdan daha güçlü bir şey beni yönlendiriyor ve hiç tereddüt etmiyorum. O gösterdiği kapıyı açıp, depolama için bir bank ve montlar için kancalar bulunan, girdiğimde yanan dolap altı ışıkları olan bir tür çamur odasına girene kadar devam ediyorum.

Holt hemen arkamda. Kapının kapanma sesini duyuyorum ve arkamı döndüğümde ona çarpıyorum, dudaklarım onun dudaklarını buluyor ve

anlık çılgın bir öpücükle birleşiyor.

En ufak bir an için bile olsa ona teslim oluyorum, parmaklarımı takım elbisesinin ceketine doluyorum, karnımda hissettiğim arzuyu ve ağzım onun ağzına boyun eğdiğinde vajinamın kasılmasını hissediyorum. Onu istiyorum. Kendime aksini söylemeye çalışmak yalan olur. Onu istiyorum ve onu istemek acı veriyor çünkü ona sahip olsam bile, ona sahip değilim.

Onu asla elde edemem.

Bu düşünce şehvetin sisini dağıtır ve öpüşmeyi bırakıp geri ekilirim. "Ne yapıyorsun Holt?"

Bana inanamayan bir ifadeyle bakıyor. "Sen ne yapıyorsun?"

"Senin çok uygunsuz davranışlarına doğal bir tepki verdim."

O gülümser. "Burada mı, dışarıda mı? Çünkü o öpücük tamamen senin inisiyatifinle oldu."

"Burada, dışarıda başladı, ki bu da büyük ölçüde senin başlattığın bir şeydi."

senin tarafında başlatılmıştı."

Bana doğru bir adım atar. "Yani parmaklarımın ıslanması benim hatam mı?"

"Bacaklarımın arasında olanlar seni ilgilendirmezdi."

"O zaman benim için ağzl bir sürtük gibi bacaklarını amamalıydın." Sonraki iki adımı hızlıdır ve sonra beni yakalar, kollarımı omurgamın dibinde arkamda sabitler. Beni döndürür ve konuşurken beni kapıya kadar geriye doğru yrr. "Yemek boyunca heyecanını koklayabiliyordum, Brystin. *Doğal bir tepki verdim.*"

Kafamı sallıyorum, gözlerine bakamıyorum. Beni maniple ediyor, ama bu ikimizin de suçu. Kurallarımın bir nedeni vardı. Onları iğnediğimizde ne olacağını sanıyordum ki?

Kimi kandırıyorum? Aramızdaki bu şey daha önceden de kontrolden çıkmıştı. "Bırak beni," diye fısıldıyorum, hem mecazi hem de gerçek anlamda.

O kıpırdamıyor. "Sikişmek istediğini söyle." "Neye ihtiyaım olduğunu bilmiyorsun."

ne eğilerek alnını alnıma dayadı. "Bana gerçeği söyle, tatlım. Bütün gece seni dinledim, o adamları baştan çıkarıp, gerçeğin çok önemli olduğunu söylüyordun. Öyleyse bana gerçeği söyle. Sikilmeye ihtiyaın olduğunu söyle."

Bu talebi ona geri çevirebilirim. *Bana gerçeği söyle, Holt.*
Benim senin için bir anlam ifade ettiğimi söyle.

Ama umutsuz bir romantik olmadığımın emin değilim. Michael ile olan gerçek ilişkimizi bilmiyor çünkü ona söylemedim. Çünkü gerçek utanç verici, ama aynı zamanda anlaşılmaz. Bu kadar az bir karşılık için neden bu kadar sadık olduğumu kim anlayabilir ki?

Yine de, bir parçam onun bir şekilde bildiğini hissediyor ve eğer biliyorsa ve hala bana böyle davranabiliyorsa, o zaman ben sadece umutsuz bir romantik değilim, hayalperestim.

Ve onu hala istiyorum.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye soruyorum, kaçınılmaz olanı geciktirerek.

Ağzını çeneme yaklaştırıyor, dudaklarını çene hattım boyunca gezdiriyor. "Durumu düzeltebilirim, Brystin. Sen söylemen yeter. Durumu düzeltmememe izin ver."

Ağzımı açıyorum ve yalvarışımı dışarı çıkarıyorum. "Seninle sevişmene ihtiyacım var

."

Çünkü cesaret edebileceğim tek şey bu. Çünkü cesaret edebileceğim tek şey bu.

Benim değerim bu.

"Evet, hak ediyorsun. Ben de buna ihtiyacım var." Anında elleri üzerimde, ben onun pantolonunu açarken göğüslerimi avuçluyor. Beni bankın önüne doğru çekiyor, oraya vardığımızda beni ona dönük hale getiriyor. "Ayağını kaldır."

Eteğimi belime toplamama yardım ediyor, sonra arkamdan yaklaşır, neredeyse hiç uyarıda bulunmadan penisini içime sokuyor. O büyük, ama ben o kadar ıslakım ki, kolayca içeri giriyor. Tamamen içeri giriyor ve kısa bir an için, onun rahatlamasını hissediyorum. Böylesine yoğun bir arzusunun karşılanması rahatlamasını. Bu coşku verici ve o daha yeni içeri girmiş.

Ama sonra hızlı ve çılgınca pompalamaya başlıyor ve başka bir ihtiyaç oluşmaya başladığında rahatlama unutuluyor, daha acil, daha ağır ve daha baskın bir ihtiyaç. Holt kulağıma müstehcen sözler fısıldarken, ben sessiz inlemeler ve boğuk hıçkırıklar çıkarıyorum.

"Amin çok açgözlü. Aç bir kadın gibi sikimi yiyorsun. Aç bir küçük sperm fahişesi gibi. Öyle misin, Brystin? Bana benim sperm fahişem olduğunu söyle."

"Ben bir sperm fahişesiyim." Bunu söylemenin beni bu kadar tahrik etmesine şaşıyorum. Neredeyse bunu duymak kadar tahrik edici.

"Hayır. Sen *benim* sperm fahişemsin. Söyle." "Ben senin sperm fahişenim."

"Evet. Evet." Birdenbire daha sert, daha büyük hissediyor. "Bu siki içinde yaşadığını söyle. Onu düşünmeden duramadığını söyle. Onsuz ne kadar boş olduğunu düşünerek her gece kendini tatmin ettiğini söyle. Senin amcığının sahibi benim, Brystin. Söyle bunu."

Gözlerimi kapatıyorum ve göz kapaklarımın arkasında ışıklar oluşuyor. Artık kelimeler çıkmıyor, ama hepsi doğru. Duymak istediği her şey, her kelime dürüst.

O beni anlıyor.

Beni anlıyor ve acımasızca benden yararlanıyor. Ve ben ona izin veriyorum.

Ve bunu seviyorum.

Orgazmım beni sarstığında boğazımdan çıkan çığlığı engelleyemiyorum. Holt beni susturmak için elini ağızma kapatıyor, sonra birkaç hızlı hareketle bana katılıyor ve üzerime yığılıyor.

Sırtımda onun baskısını hissetmek, nefeslerimizin uyumu... Bu an asla yeterince uzun sürmüyor. Bu kısmı sonsuza kadar uzatmak isterdim, sıcak, kucaklanmış ve istenmiş hissettiğim kısmı. Seks yaparken en sevdiğim kısım budur.

Ama sonra geçer gider – her zaman geçer gider – ve tekrar mantıklı düşünebildiğimde, kendimden tiksiniyorum. Ondan daha çok kendimden. Beni davet ederse yine kollarına atlayacağım için tiksiniyorum.

Bu da buradan gitmem gerektiği anlamına geliyor. Hemen.

Hareket edebilecek hale gelir gelmez onu itiyorum, ama o beni hızla kendine doğru çekiyor, bu sefer yüz yüze gelmemiz için. Yüzümün iki yanını avuçlayarak, sanki ben onun dünyasıymışım gibi bana bakıyor.

Seks erkeklere bunu yapar. Yarım dakika boyunca aşık olduklarını düşünmelerini sağlar.

Ama bu asla uzun sürmez.

Bir an için bunun gerçek olduğunu varsayıyorum ve onun beni öpmesine izin veriyorum. Bu sefer yavaşça. O kadar yavaş ki, bıçağı tekrar tekrar kalbime saplarken her bir kesik hissedebiliyorum. Sonunda geri çekiliyor ve iç çekiyor.

"Spermilerin bacağıma akıyor," diyorum.

"Siktir. Prezervatif kullanmadık. Ben... Siktir. Sen...?"

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum." Yani sorun yok, ama bu birbirimizi kontrol edemediğimizin bir başka kanıtı. Sessizce bir "ah" sesi çıkardım.

"Ne? Başka bir şey mi var? İyi misin?"

Elimi reddedercesine salladım. Bu, yapmamız gereken tartışmaya girmek için uygun bir zaman ve yer değildi. "Oraya geri dönmeliyiz. Mich..." Kendimi durdurdum. "Bizi bekleyen insanlar var."

"Evet, öyle. Tamam. Ben seni bekleyeceğim." O uzaklaşarak bana geçmem için yer açtı. "Yolda tualete uğra. Gözün..." Makyajımın bulaştığını ima eden bir hareket yaptı.

"Tamam."

Geçmeye başlıyorum ama beni yine durduruyor. "Jisella, amcam Arty'nin metresi. Buradaki YouTube ünlüsüyle tanışmak için buraya gelmek istedi ve bir şekilde, karısına şüpheli görünmemesi için onunla çıkmam için beni ikna etti."

"... Ne?" Bunu sindiriyorum. "Ama Evangeline çok... mükemmel."

"Erkekler domuzdur. Ne diyebilirim ki?"

"Eh, daha doğru sözler..." Daha önemli nokta benim için kaybolmadı. —Holt'un burada kimseyle birlikte olmadığı. Önemli olmamalı, ama önemli ve neredeyse ona Michael hakkında gerçeği söyleyecektim, beni sevmediğini, ama bu önemli olsa bile, şimdi bunun sırası değil.

Bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum ve o beni tekrar durdurmadan kapıya ulaşıyorum. "Ama, şey, Brystin? *Her şeyi* temizleme. Spermimin bacağınızdan aşağı aktığını bilmek hoşuma gidiyor."

Yemin ederim, ben de seviyorum.

BÖLÜM
YİRMİ SEKİZ

HOLT

"Yani izleyici sayıları, bu tabloidlerin reklamlarının reytingler üzerinde olumsuz bir etkisi olmadığını mı gösteriyor?" Scott'ın cevabını etkilemek istemediğim için sözlerimi dikkatli seçiyorum. Cevabı zaten biliyorum.

"Aslında, bu reklamların olumlu bir etkisi olduğunu söylüyorum." Masaya eğilerek önümdeki grafiği işaret ediyor. "İşte burada başladık. *Our Nation Now*'un bu kadar izleyiciye ulaşmasını bekliyorduk." Bir rakamı işaret ediyor, sonra daha yüksek bir rakamı işaret ediyor. "Bu, elde ettiğimiz gerçek izleyici sayısı."

"Doğru. Beklenenden daha iyi bir performans gösterdik. Böyle şeyler olur."

"Medyada son skandal patlak verene kadar ben de öyle düşünüyordum. Skandal Pazar ve Pazartesi günü ortaya çıktı. Pazartesi gecesi reytinglere bakın. Yüzde otuz artış gösterdi ve dün gece de aynı seviyede kaldı." Scott tekrar arkalarına yaslanarak verilerin hikayeyi anlatmasına izin verdi.

"Ve bu sıçramayı açıklayabilecek başka bir şey yok mu? Reklam harcamalarında artış ya da buna katkıda bulunan planlanmış bir tanıtım kampanyası falan yok mu?"

Scott başını sallar. "Bir hafta önce *Good Morning America*'da röportaj vermişti ama böyle bir sonuç almamıştı. Holt Sebastian ile ilişkisi olan kadın hakkında daha fazla bilgi edinmek için izliyorlar."

Şaşırmış gibi yapıyorum, ama aslında şaşırmadım. Her türlü tanıtım iyi tanıtımdır. Hepsi nihai hedefe hizmet eder.

Ancak kuzenim, kontrol edilebilir tanıtımı tercih etme eğilimindedir. "Bu rakamların sürdürülebilir olduğundan bile emin değilim, Holt. Bu tür bir tepkiyi nasıl sürdürebilirsin?"

"Skandal yatıştıktan sonra düşeceğini mi düşünüyorsun?" "Mümkün. Hatta izleyicileri cazibesiyle kazanması bile muhtemel.

bazı insanlar bunun sadece dedikodu olmadığını fark edince ilgilerini kaybedecekler. Onun programı gerçek. O sansasyonel biri değil."

Bunu düşündüm.

Bahsettiği son skandal, Art Amca'nın evindeki akşam yemeğinin ardından çıkan haberler. Bu sefer büyük haberler bu haberi yayınlamadı, SNC muhabirleri de yayınlamadı, ama birkaç popüler sosyal medya sitesi yayınladı ve çoğu, Brystin'in benim sevgilim olması gerektiği yönündeki önceki iddiaları tekrarlardı. Neyse ki Hunter'ın kullandığı korkunç kelimeye değinilmiyor, ancak bir site, akşam yemeğinden benim peşimdeyken ayrıldığını söylüyor.

Cumartesi gecesi işleri bıraktığımızdan sonra, onun bana ulaşma ihtimali olduğunu düşünmüştüm. Sonra Scott bu son makaleleri dikkatime sundu ve ben onun ulaşacağından emin oldum.

Üç buçuk gün sonra, hala ondan haber almadım. Bu iyi bir şey olmalı. O, açıklayamadığım bir cazibe. Artık hayatımdan çıkmış olmalı, ya da en azından gözümün önünden kaybolduğunda aklımdan çıkarabileceğim bir çekicilik olmalı.

Ama o öyle değil.

Onu arzuluyorum. Tatlı bir Bordeaux şarabının tadı gibi. Onu bir kasa içsem bile daha fazlasını isterim. Bu daha önce hiç yaşamadığım bir duygu ve ondan uzak kaldığımda daha iyi olmak yerine daha da kötüleşiyor gibi görünüyor.

Konsantre olmaya çalışmak çok zorlaşıyor. Şirket için önemli kararlar alırken onu aklımda tutmamalıyım. Tek bir SNC sunucusuna bu kadar takılmamalıyım. Sunuculara takılmak benim işim değil. Onun programı sadece bir parçası olmalıydı.

geleceğimiz için daha büyük bir vizyonun parçasıydı. Benim dünyamın merkezi olması gerekmiyordu.

Yine de, işte buradayım. Normalde çeyrek sonunda raporu beklerdim, ama şimdi PR müdürümü arayıp, tüm medya organlarında Brystin hakkında söylenen her kelimeyi bana aktarması için acil toplantılar düzenliyorum. "Skandallara alet olursak ne olur?"

Onun cevabı planlarımı değiştirmeyecek, ama merak ediyorum.

Kaşlarını kaldırarak bu fikir hakkında ne düşündüğünü açıkça belli ediyor, ama yine de düşünmeye devam ediyor. "Sadece iş açısından bakıldığında, bu diğer reklam kampanyalarından farklı değil, ki onlar da çoğu zaman ters tepiyor. Ama sen burada haber satıyorsun Holt. Dedikodu ağı değil. Uzun vadede bunun sana ne faydası olacağını anlamıyorum. Onun itibarına ne yapabileceğini söylemeye gerek bile yok."

Son sözleri beni gerdi, ama kendimi zorlayarak nefes almaya devam ettim. "Ama kısa vadede rakamları etkileyebilir mi?"

Scott önündeki dosyayı kapatır, arkasına yaslanır ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Çeyrek sonunda yönetim kurulu incelemesi için etkileyici görünecek mi? Evet. Reynard ve Hunter, bu tür sonuçlarla seni kovmaya çalışmaya devam ederlerse, pek bir dayanakları kalmayacak..."

"—mükemmel." İhtiyacım olan her şeyi duyduğum için ayağa kalktım.

"Ama bir sonraki çeyrekte başka bir numara daha yapman gerekecek, Holt." Masama doğru yürürken sesini yükselterek peşimden seslenir. "Holt dönemi böyle mi olacak? Bir numara bir numara mı? Önce King-Kincaid'i devirmek, sonra bu mu? Bunu ne kadar sürdürebilirsin?"

Aile üyeleriyle çalışmanın sorunu da bu: saçmalıkları kesip gerçekleri söylemekten çekinmiyorlar. Hem pragmatik hem de etik olmaları daha da kötü, çünkü bu özellikler benim aile ağacımda pek bulunmuyor.

Masamdan su şişesini alıp uzun bir yudum alıyorum, keşke günün ilerleyen saatlerinde olsaydı ve daha güçlü bir şey olsaydı diyorum. Damarlarıma doğrudan giden tatlı bir tadı olan bir şey.

Bir iç çekerek, masamdaki sandalyeye çöküyorum. "Bilmiyorum, Scott. Mümkün olduğunca uzun süre mi? Daha iyi bir şey bulana kadar mı? Bu

bildiğim tek şey bu. İnsanların dikkatini çekmek."

Bacağını diğer dizinin üzerine atar ve masaya kalemiyle vurur. "İnsanların dikkatini çekmek mi? Yoksa Sam Amca'nın dikkatini çekmek mi?"

"Tanrım, Scott. Neden belden aşağı vuruyorsun?" Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Sırf aramızda baba sorunları olmayan tek kişi sen olduğun için..."

"Siktir et. Henry ile kendi mücadelelerim oldu. Öyle olmasaydı, haber şirketi yerine hala SIC için çalışıyor olurdum, bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum, biliyorum. Özür dilerim." Babası, Sebastian Industrial Company'nin yönetim kurulunda yer almak istiyorsa kiminle evlenmesi gerektiğini bile söylemişti. En azından benim babam aşk hayatımı umursamıyor. "Belki de hepimiz senin izinden gidip babalarımızın daha önce yönetmediği iş alanlarına geçmeliyiz."

"Ve Hunter'ın senin işini almasına izin mi vereceğiz? Kötü fikir."

"Şimdi sansasyonel haberler ve gösterişli reklamlardan endişe duyuyorsun..." Gülüyorum, ama gülüşüm çabucak sönüyor. Scott haklı. SNC için uzun vadeli bir vizyon oluşturmadım ve şu anki büyüme taktiklerim sürdürülebilir değil. Babam yavaş ve istikrarlı ilerlemeden memnun olurdu. Neden daha iyisini yapabileceğimi kanıtlama ihtiyacı duyuyorum?

"Babalardan bahsetmişken..." Scott'ın sesinde hafif bir tereddüt var ve ne söyleyeceğini anında anlıyorum.

İç çekiyorum.

"Samuel gerçekten evleniyor mu?"

"Öyle diyorlar." Sandalyeyi ona doğru çeviriyorum. "Herkes nasıl biliyor ki? Resmi bir açıklama yapılmadı. Bana henüz söylemedi."

"Onunla konuşmadın mı?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Ziyaretini birkaç hafta daha uzattı. Döndüğünde onunla konuşacağımı söyledim. Umarım bu arada her neyse, her şey yoluna girer."

"Sen tam bir pislisin."

"AssHolt," diye düzelttim. "Bana öyle dediler."

O güldü. "İyi espri. Cidden ama. Bırak mutlu olsun." "Tamam, hayatını birlikte geçirmek istediğin birini bulduğunu düşünüyorsun bu senin için harika bir şey, ama bu konuyu

getirme."

Aniden, Brystin'i düşünüyorum, ki bu odada onu kaç kez becerdiğimi düşünürsek mantıklı bir şey, ama seks hakkında düşünmüyorum. İlk skandal patlak verdikten sonra onun dairesine gittiğimde yüzünü hatırlıyorum. O soluk mavi gözleriyle bana nasıl baktığını. "*Benim için geldin.*"

İçimden bir ses, her seferinde onun için geleceğime söz vermek istiyordu. Her seferinde.

Ama ona söz verecek kadar benim değil ve zaten bu saçmalıklı çünkü son skandaldan bu yana üç gün geçti ve Scott onun itibarını düşünüyor, benim tek çabam ise onun varlığını unutmaya çalışmak.

"Son sözlerim," diyor Scott. "Senin için doğru kişiyi bulana kadar bekle. Bu, dünyanı alt üst edecek ve kuzenim, ben buradayım."

"Siktir git." Telefonum sekreterimin aramasıyla titriyor. Önemli bir şey olmadıkça beni nadiren rahatsız eder, genellikle her şeyi önce asistanıma gönderir. Telefonu hoparlöre alıyorum. "Ne var, Bette?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bayan Shaw yanımdan geçip, sizi görmek istediğini söyledi. André koridorda onunla konuşuyor."

Tam o anda, koridorda yüksek sesler duyuyorum, onun sesi bal kokusu gibi bana ulaşıyor. Sadece sesinden sikimin yarı sertleşmesi utanç verici ve göğsümdeki garip sıkışma çok sinir bozucu, ama onun varlığı beni hiç rahatsız etmiyor. "André'ye onu içeri göndermesini söyle."

"Senin başını ağrıtmayacağım." Scott ayağa kalkar, ama yarım dakika sonra kız içeri daldığında hâlâ malzemelerini topluyordur ve onu gördüğümde ayaklarımın altındaki toprak sarsılır, yemin ederim.

O, sistemimde yarattığı kaos kafamı karıştırıyor ve ben bunu soğuk bir stoiklikle gizlemeye çalışıyorum. "Merhaba, Brystin. Genelde insanlar randevu almak istediklerinde..."

Beni keserek, telefonunu bana doğru tutarak masama doğru fırtına gibi gelir. "Bunu gördün mü?"

Bu, onu kovalarken beni yakalayan sosyal medya sitesi, yani evet. Gördüm. Onun ne kadar heyecanlı olduğunu düşünürsek, tahminimce

O bunu şimdi fark etti. "Aslında, Scott ve ben bunu konuşuyorduk."

Bakışlarımı takip etti ve kuzenimi görünce şaşırdı. "Oh. Merhaba Scott. Biriyle birlikte olduğunu fark etmemiştim." Hemen kendini topladı. "Ama harika. İkiniz de buradasınız. Ne yapacağız?"

"Hiçbir şey," diyorum, gerçekçi bir şekilde. "Bunu endişelenmiyoruz."

"Umursamıyor musunuz? Nasıl *umursamıyorsunuz*? Bu iyi olamaz."

"Aslında... Scott? Brystin'e bana söylediklerini anlatmak ister misin?"

Scott bana bir bakış attı ve onun, Brystin'in itibarını ve bu tür söylentilerin uzun vadede ona verebileceği zararı düşündüğünü anladım.

Ama onun işi, Brystin Shaw'ı değil, kanalı korumak. "Son dedikodulardan bu yana reytingler yüzde otuz arttı. Bu, programa hiç zarar vermiyor." O, grafikleri çıkarır ve Brystin, ağzı açık bir şekilde onları inceler.

Ne kadar güzel bir ağız.

"Ama bu izleyiciler haberleri izlemek için gelmiyorlar. Skandalı izlemek için geliyorlar." Bana değil, doğrudan Scott'a hitap ediyor, bu da beni garip bir şekilde kıskandırıyor. "Eninde sonunda izleyici sayısı düşecek."

"Büyük olasılıkla," diye onayladı. "Ama bu yüzden izleyici kaybedeceğimizi sanmıyorum. Belki sonunda net sıfır oluruz, ama zaten büyüme aşamasında olduğunuz için muhtemelen fark edilmeyecektir. En iyisi bunu görmezden gelip dedikoduların sönmesini beklemek. Sanırım bugüne kadar siz bile fark etmemiştiniz, değil mi?"

"Geçen seferden sonra sosyal medyadan uzak durmaya çalışıyordum, ama Michael etiketlendi ve benim dikkatimi çekti." Hala sonuçlarından endişeli gibi görünüyor ve açıklamayı aceleyle bitiriyor. "Ama ima ettikleri şeyler..."

Bir an durduktan sonra dikkatini bana çevirdi.

İma ettikleri şeyler doğru. Scott'ın önünde bunu söylemeyecek.

"Ben hallederim, Scott. Bu kadar kısa sürede her şeyi ayarladığın için teşekkürler. Bir değişiklik olursa haber ver."

O da kabul eder ve bir tür veda eder, ama ben dikkatimi veremem çünkü Brystin yörüngede ve onun çekim gücünü hissediyorum, sanki o ay, ben de gelgitmişim gibi. Beni çoktan boğdu bile ve Scott gidince yalnız kalacağız, ikimiz baş başa kaldığımızda yaptıklarımın sorumlu değilim.

Çok heyecanlıyım.

Brystin benim heyecanımı paylaşmıyor gibi görünüyor. Kapı kapanır kapanmaz, yüzüme yaklaşıyor, ama iyi bir şekilde değil. "Bunlar dedikodu değil, Holt."

"Gerçeğin ne olduğunu biliyorum."

"Bana aldatan ve yuva yıkan kadın diyorlar, ki bu çok cinsiyetçi bir davranış, çünkü bu durumda yuva yıkan aslında sensin. Herkes öyle varsayıyor. Michael'a, sanki bu olayda mağdurmuş gibi, sempati dolu tweetler yağmur gibi yağıyor. Kimse gerçekleri anlamıyor."

Her zamanki gibi, Michael'ın adı geçince sinirleniyorum. "Gerçek durum tam olarak nedir, Brystin?"

"Yani..." Göğsü inip kalkıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. İçimden, söylemeye cesaret etmesini istiyorum. Evliliğinin bir aldatmaca olduğunu söylemeye cesaret etmesini istiyorum.

"Ne, Brystin? Ne demek istiyorsun?"

Eğer itiraf ederse, o zaman...

Sonra ne olur bilmiyorum. O itiraf edene kadar bunu düşünemem bile.

Ama o yutkunur ve tekrar konuşmaya başladığında mücadele ruhu geri gelir. "Gerçek şu ki, bana istediğim işi seks karşılığında teklif ettin. Gerçek bu, Holt."

Bunu bana karşı kullanmaya her hakkı var. Söylediği hiçbir şey yalan değil. Ama bu bir tehdit gibi geliyor, hatta daha da ötesi, birlikte paylaştığımız her şeyi reddetmek gibi geliyor. "Bu suçlamayı kamuoyuna açıklamak mı istiyorsun? Cevap vermeden önce, bu tür durumlarda genellikle kimin itibarının zedelendiğini unutma."

Bu alçakça bir darbe ve o da öyle algılıyor, gözyaşlarını silmeye çalışırken gözleri buğulanıyor. "Hayır, Holt. Bunu kamuoyuna açıklamayı önermiyorum. Kendimi bu duruma soktum ve bunu kabul ediyorum. Sanırım senin umursayacağını düşündüm, ama anlamlı bir ilişkisi olmayan birinden

anlamalı bir ilişkisi olmayan birinden bir şey beklediğim için kendimi suçluyorum."

Odayı terk etmek için dönüyor ve onun gelişinde hissettiğim heyecan tamamen paniğe dönüşüyor.

Koltuğumdan fırlayıp onu takip ediyorum ve beline kolumu dolayarak onu yakalıyorum. "Gitme." Sesim yabancı ve ihtiyaç dolu geliyor ve onun bana sırtını dönmüş olması ve muhtemelen aynı şeyi gösteren yüzümü görememesi için minnettarım. Onu kendime doğru çekip sırtını göğsüme dayıyorum, saçlarının kokusu beni sarhoş ediyor ve birlikte iç çekiyoruz.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu, Cumartesi gecesi sorduğu sorunun aynısını.

Biliyorsam ne olayım. Bu dürtümün nedenini kelimelerle ifade edemiyorum, bu yüzden bir soru ile cevap veriyorum. "Benden ne istiyorsun?"

Bir süre duraksıyor ve en iyi cevabı seçmeye çalışarak bir listeyi gözden geçirdiğini hissediyorum. "Basın mensuplarına yorum yapacak bir şey vermeyi bırak," diyor sonunda.

Keşke bu cevabı seçmeden önce gözden geçirdiği diğer seçenekleri bilebilseydim.

"Tanıtım etkinliklerini bırakmamı istiyorsan, bunu yapamam Brystin. Bu gösteri çok önemli." Ama onun kastettiğinin bu olmadığını biliyorum ve yine, yüz yüze olmadığımıza seviniyorum. Gerçekte kastettiğimin *onun* önemli olduğu *olduğunu* görememesine seviniyorum. Ne kadar bencilce olsa da, onunla birlikte olma fırsatlarından vazgeçemeyeceğimi.

O başını sallıyor, saçları çenemi gıdıklıyor. "Tanıtım etkinlikleri sorun değil, Holt. Gerçekten gerekli oldukları sürece. Ama beni senin malınmışım gibi kolunda gezdiremezsin. Ve ortadan kaybolup..."

"Ellerini kendine saklayamayan tek kişi ben değilim."

"Biliyorum. Daha iyi olacağım. Olmak zorundayım."

Aramızdaki şeyi bitirmeye çalışıyor ve bir yanım, bunu deneyecek kadar güçlü olduğu için ona minnettar, ama daha büyük bir yanım, bir uzvumu kaybediyormuşum gibi hissediyor ve umutsuzca tutunmaya çalışıyorum. Tüm bunları düzeltecek bir şey söyleyebileceğime inanmaktan kendimi alamıyorum, ama ne olduğunu bilmiyorum ve ayrıca, o haklı.

Bu doğru olan şey. Onun için, benim için. Şirket için.

Yüzümü boynuna gömüyorum. "Seni istememeyi bilmiyorum."

Nefesi kesilirken göğsü hızla yükselir. Tekrar konuşmaya başladığında sesi titrer. "Ama sen beni istemiyorsun, Holt. Sen sadece sahip olamayacağını istediğini sanan şımarık bir çocuksun."

Öyle işte. Öyle olmak zorunda. Şımarık, ayrıcalıklı, milyarder çocuk. Beni çok net gördüğü için bu bir tokat gibi. Daha fazlası olduğunu düşündüğüm için bu bir bıçak gibi, ama o bunu göremiyorsa, ben de göremeyeceğim.

Onu tutan ellerimi gevşetip bir adım geri çekildim ve boğazımı temizledim. "Bette'e etkinlik takvimini göndermesini söyleyeceğim. André sana özel seçilmiş kıyafetleri teslim etmeye devam edecek. Programdaki her şeyin garantili olduğunu garanti ederim, Brystin, ama bunun ötesinde bir söz veremem. Birlikte olduğumuzda ne olursa olur. Anlaşıldı mı?"

Vücudu gerginleşir, omurgası uzar, ama itiraz etmez. "Anlaşıldı," der ve arkasına bakmadan ofisimden çıkar.

Mesele şu ki, ben iyi bir nedenden dolayı şımarığım — çünkü kendimi hiçbir şeyden mahrum bırakmayacak kadar yeterli param ve gücüm var.

BÖLÜM
YİRMİ DOKUZ

BRYSTIN

Telefonumu çenemle omzuma dayıyorum. Holt'un benim için gönderdiği arabadan inerken Zully, "Belki de bunun adil olmadığını düşünüyor," diyor. "Beş gün boyunca stresli bir işte çalışman bekleniyor, sonra da hafta sonlarını tanıtım faaliyetleriyle geçirmek zorundasın. Belki de bunun fazla olduğunu düşünüyor."

Çok fazla, ama beklentilerin ötesinde değil. Kimseye malum olmadığım ve itibarımı inşa etmeye çalıştığım bir dönemde değil. "Michael'ın PR programından rahatsız olmasının sebebinin bu olmadığını biliyorsun. Ne zamandan beri onu savunuyorsun?"

Yönümü bulmak için bir an duruyorum. North Shore Yat Kulübü'ne ilk kez geliyorum ve nereye gitmem gerektiğini bilmiyorum. Holt sadece güvertede buluşalım demişti, sanırım arka tarafta bir yerlerde olmalı?

"Onu savunmuyorum. Bariz nedenlerin dışında neden sinir krizi geçirdiğini düşünmeye çalışıyorum. Onun kıskanç olduğuna inanmaya başlarsan, bir sonraki adımda onun duyguları olduğunu kanıtladığı için sevinçten dans edeceksin ve bir ay sonra seni yine ihmal ettiğinde, sen benim yatağında ağlarken ben sana çay getireceğim."

Geçmişteki birçok olayın doğru bir şekilde tasvir edilmesi beni utandırıyor. "İster inan ister inanma, onun kıskançlığı bende sadece sinir bozukluğu yaratıyor."

"Çünkü sen tamamen Holt'a aşık olduğun için mi?"

Etrafımdaki yoldan geçenler onu duyabilirmiş gibi başımı eğiyorum, ama elbette duymuyorlar. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Bunun hakkında konuşmak istememem önemli değil, o zaten biliyor. Son altı hafta boyunca birçok pazar sabahını, Holt'un önceki gece katılmamı istediği etkinliklerin ayrıntılarını anlatarak geçirdim:

Hadestown'un yardım amaçlı gösteriminde, ikinci perdede karanlıkta beni parmaklamıştı.

Javits Center'daki kitap festivalinde, tuvalette ona oral seks yaptığım.

Brooklyn'deki Summer Fun geçit töreni, limuzininin arkasında 69 pozisyonunda seviştığımız için neredeyse geç kalacaktık.

SNC VIP Dördüncü Temmuz Partisi'nde, havai fişekler gece gökyüzünü doldururken, çatı katındaki gizli bir köşede beni siktiği olay.

Hepsini Holt'un üzerine yıkamam. Her seferinde, amcasının evinde olduğu gece gibi, ben de onu teşvik ettim. Bacaklarımı açtım. Dizlerimin üzerine çöktüm. Bir keresinde, ellerini benden uzak tutmaya çalıştığı anlaşıldığında, ona yalvardım.

"Bunun gerçek olması için konuşmana gerek yok."

Ana binanın kapısını iterek açıyorum. Arkasında bir bar ve teras görüyorum, o yöne doğru ilerliyorum. "Birbirimizden ellerimizi çekemiyoruz. Hepsi bu," diye yalan söylüyorum. "Fiziksel bir şey. Michael'ın tüm yan ilişkileri gibi."

"Bunun senin için hiçbir şey ifade etmediğini bana inandırmaya çalışmadığını biliyorum. Seni tanıdığımı unutma."

"Seni ikna etmeye çalışmıyorum. Kendimi ikna etmeye çalışıyorum." "Michael hakkında böyle söylediğinde hiç işe yaradı mı?"

Holt ile aynı durumda olduğumu hatırlatmak, son birkaç haftadır karnıma defalarca bıçak saplamış gibi hissettiriyor. "Ne yapmam gerekiyor, Zully?"

"Onlara kendinden bir parça vermeyi bırak, B. Kiminle olmak istediğine karar ver ve onlardan hepsini al."

Sanki ikisinden birini kesip atmak o kadar kolaymış gibi. "Michael, Holt'tan daha çok beni istiyor."

"Bundan gerçekten emin misin?"

Öyleyim, ama değilim. Holt benim için özel biri olmadığını söyledi, ama benimle birlikteyken öyle davranmıyor. Bana bakışları, sert seviştikten sonra bile bana dokunurkenki şefkatli tavırları... Onun içinde, aramızda daha fazlasını isteyen bir yan olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ama bunu ondan nasıl ortaya çıkaracağımı bilmiyorum. Kendisinden nasıl ortaya çıkaracağını biliyor mu, onu da bilmiyorum.

Sonuçta, bu benim araştırmam gereken bir konu değil. "Evliliğim diğer insanlarla seks yapmaya açık, duygulara değil," diyorum Zully'ye dış verandaya çıkarken.

"Şey, sana başından beri söylüyorum, evliliğin saçmalık, bu konuda böyle düşünüyorum."

"Bunu açıklığa kavuşturduğun ve her zamanki gibi hayatımda yaptığım önemli seçimlerle alay ettiğin için teşekkürler, Zully." Bu, benim istediğimden daha sert bir ifade oldu, acı daha çok kendime yönelik olmalıydı, ama şu anda öyle bir ruh halindeyim ki, bu kadar öz farkındalıkla hareket edemem.

Özellikle de Adly'yi gördüğüm için profesyonel tavrımı takınmam gerektiği için. Ya da daha doğrusu, onun tarafından görüldüğüm için. "Seni seviyorum Zully, ama gitmem gerek."

Telefonumu kapatıp çantama koyuyorum ve Holt'un kız kardeşinin yanına gidiyorum. Kız kardeş, tek başına ayakta duran bir masada oturmuş, sanki onunla buluşmam gerekiyormuş gibi bana el sallıyor. Belki de gerçekten öyle. Holt bu geceki etkinlik hakkında pek konuşkan değildi ve bu etkinlik için bana verdiği basit, siyah, kolsuz elbise de herhangi bir ipucu vermiyordu. Bildiğim kadarıyla, bu da diğerleri gibi Sebastian'ın düzenlediği bir başka parti olabilir.

"Buraya... için mi geldin?" Adly, yanına vardığımda soruyor.

Cahil gibi görünmek istemediğimden, sadece "Holt benimle burada buluşmak istedi" diyorum.

Gözleri fal taşı gibi açıldıktan sonra, şimdiye kadar gördüğüm en samimi gülümsemeye yüzünü aydınlattı. "Biliyordum. Biliyordum." Hiç uyarı yapmadan bana sarıldı. "Özür dilerim, onun için çok mutluyum. Senin için. İkiniz için."

"Uh..." Ne olduğunu düşündüğü her neyse, eminim ki yanlış bir fikri var. Biraz daha bilgiye ihtiyacım var, ama şimdi dikkatini garsona çekip hesabı istemeye verdi.

Onun dikkatinin tekrar bana dönmesini beklerken, etrafımızdaki marinayı detaylıca inceliyorum. Bu geceki etkinliğin ya kulüp evinde ya da teknelerden birinde olduğunu tahmin ediyorum ve tabii ki Holt'un kardeşi Steele'i, kolunda güzel bir esmer kadınla görüyorum. Ve Samuel Sebastian bir kadını o yatağa mı götürüyor?

Adly'ye döndüğümde, garsona kartını uzatıyordu. "Bir hisse kapılmıştım," dedi bana, "ama medyada okuduklara inanmamak gerektiğini herkesten iyi bilirim, o yüzden bunu bir hayal olarak görmezden geldim. Ama sonra Holt senin için Hunter'a yumruk attığında..."

Gözlerimi kırıştırıyorum, tamamen kafam karışmış durumda. "Holt, *benim için* Hunter'a yumruk attı mı?" Kendimi kaptırmamaya çalışıyorum, ama dizlerim birdenbire güçsüzleştiği için masaya tutunabildiğim için mutluyum.

"Oh, bilmiyor muydun? Senin hakkında söylediği o boktan, boktan şeyden sonra. Yani, aramızda kalsın, kardeşim her zaman biraz pislikti, ama bu çok alçakça bir hareketti."

Aslında, *şimdi* tamamen kafam karıştı. "*Holt* pislik mi?"

"Hayır, Hunter." Kuzenini kastetmiş olmalı, ama yanlışlıkla kardeşi demiş. Önündeki iki buçuk boş kokteyl bardağı ve aşırı coşkulu hali, biraz sarhoş olabileceğini gösteriyor. Ben de onun söyleyeceklerini merakla dinlemek istediğim için, açıklığa kavuşturmak için durmuyorum. "O en büyüğüydü..." Başını sallıyor. "Her neyse, sorun sen değilsin. Kesinlikle o. O ve Holt sürekli kavga ediyorlar ve genellikle Holt daha iri olduğu için onun tuhafliklarını umursamıyor.

—Yani, o bunu gerçekten umursamıyor. Baskı onu etkiliyor, ama Hunter söz konusu olduğunda, genellikle soğukkanlılığını koruyabiliyor. Ama sonra Hunter senin hakkında o saçmalığı söyledi ve bir de baktım ki, Holt onu Spice'da bulmuş ve çenesine yumruk atmış. Hayatımın en önemli anlarından biriydi. Keşke kaydetseydim. Reid güvenlik kamerasına kaydetmiş olabilir. Kendime bir not yazıp sorayım.

Konuşmasını kesip telefonunu eline alır ve mikrofona dikte eder. "Reid'e Holt'un Hunter'ı dövdüğü görüntüleri olup olmadığını sor. Demek istediğim, o zaman da biliyordum. Holt sana ilgi duymuyor olsaydı Hunter'la uğraşmazdı."

Telefonunu yerine koymadığı için, bana tekrar konuştuğunu anlamam bir saniye sürer. "Uh... ne? Özür dilerim.

Anlamadım."

Kız kıkırdar. "Hayır, benim hatam, özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Bu geceki olaylar beni çok gergin yaptı, bu yüzden istemeden fazla içtim ve kendimi berbat hissediyorum. Babam mutlu olmayacak, ya da biliyor musun? Belki de mutlu olacaktır, çünkü görünüşe göre hayatının aşkını bulmuş ve o zamandan beri bulutların üzerinde yaşıyor, ama benim tek düşünebildiğim şey, ya o kadın Cinderella'nın üvey annesi gibi biriyse ve benden nefret ederse? Biliyorum. Ben yetişkin bir kadınam. Bunun önemi olmamalı. Ama önemi var. Babamın bizi nasıl sirk maymunları gibi zıplatıp durduğunu bilmiyorsun. Sanırım psikoloğumun koltuğunda daha fazla saat geçireceğim. SNC sigortamı ödüyor ve bunu ruh sağlığım için kullandığımı bilsen iyi olur, çünkü babam bu faturayı kesinlikle hak ediyor. Oh, işte randevum Chase geldi. Garson kartını geri getirirken, arkamdaki birine el salladı.

Omzumun üzerinden baktığımda, uzun boylu, atletik bir adamın bana el salladığını görüyorum. "Bizimle birlikte tekneye kadar yürümek ister misin, yoksa Holt'u mu bekleyeceksin?"

Holt'u mu bekleyeceksin?" diye soruyor Adly, fişi imzalarken.

Samuel ve Steele'in bindiği tekneye bakıyorum. Başka kimse binmiyor gibi görünüyor. Bu etkinlik tam olarak ne kadar küçük?

Korku içimi kaplarken midem düğümlenmeye başlar. "Sanırım bekleyeceğim." Aslında gitmem gerektiğini düşünüyorum ama ona bunu söylemiyorum.

"Tabii ki. Ama bir daha söyleme fırsatım olmazsa diye..." Derin bir nefes alır. "O zamanlar Holt'tan hoşlandığımı fark etmemiştim, ama onun için buradasın... Onun adına gerçekten çok mutluyum. O insanları kendine yaklaştırmaz, bilirsin. Özellikle kadınları, ve bunu çok zor karşılıyor, bu yüzden onun için burada olduğuna sevindim."

Elimi sıkmak için uzanır. Umarım elimin terli olduğunu fark etmez. "Teknede görüşürüz." Bunun üzerine, randevusuna katılmak için ayrılır.

Kahretsin.

Adly'nin anlattıklarını sindirmeye çalışıyorum. Ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Yarıısı içilmiş cin tonik içkisi önümde duruyor, onu hızla bitiriyorum, ama kan dolaşımına girmesine zaman tanımadan kendimi toparlayıp yat kulübüne geri dönüyor ve otoparka doğru yürüyorum.

Telefonuma bakarken, Lyft uygulamasını açıyorum ve birden adımlı duyuyorum. Kafamı kaldırdığımda, Holt'un bir arabanın arka koltuğundan indiğini görüyorum. Yüzümdeki ifadeyi görünce şoföre beklemesi için işaret ediyor. "Ne oldu?"

Her zaman meraklı gözlerin olduğunu çok iyi bildiğim için, yaklaşıma kadar bekliyorum. "Bu gece ne oluyor böyle?" Çenesi gerginleşince, sorumu açıklığa kavuşturuyorum. "Adly neden benim senin sevgilin olduğumu düşünüyor ve neden burada sadece yakın aile üyelerini görüyorum?"

Onu tanıdığımdan beri ilk kez Holt suskun görünüyor. Elini saçlarında gezdirerek, ufukta bir şey, belki de kelimeler arıyor, sonra boş gözlerle bana bakıyor.

"Aile toplantılarına senin sevgilin olarak gelemem, Holt." Bunu söylerken kendime şaşıırıyorum, çünkü gerçekte bir parçam Holt'un sevgilisi olmak istiyor. Onun için önemli olan, iç çevresine dahil etmek isteyeceği biri olmak.

Ama diğer bir yanımda bunun çok uzak bir ihtimal olduğunu biliyor. "Senin neyin var lan?"

"Açıklayabilirim.

" "O zaman açıkla."

"Bu..." Bu sefer elini çenesinden aşağı doğru kaydırıldı ve onu hiç bu kadar gergin görmemiştim. "Sadece benimle gel. Sonra her şeyi açıklayacağım."

"Hayır." Planladığımdan daha keskin bir cevap. "Hayır, hayır. O tekneye binmeyeceğim. Üzgünüm. Bu bir aile meselesi ve ben..." Yeterli değilim. Uygun değilim. Değilim... Nasıl bitireceğimi bilmiyorum. "Ben... Neden?"

Asıl soru bu, cevaplanmayı bekleyen soru. "Ben..." Kolumu tuttu. "Hadi ama Brystin. Sana ihtiyacım var."

Bu sözler benim için sihirli kelimelerdir. Genellikle. Bana mı ihtiyacı var? O zaman onun için burada olduğuma inanabilirsin.

O/o yerine geçmişimden herhangi bir ismi koyun, bu doğru bir ifade olacaktır.

Ama Zully'nin daha önce verdiği tavsiye hala kulaklarımda taze: *onlara kendinden bir parça vermeyi bırak*. Kendimi zorlayarak kararlılığımı koruyorum. "Ne için, Holt?" Bir süre bekledikten sonra, devam ediyorum. "Sen benden dürüstlük

istiyorsun ama sen pozisyonunun arkasına saklanıyorsun? Bir kez olsun bana gerçeği söyle."

Bekleyen arabadan bana, marinadan tekrar bana bakarken direnişini hissediyorum. Kararını verdiğinde duruşu çöküyor. "Babam evleniyor. Uh. Bu akşam bizi nişanlısıyla tanıştıracak ve ben..." Omuzlarını geriye atıyor. "Bunu tek başıma yapamam, Brystin."

"Yani dikkatimi başka yöne çekmemi mi istiyorsun?" Yarım bir kahkaha atarak geri çekildim. "Hayır. Hayır."

"Öyle değil."

"O zaman nasıl?" İlk günden beri onun oyuncağıym, kişisel eğlencesi. Şimdi geriye dönüp baktığımda, beni yanına aldığı pek çok olayın aileyle ilgili olduğunu görüyorum, belki de mesele budur. Zehirli bir aile ortamından kurtulma çabası. Bu yüzden mi bu gece bana *ihtiyacı var*? "Bu neden bu kadar önemli ki, Holt? Baban evleniyor. Ne olmuş yani?"

"Çünkü onun bir daha kimseyi sevmemesi gerekiyor. Tamam mı?" Sesi çığ ve onu tanıdığımdan beri ilk kez, kalbimi hoplatan bir kırılma var.

Ona doğru adım attığımda daha nazik davranıyorum. "Annenle olan ilişkisini mahvedeceğini mi korkuyorsun?"

"Hayır. Şey... Ben..." Yutkunur, pahalı ayakkabılarına bakarak başını sallar. "Her zaman onun yapamayacağını düşünmüştüm. Ondan başka kimseyi sevmeyeceğini. Yapamayacağını. Ama Giulia'yı seviyorsa..." Başını yatın yönüne çevirir. "Eğer gerçekten seviyorsa, o zaman..."

"O zaman ne?"

Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, yüzündeki ifade yıkıcıdır. "O zaman neden beni sevemedi?"

"Ah, Holt." Gözlerim yaşlarla doldu ve göğsüm sıkıştı, ama şu anda benim acıma duygumu aramadığını biliyorum. Bana neye ihtiyacı olduğunu zaten söyledi: bana.

"Arabaya bin," diyorum, kendi cesaretime biraz şaşırarak. "Ben de seninle bineceğim."

Tereddüt etmeden kapıyı açar, önce benim binmemi bekler, sonra yanıma oturur. "Nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum, ama o tekneye binmeyeceğiz." Bu gece Holt'un onu seven birinin yanında olması gerekiyor.

Kalbime zarar verse de, bunun ben olduğumu kendime itiraf etmeye hazırım.

BÖLÜM OTUZ

BRYSTIN

"İtiraf..." Durup, cesaretimi toplayıp duygularımı anlatabilecek miyim diye düşündüm.

Hayır. Ben korkak biriyim ve bunun yerine biraz utanç verici bir şey seçiyorum. "Beni Sebastian Center'ın çatısına götürdüğün gece, hayatımda ilk kez bir binanın tepesine çıkmıştım."

Holt şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Dalga geçiyorsun."

Kafamı sallayıp, ayaklarımı kendime doğru çekerim. Holt'un oturma odasındaki kanepede, aramızda sadece birkaç santim mesafeyle oturuyoruz ve üç saati aşkın bir süredir bu şekilde oturuyoruz. Sadece... konuşuyoruz.

İlk başta çoğunlukla sıradan şeylerdi. Dairesini nasıl bulduğu ve neden bu sanat eserlerini ve mobilyaları seçtiği gibi. Geçen sefer o kadar hızlı girip çıkmıştım ki, dikkatimi çekmemişti. Çok çağdaş bir zevki var ve Adeline için bir tasarımcısı olmasına rağmen, buradaki 3000 metrekarelik alana yaptığı seçimlere bakarak, kır evi üzerindeki etkisini görebiliyorum.

Sonra Holt bana şehirdeki en iyi biryani servisini tanıttı ve tabii ki, tavuk ve pilavın tadını ağızımda patlatan bir pinot noir ile eşleştirdi.

Bundan sonra, bana şarap tadımı konusunda çok kapsamlı ve çok seksi bir ders verdi, bu da dilimizi biraz çözdü ve sohbetimiz

biraz daha kişisel hale geldi, ama en anlamlı konuları es geçmeyi başardık.

Ancak, daha önce konuştuğumuz zamanlardan farklı olarak, aramızda bir duvar hissetmiyorum. Kapı her iki yönde de ardına kadar açık ve ikimizden birinin sonunda eşiği geçeceğinden hiç şüphem yok, ama aynı zamanda aceleye gerek de yok gibi geliyor. Sadece karnımda bir yaz fırtınası gibi bir beklenti birikiyor ve geçen her dakika yağmur için daha da heyecanlanıyorum.

"Tamam, on yıldan fazla bir süredir bu şehirde yaşamanıza rağmen, en popüler beş turistik yerden birini nasıl atladığınızı dinlemem gerek." Holt'un gözlerindeki açlık sadece şehvetle ilgili değil. Söylediğim her kelimeyi açgözlü bir iştahla yuttu ve şimdiye kadar beni gerçekten arzulayan kimse olmadığını düşünmeye başlıyorum.

Ben de ona karşı aynı açgözlülüğü hissederken, bir kez olsun bunun diğer tarafında olmak da dönüştürücü bir duygu.

"Sana Missouri'de büyüdüğümü ve tatil için hiç New York'a gelmediğimizi söylemiştim. Sonra üniversite için buraya taşındığımda, turistik şeyler yapmak için çok fakirdim." Bir an için bu kadarla yetinmek istiyorum, ama sonra ona her şeyi anlatmaya karar veriyorum. "Dur, bu tam olarak doğru değil. Annem ve ben, ben on beş yaşındayken yaz tatilinde bir kez gelmiştik ve o zaman bazı turistik yerleri görmüştük."

"Dur tahmin edeyim, Empire'a gittin."

"Olmaz. Ben zaten gazeteciliğe aşkıttım, bu yüzden Sebastian Center'a gelmekte ısrar ettim. En tepeye çıkmak için her türlü niyetimiz vardı, ama annem kapalı alanlardan korkuyor. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve asansöre binmeyi gerçekten denemek istedi. Sıraya girdi ve bir süre dayanabildi, ama sonra panik atak geçirdi. Güvenlik geldi ve acil durum ekibini çağırdılar. Çok utanç vericiydi ve sonunda otele geri dönmek zorunda kaldık."

Parmak eklemlerini çıplak omzumda ileri geri gezdirerek, kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. "Hayal kırıklığına uğradın mı?"

Omuz silkiyorum. "Stüdyo turuna katıldık. Benim için önemli olan buydu. Muhtemelen albüm hala depomuzda bir yerlerde duruyordur."

Bizim.

Bu, bu gece kullandığım, beni ve Michael'ı ifade eden birkaç çoğul zamirden biri. Nefesimi tutuyorum, umarım bu havayı bozmaz.

Holt fark ettiyse de, belli etmiyor. "Bir bakalım... Sen on beş yaşındaydın ve yaz mevsimiydi, yani ben on dokuz yaşındaydım. On yedi yaşından itibaren her tatilde babamın yanında staj yapıyordum. O binada olurdum."

"Bu... tuhaf." Onu Michael'dan önce tanıyor olabilirdim. Ama kafamın bu noktaya geldiğini açıklamak istemiyorum. "Düşünmesi tuhaf. Anlıyor musun? İkimiz de aynı anda oradaydık ve bunu bilmiyorduk."

"Annen seni benimle bırakmış olabilir."

"Buraya gelebilir miydik yoksa benim için başka planların mı vardı?" diye ima dolu bir şekilde soruyorum.

"Sen on beş yaşındaydın. Bu yasa dışı olurdu." Gülümsemesini saklayamıyor.

"O zaman başka planlar." Gülerek, "Bekaretimi bir yıl erken kaybetmiş olabilirdim."

Kafasından geçen düşüncelerin çok fazla olduğunu düşünerek başını sallar. "Sakin... Seni nasıl yozlaştıracığımı hayal bile edemezsin."

Bir kahkaha daha. "Aslında anlayabilirim."

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir ve orada gördüğüm şehvetli düşünceleri sevmeme rağmen, kelimelerle paylaştığımız samimiyetten vazgeçmeye hazır değilim.

Neyse ki, o da hazır değil gibi görünüyor. "O zamanlar sadece sen ve annen mi vardınız?"

Vay canına. Şimdi asıl konuya geliyoruz. "Her zaman sadece ben ve annem vardık. Babam hala bizimle yaşarken bile, onu uyuşturucu bağımlısı olmayan biri olarak tanımadım."

"O hala...?"

Onun kibarca kaçındığı kelimeyi söylüyorum. "Yaşıyor mu? Hayır. Ben yirmi yaşındayken bir soygun sırasında öldü. *Bir soygun.* Aşırı dozdan öleceğinden emindim, ama hayır. Bir soygun. Muhtemelen uyuşturucu yüzünden."

Yumruğunu geri çekerek bana ihtiyacım olmayan bir mesafe bırakır. "Üzgünüm."

"Önemli değil. Onu çok önceden kaybetmiştim. Ölümü bir sondu." Hareket ederek bacaklarımı uzatıp çıplak ayaklarımla osmanlı koltuğunun kenarına dayandım. "Annem sonunda onu unutabildi. İyi bir Protestan adamla evlendi ve şimdi mutlu bir banliyö hayatı yaşıyor. En azından Noel kartlarında öyle yazıyor."

"Yakın değilsiniz?"

"Pek sayılmaz. Tek ortak noktamız, babamı ne kadar aptalca sevdiğimizdi." Onun tepkisini görmek istemediğimden, yerden tavana kadar uzanan pencerelerinden şehir manzarasına bakıyorum. Geçmişte babamla sorunlarım olduğunu söylemişti ve şimdi ben de bunu doğrulamış oldum.

Ancak, tekrar tekrar izlediğim bu kalıpları bana aşıl原因an babam değildi ve nedense bunu kabul etmenin önemli olduğunu düşünüyorum. "Biliyorsun, aşk konusunda benim tek rol modelimdi. Aldığı her kırıntıyı değer verirdi. Kendisi bir kırıntı haline gelene kadar verdi, verdi ve verdi."

Cesaretimi toplayarak ona bakmaya cesaret ediyorum. "Düşündüğüm kadarıyla, ben ondan daha iyi gidiyorum."

Onun onayını bu kadar çok istememe şaşıyorum. Yüzündeki ifadeden, bunu vermeyi düşündüğünü anlıyorum, ama aynı zamanda, eğer yaparsa, bunun bir yalan olacağını da biliyorum.

Onun ön koluna uzanıyorum, bütün akşam boyunca ara sıra dokunmuş olsak da, onunla fiziksel temasın üzerimde yarattığı etkiyi unutuyorum, ta ki kolumda bir elektrik akımı hissedene kadar. "Buna cevap verme. Benim hakkımda fikirlerin olduğunu biliyorum..."

"Benim hakkımda ne düşündüğünü sandığını sanma, Brystin." Elini benimkinin üzerine koyuyor. Hem sert hem de nazik. Bakışlarım, birbirine değen ellerimize kayıyor. Elimi çevirip avuç içlerimizi birbirine değdiriyorum ve o da parmaklarını benimkilerle iç içe geçiriyor.

Fiziksel olarak yaşadığımız onca şeyi düşünürsek bu basit bir dokunuş, ama başım dönüyor ve nefesim kesiliyor. Genelde donup kalan bir kız olmama rağmen, savaş ya da kaç tepkim bana kaçmamı söylüyor. Görünüşe göre içgüdülerim bunun daha büyük bir şeye dönüşeceğini biliyor. Buna hazır mıyım?

Her hareketimi çok iyi fark eden Holt, paniğimi fark eder. "İyi misin?"

"Ben..." Derin bir nefes alıyorum. İyiyim, ama savunmasızım ve dikkatimi başka bir şeye vermem gerekiyor.

Bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yapıyorum ve durumu tersine çeviriyorum, böylece soruları soran ben oluyorum, bunun bizi bütün gece dikkatle çalıştığımız alana götüreceğini bilerek. "Peki ya sen? Ailen seni nasıl mahvetti?"

"Belli değil mi?" Nadiren yaptığı içten bir kahkaha atıyor, bu bir hediye gibi hissetmemek zor.

"Bariz olan, bakanın gözündedir." Ne dediğimi bilmiyorum. Onun yüzünden sarhoşum, alkolden değil, ve ona doğru ip üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyorum. Beni otoparktaki platforma çıkardı, kafasının içine, kalbinin içine girmem için bir yol açtı, ama ona ulaşmadan düşmekten korkuyorum. Dikkatli adımlar atmaya çalışıyorum. "Sanırım senin bakış açını duymak isterim."

"Peki, bir bakalım." Elimi bırakıp, avucuyla pantolonunun görünmez kırışıklığını düzeltmeye başladı. "Bildiğin gibi, babam batı dünyasının güçlü bir lideridir. En azından birkaç yıl önce kalp krizi geçirene kadar öyleydi. Onun beklentilerini karşılamak imkansız, ama onun onayını almak için bunu yapmak zorundayım. Bunu asla başaramayacağımı biliyorum, ama denemeyi bırakmanın yolunu bulamadım, bu yüzden sanırım benim berbat halimin büyük bir kısmı bu, şimdiye kadar tahmin etmiş olabileceğiniz gibi."

Bir an durur ve bunun cesaret edebileceği en son nokta olduğunu düşünürüm, ama yanıldığımı anlarım. "Ama tabii ki annem de var. O gerçekten aşırı dozdan öldü, kasten. Bu konuyu kimseyle dürüstçe konuşamıyorum, bu da muhtemelen kafamda çözmem gereken bir sürü sorun olduğu anlamına geliyor. Özellikle de babam onu taparcasına sevdiği için. Ona sorarsanız, annem onun tek zayıf noktasıydı. Onu, kendisini felç edecek kadar çok seviyordu.

"Ve bu benim için kafa karıştırıcıydı, çünkü ondan nefret ediyordum."

Onun açık sözlülüğü beni şaşırtıyor ve duygulandırıyor. "İntihar ettiği için ondan nefret mi ediyordun?"

"Ondan önce de. Onun..." Nefes alır. "Onu seven çocukları vardı. Ama bu yeterli değildi."

Sessiz kalıyorum, çünkü vereceğim yanıtın ona karşı hissettiklerimi yeterince ifade edemeyeceğini biliyorum. Bir süre daha

onun duymak istediği en önemli Şeyin ne olduğuunu anlamaya çalışıyorum.
"Muhtemelen akıl hastasıydı."

Yemin ederim, gözlerini devirmekten kendini alıkoyduğuunu hissediyorum. "Bunun farkındayım. Bunun temelsiz olduğuunu biliyorum."

Evet, Brystin. Ben de gözlerimi devirirdim. Kendini duyuyor musun?

"Öyle demek istemedim. Ben sadece..." Ona dönüp tekrar deniyorum. "Bazen babamın beni seçemeyecek durumda olduğuunu hatırlamak bana yardımcı oluyor. Belki annen de öyle değildi."

"Belki de ben senden daha berbat durumdayım, çünkü bunun farkında olmak bir işe yaramıyor." Yine elimi tuttu, sıktı. Yanlış bir Şey söylemediğimi ve beni anlamamı istediğini belli etti. "Hâlâ ondan nefret ediyorum. Hayattayken bile, o orada değildi. Ne zihinsel ne de duygusal olarak. Kalbi hep... onda idi."

"O mu? Baban mı?"

"Hunter," diyor, kasıtlı olarak.

"Kuzenin mi?" Bunu söyler söylemez, yat kulübünde Adly'nin ağzından kaçırdığı sözleri hatırladım ve bir Şeyi kaçırmış mıyım diye merak etmeye başladım.

"Beyninin çalıştığını görüyorum. Hunter hakkında ne biliyorsun? Eminim meraklı zihnini onu araştırmıştır."

Ödöl töreninden sonraki gün onu araştırdım. O benim radarımda değildi ve o gece çok kötü davranmıştı, bu yüzden elbette daha fazlasını bilmem gerekiyordu. "O senden bir yaş büyük. Reynard'ın oğlu, doğum sırasına göre babanın hemen öncesinde. İki üvey kardeşi var..."

"Evet, tamam," diyor Holt, tuhaf bir kahkaha atarak. "Devam et." "Reid ve Alex. İkisi de daha küçük. Ve bir üvey annesi var."

"Nelani onun ikinci üvey annesi."

"Doğru, ünkü Reid ve Alex'in annesinden boşandı..." "—
Pavla."

"Doğru." Sonra Hunter'ın biyografisindeki tuhaf Şeyi hatırladım. Pavla, Hunter iki yaşındayken Reynard ile evlenmişti. İnternette Hunter'ın annesinden bahseden hiçbir yer bulamadım. O zamanlar yeterince ilgilenmemiştim, ama Şimdi bu bilginin neden gizlendiğini, Adly'nin neden öyle bir yorum yaptığını anlıyorum. Holt'un annesinin neden yok olduğuunu. "Sen ve Hunter'ın annesi aynı mı?"

Holt, bu sırrı paylaşmak istediğinden hala emin değilmiş gibi, hafifçe başını salladı. "Bunu kimseye söylemedim."

Omurgamdan bir sıcaklık yayılır. Bir gün önce, Holt'la ilgili olarak onur duymak tehlikeli gelirdi, ama şimdi kendimi ayrıcalıklı hissediyorum. Özel. Onu hiç bu kadar savunmasız görmemiştim ve acaba başka birine karşı da bu kadar savunmasız davrandı mı diye merak ediyorum.

Bu konu üzerinde saatlerce konuşabilirim, ama bir de az önce patlayan bomba var. "Bir dakika, annen Reynard ile bir ilişki yaşadı, *ondan bir çocuğu oldu* ve kimse bunu bilmiyor mu?"

Yarım gülümsemesi iç çamaşırlarını eritecek kadar çekici. "Bu bizim birçok kirli sırrımızdan sadece biri."

"Yani..." O kadar çok sorum var ki. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Ona dönüp, ayaklarımı tekrar altına çekiyorum. "Gerçekten bir ilişki miydi? Ailen zaten birlikte miydi? Hunter nasıl annenin yerine Reynard'la birlikte oldu?"

Holt nefes alır ve çok fazla konuştuğunu düşünerek tüm konuşmayı bitirecekmiş gibi görünür. Bir yanım ona sessiz kalması için izin vermek isterken, diğer yanım ise hiç söylemediği bu sözleri söylemesi ve içini dökmesi gerektiğini düşünür.

Sessizce bekledim ve bir süre sonra ödüllendirildim.

"Bu bizim evde tabu bir konu, bu yüzden bildiklerim kendi kendime bulduğum şeyler. Annem ve babam bir araya gelmeden önce, annem Reynard ile birlikteydi. Hamile kaldı. Ayrıldılar mı? Reynard, bir Sebastian olarak tam velayet hakkını elde etti. Ve o en kötüsü, Brystin. Diğerlerimizin kötü olduğunu düşünüyorsan... o adama kıyasla biz melek gibiyiz. Annemin onunla herhangi bir teması olmasını engellemiş olmalı. Yani... babam ona acımış olmalı? Ya da onu zaten seviyordu. Bilmiyorum. Ama annemin onunla evlenmesinin tek nedeninin, oğluyla olabildiğince temas kurabilmek olduğunu düşünüyorum."

"Oh." Bu bir yumruk gibi geldi. Zavallı kadın, ve Samuel'in sevgisi Holt'un inandığı gibi tek taraflı olsaydı, onun nasıl hissedeceğini çok iyi biliyorum.

Ama şu anda tüm sempati, babası tarafından seilmeyen, annesi için her zaman ikinci planda olduğunu düşünen Holt'a. "O

"Korkunç bir duruma düştü" diyorum, sanki bu durumu daha iyi hale getirecekmiş gibi. Ona dokunmak, yüzünü okşamak istiyorum. Dokunarak acısını dindirmek istiyorum, ama fazla müdahaleci olmaktan korktuğum için hala benimkine sarılmış olan elini sıkıyorum. "İmkansız bir durum, Holt. Bunun..."

Beni keser, benim basmakalıp sözlerimi istemiyor gibi görünür. "O, sahip olduğu çocuklara odaklanmalıydı. Biz *oradaydık*. Bunun yerine, Hunter'ı özliyordu. Sürekli ondan bahsediyordu. Fotoğraflarına bakıp, onun yüz hatlarında kendi özelliklerini arıyordu. İkimizi de nefret etmem imkansız" —benim kullandığım kelimeyi tekrarlar—"bana göre."

Onun taşıdığı bu keder beni o kadar derinden etkiliyor ki, ağlamamak için dudaklarımı ısırarak zorunda kalıyorum. Kuzeniyle - *vay canına, gizli kardeşi* - yaşadığı hararetli tartışmalar şimdi mantıklı geliyor ve ben söyleyecek söz bulamıyorum. Onu teselli edecek sözler. Bu acıyı ifade edecek sözler.

Ama onu ne kadar incelersem, onun istediğinin bu olduğundan o kadar emin olamıyorum. Bana açıklıyor. Hepsi bu. Bana sırlarını anlatıyor.

Elimi ağzına götürüyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "O benim rol modelimdi, Brystin," diyor, daha önce ona söylediğim şeyi tekrarlıyor. "Bana aşkın öleceğini ve kimseyi hayatıma sokmamam gerektiğini öğretti."

Hayal kırıklığı içime yerleşirken kalbim sanki küçülüyor gibi hissediyorum. Bütün bu geceki emek, bütün bu açılımlar sadece bu mazerete mi çıkacaktı?

Karşı koymadan kapının kapanmasına izin vermeyeceğim. "Ama şimdi o birini hayatına alıyor."

Düşünerek başını sallıyor. "Ve şimdi ben birini hayatıma alıyorum."

Onun kapıyı hiç kapatmadığını fark edince vücudumdaki tüm kaslar gevşiyor.

Emin olana kadar sevinç duymaya korkarak yutkunuyorum. "Öyle mi?"

Yine başını salladı, yavaş ama emin bir şekilde. Sonra kendi ihtiyatı devreye girdi. "Sen ve Michael...?"

Kafamı yeterince hızlı sallayamıyorum. "Hiçbir şey yok, Holt. Onu istedim, ama o beni hiç istemedi. Evliliğimiz hiçbir şey ifade etmiyor. Biz... gerçek değiliz. Hiçbir zaman gerçek olmadık."

Rahatlama, güneşin doğuşu gibi yüzüne yayılıyor. Bana doğru eğiliyor ve elini uzatıp yanağımı okşuyor. "*Bu...* gerçek mi? Biz

Biz... gerçek miyiz?"

İçimde bir duygu barajı patlar ve onu hemen pmezsem ağlayacağımı bilirim. Michael'ın bunca yıldır ne kadar acımasız davrandığını fark ederim. Ona yaptığım aynı tür yalvarışın bu tarafında oturup hiçbir şey hissetmeden durabilen biri. Bunun yerine, oynanacak ve kullanılabilecek bir duygu olduğunu düşünüyordu. Holt'un şu anda bana baktığı kadar savunmasız bir şekilde bana bakan bir insana bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Ama belki de Michael'ı yargılamak adil değildir, çünkü ben onun yerinde değilim. Holt için çok şey hissediyorum. Ve bu o kadar samimi ki, ona söylediğimde neredeyse patlayacağım. "ok gerçek, Holt. Çok gerçek."

Tereddütle bir araya geliyoruz, dudaklarımız bir, iki, üç kez birbirine değiyor, sonra sabit bir öpücükle birbirine yapışıyor. Her seferinde olduğu gibi çılgınca, ama bu sefer kasıtlıyız, sanki birbirimizi yeni tanıyormuşuz gibi keşfediyoruz. Sanki sevişmeyi yeni ğreniyormuşuz gibi, ve belki de ikimiz de yleyiz, çünkü buradaki her şey, ne kadar aşık olduğumu düşünsem de, daha önce bir erkekle yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

Yıllar nce, Zully bana karşılıklı olan aşkın farklı olduğunu söylemişti ve ben bunu içime attım ve günlerce onunla konuşmadım, ama onun bunun farkında olup olmadığını bilmiyorum. Onun benim nasıl hissettiğimi, karşı tarafta eksik olanı telafi edecek kadar nasıl sevdiğimi bilemeyeceğinden emindim.

şimdi, Holt boynumu öperken, nazik elleriyle beni soyarken ve bir fanatik gibi saygıyla bedenimin dinini öğrenirken, Zully'nin sözlerinin ne kadar doğru olduğunu anlıyorum. O kadar doğru ki, Holt'un dudaklarından çıkan sözleri duymama gerek yok, ikimizin de hissettiği şeyin aşk olduğunu biliyorum. İkimiz de bu duyguyu kelimelerle ifade edebilecek kadar iyi tanıyana kadar uzun zaman geçebilir.

şimdilik, bunu şöyle ifade ediyoruz: dilini boynumun çukuruna sürerek, avuçlarını karnımın üzerine yayarak, parmaklarını kalçalarımın derisini okşayarak, ağzını bacaklarımın arasına sokarak.

Belki de bu seferkinin farklı olduğunu gösteren en büyük işaret, Holt'un gömleğinin düğmelerine uzandığımda, bir kez olsun beni durdurmamasıdır.

Onu duşta yakaladığım zaman hariç, onu hiç çıplak görmedim. Birkaç kez, aramızda tuttuğu giysi katmanlarının altında çocukluktan kalma bir yara izi ya da bir kusur sakladığını merak ettim, ama şimdi çıplak halini görünce, fiziksel olarak kusursuz olduğunu keşfettim. Formda bir erkeğin olması gerektiği gibi kaslı. Klas bir erkeğin olması gerektiği gibi bakımlı. Erkeksi bir erkeğin olması gerektiği gibi sert.

Sabrının elverdiği kadar ona dokunuyorum, dudaklarımı gergin pazılarına ve sert n kollarına kaydırıyorum. Parmaklarımı göğsünün düzlüğünde gezdiriyorum. Dizlerinin arkasının sevimli bir şekilde gıdıklanmasını keşfediyorum. Arka kapısı ile testisleri arasındaki noktanın ne kadar hassas olduğunu keşfediyorum.

Beni kucağına alıp odasına taşıdığında, Holt Sebastian'ın dilinde ileri düzey bir akademisyen gibi hissediyorum, ancak beni yatağına yatırıp orgazma ulaşana kadar birkaç kez benimle dalga geçtikten sonra, içime şimdiye kadar girdiğim en sıcak ve en sert penisi soktuğunda, henüz öğrenmeye başladığımı fark ediyorum.

Ancak o zaman tanıdığım Holt ortaya çıkıyor ve ben stteyim diye yuvarlanırken müstehcen konuşuyor. "Mutlu olduğunda ne kadar ıslak bir delik, değil mi? Benim sikimin vereceği kadarını alabilen, ne açgözlü bir küçük amcık." Bir parmağının ucuyla hassas klitorisimi taciz ediyor ve diğer parmağıyla meme ucumu imdikliyor, ben zevk/acı içinde ciyaklayana kadar. "zerimde zıpla, bebeğim. Sana bu kadar iyi davranmak isteyen bir sikle ne yapacağını bildiğini göster bana."

Beni kontrolün bende bırakma toleransı çok uzun sürmez ve kısa süre sonra parmakları kalçalarımı kavrar, beni kaldırıp indirerek pelvisinin hızlı hareketlerine uyum sağlar. Penisi o açıda gözlerimi kamaştıran kıvılcımlar saarken, ben de kesik kesik inlemelerle göğsüne yığılırım.

"Oh, hayır. Benim spermimle dolana kadar işin bitmez." Bizi tekrar yuvarlar ve bana vahşice vururken tutkulu bir öpücükle ağzımı kapar. Ben de onun sözlerini düşünürken tırnaklarımı sırtına geçiririm, bir başka orgazm yorgun bedenimi sarsmaya başlar. Onunla asla dolamayacağımı düşünürüm. İçimde her zaman yer kalacağını düşünürüm

daha fazlası için nasıl yer kalacağını düşünüyorum. Onun tümünü elde edene kadar kendimi asla tam olarak kabul edemeyeceğim için, parçaları asla kabul edemeyeceğimi düşünüyorum.

Birini tamamen sevmek ne kadar kolay.

Karşılığında tamamen seilmek ne kadar kolay.

Sonra, karanlıkta, derimiz terle ıslanmış, vücutlarımız birbirine dolanmış halde, ağır duyguları parçalı cümlelerle ifade ediyoruz.

"Ben hiç..." diyor.

"Biliyorum. Ben de."

"Düşündüğüm gibi değil." Yüzümden nemli bir saç telini çekip alır.

"Sen?"

"Öyle ve değil."

O başını sallar ve eminim ki anlıyor.

"Bunu kaybedemeyiz..." Birbirimizi bırakamayız. "Kaybetmeyeceğiz," diye söz veriyor.

"Yapmalıyız..."

Parmağını dudaklarıma koyarak sözümü keser. "Bir çaresini buluruz, tatlım."

"Bulacak mıyız?"

"Bulacağız."

Ona inanarak uykuya dalıyorum.

BÖLÜM
OTUZ BİR

BRYSTIN

Bar taburesinde öne doğru eğilerek, dirseklerimi mutfak adasına dayadım ve çenemi ellerime dayadım, Holt'un pişirebileceğini söylediği tek şeyi yapmak için malzemeleri toplarken onu izledim: "İçine bir şeyler" katılmış çırpılmış yumurta. "Sen yemek pişirirken... odadaki fil hakkında konuşmalıyız."

Dürüst olmak gerekirse, bunu gündeme getirmek benim için büyük bir cesaret. Ya da belki de kendimi sabote ediyorum. Bu kadar iyi hissetmeme izin verilmemeli. Bu kadar mutlu hissetmeme izin verilmemeli.

Holt, boxer şortundaki şişkinliğe bakar. "Bu çok cömert bir benzetme, Brystin, ama ben pitonun daha uygun bir benzetme olduğunu düşünüyorum."

Son on iki saatte o kadar çok kıkırdadım ki, utanç verici. Ama gençlerin mizahı gençlerin kıkırdamalarını hak ediyor, bu yüzden bir tur daha kıkırdamaya başlıyorum. "Piton olmak için fazla güzel."

"Güzel mi?" Boğulur ve elindeki yumurtayı bana atmadığı için şanslıyım. Yumurtayı bana doğru işaret etmek için kullanır. "Asla, asla, asla bir erkeğin mücevherlerini güzel olarak niteleme."

"O zaman asla, asla, asla mücevher olarak adlandırma." Onun sırtıtışına kendi sırtıtışımla karşılık veriyorum. "Bunu sen yaptın."

"Evet, hak ettim. Gerçekten." Tavaya geri dönerek bana muhteşem bir arka manzara sunar. Üzerinde sadece boxer şortu vardır ve aman Tanrım... Ya Tanrı bir kadındır ya da o eşcinseldir.

Çünkü Holt'un kıcı muhteşem. Aslında tüm vücudu öyle. Gecenin büyük bir kısmını onu keşfetmekle geçirdim ve hala doyamıyorum.

"Cidden, tren çarpsa ölür mü acaba?"

Ekrana o kadar odaklanmışım ki, ne hakkında konuştuğumuzu unutmışım. "Hm?"

"Ya da iğrenç bir pozisyondayken kalp krizi geçirebilir mi?" Omzunun üzerinden bakıyor — mükemmel şekillendirilmiş omzunun. "O durumda başınıza gelecekler için üzgünüm, ama o pislik herifin skandalı yaşamak zorunda kalmasını görmek buna değer."

Oh, evet. Michael.

Bir kez olsun onu savunmak zorunda hissetmiyorum. "O zaman kalp krizinden kurtulmasını mı istersin?"

Holt düşünür. "Evet, ama skandalı atlatacak kadar uzun bir süre. Sonra trenin altında kalabilir." Elinde spatula ile tamamen arkasını döner. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim ve bunu söylediğimi iddia edersen inkar ederim, ama muhtemelen böyle bir şey ayarlayabilirim. Soru sormadan."

Sadece birkaç saniye ağzım açık kalır. Asla cinayeti savunmam, özellikle de böyle acımasız bir şeyi hak etmeyen Michael için, ama bu bana Holt'un hayatı hakkında yeni bir bakış açısı kazandırır. Milyarderlerin hayatının kraliyet ailesininkine benzediğini zaten biliyorum — benim de dahil olmak üzere çoğu insanın hayal bile edemeyeceği bir yaşam tarzı. Yine de, böyle bir şeyin ağzından bu kadar açık bir şekilde çıkması rahatsız edici.

Bu öneri beni olması gerekenden daha fazla heyecanlandırıyor. "Bunun gerekli olduğunu hiç sanmıyorum."

"Ama senin için yaparım. Eğer istersen." Gülümsemesi samimi ve midemde yerleşmiş kelebekler bir parti vermeye karar veriyor. Bu biraz fazla yoğun oluyor ve Holt hızlı bir şekilde mizahla durumu yatıştırıyor. "Tamam, gerçekçi olalım, bu benim için olur."

Gülüyorum. Ama yarı yürekten, çünkü gerçekten yapmam gereken şey bir şekilde daha zor. "Onu terk etmeliyim."

"Tabii ki onu terk etmelisin." Bu sefer Holt döndüğünde, elinde tavayı da getiriyor. "Sana ailemin sırlarını anlattım, şimdi de seni elimde tutmak zorundayım. Sen benimsin. Üzgünüm, Michael."

"Beni elinde tutmak mı istiyorsun?" diye soruyorum, o da önümdeki tabağa yumurtaları sıyrıyor.

Bana bakmak için duraksıyor. "Bunu soruyorsan, hakımı yeterince iyi savunamıyorum demektir. Sana benim tişörtümü giydiriyorum, ki bu da dikkatimi dağıtıyor, ama çıplak halinden biraz daha az dikkat dağıtıcı. Başka birine benim eşyalarımı giydirir miyim sence? Geceleyen tüm evli kadınlara kahvaltı hazırlar mıyım sence?"

Cevabın açık olması gerektiğini düşünüyorum, ama onun aşk hayatı hakkında hiç konuşmadık. "Bilmiyorum... var mı?"

"Hayır. Hayır, Brystin. Yapmıyorum." Yumurtaların kalanını tabağına kazıyarak bitirir, sonra çatalını alır ve gözlerimin içine bakarak şöyle der: "Onlara kahvaltı hazırlamıyorum, ayrıca burada kalmalarına da izin vermiyorum. Kadınları bile buraya getirmiyorum."

"Hiç mi?"

"Şey... hiç değil. Ama çoğunlukla hiç." Yumurtalardan bir ısırık aldı. "Sana o ilişki şeylerine pek inanmadığımı söylemiştim, ve kadınlar onları evine getirdiğinde fikirler edinirler. Evli olanlar bile."

Yine de beni haftalar önce buraya getirdi. Fırsat bulduğumda, internette bir kişinin bayılmaktan ölebileceğini gizlice sormam gerekiyor.

Ama şu anda başka bir ayrıntıya odaklanmış durumdayım. "Çok sayıda evli kadınla mı çıkıyorsun?"

Dün gecedan beri hiçbir şey saklamadan, birbirimizin bilmek istediği her şeyi tereddüt etmeden anlatıyoruz. Ancak bu soruya gelince, isteksiz görünüyor. "Evet," diyor sonunda. "Sanırım öyle."

"Zorluğu mu seviyorsun? Diğer erkeklerin sahip olduklarına sahip olmak mı istiyorsun?" Bu konuda gazetecilik yapmaya çalışıyorum. Duygularımı katmadan sorular soruyorum.

"Kocalar hakkında pek fazla düşündüğümü sanmıyorum. Gerçi bu, işi daha da ateşli hale getiriyor." Evlilik durumumun cinsel gerilimi kaç kez artırdığını bana hatırlatmasına gerek yok. "Çoğunlukla, daha güvenli hissettirdiğini düşünüyorum. Birlikte olduğum evli kadınlar, kalplerini zaten başka birine vermişler. Onları bana zorla kabul ettirmeye çalışacakları ihtimali daha düşük."

Anlamaya çalışırken bir ısırık alıp başımı sallıyorum. Başarılı olduğumu düşünüyorum.

"Şimdi sen..." Holt, meyve suyu bardağından bir yudum alırken, çatalını duraklatma düğmesi gibi havaya kaldırdı. "Senin müsait olmadığını hiç fark etmemiştim. İlk kez umursadım. Karışık bir şekilde umursadım. Sadakatine olan bağlılığını siktir et, yasak olduğunu söylediğin anda amına girmek istedim. Aslında daha önce de girmek istiyordum ama bu kadar takıntılı olmazdım."

"Takıntılı mıydın?" Aptal gibi sırtıyorum. "Ayrıca, bu yumurtalar gerçekten çok lezzetli."

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma. Onlar sadece yumurta." Meyve suyundan bir yudum daha aldı. "Ve evet. Takıntılıydım. Aynı zamanda, seni kocanı aldatmaya teşvik etmeye çalıştığım için sürekli suçluluk duyuyordum. Ben, şey... Şu anda bu konuda o kadar suçlu hissetmiyorum, yani... Benim iyi bir adam olduğumu falan düşünme."

Başımı eğiyorum, kendimi de iyi bir adam gibi hissetmiyorum. "Michael ve benim açık bir evliliğimiz var."

"O zaman neden...?" Bir saniye beni inceledi. "Beni sikmek istemediğin için bunu kesin bir sınır mı koydun?"

"Her zaman... seninle *yatmak* istedim. Ben sadece..."

"Sözünü kesip, senin sikmek kelimesini duymanın, özellikle de benimle sevişmekten bahsederken, inanılmaz derecede tahrik edici olduğunu söylemeliyim, bu yüzden sık sık söylemekten çekinme."

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Açık bir evliliğimiz var, ama ben bundan hiç yararlanmadım."

"...hiç mi?"

Kafamı sallıyorum. "Bir öpücük bile yok."

"Oh." Şaşırmış değil, onurlanmış gibi görünüyor.

Onun egosunu aşırı okşamak riskini göze alarak, gerisini itiraf ediyorum. "Michael'la da yatmadım, sen... sen geldikten sonra, gerçekten."

Onun şerefine, bu konuda kendini beğenmiş bir pislik gibi davranmıyor. "Hayır mı?" "Bunu yapamam. Ben böyle çalışmam."

O başını sallıyor ve kafasındaki dişlilerin döndüğünü görebiliyorum, bu da orada neler olup bittiğini bilmek için canımı yakıyor.

"Yani hepsi Michael'ın fikriydi. Tabii ki öyleydi. Dediğim gibi, iğrenç bir bok. Nasıl yapabildin bilmiyorum..." Sesi kesiliyor, ama bu, onun cümleyi nasıl bitirebileceğini yüzlerce şekilde bilmediğim anlamına gelmiyor.

onun bu cümleyi nasıl bitirebileceğini yüzlerce şekilde biliyorum.

Ben de biliyorum. Bu kadar uzun süre, bu kadar çok şeye nasıl katlandım. Ondan sonra kim olursam olayım, kim olursa olsun, ona geçmeye hazırım. Umarım Holt ile birlikte olacak biri olur, ama öyle olmasa bile, Michael ile ilişkiyi bitirme zamanı geldi.

Birkaç saniye sonra, Holt çatalını bırakır ve aramızdaki tezgahın üzerine eğilir, böylece göz göze geliriz. "Şimdi bir şeyi netleştirelim, tatlım. Kendimi her zaman modern bir erkek olarak görmüşümdür, ama burada bir mağara adamı gibi davranıp sana bir şey söyleyeceğim: paylaşamam."

Feministliğim yine suya düştü, çünkü yine bayıldım.

"Senin de paylaşmanı beklemiyorum," diye devam ediyor. "Adil olan budur, ama asıl mesele, senden başka kimseyi istemiyorum."

Vay canına. "Sanırım az önce orgazm oldum."

"Bu kadar mı yeter? Çok fazla çalışıyordum."

Peçetemi buruşturup ona fırlatıyorum. "Kes şunu. Benim için bu kadar çok çalışmanı seviyorum. Bu... ferahlatıcı."

Kocama yönelik bu ince iğneleme, Holt'u kendi versiyonunda bayılmaya iter, ki bu da bir horozun kümesin etrafında dolaşmasına çok benziyor. Göğsü şişerken göğüs kasları daha da belirgin hale geliyor.

"Michael demişken..." Yemeklerini ve tavayı lavaboya koyduktan sonra bana döndü. "Benim düşüncem önemliyse, onu terk etmeni istiyorum."

"Önemli." Daha fazla yiyemeyen ben, tabağımı ona doğru itip kahve fincanımı aldım. "Ama bunlar iki ayrı şey: onu terk etmem ve senle ben."

"Tabii, tabii." Çatalımı alıp yumurtalarımın geri kalanını bitiriyor. Ev işlerinde o kadar rahat ki, bunların onun için söylediği kadar yeni olduğuna inanmak zor. "Benimle hiçbir ilgisi yok."

Gözlerimi deviriyormuş gibi yapıyorum.

"Yine de biraz benimle alakalı, değil mi?"

Kahretsin, şu gülümseme.

"Hepsi senin yüzünden, seni narsist, ama ben burada yetişkin gibi davranmaya çalışıyorum."

Tabağımı lavaboya koyup tekrar tezgaha yaslanıyor. "Şu anda çok yetişkin davranıyorsun ve ben buna saygı duyuyorum. Gerçekten. Hatta seni bu konuda yetişkin gibi davranmaya teşvik edeceğim ve bir planın olana kadar ona ayrılacağını söyleme."

Sadece birkaç kelimeyle, evliliği terk etmenin ne kadar büyük bir karar olduğunu kabul etmemi sağladı. Dramatik olaylar olacak. Michael karşı çıkacak. Hala birlikte çalışmak zorundayız. Sonra kimin ne alacağı, kimin nerede yaşayacağı gibi ayrıntıları çözmemiz gerekecek. Holt ile olan ilişkimizi de ekleyince, her şey biraz bunaltıcı geliyor.

Haklı. Bir plan yapmam gerekiyor. "Plan yapmama yardım eder misin?"

"Plan yapmana yardım etmek isterim." Gözleri parlıyor, ama ifadesi ciddi ve maço bir pislik olabileceken bu konuda bu kadar düşünceli davranmasını takdir ediyorum. "Kahvaltıdan sonra sevişip sonra plan yapmaya başlamak ister misin?"

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum, ama bu utançtan değil, onun beni lezzetli bir şekilde heyecanlandırmasından dolayı.

Ama gerçekten yetişkin gibi davranmaya çalışıyorum. Saat neredeyse 10 oldu ve yarın işe dönmem gerekiyor. Bu gece Michael'ın şehirdeki dairesine geri dönmem gerekiyor. Halletmem gereken çok şey var ve fazla zamanım yok. "Önerin çok cazip olsa da, bugün pratik davranmam gerekiyor. Hafta sonlarını New Jersey'deki evde geçiriyorum ve hafta için kıyafet almam gerekiyor."

"Hâlâ oraya gidip geldiğini bilmiyordum."

"Birlikte bu kadar çok zaman geçirmeyi alışkın değiliz. Genellikle hafta sonunun en azından bir kısmını Manhattan'da geçirirdi, şimdi ise tam tersi oldu. Sorun yok. Sadece hafta sonları gidip gelmek zorundayım. Bunun için bir nedenim yoktu..." Fazla açıklama yaptığımı fark ettim. Başından beri nefret ettiğim bu düzeni savunuyordum.

Artık bunu yapmak istemiyorum.

"Mesele şu ki, biraz kıyafet almam lazım. Sonra da bu gece nerede uyuyacağımı bulmam lazım ve..."

"Uh, burada," diyor, sözümü keserek. "Seni tutacağım kısmını anlamadın mı?"

İçim sıcak bir lapa gibi hissediyorum. "Michael'ı görmek ya da nerede olduğumu açıklamak zorunda değilim, tabii bu gece dairemize gitmezsem. O zamana kadar en azından birkaç şeyi halletmiş oluruz. Bugün yapman gereken bir şey var mı?"

Kendini tutamıyor. "Senin dışında mı?" Sonra ciddileşiyor. "İşle ilgili birkaç işim var. Belki bir saat, en fazla iki saat sürer. Bir ara babamla konuşmam lazım. Kaçmak için bahaneler uydurmam lazım. Spor yapmam lazım."

Kaslarım dün geceki her pozisyonu bana hatırlatmadan hareket edemiyorum, o ise spor yapmak istiyor. Adil değil demek istiyorum, ama Holt'un vücudumda hissetmek de hoşuma gidiyor, saatler sonra bile. "Tamam o zaman. Ben Jersey'e giderken sen de bunları yapabilirsin..."

"Ben de seninle gelirim. Arabayı ben sürerim."

"Gelebilirsin, ama." Teklifini takdir ediyorum, ama bir kısmım bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyaç duyuyor. "Ayrılırsak, saat birde yapmamız gereken her şeyi bitirebiliriz. Sonra günün geri kalanında..."

"Tavşanlar gibi sevişelim."

Tamam. Anlaştık." "Holt!" Yine kıkırdamaya başladım.

"Ve bir plan yapacağız. Seninle benim aramda da çözmemiz gereken çok şey var. Hala söylememiz gereken çok şey var."

Sanki ikimizin de hissettiği şeyi dile getirmiş gibi. "Evet, var."

Havada ağır bir atmosfer var. En iyi şekilde ağır.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan, adanın etrafından benim tarafıma geliyor ve beni kendisine dönük hale getiriyor. "Daha sonra daha fazla konuşuruz, ama şu anda bilmeni istediğim bir şey var. Seni ilk günden beri istiyordum. İlk günden beri, Brystin."

"Asansörde bana saldırdığın için bu oldukça açıktı bence."

O, başını reddedercesine salladı. "İlk günden önceydi."

"Benim videolarımı izledin." Adly'nin, ödül için aday olduğumda beni ona gösterdiğini söylediğini hatırlıyorum. Bu da aslında yeni bir şey değil.

"Ne demek istediğimi tahmin etmeyi bırakıp, söylememe izin verir misin?"

"Üzgünüm." Haklı olarak azarlandığım için ağzımı sıkıca kapatıyorum. "Stüdyoya da uğradım. Seçim yapmadan önce seni izlemek için. ödül sahibi." Tekrar yorum yapmam için elini kaldırarak beni durdurdu ve açıkçası, ben de öyle yapacaktım. Onun geldiğini fark etmemiştim. "Sen bilmiyordun. Michael bile bilmiyordu. Ama ben seni izledim ve Brystin, o zaman bile senin farklı olacağını biliyordum. Hiç bu kadar anında... Bunun için bir kelime bulamıyorum. Büyüledim mi? Takıntılı mı oldum? Sen, şimdiye kadar tanıştığım en büyüleyici insandın. O anda, senin izin verdiğin her şekilde sana sahip olmam gerektiğini anladım. Asansörü durduran bendim."

Elimde değil. "Asansörü durdurdun mu?"

"Birkaç dakika yalnız kalırsak senin hakkında bir şeyler öğrenme şansım olacağını düşündüm. Genelde telefon numarasını almak için böyle bir an yeterlidir. Daha sonra buluşmak için plan yaparım. Ama seninle aynı ortamı paylaşmaya başladığım anda, bunun yeterli olmayacağını anladım. Sonrasında olan her şey, sen ve ben ve seni ittiğim şeyler..."

Elimi sallıyorum, şu anda manipülasyon taktiklerini umursamıyorum, ancak bu konu eninde sonunda konuşmamız gereken bir şey olacak.

"Sana her zaman şovu sunacaktım. Ve her zaman daha fazlasını isteyecektim. Ama bana ne verirsen kabul ederdim, Brystin. Seni o kadar çok istiyordum. Seni o kadar çok *istiyorum*. Artıkları bile kabul ederdim. İlk günden itibaren. Tamam mı? Lanet olası ilk günden itibaren."

Şimdiye kadar ne kadar çok istenilmeye ihtiyacım olduğunu hiç fark etmemiştim.

Onun bu açıklaması beni yere yığılmamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Kıyafetlerimi unut, yapmamız gerekenleri unut —Holt'un beni mutfak tezgahında becermesine hazırım.

Ama Holt da bugün yetişkin gibi davranıyor. "Tamam, artık gidebilirsin." Benden kasıtlı olarak uzaklaşıyor. "Ve duş alma, onun dairesindeyken kokumun üzerinde kalacağını bilmek hoşuma gidiyor."

O daire Michael'ın olduğu kadar benim de dairem, ama tartışmaya niyetim yok.

BÖLÜM
OTUZ İKİ

BRYSTIN

Holt'tan o kadar heyecanlandım ki, görünüşümü unuttum. Bu sefer onun dairesinden ayrılırken, onun tişörtünü ve bir çift spor şortunu giyiyorum, bu da dün geceki elbiseyle çıkmaktan daha iyi, ama bu kıyafetle ziyaretimi profesyonel bir ziyaret olarak açıklamak zor.

Biri adımı söyleyene kadar bunu düşünmüyorum. Dönüp baktığımda, bir telefon kamerası bana doğru çevrilmiş. Neyse ki, sadece imza isteyen bir hayran. Holt'un burada yaşadığını bildiklerinden bile emin değilim, ama bu durum her şeyin mükemmel olduğu ruh halimi bozuyor ve Holt'un şoförünü kullanmayı kabul ettiğim için anında pişman oluyorum.

Önceki gecenin her bir enfes anısını yad etmek yerine, Edison'da telefonumu şarj ederken bir saatimi yeni bir skandal olasılığı hakkında endişelenerek geçiriyorum. Scott bize kimse bir şey bilmiyormuş gibi davranmamızı öğretiyor, ama Holt ile açıkça çıkmaya başlarsam, boşanmamın sebebinin o olduğu yönünde spekülasyonlar sonsuza kadar devam edecek.

Bu elbette doğru, ama nüansları eksik bir gerçek. Bu gerçek, beni sonsuza kadar açgözlü, hırslı ve para düşkünü biri olarak gösterecek ve her zamanki gibi Holt nispeten zarar görmeden kalacak. Muhtemelen bu konuda yapılabilecek bir şey yok, ama bu benim kabullenmem gereken bir gerçek ve Holt ile konuşmamız gereken konular listesine eklemem gereken bir başka sorun.

Holt'un şoförü şanslı ve binamın hemen önünde bir park yeri bulur. Yukarı çıkıp eşyaları taşımama yardım etmeyi teklif eder, ancak iç çamaşırlarımı toplarken bir yabancıнын omzumun üzerinden bakmasını istemediğim için, otuz dakika içinde aşağı inmeye çalışacağımı söylerim.

Uykusuzluğun etkisini, daireme girip kanepeye yığılmak yerine kendimi zorla meşgul etmeye çalışana kadar hissetmiyorum. Seyahatlerimde kullandığım bavul hala koridorda duruyor. Yolda onu alıp yatak odama gidiyorum.

Kapıdan içeri girer girmez donup kalıyorum. "Michael. Burada ne yapıyorsun?"

Daha doğrusu, yatak *odamda*, sanki beni bekliyormuş gibi, yapılmamış yatağımın üzerinde ne yapıyor?

"Senin nerede olduğunu merak edip endişelenmem gerekip gerekmediğini anlamaya çalışıyorum. Yaslanmamış bir yatak senin için hiçbir şey ifade etmez."

Yapmacık bir kahkaha attım. Ev işlerinde beceriksiz olmam, ikimizin arasında sık sık yapılan bir şaka konusu, ama bugün özellikle keskin geliyor.

Muhtemelen onu görmeyi beklemediğim içindir. Onu terk etme kararım, onun yanında nasıl davranacağımı belirliyor ve o aynı bilgiye sahip olmadığı için bu durum bana garip geliyor.

Ama bir dakika... "Yani dün gece burada uyuduğumu mu anlamaya çalışıyorsun?" Bavulu yatağın altındaki sandığın üzerine koydum. Kollarımdaki ağırlığın azalması, omuzlarımı ezen suçluluk duygusunu hafifletmiyor.

Bu aptalca, çünkü evliliğimiz için belirlediği şartları göz önünde bulundurursak, istediğim yerde uyumaya hakkım var. "Manhattan'da senin gecendi. Neden beni düşündün?"

Gülümsüyor. "Seni her zaman düşünüyorum, tatlı kız."

Hemen sinirleniyorum. Tabii ya. Her hafta sonu başka bir kadınla yatarken, kesinlikle beni düşünüyor. Alyanssız gece hayatının tadını çıkarırken, aklında sadece ben varım. SNC'nin CEO'sunun yatak odasına, benim de fikir vererek hazırladığım programı sunma fırsatını "görüştük" için gönderirken, tek düşündüğü benim.

Hepsi saçmalık. Hepsi.

Onu sevdiğimi sandığım zamanlar bunu anlamamıştım, ama şimdi o kadar açık ki, Holt'un dediği gibi, kokuşmuş bok gibi kokan pisliğin kokusunu alıyorum.

Ama onunla tartışmaya hazır değilim, bu yüzden valizimi açıyorum, dikkatimi başka yöne çekerek nazik davranmaya devam edebileceğimi umuyorum. "Aslında asıl sorum şu: neden ilk başta kontrol etmeye geldin?"

Tek kelimeyle cevap veriyor. "Jared."

"Kapıcı mı?" Şifonyer çekmecemden bir avuç iç çamaşırı alıp boş valizin içine atıyorum. Cuma gecesi tüm kirli çamaşırlarımı çamaşır makinesine attığım için bugün tek yapmam gereken yenilerini almak.

"Bu sabah vardiyası bittiğinde bana mesaj attı. Dün gece gelmediğini ve endişelendiğini söyledi."

Dolaba doğru gidiyorum ama ona doğru dönüp duruyorum. "Dur bir dakika. Jared sana mesaj attı çünkü dün gece eve gelmedim diye mi?" Öfkeden neredeyse kör olmuş durumdayım. "Bu mahremiyetin ihlali. Yönetim şirketini aradın mı? O adam derhal kovulmalı."

Michael öne doğru eğildi. "Hey, hey, bu kadar sinirlenme. Ben istedim diye mesaj attı. Kimseyi kovdurmaya gerek yok."

Um... "Sen, ne?"

"Ben istedim. Aylar önce. Her zaman burada olmadığımı ve senin yalnız kalmandan endişelendiğimi açıkladım."

"Oh, hayatta olmaz." Aklımdan bir anda o kadar çok düşünce geçiyor ki, hangisini önce takip edeceğime karar vermek zor. "Öncelikle, diğer kadınlarla yatıyorsun diye her zaman burada değilsin. Bunu Jared'a da söyledin mi? Yokluğunun nedenlerini? İkincisi, senin bu diğer kadınlarla yatmana izin veren anlaşmaya göre, benim de diğer erkeklerle yatmama izin var. Yani, ya burada yatmayacağım ya da burada yalnız yatmayacağım birçok gece olabilir. Jared'dan gerçekten öğrenmek istediğin şey bu muydu? Başkalarıyla yatıp yatmadığımı mı?"

Holt'la yatıp yatmadığımı, daha çok. İlişkimizle kafayı bozmuş, bitmesini istiyor. Belki de Holt'un parası ve statüsünden tehdit hissediyor. Daha önce kiminle yattığımı hiç umursamıyor gibiydi.

"Hayır. Saçmalama. Ben sadece... senin... farkındayım..." Ne söylemeye çalışıyorsa, dikkatli bir şekilde söylemeye çalışıyor.

Nereye varmak istediğini anlıyorum ve onun yerine ben cümleyi tamamliyorum. "Genelde açık evliliğimizden yararlanmadığımı. Anlıyorum."

Kiminle yattığımı hiç umursamadı çünkü kimseyle yatmadığımı biliyordu.

Eskiden olduğum kadın, bu durumda duygusallık bulurdu. O meşgulken beni kollamasını sevimli bulur, beni o kadar iyi tanıdığı için benim de aynı şekilde meşgul olmayacağımı bildiğini düşünür ve buna anlam yüklerdim.

Artık o kadın değilim. "Açık evliliğimizden yararlanmamı hiç istediğin oldu mu?"

"Hadi ama Brystin. Ne düşünüyorsan..."

"Düşündüğüm şey, benim başka bir erkekle yatmayacağımı çok iyi bilerek bu düzenlemeyi yaptığın. Yani, beni bu programda sunuculuk pozisyonunu almak için seks kullanmaya gönderene kadar, ki muhtemelen benim bunu yapacağımı düşünmemiştin, değil mi?"

"Senin söylediğin gibi değil. Seks senin için hiç önemli olmadı."

"Dalga mı geçiyorsun? Sen geleneksel sadakatsiz koca rolünü üstlenmek yerine, seks yapmak için erkeklerle birlikte oluyorsun ve hem pastanı hem de onu yiyebileceğini bilerek bu anlaşmayı yaptın, değil mi?"

Ayakta duruyor, muhtemelen üzerinde duran birinin ona bağırmasından hoşlanmıyor. "Ben erkekler ve kadınlardan bahsetmiyorum, Brystin. Sen ve benden bahsediyorum."

Şimdi boyu benden çok daha uzun ve bir zamanlar bu beni korkutabilirdi.

Bugün ise omurgam dik duruyor. "Biliyor musun, Michael? Sen ve ben diye bir şey yok. Benden bu kadar. Her şeyden bıktım. Boşanmak istiyorum."

Holt, bir plan yapmamı önererek akıllıca davranmıştı, ama bu sözleri söylemek, içimden atmak, hiç hayal etmediğim bir şekilde özgürleştirici geliyor. Ve bunun Holt'la hiçbir ilgisi yok.

Bu adamı elde etmek için kendimi soktuğum korkunç, çarpık pozisyonlardan nihayet kurtulmakla ilgili. Bu adam, ben kendimi o kadar kıvrılmış bir hale getirene kadar giderek daha fazla yer kapladı ki, nefes almakta zorlanıyordum.

Şu anda, tam burada, ciğerlerim yıllardır hiç olmadığı kadar genişleyebiliyor.

Damarlarımda akan gücü hissetmeme rağmen, Michael sanki ben bir baş belasıymışım gibi gözlerini deviriyor. Ezilmesi gereken bir böcek gibi. "Aşırı dramatik davranıyorsun. Boşanmak mı? Bu ilişkiden sana söz verdiğim şeyi elde edemedin mi? Şu anki durumuna bak. Eskiden nerede olduğunu düşün."

Ben öfkeyle nefes alıp veriyorum. "Şu anda bulunduğum yerdeyim çünkü yetenekliyim. Bunu sen söylemiştin. Hatırladın mı?"

"Demek bu yüzden buradasın."

"Tamam, CEO'yla yattığım için buradayım. Aslında birçok kez. Seninle yattığım için değil." Onu kızdıracağını bilerek, ona sırtımı dönüp dolabımı açıyorum. Genelde haftalık gardırobumu özenle seçerim, ama buradan çıkmak istediğim için rastgele birkaç parça alıyorum.

"Bu onun yüzünden mi? Dünyadaki istediği her kadını elde edebilecek bir milyarderle mutlu bir yuva kuracağını mı sanıyorsun?"

Bu çok gerçekçi geliyor, Brystin. Seni daha akıllı sanıyordum." Beni incitmeye çalıştığını biliyorum. Holt'u bu işin dışında tutmanın benim için ne kadar önemli olduğunu hatırlayarak, onun kışkırtmalarını görmezden gelip ona dürüst bir cevap veriyorum. "Çünkü artık seni sevmiyorum, Michael.

Birçok evliliğin dağılmasının nedeni budur."

"Bizimki hiçbir zaman aşk değildi."

"Hayır." Giysilerimi, askıları ve her şeyi valizin içine atıyorum. "Sen hiç aşık olmadın. İkimiz için de yeterince sevmeye çalıştım. Artık bitti, ben gidiyorum."

Dolaba geri döndüm, onun "aptal sürtük" diye mırıldandığını duydum.

Bu sözler canımı yakıyor ama gözlerim yaşarmıyor. Bunun yerine öfkemi körüklüyor. Düşünüyormuş gibi yapıp, bu sefer daha uzun süre arka dönüyorum, adrenalinimin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Hepsi onun fikriydi, biliyorsun," diyor Michael arkamdan.

Konuşmaya girmeyi reddediyorum.

Kendi başına devam ediyor. "Holt'un. Bütün bu maskaralık. Reytingleri yüksek bir programa ihtiyaçı olduğunu söyledi, tek umursadığı buydu. Yönetim kurulunu şaşırtacak reytingler. Bizim fikrimizin ne olduğu umurunda değildi, ama senin gibi genç ve çekici bir kadına ihtiyaçı vardı. Beyaz ve sarışın olman da işine yaradı. Basının dedikodu yapmak isteyeceği biri. 'Mükemmel malzemeler' dedi. Geriye kalan tek şey skandalı yaratmaktı."

Dinlemiyormuş gibi yapıyorum. Ama dinliyorum ve kalbim göğsümde saatte bir milyon kez atarken, midem yavaşça aşağıya iniyor.

"Bunun bir PR hilesi olduğunu bilmeniz en iyisi olduğunu düşünödü. İkimiz de sizin yeterince iyi bir oyuncu olacağınızdan emin değildik. Holt, sizin bir ilişki yaşıyormuşsunuz gibi görünmesini sağlayacağını söyledi."

Yalan söylüyor. Öyle olmak zorunda. Her zamanki gibi beni manipöle etmeye çalışıyor.

"Onun seni gerçekten sevişmeye ikna edeceğini düşünmemiştim. İşinde sandığımdan daha iyiymiş. Ya da sen sandığımdan daha istekliymişsin."

Dönüp baktığımda onu valizimin başında dururken görüyorum. "Siktir git." Bana döndüğünde, elimde benim külotumu tuttuğunu fark ediyorum.

Sırtımdan bir ürperti geçer. Bir adım öne çıkıp elinden çamaşırı alırım. "şu anda çok acınası bir haldesin Michael. Bu... bu... senin hikayen. Onu şeytanlaştırırsan sana geri döneceğimi mi sanıyorsun?"

"Seni korumaya çalışıyorum! Neye kapıldığını görmüyor musun? O seni kullanıyor, Brystin.

"Beni kullanıyor mu? *Sen* beni kullandın, Michael. Az önce itiraf ettin. Bu programı almamızın tek nedeni bendim. Az önce öyle demedin mi? Genç ve çekici karını kullanarak hayatının işini kaptın. Ve bir şekilde bunun senin fikrin olmadığı için övgüyü hak ettiğini mi düşünüyorsun? Sen sadece beni bu işe yazdırma hakkına sahip olduğunu düşünen kişiydin."

Duygularımı bastırmak için bir an duruyorum. "Peki, işi aldın. Ama artık ben yokum. Biz bittik."

Bir an sessiz kalır, beni bu pozisyona taşıdığımı ifşa ettiği için kendini suçluyor gibi görünür. Sonunda şöyle der

"O zaman Holt konusunda bana inanıyorsun." Gözyaşlarımı geri çekiyorum.

Çünkü o haklı — bu kısmına inanırsam, hepsine inanmak zorundayım. Holt'un beni her zaman istediğini söylerken yalan söylediğine inanmak zorundayım. Ya da daha doğrusu, daha önceki konuşmasının aşk hakkında olmadığına inanmak zorundayım. Beni sadece şovu için istediğine inanmak zorundayım. Reytingleri için. Michael'ın söylediği gibi beni tam olarak kullandığına inanmak zorundayım.

Michael'ın sözüne inanmıyorum.

Ve ben burada durup onun söylediği tek kelimeyi bile dinlemeyeceğim. Bavulumu kapatıp odamın kapısını işaret ediyorum. "Burası benim alanım. Çık dışarı."

Hareket etmiyor. Hatta, yüzünde meydan okuyan bir alaycı gülümsemeyle yerleşiyor. İstemediği sürece onu oradan çıkaramayacağımı biliyor. "Biliyor musun, ikinizin birlikte olmasını çok düşündüm. Sana ne yaptığını hayal ettim."

Bunu dinlemek istemediğim için yanından geçmeye çalışıyorum. Beni bileğimden yakalıyor. "Sana sert mi davrandı? Onun nazik olduğuna beni ikna edemezsin. Senin buna zorlandığını bilmiyordum. Seni orgazm olmasına izin verdi mi en azından?"

"Bırak beni." Dişlerimi sıkıyorum, ama gözleri kararmış ve tutuşunu sıkılaştırdığında, korkunç bir şey yapacağından eminim.

Bu ya dünyadaki en kötü şey ya da bu durumdan kurtulmak için bir şans. "Ve o sadece benim gelmeme izin vermekle kalmadı, aynı zamanda bütün gece devam edebildi. On yıldır bu kadar yorgun olmak için bir nedenim olmamıştı."

Holt'un penisine kıyasla kendi penisinin ne kadar yetersiz olduğunu göstermek istemeyeceğini tahmin ediyorum. Neyse ki haklıyım ve beni bırakıyor.

Valizimi bırakıp daireden çıkıyorum. Eşyalarımı ne yapacağıma sonra karar veririm. Şu anda ondan uzaklaştığım için mutluyum.

Ve şimdi Holt ile konuşmam gerekiyor.

BÖLÜM
OTUZ ÜÇ

HOLT

Seni seviyorum.

Neden söyleyemedim ki? Üç basit heceden ibaret.

Ofiste yapmam gereken işleri bitirdikten sonra evimdeki spor salonuna gittim ve AMRAP antrenmanımı yaparken tek düşünebildiğim, bütün gece Brystin'le konuşmuş gibi hissettiğimdi - yani, konuşmuş ve sevişmiş gibi - ama nedense içimdeki en önemli kelimeleri söyleyememiştım.

Korkmuyorum. Siktir et. Korkmayı reddediyorum.

Belki de parmağında hala o görünmez yüzük vardır. Ya da belki *onu* korkutacağımdan endişeleniyorumdur. Bu duyguyu yeterince deneyimlemediğimden endişeleniyor da olabilirim. Ya yanılıyorsam? Ya bu duygu kaybolursa? Ya o da aynı şeyi söylemezse?

Tamam, korkuyorum lan. Delicesine korkuyorum. Anladığım kadarıyla, o boktan kocası bunu asla söyleyemedi, yani ben hala ondan daha iyiyim.

Ayrıca, ona anlaşmamızla ilgili söylemem gereken başka şeyler olduğunu da çok iyi biliyorum. Ortamı temizlemem, onu da kullandığımı ve bunun için tek mazeretimi başarıya ulaşmak istediğim olduğunu ona söylemem gerekiyor. Açıkçası, Michael'ın ona henüz söylememiş olmasına şaşıyorum.

Ama o da aynı şeyi kendisi için istiyordu. Sanırım aradaki fark, onun bu konuda her zaman dürüst olmasıydı, ben ise

ben dürüst değildim. Eğer o da benim ona karşı hissettiklerimi hissediyorsa, anlayacaktır. Ona kalbimi vermeden önce bunu açıklamam gerektiğini düşünüyorum.

Hayır, onu ona ait olduğunu söylemeden önce. Her zaman insanların bunu nasıl isteyebildiğini merak etmişimdir. Kendilerinin bu kadar önemli bir parçasını başkasına vererek kendilerini savunmasız hale getirmek. Başka birine ait olmanın bir tür özgürlük olduğunu fark etmemiştim. Bu, bir kadına hiç bu kadar bağlı olmadığım halde, sanki uçabilirmişim gibi hissettiğim bir durum.

Onunla evlendiğimde nasıl hissedeceğimi bir düşünün.

İnanılmaz derecede evcil fantezilerim bir telefonla kesintiye uğrar. Ter içinde, egzersiz müziğini duraklatıp arayanın kim olduğunu kontrol ederim ve ekranda onun adını görünce hemen cevap veririm. "Benim sesimi duymadan 90 dakika dayanamadın, değil mi? Şu anda ter içindeyim. Seni de o hale getirmemi istiyorsan, biraz telefon seksi yapabiliriz."

Gülmediğinde bir terslik olduğunu anlıyorum. Dün gecedan beri benim her aptal şakama gülüyordu, ama bu sefer yorumumu bile dikkate almıyor. "Neden programımıza yeşil ışık yaktın?" diye soruyor, hiç alakasız bir şekilde.

Kötü bir his sırtımdan böcek gibi tırmanıyor, ama kendime paranoyak olduğumu söylüyorum. "Çünkü iyi bir fikirdi. Yoksa neden sana sunuculuk görevini verdiğimi mi soruyorsun, çünkü geri döndüğünde sana hatırlatabilirim. Yolda mısın?"

"Böyle bir fikri sana getirecek birine ihtiyacın yoktu. Fikir üretecek bir sürü ekibin var. Özellikle de bana sunucu pozisyonunu vereceğinden emin değilsen. Şirket içinde bir beyin fırtınası yapabilirdin. Pozisyonu Jessa Jones'a verebilirdin."

Hızlı konuşuyor ve sesi normalden daha tiz. Tahminimce, üzgün olduğunu saklamaya çalışıyor.

Eğer üzgünse ve sorduğu sorular bunlarsa...

"Brystin, neredesin? Evime gel, bunu konuşalım."

"Ne hakkında konuşacağız? Bana söylemen gereken bir şey mi var?"

Nemli saçlarımı elime alıp spor salonunda bir ileri bir geri yürümeye başladım. "Sana anlatacak çok şeyim var, ama

belli ki benim söylememi istediğın belirli bir şey var. Bir şey mi oldu? Sen...?" Yapmış olamaz, değil mi? "Michael ile konuştuğun mu?"

Ne söyleyeceğine karar vermeye çalışır gibi bir duraklama oldu. O sessizlik bana her şeyi anlatıyordu — biliyordu.

"Bak, Brystin, o ne demişse, bu sadece bir kısmı."

"O dairedeydi," diye açıklıyor, sanki geceyi birlikte geçirdiğın kadın gibi konuşuyor. Hayatı hakkında her şeyi bilmemi isteyen kadın. "Orada olmaması gerekiyordu, ama oradaydı ve çok kötüydü, Holt. Evlilik anlaşmamızın sadece onun için olduğunu itiraf etti ve bu beni çok rahatsız etti, kapıcıya beni takip ettiriyordu."

"Siktir. Dalga mı geçiyorsun?" Zaten yatak odamdaki dolaba doğru gidip üstümü değiştiriyorum. Terli ve iğrenç olsam da umurumda değil, o kadın bana izin verirse şu anda o orospu çocuğunun peşine düşeceğim.

"O... Bilmiyorum. Belki de ona hak vermeliyim. Bir kez olsun dürüst davrandı." Bunda bana bir gönderme var, eminim. "Her neyse, bir şey diğerine yol açtı ve ona söyledim."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Konuşmanın geri kalanının nasıl gittiğini zaten tahmin edebiliyorum. Ona benden bahsetti, ya da onu terk edeceğini söyledi, ya da buna benzer bir şey, ve o da buna karşılık acımasızca davrandı ve beni otobüsün altına attı.

Bir yanım inkar etmeye hazır. Benim sözüme karşı onun sözü olacak. O gece kütüphanemde yaptığımız konuşmaların hiçbirini doğrulayamaz.

Ama Michael, onun kendisine inanmasını sağlama konusunda yetenekli.

Daha da önemlisi, onun bunu bilmesi gerekiyor. "Sana bir skandal yaratmayı planladığımı söyledi, değil mi? Diziye tanıtmak için."

Nefesinin kesildiğini duyuyorum, sanki bunun bir yalan olmasını dilemiş ve ben onun umutlarını yıkmışım gibi. "Öyle mi yaptın?"

Kendimi savunmak için can atıyorum, ama onun dürüstlük istediğini biliyorum. "Evet. Planladım."

Kulağıma boğuk bir hıçkırık geliyor ve kalbim parçalanıyor.

"Evet, Brystin, bu doğru, ama bu tüm gerçek değil, tamam mı?"

Şimdi dolabımın içinde volta atıyorum ve kendimi kafeste tutulan vahşi bir kedi gibi hissediyorum.

"Bu sadece bir kısmı. Eve gel, sana her şeyi anlatırım. Neredesin?"

"Ben..." Sesi kesiliyor ve ardından hıçkırık geliyor. "Arabadayım. Az önce çıktık. Eşyalarımı bile almadım."

"Eşyaların siktir et. Onları sonra alırız. Sadece eve gel, sana açıklayacağım."

"Bilmiyorum, Holt. Bilmiyorum."

Öfke içimi kaplıyor. Michael'a, benden bile daha acımasız davranarak beni siktirdiği için öfkeleniyorum. Başından beri dürüst davranmadığım için kendime öfkeleniyorum. Lanet olası yönetim kuruluna ve bana baskı uygulayarak bu ağı ne pahasına olursa olsun bir şey haline getirmem için zorlayan siktiğimin babama öfkeleniyorum.

"Bak, Brystin." Özür dilemekte çok kötüyüm ve hatalı olduğumu kabul etmekte daha da kötüyüm, ama bunların gerekli olduğunu biliyorum. "En iyi şansı yakalamak istedim. Başarılı bir konsept ve yeni, etkileyici bir sunucuya ihtiyacım olduğunu biliyordum ve bunun yeterli olacağına güvenmeliydim. Yeterli olacağına da güveniyorum. İzleyiciler bir kez geldiğinde, kalacaklardır. Zaten kalıyorlar. Ama önce onları oraya çekmelisin ve..."

Beni kesiyor. "Pazarlama bunun için var! Ve zaman. Zaman ve ağızdan ağıza yayılma gerekiyor..."

"Biliyorum, biliyorum. İnan bana, biliyorum, ama zamanım olduğunu hissetmedim."

"Neden? Babana hava atmak için mi?"

Bunu onunla paylaştıktan sonra bu kadar çabuk bana geri dönmesi canımı yakıyor, ama bu adil, bu yüzden kabul ediyorum. "Sadece onunla ilgili değil, ama evet, onun da bunda büyük payı var. Ama yönetim kurulu, sonuçlar göstermezsem beni bu pozisyonda tutmayacak, Brystin."

"Yani beni kullandın."

Tabii ki böyle hissediyor.

Neden olmasın ki? Bu gerçek. "Evet, seni kullandım. Ama seni *tanımıyordum*. Ve bu senin de yararına, bebeğim. Benim başarıım senin başarın."

"Yarar mı sağladı? Beni mahvedebilirdin!"

"Bunun olmasına izin vermezdim. Asla." Gerçi, bu benim kontrol edebileceğim bir şey değildi ve aksini söylemek yalan olur.

"Bu sabah söylediğin her şey... ilk günden beri beni istediğini..."

"Hepsi doğru," diye ısrar ettim. "Her kelimesi. Annemin mezarı üzerine yemin ederim."

"Tabii. Ama beni *reytingler* için istedin."

"Hayır!" O beni göremese de başımı sallıyorum. "Yani, evet, ama seni de istedim. Yatağında. Hayatında. Bir taşla iki kuş vurmak gibi."

"Arzularını ele alışın çok stratejik." Telefonu ağzından uzaklaştırıyor, bu yüzden sonraki kısım boğuk geliyor. "Ne kadar aptalım. Her zaman aptalım."

"Bunu yapma." Yürüyüşümü durduruyorum, o kadar sinirliyim ki önümdeki Armani takım elbiseyi parçalayabilirim. "Bunun için kendini suçlama. Sen yetenekli ve güzelsin, ve ben hem profesyonel hem de kişisel olarak senin bu özelliklerini kıskandım, bunu itiraf ediyorum. Ve özür dilerim. Sana henüz söylemediğim için çok üzgünüm, ama gerçek şu ki, başka türlü sana asla şans vermezdim, ve sonra sen, sen, sen..." Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Dünyamı alt üst ettin, Brystin. Önceliklerimi değiştirdin. Görmüyor musun? Beni değiştirdin. Değişime inanabilir misin?"

"İstiyorum."

"O zaman yap. Bu doğru. İnan *bana*."

"Ben sadece... neden bu kadar çok şey istediğini anlıyor musun? Hakkımda bildiğin onca şeyden sonra?"

Sorun şu ki, anlıyorum. O yanmış ve şimdi ateşten korkuyor, ve ben şu anda onun için lanet bir cehennem gibiyim.

Bunun yüz yüze konuşulması daha iyi olurdu diye düşünmeden edemiyorum. "Bebeğim, buraya geldiğinde konuşalım. Artık yarı gerçekler yok. Bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım. Her şeyi düzelteceğim."

"Sanırım yapamam."

Panik, kokain gibi içimi kaplıyor. "Yapamam da ne demek? Zaten yoldasın..."

Ama sonra şoförle konuşurken, onu bir sonraki köşede indirmesi gerektiğini söylediğini duydum.

"Brysin, bunu yapma. Bu konuyu seninle konuşmak için bir şans hak ediyorum."

"Ne dersen de fark etmez, Holt. Anlamıyor musun? Sana nasıl güvенеceğimi bilmiyorum."

"Hayır, hayır, hayır. Böyle söyleme. Ben dün gece birlikte olduğun kişiyim, Brystin. Aynı kişi."

"Sana nasıl inanayım?"

"Sen söyle." Çaresizim. "Ne yapmam gerektiğini söyle, yapacağım."

"Ne yapabileceğini bilmiyorum," diyor ve bir araba kapısının çarpıldığını duyuyorum. Etrafındaki trafik seslerini duyuyorum. "Önce bunu kafamda oturtmam lazım. Üzgünüm."

Birkaç saniye boyunca telefonu kapatmaması için onu ikna etmeye çalışıyorum, ama çoktan kapattığını fark ediyorum.

"Siktir!" Bir şey fırlatma ihtiyacı duyduğumdan, rastgele bir ayakkabı alıp sertçe fırlatıyorum, tam boy aynayı kıl payı iskalıyorum.

Neyse ki.

Batıl inançlara inandığımdan değil, ama şu anda tüm şansa ihtiyacım var.

Aslında, yapmam gereken şey düşünmek. Çünkü bu işin bittiği falan yok. Onun benden uzaklaşmasına izin vermeyeceğim. Eğer zamana veya alana ihtiyacı varsa, sorun değil, ama bunu yüz yüze konuşmadan olmaz. Söylemem gereken her şeyi söylemeden olmaz.

Peki bunu gerçekleştirmek için ne yapmam gerekiyor?

Telefon hala elimde, onun arabasını süren adamın numarasını çeviriyorum. "Selam, benim." Brystin'in arabadan indiğini söylemeye başlıyor, ama onu kesiyorum. "Evet, evet, biliyorum. Senden şunu yapmanı istiyorum..." Bir an duruyorum. Adam benim maaşlı çalışanım ve ne istersem yapar, ama bu sefer, gücümü istediğim gibi kullanmak yerine, doğru şeyi yaptığımdan emin olmak istiyorum.

"Onu takip etmeni istiyorum," diyorum sonunda. Bu belki yine de yetkiyi kötüye kullanmak olabilir, ama en azından bir saniye düşünerek karar verdim ve bu da bir ilerleme. "O üzgün. Ve ben onun için endişeleniyorum. O yüzden onu takip edip, gittiği yere vardığından emin ol ve sonra

nerede olduğunu bana bildirirseniz." Eğer o daireye geri dönerse ve Michael hala oradaysa, oraya gittiğimde silah almayı düşünmem gerekebilir.

Tahmin edildiği gibi, şoför kabul ediyor.

Onun aramasını beklerken, duşa girip giyinerek hazır hale geliyorum. Ondan haber almak için o kadar sabırsızlanıyorum ki, kimliğini kontrol etmeden bir sonraki aramayı cevaplıyorum. "Evet."

"Demek ölmedin."

"Baba?" *Kahretsin.* Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Aslında ben de seni arayacaktım."

"O zaman sana zahmetten kurtardım, değil mi?"

İlginçtir ki, özür dilememeyi ve hatalı olduğumu kabul etmemeyi bana öğreten kişi, bu telefonun diğer ucundaki adamdır. O, özür dilemenin erkekleri zayıf gösterdiğine inanıyor ve ben, her zamanki gibi, onunla birlikte bir kayanın ve sert bir yerin arasında sıkışıp kaldığımı biliyorum, çünkü ya gelmeme kararımı savunmamı isteyecek ve sonra önceliklerim için beni küçümseyecek, ya da dün akşam yemeğine gelmediğim için özür dilememi isteyecek ve sonra bunun için beni azarlayacak.

Bu bir kayıp-kayıp durumu, bu yüzden her zamanki gibi direnmeye çalışmak ve yanlış yaptığım yönündeki suçlamaları savuşturmak yerine, doğrudan konuya giriyorum. "Dün gece gelemediğim için özür dilerim. Bir şey çıktı..."

Beni keser. "Tamam, tamam. Eminim nedenlerin vardır. Dinle, dün gece Steele'in bana söylediği bir şey hakkında arıyorum."

Hâlâ Brystin'e o kadar odaklanmış durumdayım ki, şaşkınlığımı tam olarak anlayamıyorum. "Tamam. Devam et."

"Yeni programının reytinglerini artırmak için yaptığın saçma planından bahsetti. Bir tür medya skandalı."

Ah, lanet olsun.

Kardeşimi öldüreceğim. Sonra da onu kovacağım.

Tabii, önce ben kovulmazsam. Babam şok pazarlama yöntemlerini hiç sevmez. İlerlemek için daha muhafazakar yöntemleri tercih eder. "Biliyorum, baba. Bu bir hataydı..."

Sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi devam ediyor. "Reytingleri görene kadar, kimsenin senin kiminle çıktığını umursayacak kadar ilgileneneğini düşünmenin oldukça kibirli olduğunu düşünmüştüm. Dikkat çekici.

İzleyicilerin zevki yıllar içinde düştü, ama sen bu durumdan nasıl yararlanacağını biliyorsun galiba."

Uh... ne?

"Bana... iltifat mı ediyorsun?" En son ne zaman onaylayıcı bir şey söylediğini hatırlamıyorum.

"Bu iş için doğru kişi olabileceğini söylüyorum. Böyle devam et, yönetim kurulu da ikna olacak."

Sonra telefonu kapattı. Samuel Sebastian, çocuklarına bile formaliteler için kelime harcamayacak kadar önemli biriydi, bu yüzden veda etmedi. Özellikle çocuklarına.

Ve oturma odamda durmuş, hayranlıkla telefonuma bakıyorum.

O adamdan övgü almak, en tuhaf dopamin patlamasını yaşatıyor. Sürdürülebilir değil ve pek de zevkli değil, ama kesinlikle daha fazlasını istememe neden oluyor. Bir keresinde, insanların mutlu olmak için programlanmadıklarını, bunun yerine hayatta kalmak için programlandıklarını okumuştum.

Sinir bozucu kertenkele beynim, Samuel Sebastian'ın övgüsünün hayatta kalmam için gerekli olduğunu düşünüyor olmalı, çünkü Brystin'i tekrar kollarımda hissetmek istediğim kadar, onun övgüsünü de tekrar duymak istiyorum.

Beş dakika sonra şoförden mesaj geldiğinde, ikisini de elde etmek için kesin bir planım var.

BÖLÜM
OTUZ DÖRT

BRYSTIN

"Sorun bende mi? Alnımda 'kolayca kullanılır' yazan büyük bir tabela mı var? İnsanlardan çok kariyerlerini seven zehirli erkeklere karşı büyük bir enayi mıyım?"

Zully, yatakta uzanırken saçlarımı okşuyor, başım onun kucağında, bu şaşırtıcı derecede rahatlatıcı. Onun kapısına geldiğimde burnum akıyordu ve şimdi gözyaşlarımın tek izi şişmiş gözlerim ve ara sıra gelen hıçkırıklar.

"Tabii ki senin yüzünden değil," diyor, ama bu bir yalan.

"Zaten kötü durumdayım, Zul. Bana doğruyu söyle."

Eli okşarken duruyor ve yemin ederim ki onun düşündüğünü duyabiliyorum.

Başımı çevirip yüzüne bakıyorum. "Cevap vermek için çok uzun süre bekliyorsun. O kadar mı kötü? O kadar kötü, değil mi? Ben umutsuzum."

"Umutsuz değilsin. Sen büyük kalplisin. Bu seni hedef haline getiriyor mu? Belki. Zehirli ilişkilerle dolu bir hayata mahkum olduğumu mu düşünüyorum? Düşünürken başını ileri geri sallıyor. "Birkaç hafta önce farklı bir cevap verebilirdim. Ama Michael'la olanları duyduktan sonra, sonunda cesaretin var gibi görünüyor."

Otururum. "Gerçekten kendimi sert bir adam gibi hissettim." "Belli oluyor."

"Sanırım onunla tartıştıktan sonra ilk kez kendimi zayıflamış hissetmeden ayrıldım."

"Gördün mü? Bu büyük bir adım." Bana temkinli bir gülümseme atıyor. "Holt'a gelince, onu aynı zehirli kategoriye koymaya hazır olduğumdan pek emin değilim."

Onun adını duyunca, yeni gözyaşlarını tutmak için dudaklarımı bükmek zorunda kaldım. Kocama resmen onu terk ettiğimi söylemek duygularımı altüst etti, ama şu anda kalbimin acısının gerçek kaynağı Holt.

Michael ile yüzleştiğimde bulduğum gücü tekrar bulmaya çalışıyorum. "Yine de bu büyük bir tehlike işareti."

"Elbette öyle. O seni kandırdı ve bu çok iğrenç bir şey. Ama ikinizi birlikte gördüm. O senden hoşlanıyor. O, o pislik herifin hiç hoşlanmadığı bir şekilde senden hoşlanıyor ve bence bu bir şey ifade etmeli."

"Yani onu affetmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Hayır. Bu, istemediğin bir emsal teşkil eder. Ama belki de bekleyip ne olacağını görmelisin. Onu senin için çalıştır. Onu diz çöktür." Bir an düşünür. "Evet, onu gerçekten diz çöktür. O şişko milyarderin çek defterini çıkarmasını ve sana bir şeyler almasını sağla."

Geldiğimden beri ilk kez gülüyorum ve bu bana yabancı geliyor, sanki yıllardır gülmemişim gibi, oysa dün geceki kahkahalarımın karnım hala ağrıyor.

Ya da belki de seksten dolayı ağrıyor.

Her ne olursa olsun, bu bana ne kadar kısa bir süre önce mutlu olduğumu ve dünyanın ne kadar çabuk altüst olduğunu hatırlatıyor.

Zully benim eğlenceme kapılır ve onu uzatmaya çalışır. "O da bana bir şeyler alabilir."

"Sana mı? Sen neden bir şeyleri hak ediyorsun?" diye alay ediyorum.

Cevap veremeden, ön kapıdan bir vuruş sesi geliyor. Birbirimize bakıyoruz. Zully'nin kapıcısı yok, ama bir interkom sistemi var ve ziyaretçiler kapıyı açmak için zili çalmak zorunda.

"Muhtemelen Ashish'tir." Ayağa kalkar ve yatak odasından çıkarken benimle konuşur. "Son zamanlarda, otunu doldurduğu her seferinde uğruyor."

"Zully, bana uyuşturucu almak için o çocuğu kandırdığını söyleme." Komşusu ona açıkça aşık.

Kafasını odaya geri soktu. "*Sadece* uyuşturucu için değil. Onu seks için de kullanıyorum." Bu bomba gibi açıklamadan sonra, ziyaretçiyle konuşmak için ortadan kayboldu, bu sefer daha ısrarcı bir şekilde kapı alınmaya başladı.

Holt ile gerçekten ne yapmak istediğimi düşünmeye başlamam gerektiğini bilerek, i çekerek yatağa geri yığıldım. Onunla alıştığım için bu konuyu erteleyemem. Muhtemelen beni aramaya çalışmıştır, ama ben telefonumu kapattım, çünkü Michael ile uğraşmak istemiyorum.

Ve lanet olsun, onunla da uğraşmak zorundayım. Bir avukatla görüşüp, ayrılık için bazı ön hazırlıklar yapmam gerekiyor...

Yatak odasının dışından gelen seslerden birinin Holt'a ait olduğunu fark edince düşüncelerim birden durdu.

Zully kapı eşiğinde belirir belirmez dirseklerimle kendimi destekleyerek otururum. "Görünüşe göre, içeri girmek için birine yüz dolar vermiş," diye açıklar. "Eminim köpeği olan bilgisayar teknisyenidir. Onu görmek istiyorsa *bana ödeme yapması gerektiğini* söyledim."

Bir deste banknotu havaya kaldırıp, hepsi Benjamin Franklin olan banknotları yayıyor.

"Beni bin dolar için ele mi verdin?" Ama bu sadece numara, çünkü onun sesini duyar duymaz iim eridi ve onu aramak için odadan kaçmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Daha fazla öderdim." Holt, 1,57 metre boyundaki Zully'nin üzerinden bakıyor ve lanet olsun, bu adam benim kriptonitim. Ayakta bile durmuyorum ve dizlerim titriyor.

Zully, pek de sahte olmayan bir öfkeyle elini beline koyar. "Pazarlığı bitirdikten sonra bana bunu söyleyemezsin."

"Aslında söyleyebilirim ve az önce söyledim." O daha fazla yaygara koparmadan, Holt cebine uzanıp birkaç banknot daha çıkarır. "Ama bize biraz yer aarsan, bunları da alabilirsin."

Parayı elinden kapar ve bana bakar. "Sana kalmış, B." Holt'a ekler, "Bu arada, o ne derse desin, parayı alacağım."

Kafam bana dikkatli olmamı söylüyor, ama söylediği her şey boşuna. Kalbime karşı çaresizim, kalbim bir mıknatıs ve Holt beni kendisine çeken demir. Cevap verdiğimde zaten ayaktayım. "Sorun yok."

Aynı anda Holt, "O sorun etmiyor," diyor.

Kahretsin, neden benim adıma cevap verme girişimi aynı anda hem sinir bozucu hem de kalp eritici?

"Tamam o zaman." Zully, Holt'un girebilmesi için kenara çekildi. "Hiçbir şeyi kırma."

O onu geçince, ellerini birleştirip yüzündeki yalvaran bakışla, sanırım "onu ez" gibi bir şey demek için bana doğru dudaklarını oynatıyor.

Ben de "defol git buradan" diyen bir ifadeyle cevap veriyorum.

ho.

Sonra o gider, kapı kapanır ve sadece ikimiz kalırız.

Ona doğru bir adım atıyorum. "Beni nasıl buldun? Zully arkamdan sana mesaj mı attı?

benim arkamdan mı mesaj attı?"

"Senin peşinden gelmiş miydim." Bana doğru bir adım atıyor. "Doğru gibi." En azından dürüst davrandı.

Bir sonraki hatırladığım şey, ağzımın onun ağzında olması ve elinin şortumun içinde olması. *Onun* şortu, çünkü tabii ki hala onun kıyafetlerini giyiyorum ve aman Tanrım, dün gece beni nasıl tahrik edeceğini gerçekten öğrenmiş, çünkü orgazmın yarısına gelmiş durumdayım.

"Siktir, çok ıslaksın." Elini çekip şortumu tamamen aşağı indirirken, ben de onun bej pantolonunun kemeriyle boğuşuyorum.

"Sana ihtiyacım var." O kadar çaresizim ki, tam cümleler kuramıyorum. "İçeri. Hemen."

"Evet, evet. Biliyorum."

Bir şekilde geriye doğru kayıyoruz, ta ki Zully'nin yatak çerçevesinin kavisli metali sırtıma baskı yapana kadar. Penisini dışarı çıkaran Holt, sol uyluğumu kaldırıp kendi kalçasına dayıyor. Diğer eliyle boğazımı tutuyor ve içeri girerken beni orada tutuyor.

Tanrım, o kadar... doğru geliyor ki.

Sadece fiziksel olarak değil, metafizik olarak da. O, Michael ve benim asla olamadığımız bir şekilde doğru. Birlikte olmak doğal geliyor, doğada eşleşen diğer her şey gibi. Mıknatıslar ve demir. Palyaço balığı ve anemonlar. İstiridyeler ve inciler. Diğer her şey sadece gürültü, değil mi?

Ya da sadece seks. Gerçekten iyi seks.

Ama seks hiç kimseyle böyle olmamıştı. Başlangıçta Michael'la bile, aramızda sadece bu olduğu çok açıktı. Yoksa yanlış mı hatırlıyorum? Geçmişimi şimdiki bilgimle yeniden mi yazıyorum?

En iyi arkadaşımın ayak ucunda becerilirken bu kadar büyük bir fikri araştırmak için çok zor.

"Çok iyi hissettiriyorsun, Brystin," diyor Holt, sesi boğuk. "Siktir, çok iyi hissettiriyorsun. Ama bu bir ceza."

Kaçtığım için, sanırım. Hak ettiğimi düşünüyorum, ama buna ceza diyemem.

Sonra serbest eliyle kalçama birkaç kez vurur ve nefes borumu sıkıca sıkar, tamam. Anlıyorum. Nefesim düzensiz, cildim yanıyor ve kafamın bir köşesinde, bu şaplakların yan odadan duyulacak kadar yüksek sesli olduğunun farkındayım, ama tek düşünebildiğim şey, *evet, beni cezalandır.*

Ama sonra, kızması gereken kişinin ben olduğumu hatırlıyorum. Ona. "Peki ya cezan ne olacak?"

Kafasını sallayarak soruyu reddetti. Sonra hızını artırdı ve elini kalçamdan klitorisime kaydırđı, hassas hareketlerle beni anında orgazma ulaştırdı.

Kendimi kontrol edemeyerek çığlık attığımda, Holt hareketlerini durdurur ve yüzümü göğsüne bastırır, gömleğinin seslerimi emmesine izin verir. Ona sarılıp, zevk vücuduma yayılırken titrerim. Beynimde adrenalin patlar ve son iki saattir çektiğim baş ağrısı sihir gibi kaybolur.

Ben orgazm olur olmaz, Holt çekilir ve geri adım atar. "Bu *benim* cezamdı," diyor.

Anlamam bir saniye sürer ve anladığımda sinirlenirim.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp, seksle kaplı penisini elimle kavrar ve hızla yukarı aşağı pompalıyorum. "Kendi cezanı kendin seçemezsin, Holt."

Yine de, kendini tam sınırına kadar getirmekte iyi bir iş çıkarmıştı, çünkü boşalmak üzereyken çıkardığı düşük homurtu sesini çıkarmaya başlamasına sadece birkaç pompalama kalmıştı. Aniden, bu karşılaşmanın kanıtlarıyla uğraşmak istemediğimi fark ederek, dizlerimin üzerine çöküp dudaklarımı onun etrafına doladım, tam da yutmak için doğru zamanda.

O boşalırken ona bakıyorum, bu haliyle ne kadar muhteşem görüldüğüne hayran kalıyorum, onun bu yönünü görebilen biri olduğum için kendimi oldukça alçakgönüllü hissediyorum. Bu, orgazm olduğumda hissettiğim kadar sıcak ve komik bir his uyandırıyor bende.

Ama sonra o biter ve ben dizlerimin üzerindeyim.

Yine. Hak etmeyen başka bir adam için.

Ayak ucuna yaslanıp, şortumu giyerken kendi kendime mırıldanıyorum. "Bunun olmasına nasıl izin verdim?"

Holt pantolonunun fermuarını çekip yere yanıma oturur. "Sanırım seninle aramızdaki bu şey ikimizden de büyük."

"Sen de kontrolünü kaybetmiş gibi hissediyor musun?"

Beni kucaklayarak başını sallar.

Onun beni göğsüne çekmesine izin verdim. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Holt."

"Değiştirmemesi gerekiyordu. Ama ikimiz de cinsel gerilimin dikkatimizi dağıttığını biliyoruz. Artık bu engel ortadan kalktığına göre konuşabiliriz. Ama acele etsen iyi olur, çünkü bu gerilimin ne kadar çabuk yeniden oluştuğunu biliyorsun."

Gülerek gömleğine başımı dayadım.

Konuşmamız gerektiğini söylememe rağmen, birkaç dakika boyunca sessiz kalıyoruz. Orgazmın ardından hala kendime gelmeye çalışıyorum ve sanırım o da öyle. Sessizlikte, kalbinin çarpışını duyabiliyorum. Yemin ederim, kalbinin bana ait olmak istediğini duyabiliyorum. Zully, ondan bana bir şeyler vermesi gerektiğini söylüyor, ama benim istediğim tek şey bu. Bana gerçekten verecek mi?

Bir süre sonra, sarılmanın verdiği samimiyetten çok etkilenmiş olduğum için anlamlı bir konuşma yapamayacağımı anlayarak ondan uzaklaşıyorum. "Aramızda biraz mesafeye ihtiyacım var galiba."

Ayağa kalkıp yatağa tırmanıyorum, sırtımı başlığa dayıyorum.

Holt da ayağa kalkar, sonra yanıma diz çökerek yere oturur. "Bu kadar uzaklık yeterli mi?"

"İyi." Dizlerinin üzerinde dururken, açıkçası, bir değişiklik olarak, iyi görünüyor. "Bak, Holt..."

"Brystin," diyor ve beni kesip kesmediğini ya da benimle aynı anda konuşmaya başladığını tam olarak bilmiyorum, ama konuşmaya devam eden o. "Her şeyi mahvettiğimi söylemek ya da seni sevdiğimi söylemek yeterli olmadığını biliyorum, ki seni seviyorum."

Aptal kalbim takla atıyor. "Bunu sana kanıtlamam gerektiğini biliyorum."

Konuşmaya cesaret edemediğim için dudağımı ısıyorum ve başımı sallıyorum. "O zaman sana bunu kanıtlayacağım. Tamam mı? Hazır mısın?" Bir kahkaha kaçıyor. Lanet olası.

"Hazırım." Ve gerçekten hazırım. Hayatım boyunca, beni sevdiğini kanıtlayacak birini beklediğim gibi hazırım. Benim sevdiğim gibi seviyecek birini.

Bir bacağını kaldırdı, şimdi tek dizinin üzerinde duruyor. "Evlen benimle." Öne doğru eğildim, yanlışı duyduğuma eminim. "Ne?"

"Evlen benimle."

"Ben..." Ben çok şaşkınım, durumum bu. "Hala evliyim! Biz sadece... Sen ve ben neredeyse..." Bütün bahaneler hazır, hepsi, ama kalbim tam tersi yönde atarken, Holt Sebastian'ın benimle evlenmek istediğini tüm dünyaya haykırmaya hazırken, bunları dile getirmek çok zor. *Gerçekten* benimle evlenmek istiyor.

"Biliyorum," diyor Holt, sanki benim tamamlanmamış düşüncelerimi gerçekten okuyabiliyormuş gibi. "Hızlı ve çılgınca olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda doğru olduğunu da biliyorum, ve ciddiym, hemen resmi bir şey yapmamız gerekmiyor. Kiliseye varana kadar zamanımızı kullanabiliriz."

Kilise'de evlenmek istiyor!

"Ama bu kanıtıyor, Brystin. Beni değiştirdiğini kanıtlıyor. Asla kimseyle evlenmeyecektim. Asla. Asla aşık olmayacaktım, ama sen... Sen benim için her şeyi değiştirdin."

"Holt..." Ne diyeceğimi bilmiyorum. Her şey çok hızlı ve ani oldu, sanki bir eğlence parkındaki, ileri geri sallanan ve boynunuzu inciten

"Ben..."

"Bir düşün." Şimdi iki dizinin üzerine çökmüş, elimi iki eliyle tutuyor. "Mantıklı. *Biz* mantıklıyız. Bu mükemmel bir çözüm. Reytingleri hayal edebiliyor musun?"

"Reytingleri mi?" Birdenbire, lunapark treninden atılmış gibi sert bir düşüşe geçiyorum. "Programın reytingleri mi?"

"İnsanlar bizim çıktığımızı sandıklarında çok heyecanlandılar..." Yanlış bir dönüş yaptığını fark etmiş gibi görünüyor. "Seninle bu yüzden evlenmek istemiyorum. Öyle değil. Bu sadece ek bir avantaj, ikimiz için de kazanç olacak çünkü babam ensemde olmadığında sana ve bana odaklanmak için zamanımız olacak."

Şaşkınlıkla elimi çekiyorum. "Ne? Hayır."

Kahretsin, bunu gerçekten söyledim mi?

"Hayır mı?" diye sorar.

Görünüşe göre gerçekten öyle demişim. "Evet, hayır." Ondan uzaklaşmak için yatağın etrafında dolanıyorum, biraz mesafeye ihtiyacım var. "Hayır. Hayır. Hayır, bunu yapmayacağım. Yine. Hayır."

"Hayır," Holt, üzgün bir ses tonuyla tekrarlar.

Ama siktir et onu, moralini bozmasına gerek yok. Bu delilik. Bu boktan bir delilik. Haksızlığa uğrayan benim, ama o, çözümü yine aynı şeyken, benim onu şımartmamı mı istiyor?

Hayır.

"Hayır," diye tekrar söylüyorum, sahip olduğum tüm güç ve kuvvetle. "Seninle evlenmeyeceğim, Holt. Böyle olmaz. Bir sorunu çözmek için mi? Yüzük olmadan mı?" O araya girmeye çalışıyor, ama ben onu dinlemiyorum. "Bunu daha önce yaptım. Evlilik böyle olmamalı. Aşk böyle olmamalı."

"Evet, seni duydum. Reytingler bir artı, ama hayatının geri kalanını planlarken reytingleri hiç düşünmemelisin. Ve bu seni incitirse özür dilerim, ama tüm bunlar bencilce. Hiç başkası için bir şeyden vazgeçtin mi? Hiç gerçekten fedakarlık yaptın mı? Aşk budur, Holt. Gerçek aşk. Biliyorum çünkü daha önce gerçek aşkı yaşamadım ve senin sunduğun şey, benim zaten sahip olduğum şeyin aynısı gibi görünüyor. Ben. Farklı. Bir. Şey. İstiyorum. Farklı bir şeyi *hak ediyorum*."

"Tamam, tamam. Haklısın." Holt'un hakkını vermek gerekirse, yerde oturmaya devam ediyor. Sonunda elde ettiğim bu tek anlık gücü gasp etmeye çalışmıyor. "Bu, seninle evlenmek istemediğim anlamına gelmez, ama haklısın. Şu an doğru zaman değil ve bunu kişisel çıkarlarım için kullanabileceğimi düşünmek çok kötüydü. Ama seni sevdiğimi ve hayatımda sana ihtiyacım olduğunu söylerken ciddiyim, bunu kanıtlamak için ne yapabileceğimi söyle bana. Ben gittiğimde benimle birlikte kapıdan çıkmanı sağlayacak ne söyleyebilirim, söyle bana."

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Bence kanıtlamanın amacı da bu, Holt. Samimi olması gerekiyor, bu da sana ne yapman gerektiğini söyleyemeyeceğim anlamına geliyor."

Gölgeli gözlerle bana bakıyor, ben kendimi bile anlamadığım halde beni anlamaya çalışıyor. "Bu gece çözülemeyeceğini söylüyorsun. Zamana ihtiyacın var."

"Zamana ihtiyacım yok, mutlaka. İhtiyacım olan şey..." Ondan uzaklaşıp gözlerimi ovuşturuyorum, umarım o orada olup dikkatimi dağıtmazsa, ihtiyacım olan şeyi daha iyi görebilirim. Michael uzun zamandır benim için her şeyi planladı, kendi başıma düşünmek zorunda kalmadım ve tüm bu planlar kariyerime odaklanmıştı. Michael'ın benim için istediği kariyer etrafında, benim de istediğim kariyer etrafında, ama benim için her zaman bunu hak etmek daha önemliydi. Sonra Holt ortaya çıktı ve bana gökyüzünü sundu, ama ödememem gereken bir bedel karşılığında, ve böyle bir başlangıç geleceğimizi nasıl lekelemez ki? Ben de onun kadar hatalarımıza takılıp kalmışken, bana nasıl bir şey kanıtlamayı umabilir ki?

Sonra birden aklıma geldi.

Ellerimi yüzümden indirdim, ama ona dönüp bakamadım. "Artık programı sunamam."

İnanamayan bir şekilde güldü. "Bunu kastetmedin."

"Hayır, gerçekten öyle." Derin bir nefes alıp arkamı dönüyorum.

"Her şey zehirlenmiş. Hepsi."

"Öyle değil, Brystin. Yapma bunu. Aşırı tepki veriyorsun. Bu programı hak ediyorsun."

"Bu programı hak ediyorum. Tıpkı sevgiyi hak ettiğim gibi. Ama şu anda bunların hiçbirinin gerçek olduğuna inanmıyorum. Nasıl inanabilirim ki? Michael programı elde etmek için beni kullandı.

Sen de reytinglerini yükseltmek için beni kullandın. Beni sevdiğini iddia ediyorsun ama benim inanabileceğim bir şeye ihtiyacım var Holt. Bu değil."

"Lütfen, tatlım. Lütfen bunu yapma." Yine dizlerinin üzerine çökerek öne eğildi ve gerçekten yalvarıyor gibi görünüyordu.

O kadar çaresiz görünüyor ki, neredeyse paramparça oluyorum.

Gözyaşları akmak üzere, ama kendimi güçlü tutmaya çalışıyorum. Eğer bundan sonra beni sevebilirse, ondan büyük bir şey aldıktan sonra hala beni isterse...

Bunu yapmamın sebebi bu değil, ama bu da ek bir fayda olur.

Oh, ne ironik.

"Bitti. İstifa ediyorum. Oraya geri dönmeyeceğim." "Michael yüzünden mi?

Öyle mi? Onu kovdururum."

Hiç cazip gelmiyor, ama onun ayaklarının altından halının çekilmesini görmek hoş olurdu, özellikle de Michael bunu kesinlikle hak etmediğinde.

"Sadece o değil. Sen de varsın. Ve ben de varım." Ne kadar çok düşünürsem, ne kadar çok konuşursam, bunun istediğim şey olduğuna o kadar çok ikna oluyorum. "Bu gerçek değil, Holt. Ben bir şaka gibiyim, Holt. Beni bir şaka haline getirdin. İnsanlar benim neyim var diye izliyorlar, başarısız olmamı bekliyorlar ve biliyorum, onların kalacağını söylüyorsun ama hayır, kalmayacaklar. Dedikodu peşinde olan insanlar, ülkenin sorunları hakkında söyleyeceklerimle ilgilenmeyecekler. Mesaj formatımı değiştirmedim sürece, ve ben bunu istemiyorum. Ben böyle olmak istemiyorum. Buraya gelmek için bu kadar çok çalışmadım."

Sonunda ciddi olduğumu anladığını görüyorum.

Ayağa kalkıyor, iş adamı ifadesiyle. "Bildirimde bulunmadan istifa edemezsin, Brystin. Bir sözleşmen var. Yarın gece kim çıkacak? Herkes rahatsız olacak."

Gülerek başımı geriye attım. "Beni kovdurduğunda *New Jersey Now* umurunda değildi, ekip de zor durumda kaldı. Ama bir şekilde program devam etti."

"Anladım. İntikam almak istiyorsun, ama gerçekçi olalım."

"Ödeşmekle alakası yok, Holt." Sesim hayal kırıklığıyla yükselir.

"Artık orada olamam. Yapmayacağım. Yapmayacağım."

Sözlerim havada asılı kalır ve Holt'un yüzünde duygularının mücadelesini izlerim. Her seferinde şefkat gözlerinin karanlığını keser, çenesi gerilir, ağzının çizgisi düzelir.

"Bir sözleşmen var," diye tekrarlıyor sonunda, adamı CEO'dan ayıramıyor gibi görünüyor.

"Bunu geçersiz kılma yetkin var. Yokmuş gibi davranma." Yüzündeki ifade sertleşir. "Bunu yapmam için bana bir neden göster."

Bu benim gitmek istediğim yol değil, ama kozumu oynuyorum. "Çünkü bu işi cinsel ilişki karşılığında teklif ettiler."

Holt cinsel saldırı suçlamasının sonuçlarıyla asla yüzleşmeyebilir, ama bu suçlamanın beni sözleşmemden kurtarabileceğinden eminim.

"Yapmazsın." O artık çelik gibi, o kadar sert ki, sevdiğim adamı bu maskenin ardında zar zor görebiliyorum ve bunun bir tehdit olmadığını da emin değilim.

Nasıl bu noktaya geldik?

O odaya girdiğinde olduğumuz iki kişiden çok uzaklaştık. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için can atarak, ona doğru yürüdüm ve avuçlarımı kollarının üzerine koydum. "Buna gerek kalmayacak, Holt. Çünkü beni bırakacaksın. Çünkü beni seviyorsun."

Kısa bir an tereddüt ettikten sonra pes eder, kollarını bana dolayarak alnını alnıma yaslar. "Bu sana kanıt olur mu? Sana bunu yapmana izin verirsem bana inanır mısın?"

"Bu bir başlangıç."

Gözlerini sıkıca kapatır ve başını benimkine doğru ileri geri sallar.

Gözlerini tekrar açtığında, omuzlarımı tutar ve gözlerim gözlerime değene kadar eğilir. "Bu delilik, Brystin. Seni sevdiğimi kanıtlamak için hayatının en kötü kariyer hamlesini yapmana izin vermemi mi istiyorsun? Aşkın böyle bir şey olduğuna inanmak gerçekten çok zor."

"Aşk bazen böyle karmaşıktır. Bazen bir adamın, bir kadının çocuğuna yakın olabilmesi için onunla evlenmesi gibi görünür. Bazen bir adamın, doğru olup olmadığını düşünmeden, bir kadının kararını desteklemesi gibi görünür, çünkü kadın bunun ihtiyacı olan şey olduğunu *bilir*."

Yüzünde acı bir ifade belirir. "Lanet olsun, Brystin. Beni öldürüyorsun." Ağzını ağızıma çarpar ve bu, hayatımda yaşadığım en tatlı, en acımasız

öpücük. "Bu kariyer intiharı," diyor ayrılırken. "Ne yapacaksın?"

"Kariyer intiharı değil. Yerel bir yere geri dönebilirim." "Bu yanlış bir yön."

"Bir yolunu bulurum, Holt."

"Seninle birlikte bir çözüm bulabilir miyim?"

Gereğinden fazla uzun süre düşünüyorum. "Bunu kendim çözmem gerekiyor. Senin de çözman gereken bazı şeyler var. Mesela işin. Gerçek reytingler elde etmek için bundan sonra ne yapacağın."

"Bana ait olduğunu kanıtlamak için ne yapacağını."

Gözümünden süzülen bir damla gözyaşını siliyorum. "Bundan sonra da beni istiyor musun?"

"Ah, tatlım." Beni tekrar öper, nazikçe. "Seni daha da çok istiyorum."

"O zaman bir yolunu bulursun."

Neredeyse gerçekten çözeceğine inanıyorum. Belki de zamana ihtiyacım olduğunu söylerken haklıydı, çünkü sadece zaman gösterecek.

Uzun dakikalar boyunca birbirimize sarılırız.

Sonra beni parça parça bırakır. Önce gövdelerimiz ayrılır. Dudaklarımız arasındaki mesafe büyür. Kollarını indirip, garip bir şekilde yanlarına sarkıtır. Sonunda gözlerini benimkilerden ayırır.

Kalbim, onunla birlikte gider.

Ve o giderken peşinden koşturmak için tüm gücümü kullanıyorum.

BÖLÜM
OTUZ BEŞ

BRYSTIN

Sonraki birkaç günümü, hayatımı Michael'inkinden ayırmakla geçirdim. Ya da en azından buna başladım.

Salı günü bir avukatla görüşerek ayrılık sürecini başlattım.

Çarşamba sabahı, Michael ve ben telefonla mülklerin paylaşımı konusunda samimi bir konuşma yapıyoruz. Elbette şehirdeki daire onda kalacak. Ben Edison'daki daireyi alacağım. Ben yokken nakliyecilerin eşyalarını toplaması için bir zaman belirliyoruz. Manhattan'daki birkaç eşyayı almak için bir Uber gönderiyor. Sadece iki kutu dolduracak kadar eşya var.

Bu, birlikte geçirdiğimiz hayatın her zaman nasıl olduğunu gösteren bir alegori: O tüm alanı kaplarken, ben onun dünyasında yer bulabilmek için kendimi küçültüyorum.

Sonunda Edison dairemi satacağımı düşünüyorum – her şey iş bulduğum yere bağlı – ama nerede yaşarsam yaşayayım, her santimetrekaresini işgal etmeyi planlıyorum.

Mali durumumuz konusunda anlaşmak daha zor. İşsiz kaldığımda, Michael'a ve birikimlerime bağımlı olacağım. O ise, Holt'un benim yeni şeker babam olacağı izlenimine kapılmış durumda, ki bu açıkçası onu ilgilendirmez, ama sonunda birlikte olsak bile, geçimimi hak etmek istiyorum. Belki bazı insanlar nafaka almayı bir erkeğin geçindirmesi ile aynı şey olarak görür, ama ben o parayı kazandım. Michael'ın başarısından en az onun kadar sorumluyum ve benim olanı başkasına vermeyeceğim.

Şimdilik, bana geçinmem için bir kerelik bir miktar para ile çek hesabını veriyor ve birikimlerin kontrolünü ele alıyor.

Programdan ayrılmamla ilgili tek kelime etmiyoruz.

Çarşamba gününün geri kalanını özgeçmişimi hazırlayarak ve iş bulma danışmanıya konuşarak geçiriyorum. Danışman, iş bulma şansımın tamamen önceki işverenimden alacağım referanslara bağlı olduğunu söylüyor, ancak Michael veya Holt'tan yardım istemeye hazır değilim, bu yüzden bu işi başka bir güne bırakıyorum.

Perşembe sabahı, Zully şehre gitmeden önce benimle kahvaltı yapıyor. Geçici olarak benim yerimi dolduran sunucunun saç ve makyajını yapmakla görevlendirilmiş. Bu sunucu, yıllardır kanalda düzenli olarak çalışan bir yedek sunucu. Zully onu bir canavar gibi gösteriyor, ama ben onun sadece moralimi düzeltmeye çalıştığını biliyorum. Megan'la daha önce tanışmış ve çalışmalarını görmüştüm. Her zaman hem nazik hem de profesyoneldi. Açıkçası, bu işe benden daha çok hak kazanmış biri.

Zully gittikten sonra, neredeyse yıkılıp Holt'a mesaj atıyordum.

O gece Holt bana mesaj attı.

Seni özlüyorum.

Saat geç oldu ve zamanlama geceki seks mesajlaşmalarımızın çoğuna uyuyor, bu yüzden bariz bir cevap veriyorum.

Benim hangi kısmım?

Hepsini, Brystin. Hepsini.

Nefesimi toplamam birkaç dakika sürüyor. Nefesimi topladıktan sonra, cevap yazmak için birkaç dakika daha gerekiyor. Doğru cevabı bulamadan, o bir tane daha gönderiyor.

Ama bana amına soktuğun parmaklarının fotoğrafını gönderirsen, buna değmesini sağlarım.

Zaten amın fotoğrafı sende var.

Landing strip olanı yok. *göz kırpan emoji*

İki orgazmdan sonra, günlerdir hiç bu kadar iyi uyumamıştım.

Cuma günü, gücüm tükenir ve telefonu kapatıp bir kutu dondurma ve bir torba Ruffles ile yatakta günümü geçiririm. Ve bir orta boy glütensiz margherita pizza.

Cumartesi gecesi — ya da pazar sabahı, sanırım, çünkü telefonum gece yarısını yirmi dakika geçe olduğunu gösteriyor — Holt'un dairesine gidiyorum. Kapıcı beni yukarı çıkarmadan önce telefon etmek zorunda, bu yüzden Holt kapıyı açtığında beni orada görünce şaşırmıyor.

"Buraya konuşmaya gelmedim." Şartları en baştan net bir şekilde belirledim. Bu, bir ilişkide şimdiye kadar yaptığım en bencilce davranış, kendim için ihtiyacım olanı almak. Taleplerde bulunmak.

O soru sormuyor, tartışmıyor ve sabah beşte uyanıp beni giyinirken gördüğünde, kalkıp bana seyahat kupası kahve hazırlıyor ve taksi çağırıyor.

O günün ilerleyen saatlerinde, başka bir mesaj gönderdi.

Hala bunu nasıl kanıtlayacağımı bulmaya çalışıyorum.

Ona, bunu yavaş yavaş kanıtladığımı söylemiyorum. Pazartesi günü, büyük kız külotumu giyip Sebastian'a gidiyorum. Holt'un sadece şahsen imzalayabileceğimi ısrarla söylediği çıkış evraklarını halletmek için merkeze gidiyorum.

Şaka yapıyorum, iç çamaşırı giymiyorum çünkü bunu seks için bir davet olarak görüyorum ve noktalı çizgiye imzamızı attıktan sonra, beni çalışma masasına eğiyo, ki son kez onun ofisinde seviştiğimizde bunu yapamamıştık.

Ondan sonra düzenli olarak mesajlaşıyoruz. Bazen müstehcen mesajlar. Bazen günümüzle ilgili sıradan yorumlar. Bazen duygusal konulara sapıyoruz, ama ikimiz de gelecek planları hakkında konuşmaktan kaçınıyoruz. Sanki ikimiz de bunun belirsiz bir dönem olduğunu kabul etmişiz gibi. Bir geçiş dönemi. Birlikte işlerimizi yoluna koymadan önce, tek başımıza işlerimizi yoluna koymamız gereken bir dönem.

Perşembe günü, Zully yine kahvaltıya geldi ve bu sefer, daha iyi görüldüğümü söylerken yalan söylemiyor gibi görünüyordu. Her zamanki gibi ona her şeyi anlattım, mesajları ve

gece yarısı seks randevuları ve dün gece Holt ile telefonda birlikte izlediğimiz film.

"Ne halt ediyorsun sen?" Ses tonu yargılamaktan çok merak ediyor gibi.

"Dürüst olmak gerekirse? Sanırım çıkıyoruz."

Telefonum çaldığında hala gülüyoruz. Tanımadığım bir numara olduğu için sesli mesaja yönlendiriyorum, sonra hoparlörden dinliyorum.

Merhaba Brystin. Ben Jessa Jones. Bu yılın başında Adeline'de tanışmıştık. Öğle yemeği yiyebilir miyiz diye merak ediyordum.

İKİ GÜN SONRA, trenle Brooklyn'e gidip Jessa'nın en sevdiği brunch mekanlarından birinde onunla buluşuyorum.

Holt'a söyledin mi?

Ekranımda Zully'nin mesajını görünce suçluluk duygusu uyandırıyor. Telefonumu ters çeviriyorum, soruyu görmezden gelmek istiyorum ki cevabı da görmezden gelebileyim, çünkü elbette ona söylemedim ve elbette bu beni berbat hissettiriyor.

Ancak, mesajına cevap vermediğimde, beni arıyor. Ve gergin olduğumda her zaman erken geldiğim için, cevap vermekten başka yapacak bir şeyim yok.

"Cevap vermemen, ihtiyacım olan tek cevap. Kızacağından mı korkuyorsun?"

"Bilmiyorum." Daha çok, onun ihanete uğradığını hissedeceğinden endişeleniyorum. "Ayrılıklarının ayrıntılarını bilmiyorum, ama iyi bir şey olmadığını düşünüyorum. Eminim bu yüzden benimle buluşmak istiyor, değil mi? Muhtemelen artık programda olmadığımı fark etti ve onunla kötü konuşacağımı düşünüyor."

"O zaman kötü konuş. İçinden at. Onu kullanıp tüm pislikleri dök, böylece hayatına devam edebilirsin."

"Ama onu kötülemek için kullanırsam, sana ne ihtiyacım var?" Küçük kafenin kapısındaki zil çalar ve başımı kaldırıp Jessa'nın içeri girdiğini görürüm. "Geldi. Gitmeliyim."

Telefonu kapatıp cebime koyduktan sonra Jessa'ya el sallayarak kendimi fark etmesini sağladım. Bu tür etkileşimlerde her zaman garip davranırım, ayakta durmalı mıyım durmamalı mıyım bilemem, ki bu çok aptalca. İş yerinde olsaydım, tüm bu diyalogu zarif bir şekilde idare edebilirdim.

O zaman işteymiş gibi davran, aptal.

Zihniyet değişikliği yardımcı oluyor ve ayağa kalkıp onu rahat ama profesyonel bir kucaklamayla selamlıyorum.

"Brystin, seni görmek ne güzel," diyor ve oturuyor. "Nisan ayında geçirdiğimiz hafta sonu çok keyifliydi. Aslında daha önce görüşmeliydik, ama sen çok meşguldün, değil mi?"

Giriş kısmında çok başarılı, neden her zaman idolüm olduğunu hatırlatıyor bana. Onun gibi bir kadının beni tanımak istemesi gerçeküstü bir düşünce, ama ona PG dereceli, kişisel detayları dışarıda bırakarak özetini anlatıyorum. Neden ayrıldığımı sorduğunda, sonunda uygun olmadığını söylüyorum ve o da konuyu orada bırakıyor.

Aslında benimle bir sorunu olabileceğinin farkında olduğumdan, bu konuyu erkenden ele alıyorum. "Jessa, SNC'deki yerini çaldıysam içtenlikle özür dilerim. Bunun senin zararına olacağını bilseydim asla bu işi kabul etmezdim."

"Lütfen bunun doğru olmadığını söyle."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, bu yüzden cevap vermiyorum.

"Üzgünüm, kendimi açık ifade edemedim. Tekrar deneyeceğim: Sen erkeklerin dünyasında bir kadınsın, Brystin. Her iş başka bir kadının pahasına gelir. Bu sektörde kendine dikkat etmelisin. Başka kimseye değil. Bu acımasız bir sektör, ama başka yerlerde arkadaşlar edinebilirsin."

"Tamam." Zihnimde notlar alıyorum, acaba ben de bu kadar sert olabilir miyim diye düşünüyorum. Acaba bu kadar sert olmak *ister miyim* diye düşünüyorum. "Buna değer mi? Yani, eminim değer. Sadece kadınların her zaman kadınlara karşı olması gerekmeseydi daha iyi olurdu, anlarsın ya?"

Onun gülümsemesini tanıyorum. Röportaj yaptığı kişi bir sonraki soruya geçmeden önce her zaman yaptığı gülümseme bu. "Komik, öyle diyorsun..."

Garsonun gelmesiyle konuşmamız kesiliyor.

Siparişlerimizi verdikten ve kanlı Mary kokteyllerimizi aldıktan sonra, onun kaldığı yerden devam etmesini bekliyorum. "Bu arada,

senin yüzünden iptal edilmedim," diyor. "Sözleşmem yenilenmek üzereydi, ama imzalamak istemedim."

"Ne?" Holt'un Jessa'nın kendi isteğiyle ayrıldığından bahsettiğini biliyorum, ama bunu hiç tam olarak anlayamadım.

"O hafta sonu Adeline'e gittim ve Holt'un beni yapımcı pozisyonuna terfi ettirmesini kabul etmesini umuyordum. Yeni yetenekler arıyor olduğunu duydum ve görüştüğümüzde bunun sen olduğunu anladım. Bu takipçi gibi görünüyorsa özür dilerim, ama o gece yalnız kaldığımda internette biraz araştırma yaptım..."

"—her iyi muhabirin yapacağı gibi—"

"Aynen öyle, ve gördüğüm şey inanılmazdı. Biraz hamdı, ama yetenek oradaydı. Öğretilemeyen bir kıvılcım. Gerisi, biliyorum, zamanla ve rehberlikle gelecektir. Bu yüzden Holt'a gittim ve senin için hazırladığı her şeyi üretmek istediğimi söyledim."

"Aman Tanrım, ciddi misin?" Kendimi kaybettim. Jessa Jones *benim* yapımcılığımı mı üstlenmek istiyordu?

Bir saniye, Michael gibi birinin yerine onun gibi birinin altında çalışmanın nasıl olacağını hayal etmeye çalışıyorum. Prodüktörlük pozisyonlarında erkekler o kadar yaygın ki, bir kadınla çalışma olasılığını hiç düşünmemiştim.

Ayrıca, yıllardır Michael dışında başka biriyle çalışmayı hayal etmemiştim.

"Harika olurdu, değil mi?" diyor. "O programı altın değerinde bir şeye dönüştürürdük."

Anlıyorum. Özel bir şey olabilirdi.

Ama artık şovum yok ve tabii ki yapımcı pozisyonu Michael'a gitti. İlk kez, yakında eski eşim olacak kişiyle olan ortaklığımın nasıl ters teptiğini görüyorum. Amaç, onun deneyimini kullanarak bana teklif edilen yeni işlere beni de dahil etmesiydi. Her zaman onun beni bir pranga olarak gördüğünü ve kendini sınırladığını düşünmüştüm. Onun benim prangam olduğunu hiç fark etmemiştim.

Holt, Michael olmadan beni işe almayı hiç düşündü mü acaba? Jessa'nın hiç şansı oldu mu? "Adeline'den ayrıldığı gün Holt ile tartıştığını gördüm, programla ilgili miydi?"

"Evet ve hayır. Aslında sinir krizi geçiren bendim. Ona, senin gibi yetenekli birini, Michael Endlich gibi gerçeklerden kopuk bir kadın düşmanı altında çalıştırmanın suç olduğunu söyledim."

Michael Endlich gibi gerçeklerden kopuk bir kadın düşmanı altında çalıştırmanın bir suç olduğunu söyledim. Ciddiydim, ama işi alamadığım için hayal kırıklığına uğradığım için bunu yüksek sesle söyledim." O, benimle küçümsediği adamlarla olan ilişkiyi hatırlıyor gibi görünüyor. "Üzgünüm. Onun senin kocan olduğunu biliyorum."

"Yakında eski olacak." Bunu yüksek sesle söylemenin bu kadar rahatlatıcı olmasına şaşırdım.

Kanlı Mary'sini kaldırıp kadeh kaldırdı. "Aferin sana."

"Bir dakika, benim onunla evlendiğimi öğrendiğinde de aynı şeyi söylemiştin."

"Evet, ama bu sefer ciddiyim." Göz kırıyor. "Her neyse, her şey en iyisi oldu. En azından benim için. SHE'de bir pozisyon aldım. Biliyor musun?"

Öyleyim. "Netflix gibi bir platform, ancak tüm programlar kadınlar için."

"Kadınlar için ve kadınlar *tarafından* hazırlanan programlar. Karar verme pozisyonundaki neredeyse herkes kadın ya da cinsiyetsiz."

"Ama sahibi Bob Peterson, değil mi?" Bu adam hakkında pek bir şey bilmiyorum, sadece New York'un en zenginleri listesinde sık sık yer aldığını biliyorum.

"Evet, bu bir dezavantaj. Şimdiye kadar gerçekten müdahaleci davranmadı, bu yüzden umutluyum."

"Tebrikler. Bu gerçekten harika. Ama orada ne yapıyorsun? Haber programı yok ki."

"Doğru değil. Talk show ile haber programı arasında bir çizgi üzerinde yürüyen bir programları var, bu da bir başlangıç. Günlük bir program. Sunuculuk görevini dönüşümlü olarak üç kadın yapıyor. İkisi bu düzenlemeden çok memnun. Bu sayede aileleriyle vakit geçirebiliyorlar."

"Peki ya üçüncü kadın?"

"Üçüncü kadın benim. Diğer sunucu birkaç ay sonra doğum izninden dönene kadar onun yerine geçici olarak sunuculuk yapıyorum. Aslında kanal için yapmam gereken görev, sıfırdan bir haber programı tasarlamak ve üretmek. Jon Stewart'ın Apple'da yaptığı gibi bir şey. Özellikle kadınları ilgilendiren konularla kapsamlı bir haber programı. Henüz konsepti tam olarak belirlemedim. Vizyon hala geliştirme aşamasında."

"Kulağa... inanılmaz geliyor." Şu anda işsiz olan biri olarak, biraz kıskançlık duyuyorum.

"Bu, sunuculuk pozisyonunu kabul edeceğin anlamına mı geliyor?"

Alkol katılmış domates suyunu neredeyse masanın üzerine tükürdüm ve konuşabilmek için birkaç saniye öksürmek zorunda kaldım. "Beni mi istiyorsun?"

"Sana seni üretmek istediğimi söyledim. Bütün bu zaman boyunca nereye varmak istediğim açıkça ortadaydı."

"Hayır, hayır. Bu çok hoş bir sürpriz." Bunu sindirdim. "Ve evet! Ben seninim. Daha fazlasını duymama bile gerek yok, ama istersen devam et ve anlat."

O da öyle yapıyor ve konsepti birlikte belirlememizi istediğini açıklıyor. Ücret, SNC'nin ödediği kadar yüksek değil, ama *New Jersey Now'da* kazandığımdan fazla. En önemlisi, bu bir iş. Kendi başarımla kazandığım bir iş.

"Bu arada, diğer programda benim geçici yerimi almanı da umuyorum," diyor, tüm yemek boyunca detayları ve fikirleri tartıştıktan sonra. "Yüzünü mümkün olduğunca çabuk izleyicilerin önüne çıkarmak istiyorum ve *Our Nation Now'da* seni sevenlerin, seni sevdiklerini unutmadan önce izleyebilecekleri bir yer olması iyi olur."

Onun bu kadar açık sözlü olmasını, hiçbir şeyi güzelleştirmeden söylemesini seviyorum. Michael'ın benimle konuşma tarzına kıyasla çok ferahlatıcı, çünkü o her zaman küçümseyici ya da aşırı övgü dolu konuşurdu. "Tabii. Bu iyi bir fikir."

"Tanrıya şükür, kamera önündeki hayatım bitti."

"Gerçekten mi? Nedenini sorabilir miyim?"

"Dürüst olmak gerekirse, saçımdaki grileri kapatmaktan bıktım." Gülüyor. "Ve bunu yaptım. Yeni bir şeye ihtiyacım var. Mentorluk yapmaya hazırım."

"Mentorluk almaya hazırım." Gerçekten mentorluk, bir kez olsun.

İki saat daha konuşuyoruz. Rahat, ilham verici ve heyecan verici bir sohbet — Holt ile yaptığım birçok sohbet gibi, ama aynı zamanda tamamen farklı. Kariyerim boyunca benimle aynı seviyede konuşabilecek başka bir kadın hatırlamıyorum.

Ayrıldığımızda, neden SNC gibi büyük bir kanalda yayınlanan bir programın benim için en iyi yer olduğunu düşündüğümü hatırlayamıyorum.

Michael'ın hayaliydi, fark ettim. *Benim* hayalimin ne olduğunu hala bulmaya çalışıyorum, ama sonunda doğru yolda olduğumu biliyorum.

"Jessa." Kafeden çıkıp farklı yönler ayrılmadan önce onu yakaladım. "Numaramı nasıl buldun, sorabilir miyim?"

En olası cevabı biliyorum, ama nasıl olduğunu duymak istiyorum.

"Holt beni aradı," dedi, şüphelerimi doğrulayarak. "Seninle benim birlikte olmamız gerektiğini düşündüğü için özür diledi."

"Çok büyük bir jest," diyorum.

"Gerçekten çok büyük," dedi, sanki benimle Holt arasında başka bir şey olduğunu biliyormuş gibi, ve belki de biliyordu. Bana magazin haberlerine inanan tiplerden biri gibi gelmiyordu, ama insanlar şaşırtıcıdır. "Bence o iyi adamlardan biri olabilir."

"Evet. Ben de öyle düşünüyorum."

Trendeyken ona mesaj attım.

İnanmaya başlıyorum.

Bekle. Hala kanıtlamaya çalışıyorum.

Hâlâ gülümserken Zully'yi arıyorum. "Tahmin et ne oldu? İş buldum. Ve bu sefer yapımcıyla *ya da* CEO'yla yatmak zorunda kalmadım."

"Vay vay. Şu haline bak."

Kendime bakıyorum ve uzun zamandır ilk kez gördüğüm kişiyi beğeniyorum.

BÖLÜM
OTUZ ALTI

HOLT

"İşte burada, bir numaralı beceriksiz. Çoğu kişi ona Holt der." Babamın saldırgan tanıtımı, kendisinden başka kimseyi eğlendirmiyor, ama yine de etrafında duran hepimiz sorun yokmuş gibi davranıyoruz.

Onun gibi adamlara böyle davranılır. O bir kraldır, çünkü tapılmaya değer olduğu için değil, kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak kafanızı kesme gücüne sahip olduğu için. Çoğumuz onunla kan bağına sahip olsak da, ona saygıyla davranmayı öğrendik.

Tanışacağım kadın, yakında üvey annem olacak olan kadın, ona bunu söyleyecek kadar cesur — ya da belki de aptal — tek kişidir, İtalyan aksanı bu sözleri neredeyse bir şarkı gibi kılar. "Samuel, bu çok kötü. O senin imparatorluğunu yönetiyor. Herkes bunu yapamaz. Belli ki biraz takdir edilmeyi hak ediyor."

Babamın ne cevap vereceğini merak ettiğim için Giulia'nın bana doğru adım attığını fark etmedim ve bir anda kendimi kucaklanmış buldum.

"Oh. Uh. Tamam."

Kucaklanmak garip bir his. En son ne zaman sevişmediğim bir kadın bana sarıldı, hatırlamıyorum. Büyükannem olabilir mi? Vefat etmeden önce. Yıllar önceydi. Hem rahatsız edici hem de rahatlatıcı bir his, ne yapacağımı bilemiyorum, bu yüzden bırakıyorum ve sonra hızla geri çekiliyorum.

"Sonunda tanıştığımıza çok sevindim." Yaşı babamdan daha yakın bana, ama anne havası çok iyi. Her şeyi sıcak: koyu renk gözleri, bal rengi sesi, nazik gülümsemesi, sarı saçları.

"Aile yemeğini kaçırdığım için özür dilerim." Bu etkileşim çok acı verici, ama sanırım sesim neredeyse samimi geliyor.

"Dediğim gibi, sen bir imparatorluk yönetiyorsun. Şimdi tanışıyoruz."

Benim bir çaba gösterdiğimden değil. Babam, iş günümde galeride geniş aileyle bu tanışma toplantısını ayarladı, yani öğle arasında uğrayabilirdim. Daha çok, bahanem yoktu demek gibi.

Giulia'ya elimden geldiğince samimi bir gülümseme atıyorum. "Artık tanıştık."

Bu arada, babam ona karşı çıktığı için onu küçük düşürmeye tenezzül etmedi, ki bu Samuel Sebastian mucizesi. Yine de tavrından vazgeçmedi. "Bir an için iyi gidiyordu. Sonra gidip reytinglerin gözdesi olan kadını terk etmek zorunda kaldı. Sözleşme kesin değildiyse, o avukatları kovman lazım, Holt."

"Avukatların suçu değildi, baba. Kendimi yanlış tanıttım. Cezasız olarak işten ayrılmasına izin vermeseydim, dava açabilirdi." Şimdiye kadar, konuyu burada bırakabildim, ama zamanımın kısıtlı olduğunu biliyorum.

"Onda senin aleyhine ne var, evlat? Onunla yatıp kalktın mı? Ona gizli bir ikramiye teklif et ve onu tekrar yayına çıkar. Sorun çözülür."

Adly ile bakiştık, o da neler olduğunu biliyor gibi görünüyordu, ancak haftalardır Brystin hakkında tek bir konuşma bile yapmamıştık. "O kadar basit değil."

"Çekle çözemeyeceğin kadar karmaşık bir şey yoktur. Sen çok yumuşaksın. Bu pozisyon hanım evladı için uygun değil."

Yine Giulia imdadıma yetişir. "Bugün iş hakkında konuşmayacağına söz vermiştin." Babamın yanına yaklaşır ve ona büyü yapar gibi masum gözlerle bakar.

"Doğru, doğru. Özür dilerim, hayatım." Onun alnına bir öpücük kondurur ve ben de kusacak gibi görünen Adly ile bir kez daha bakışlarım

"Ama bu konuyu konuşmamız bitmedi, Holt. Daha sonra tüm ayrıntıları öğrenmek istiyorum."

"Evet, eminim öyle yapacaksın." CEO pozisyonunun, tabii ki yönetim kurulu hariç, kimseye hesap vermek zorunda olmadığım anlamına geldiğini düşündüğüm aklıma geliyor. Otuz yedi yaşında bir adam olarak neden hala babama kendimi açıklamak zorundayım?

Babam, kuzenim Brett'e selam vermek için dönüyor. Ailem, dedemin kız kardeşinin torunları oldukları için onlara "Küçük Sebastianlar" diyor. Saatime bakıyorum, kaçmak için uygun bir zaman mı diye merak ediyorum.

Sonra kolumun üst kısmında yumuşak bir el hissediyorum.

"Onunla konuşacağım," diyor Giulia sessizce, sanki tüm bunlar onu ilgilendiriyormuş gibi. "Sana biraz daha yumuşak davranmasını söyleyeceğim."

"İyi şanslar." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz yeniden düşünürüm. "Gerçekten kimse benim savaşıma savaşmasın, teşekkürler. Ben iyiyim."

Babam artık konuşmanın bir parçası olmadığı için gülümsemesi eskisi kadar sıcak değil ve son bir saat boyunca birbiri ardına Sebastian'ları selamlarken sergilediği rolünden ziyade, onun daha gerçek halini gördüğümü düşünüyorum. "Adly, senin kazanılması en zor kişi olduğunu söylemişti."

"Öyle mi dedi?" Kız kardeşime doğru dönüp somurtarak baktım, ama o uygun bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Onun yerine, Giulia'nın İrlandalı versiyonu gibi görünen bir kadın, aslında bir kız vardı.

Giulia bakışlarımı takip ediyor. "Ah, kızım Lina." Kızıl saçlı kızı yanına çağırıyor. "Yüksek lisansını yeni bitirdi ve yakında SNC'de çalışmaya başlayacak, sanırım. Lina, bu Holt."

Yirmi üç yaşından büyük olamayacak bir kızla el sıkışmak tuhaf geliyor. Kız kardeşim olmak üzere olan biriyle el sıkışmak daha da tuhaf. "Yakında SNC'de çalışacak mı?"

Lina mütevazı bir şekilde omuz silkiyor. "Adly bana bir iş bulmaya çalışacağını söyledi. Bakalım." Annesine dönüyor. "Anne, aşağıya inip sanat eserlerine bakacağım. Bensiz idare edebilir misin?"

Lina gittikten sonra Giulia derin bir nefes alır. "Babasının rengini almış," der, sanki bu çok açık değilmiş gibi. "Babası birkaç yıl önce vefat etti, biz hala Amerika'da yaşarken. Lina

ve ben, onsuz ilişkimizin nasıl olacağını hala çözmeye çalışıyoruz. O ikimiz için bir tampon görevi görüyordu. Umarım Samuel bu rolü onun için üstlenebilir.”

Gülmeme engel oluyorum. "Tabii, tabii."

Ama bugün Giulia'ya karşı çok farklı bir adam oldu. Belki de bacaklarının arasında benim bilmediğim bir sihir vardır.

Bu düşünceyi hemen pişman oldum, babamı asla, asla, asla cinsel bir varlık olarak düşünmek istemiyordum. Yine de, onun babamı parmağında oynattığı gerçeğini görmezden gelemiyorum ve bunun ailemiz için ne anlama gelebileceğini merak ediyorum. Eğer bir şey değişecekse, ne değişebilir?

Kimi kandırıyorum? Hiçbir şey değişmeyecek. Bizim için değil. Adam, yeni karısıyla mutlu olsa bile, çocuklarından asla mutlu olmayacak. Nasıl mutlu olabilir ki? Hepimiz onun yarısıyız ve o imkansız bir adam. Lina, onun genlerini paylaşmadığı için onunla bir şansı olabilir.

Kıskanıyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Kendimi tutamadığım için aptalım.

Giulia ne demek istediğini tahmin etmeye çalışıyor. "Onu seviyor muyum?"

Kafamı sallıyorum. "Onu sevip sevmediğin umurumda değil. Para, yaşam tarzı, şöhret... Bunların bedeli onunla yaşamak zorunda kalmak. Açıkçası, bu bedel yeterince yüksek olabilir."

İtiraz etmek üzereydi, ama umursamadığımı söylerken ciddiydim, bu yüzden onu geçiştirdim. "Sence o seni seviyor mu?"

Soru karşısında şaşırmış görünüyor ve cevap vermeye hazır değil. Ona bakarak düşünür. "Sanırım öyle."

"Gerçekten mi? Nereden biliyorsun?" Sanırım onun benimle olan ilişkisi hakkında bana bir şeyler söyleyecek bir şey arıyorum. Sanki onun, benim hiç bilmediğim Samuel Sebastian'a dair bir çeviri kitabı varmış gibi.

"Hm." Cevap vermek için sadece bir saniye düşünmesi yeterli. "Termostatı benim kontrol etmeme izin veriyor."

Babamın konuşması bitmiş olmalı ki, bunu duyunca araya girdi. "Lanet kadın hep üşüyor."

Bütün gece terden boğuluyorum, o ise 75 dereceye ayarlıyor."

Giulia eliyle onu susturur. "O benim rahatım için kendi rahatından ödün veriyor. Bu yardımcı oldu mu?"

Bu, aradığım cevap değildi, ama şimdi Brystin'i düşünüyorum ve onu düşünmek her şeyi daha iyi hale getiriyor. "Evet, aslında yardımcı oldu. Aileye hoş geldin." Sesimi alçaltarak ekliyorum, "Umarım bu, bizim için olduğu kadar senin için de berbat bir deneyim olmaz."

"Ne dedi?"

"Benimle tanıştığına sevindi." Giulia bana komplo kurar gibi gülümser. "Ve şimdi işine dönmesi gerekiyor."

Siktir. Onu sevmek zorunda kalabilirim.

"Bir dahaki sefere görüşmek üzere. Baba, sana bir Ooler alacağım. Google'da araştırabilirsin." O bir milyarder ve vücut ısını nasıl düzenleyeceğini bilmiyor. Kesinlikle emekli olma zamanı gelmişti.

Ama bu iş için doğru kişi ben miydim?

Bunu ve babamı düşünerek uzaklaşıyorum, Brystin'in ayrılışını ona nasıl açıklayacağımı da düşünüyorum, ama çoğunlukla Giulia'nın babamın kendi rahatını onun rahatı için feda ettiğini söylediğini düşünüyorum. Aşk böyle kanıtlanıyorsa, Brystin için hangi rahatlığımı feda edebilirim ki?

Kafam o kadar meşgul ki, Scott'ın karısı Tessa'yı neredeyse ona çarpana kadar görmüyorum. "Selam, yabancı." Bana yandan sarılır. "Uzun zaman oldu."

"İş." Sanki bir mazerete ihtiyacı varmış gibi. "Oh, ve tebrikler." Düz karnının yerini alan küçük şişkinliğe bakıyorum. "Hala zaman var, değil mi? Henüz cinsiyetini açıklamadın mı, bebek partisi yapmadın mı?" Gebeliğin nasıl işlediğine dair, gebe kalma anından ötesini hiç bilmiyorum.

"Epey var. Hala beş ay var. Teşekkürler. Ve cinsiyetini açıklamayacağız."

Scott karısının yanına yanaşır. "Onlar artık moda değil, Holt. İmaj danışmanın olarak, güncel PC trendlerini ve jargonu öğrenmeni tavsiye ederim."

"Önerin için teşekkürler." Ama ona parmak hareketini de yapıyorum çünkü bu onun işi, benim değil. Eğer iptal edilirse, beni bu durumdan kurtaracak olan o.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi, "En başından iptal edilmemek gerçekten daha iyi" diyor.

Bu sefer ona iki orta parmağımı gösteriyorum.

Uygunsuz hareketlerimi görmezden gelir ve babama doğru başını sallar. "Hâlâ seni zorluyor mu?"

Brystin'in ani ayrılışının kamuoyunda yarattığı tepkileri ele almak zorunda kalan kişi Scott'tı. Harika bir iş çıkardı, ancak benim açıkça yasakladığım konulara girmeden söyleyebileceği veya yapabileceği şeyler sınırlıydı. Babam benim arkamdan ona gidip, Brystin'in kendi hatası yüzünden kovulduğunu iddia eden bir açıklama yapmasını istedi. Başka bir deyişle, Scott'ın yalan söylemesini istiyor.

Neyse ki Scott, artık babam için değil benim için çalıştığını biliyor.

"Eh." Nasıl cevap vereceğimi düşündüm ve gerçeği söylemeye karar verdim. "Henüz söylemedi, ama yaklaşımımı yeniden gözden geçirmezssem beni kovmakla tehdit edecek."

"Sence gerçekten yönetim kuruluna gider mi?"

"Evet. Gider diye düşünüyorum."

Tessa kaşlarını çattı. "Vay canına."

Scott ise omuz silkiyor. "Bu dünyanın en kötü şeyi mi olur?"

"İşimi kaybetmek mi?" Ses tonum *evet, tabii ki* diyor, ama bu tepki otomatik olarak geldi. Bir zamanlar, daha kötü bir şey hayal edemezdim.

Şimdi başka şeyler de aklıma geliyor. Brystin'i kaybetmek. Bu dünyanın en kötü şeyi olurdu.

"Yön değiştirmek için henüz geç değil." Scott tam çalışma moduna geçmişti. "Hâlâ bir açıklama yapabilirsin. Daha da iyisi, bir röportaj verebilirsin."

"Ne diyeyim? Onu cinsel tacizde bulunduğumu itiraf edip, bana dava açmaması için sözleşmesini feshedeyim mi?" Tessa kaşlarını kaldırıncı, "Durum o kadar basit değil" diye ekledim.

"Her zaman öyledir." Anladığını belirten bir bakış attı.

Scott, karısından daha çok bu açıklamadan şok olmuş, ya da bunu açıkça söylediğim için şok olmuş. "Sesini biraz alçaltmak isteyebilirsin, ben daha çok duygusal yönüne odaklanmayı düşünüyordum."

"Ah, ona aşık olduğumu itiraf edip, durumun çok karmaşık olduğu için onun gittiğini düşünmelerine izin mi vereyim?"

"Bu bir seçenek," diyor.

Bu seçenek beni tüm dünyanın önünde savunmasız bir duruma sokar. Bir an için bunun Brystin'e olan aşkıma kanıtlayıp kanıtlamayacağını merak ediyorum, ama sonra yine de daha iyi reytingler elde ederek bu durumdan kazançlı çıkacağımı fark ediyorum. "Bilmiyorum."

"Michael Endlich hâlâ bu konuda seni taciz ediyor mu?"

Scott, Michael'a soruları nasıl yanıtlaması gerektiği konusunda talimatlar vermişti, ancak adam, ben onunla şahsen görüşmeyi kabul edene kadar günde en az bir kez ofisimi aramaya devam etti. Onu neredeyse üç hafta boyunca oyaladım. "Dün pes edip onunla konuştum. Meğer sadece onu kovmayacağıma dair güvence almak istemiş. Ona, söylememesi gereken tek bir kelime bile söylerse, onu haklı bir sebeple kovacağımı ve bunun onun en küçük sorunu olacağını söyledim."

Şu anda o pisliği kovmak istesem de, sözleşmesi devam ediyor.

Eminim ki o da benim ve yakında eski karısı olacak kadının ne durumda olduğunu bilmek istiyordu. Görünüşe göre Brystin, iyi bir insan olduğu için bizim işimizi kendine saklamış. Ben ise, ofisimde onunla seviştiğim her yeri ona göstererek ilişkimizi yüzüne vurmak için can atıyordum.

Sonunda ağzımı kapalı tuttum, bu da beklediğimden daha tatmin ediciydi. Özellikle de bu onu kızdırıp ona hakaretler yağdırmasına neden olduğunda. *Onu elde etmek kolay*, dedi, sanki kolay bir kadınmış gibi. *Bekle de onu elde tutmanın ne kadar zor olduğunu gör.*

Ona, onu sevmeyi hiç denedi mi diye sordum.

Çok olgunca bir davranış, biliyorum. Aslında, ona hayalarından vurmak istedim, ama bana ulaştığını düşünerek tatmin olmasını istemedim.

"Bu, kovulmanın tek iyi yanı olurdu." Yarı şaka yarı ciddiyim. "CEO olarak görev yaptığım süre içinde yapılan tüm sözleşmelerin

zihnimde, Adly'ye, ben kovulursam onun da kovulduğundan emin olması gerektiğini söylemeyi not ediyorum.

"Gördün mü? Her zaman iyi bir yanı vardır." Scott, kolunu Tessa'nın beline doladı. Yarım saat içinde ikinci kez kıskançlık duyuyordum.

Bütün dünya parmaklarımın ucunda, ama para en çok istediğim şeyi satın alamıyor.

Bununla birlikte, düşüncelerim tekrar Brystin'e dönüyor. "Söylesene Tess, bir erkek aşkını nasıl kanıtlayabilir?"

Sanki sorulduğuna sevindiği gibi gülümsüyor. "Oh, iyi. Aşık olduğunu söylediğin kısmı takip etme fırsatı bulamayacağımdan korkuyordum."

"Eğer bu konuda pazarlık yapacaksan, sorumu başka birine sorarım." Aslında öyle değil, ama bu tür itirafların ardından genellikle gelen "*Sonunda... çok mutluyum*" ve "*Asla... dememiş miydin?*" gibi saçmalıkları dinlemek istemiyorum.

"Önemli değil. Yemin ederim. Hm." Kocasına hayranlıkla bakıyor, bu da beni hem kusmak istememe hem de Brystin'e hayranlıkla bakmak istememe neden oluyor. "Onu seç," diyor sonunda.

"Onu mu seçeyim?" Kafamda Miss America türünde bir güzellik yarışması görüntüsü belirir, ancak kadınlar benim karım olmak için yarışmaktadır.

"Her şeyden üstün," diye açıklıyor. "Kendinden, işinden, ailenden ve parandan üstün. Her şeyden üstün."

"Ah. Çok basit," diyorum, bariz bir alaycılıkla.

Ama günümün geri kalanında aklımdan başka bir şey geçmiyor. Tabii, şu anda uğraştığım diğer tüm sorunlar da var, ama hepsi bir araya gelip potansiyel olarak gerçekten iyi bir fikir oluşturmaya başlıyor.

Yarın Jessa'yı arayacağım.

Eğer batacaksam, en azından alevler içinde batayım.

BÖLÜM
OTUZ YEDİ

BRYSTIN

Sesli mesajımı hoparlöre açıyorum, böylece makyajımı yaptırırken gelen kutumu temizleyebiliyorum. Bu hızlı bir iş, çünkü neredeyse hepsini beş saniye içinde silebiliyorum. Bu süre, onların Holt ile olan ilişkim veya *Our Nation Now*'dan ayrılışımla ilgili haber peşinde olduklarını anlamam için yeterli.

"Hala bu kadar çok arama mı alıyorsun?" Zully hala SNC'de çalışıyor, ama program akşamları yayınlandığı için, öğlen saatlerinde yaptığım röportajlar sırasında SHE için de makyajımı yapabiliyor.

"Telefonlar, yüz yüze taciz kadar kötü değil. Geçen gün biri beni Edison'a kadar takip etti ve Holt'un evinden çıktığımda, şafak sökmeden çıkmış olsam bile, neredeyse her zaman birisi kamera ile bekliyor."

"Biliyorsun, şafak sökmeden evden çıkmayı bıraksan, haber yapacak skandal da azalır." Zully, magazin dergilerinin haber malzemesini azaltmakla pek ilgilenmiyor. Holt'un sahte evlilik teklifinden bu yana bir ay geçti ve benim onu hala uzak tutmamdan rahatsız.

Şahsen, yalnız kaldığım zamanlar benim için iyi oldu. Kendi başıma ayakta durabileceğime emin olmam gerekiyordu ve şimdi öyle olduğuma göre, daha ciddi bir ilişkiye hazırım. Holt kendini kanıtlamakta iyi iş çıkardı. Bana Jessa'nın yanında iş bulmasının yanı sıra, çiçek ve çikolata gönderdi ve Zully ile bana Broadway'de kapalı gişe oynayan bir oyunun biletlerini aldı.

Beni sevdiğine gerçekten inanıyorum, ama yine de büyük bir jest bekliyorum. Öncelikli olmadığım başka bir ilişkiye girmeyeceğim ve Holt'un beni ilk sıraya koyabileceğinden henüz emin değilim.

"SNC'den ayrıldığımda bunun ortadan kalkacağını neden beklediğimi bilmiyorum." Son mesajı silerim ve Zully'nin göz kalemi sürmesi için başımı kaldırıyorum. "Sanırım Holt'un bunu ortadan kaldıracağını düşünmüştüm."

"Belki de senin, bunu sadece reklam için yaptığını düşüneneğinden korkuyordur."

"Belki de bu konuyu ele almıyor çünkü bu konuyu olduğu gibi bırakmak daha iyi bir reklam oluyor." Reytinglerin onun için hala bu kadar önemli olduğuna inanmak istemiyorum, ama bu günlerde kolay kolay güvenemiyorum.

Arkamızda giyinme odasının kapısının açıldığını duyuyorum. Aynaya bakıyorum ve Jessa'yı görüyorum. Çekim zamanı yaklaştığı için muhtemelen hazır olup olmadığımı kontrol etmeye gelmiştir. Bu, gazetecilikten çok çevrimiçi kişilik gerektiren, part-time bir iş. Sorular önceden benim için yazılmış, ben sadece gülümsemem ve prompterden okumam gerekiyor. Röportaj yaptığımız kişiler, çoğunlukla kadınlar olmak üzere, ülkede tanınmış kişiler, genellikle küçük yayın platformlarından birinde oturup sohbet edecek kadar meşgul olmayan kişiler. Büyük üniversitelerin rektörleri, Broadway yıldızları, eyalet düzeyinde politikacılar, önde gelen iş adamları. Bugün üçüncü röportajım olacak ve formatı çoktan benimsediğim için artık gergin değilim. Özellikle de programlarımızın hiçbirisi canlı yayınlanmadığı için.

"Hey, Jess," diyorum. Zully kalemini kaldırıyor, böylece kafamı mentorumun yönüne çevirebiliyorum. "Paparazziler peşimde. Onlarla nasıl başa çıkabileceğime dair bir tavsiyen var mı?"

Düşünmesine bile gerek yok. "En kolay yol, soruları doğrudan yanıtlamaktır."

"Bunu söyleyeceğinden korkuyordum." Zully ikinci gözümü bitirebilsin diye tekrar yukarı bakıyorum. "Canlı yayında konuşmak benim için sorun değil, ama konu benim hakkımda olduğunda çok rahatsız oluyorum. Başka biri benim yerime yapamaz mı?"

Şaka yapıyorum, ama ciddim. Michael'ın artık olmaması tek dezavantajı bu. O benim imajımı yönetiyordu, bunun hem artıları hem de eksileri vardı. Sanırım bunu kendim yapmayı öğrenmenin zamanı geldi.

"Holt'un bu konuyla ilgilenmesini istiyor." Zully tam bir ispiyoncu. "Hayır, istemiyorum," diye çok hızlı bir şekilde cevap veriyorum. "Yani, istiyorum, ama istemiyorum.

yanlış nedenlerle olmak."

"İlginç." Jessa makyaj masasına belini dayadı. "Ondan ne demesini isterdin?"

Bu adil bir soru, tabii ki ben bunu düşünmemiştim. "Bilmiyorum. Beni rahatlatacak her şeyi."

Jessa bu konuyu burada bırakmama izin vermedi. "Hadi ama, sen bir gazetecisin. Ona ne sorardın?"

Zully dudaklarına ruj sürerken ben düşünürüm. "Sanırım, reytingler için bizim 'ilişkimizi' sahnelediğini itiraf etmesini isterdim. Bu yüzden ona buna yol açacak sorular sorardım."

"Harika." Jessa ayağa kalkar ve beni tepeden bakar. "Bunları bulmak için on beş dakikan var. Saat ikide çekim başlıyor." Bunun üzerine kapıya doğru yönelir.

"Ne?" Zully'yi kenara itip sandalyemden atlayarak Jess'i koridorda takip ettim. "Ne, ne diyorsun sen?"

"Son dakika program değişikliği oldu. Mary Barra yarın gelmeyecek. Holt Sebastian onun yerini alacak. Her zamanki gibi, sorularımızı hazırladık ama Holt ile kişisel bir bağlantının olduğu için, sana kendi sorularını ekleme fırsatı veriyorum." Sanki bu büyük bir mesele değilmiş gibi, yine uzaklaşmak üzereydi, ama bu büyük bir meseleydi ve onun bunu bilmediği mümkün değildi.

"Dur, dur, dur."

Bu sefer döndüğünde sinirli, yüzünde sabırsızlık yazıyor.

Çok fazla soru var, hangisini önce soracağımı bilemiyorum ve sonunda ağzım açık kalmış bir şekilde orada duruyorum.

"Bununla başa çıkabilecek misin?" diye soruyor, kötü niyetle değil. Sadece gerçekleri ortaya koyan biri gibi.

Yarım saniye boyunca, başarabileceğimden emin olamıyorum.

Ama sonra ne kadar güçlü olduğumu hatırlıyorum. "Sorun değil."

"Güzel. Ben al yazmaya yazmaya soruları
soruları yazmaya O anda rahat değilseniz."

Genelde o anda çok rahatımdır, ama bu Holt. Holt, tesadüfen burada olamazdı. Holt, kendini kanıtlamaya çalışıyor. "Bir şey daha var, bu o muydu yoksa sen miydin?"

"Şimdi doğru soruları soruyorsun." Gülümsemesi gurur dolu. "Hepsi o, bebeğim. Onu kıvrandır."

Beni defalarca utandırdığı için, bu tam bir intikam gibi geliyor. Keşke hazırlanmak için daha fazla zamanım olsaydı.

Aklım karışık bir halde, Zully'nin makyajımı düzeltmek için pudra fırçasıyla beklediği giyinme odasına koşuyorum. "Holt'la röportaj yapacağım," diyorum. "Tek bildiğin bu. Ben kafamda hazırlık yaparken hiçbir şey söyleme."

Ölmek üzere olduğu belli, ama dudaklarını sıkı sıkı kapatıyor ve işi bitene kadar tek kelime etmiyor. "Git."

Çekim sırasında yüzüm parladığında kullanmak için pudra ve fırçasını alıp stüdyoya kadar peşimden geliyor. Bu durum bugün muhtemelen çok geçmeden gerçekleşecek. Ceketimi bluzumun ve pantolonumun üzerine düzeltiyorum. Holt'un sette oturmuş, ona çok yakışan üç parçalı bir takım elbise giydiğini görünce duruyorum.

Zully yanımdan hızla geçip gider, muhtemelen Holt'a pudra sürmek için, ama bahse girerim o da ben oraya varmadan önce onunla bir iki kelime konuşmak istiyordur, çünkü dahil olmamaktan dayanamıyor. Aslında minnettarım, çünkü bu bana kendimi toparlamak için bir dakika zaman kazandırıyor, böylece yanına gittiğimde içimdeki gerginlik dışarıya yansımıyor.

Yaklaştığımda, ona nasıl selam vereceğimi bilemeden "Merhaba" diyorum. Normalde misafirin elini sıkardım, ama bu çok resmi geliyor ve öpücük de çok samimi olur, makyajımın bozulmasından bahsetmiyorum bile.

Neyse ki, o bu konuda benden daha iyi. Ayağa kalkıp yanağımı yanağına dayıyor — yarı sarılma, yarı öpücüksüz Avrupa tarzı öpücük.

"Harika görünüyorsun," diyor.

Aynı anda, tüm soğukkanlılığımı kaybettim. "Burada ne yapıyorsun? Bu delilik!"

"Kendimi kanıtlıyorum, tatlım."

Bu sevimli sözler beni eritir, ama yine de onun ne yapmaya çalıştığını tam olarak anlamış değilim. "Tamam. Bana tam olarak nasıl yapacağını anlatır mısın?"

"İki dakika," diyor yönetmen yardımcısı ve kalp atışlarım iki katına çıkıyor.

Holt gözünü bile kırpmıyor. "Peki. Bu röportaj sadece SHE'de yayınlanacak. Yarın yayınlandığında haber ekibimin yorum yapmasını engelleyemem, ama bu röportajın tek hak sahibi sensin."

"Tamam, tamam." Başka bir deyişle, SNC bu röportajdan faydalanamayacak. Dahası, SHE faydalanacak, özellikle de Sebastian'ın kendi çalışanları olmayan bir röportajcıyla nadiren bire bir röportaj yaptığı düşünülürse.

Yine de hikayeyi kontrol etmeye çalışıyor olabilir, bu yüzden soruyorum: "Soruları sen mi yazdın?"

Kafasını sallıyor. "Bazı önerilerde bulundum, ama gerisini Jessa'ya bıraktım."

"Bir dakika." Yardımcı yönetmen bana bakıyor.

"Yerlerimize geçmeliyiz." Umarım sesim hissettiğim kadar gergin çıkmaz. Prompterden okumadan önce soruları gözden geçirmek için zamanım olsaydı keşke. Kamera karşısında kendimi tamamen rezil etmemem için dua ediyorum.

Holt içimi okuyor. "Harika olacaksın. Ve çekinme. Ben dayak için buradayım."

Birinin oturma odası gibi tasarlanmış sette karşılıklı yerlerimize oturuyoruz. Daha önce oldukça şık olduğunu düşünmüştüm, ama açıkçası Holt dekoru sade gösteriyor.

Buna rağmen, rahat görünüyor, bu da sert sorular sormaya istekli bir gazeteci için bir fırsat işareti. Bu düşünce beni doğru zihniyete sokuyor ve klaket sesi duyulup kamera çalışmaya başladığında, tüm tedirginliğim kayboluyor ve ben *hazırım*.

Giriş konuşmam kısa ve doğal oluyor, sadece birkaç bilgiyi doğru aktardığımdan emin olmak için promptere göz atıyorum. Holt'u karşılarken, onun röportaj yaptığım en çekici kişi olması dışında, diğer konuklardan hiçbir farkı yok.

Sonra sorulara geçiyorum. "Bir buçuk yıl öncesine kadar, kurulduğu günden beri babanızın görev yaptığı CEO pozisyonunu devralmanın getirdiği baskılar hakkında bana biraz bahsedin. Birçok eleştirmen

Samuel Sebastian'ın yerini doldurmanın, kendi öz oğlu dahil, hiç kimse için imkansız olduğunu belirtiyor. Bu sesler kafanıza takılıyor mu?"

Holt'un tepkisinden, bu soruyu kendisinin önermediğini anlayabiliyorum. Jessa hiç çekinmedi.

"Vay canına." Zaten düzgün olan kravatını düzeltiyor. "Sanırım bunu yapacağız."

Derin bir nefes aldı ve sonra her şeyi döküverdi. İşkolk, mükemmeliyetçi bir babayı idol olarak büyümekten, akıl hastası bir anneyle yaşamaya, ailesinin çoğunun başarısız olacağını öngördüğü bir alanda başarılı olma arzusuna, babasının övgüsünü kazanmak için yapabileceği her şeye kadar. Soru ve cevaplarla karşılıklı konuşuyoruz, sohbet o kadar içgüdüsel ki, neredeyse hiç promptere bakmam gerekmiyor.

Tamam, her şeyi söylediğimde, *her şeyi* kastetmedim. Annesinin ölümünü intihar olarak nitelendirmekten kaçınıyor ve Hunter hakkında hiç konuşmuyor. Ben de profesyonel davranarak bu sırları ondan öğrenmeye çalışmıyorum. Bu yasak konular olmasa bile, bazı cevaplarının SNC yönetim kurulunu rahatsız edeceği açık. Çoğu, babasını kızdıracak. Onun yaptığı fedakarlığı, benim için riske attığı şeyi görüyorum ve biz hakkında konuşmaya başlamadan önce bile kendini kanıtlamış durumda.

Doğal bir fırsat ortaya çıktığında, tereddüt etmeden programımı gündeme getiriyorum. "İzleyicilerimizin çoğu, benim SNC'de kısa bir süre çalıştığını biliyor. Babanızı, yönetim kurulunu ve dünyayı etkilemek istemenin yarattığı baskının, sizi *Our Nation Now'u* tanıtmaya nasıl yönlendirdiğini anlatır mısınız?"

Gerekenden daha nazik davranarak, ona önceden şüpheyi yer bırakmıyorum. Bu yaklaşım *Fresh Air* ve Barbara Walters'a daha uygun, benim genellikle kullandığım bir yaklaşım değil, ama bu programın tarzına uyuyor ve ayrıca Holt'un acı çekmesini istemiyorum. Sadece onun istekli olduğunu bilmek istiyorum.

"İyi soru, iyi soru." Gözlerini benimkilere dikip bakıyor. "Ben, şey. Neredeyse hiç tanınmayan birini işe almak riskliydi. Sana böyle hitap ettiğim için kusura bakma."

"Hayır, bu uygun."

"Yeteneğini fark ettim ve SNC'yi bu yönde ilerletmek istediğimi biliyordum, yeni bir bakış açısı getirmek, ama izleyicileri çekmek her zaman zordur, özellikle de yeni bir şey olduğunda, bu bir mazeret değil, ama durumu belirliyor. Her neyse, insanlar bizim bir ilişkimiz olduğunu düşünürlerse, muhtemelen izleyeceklerini biliyordum."

"Yani bu fikre kapıldınız." Onun demek istediğini daha da netleştirmek istiyorum. "Ve gücünüzü kullanarak beni bu iddialara yol açacak şekilde görünür kılmaya zorladınız, sonra da bizim gerçekten birlikte olduğumuzu gösteren haberleri düzeltmek için kasıtlı olarak hiçbir çaba göstermediniz."

"Doğru."

"Peki bu işe yaradı mı?"

"İşe yaradı," diyor. "Sen de haklı olarak, bunun uzun süreli bir taktik olmayacağını belirttin, ama bunu gerçekten test etmeden önce senin programla olan ilişkinizi sonlandırdık."

"Ayrılmam, senin yarattığın bu sahte iddiayla mı ilgiliydi?" Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor. Ne diyeceğini hiç bilmiyorum ve ona sadece kendi zayıflıklarını değil, muhtemelen benimkini de ortaya çıkarma fırsatı veriyorum.

Belki de ona güveniyorum, çünkü cevabından endişe duysam da, sormayacak kadar korkmuyorum.

"Öyleydi. Evet. Kesinlikle. Yaptığım şeyi keşfettin ve bu sana hiç hoş gelmedi, ama başka faktörler de vardı. İronik bir şekilde, bu maskeyi yaratma sürecinde sana aşık oldum. Bu da rahatsız edici bir durum yarattı," diye kamera gözlerine bakarak kısa bir süre devam etti, "herkesin tahmin edebileceği gibi," sonra tekrar bana baktı. "Özellikle de evliydin ve kocan programın yapımcısıydı. Tüm bu koşullar altında, sözleşmeni yerine getirmeni istemek mantıksız geliyordu."

Gözlerim yaşarır. Zully neredeyse her zaman su geçirmez maskara kullanır, ama kamera önünde ağlamak istemem. "Teşekkürler Holt. Bunu paylaştığın için."

Sonra, kendimi kaybetmeye başladığım için, "Bu arada, boşanma sürecindeyim" diye patladım. Ve madem

röportajın rayından çıkmaya başladığına göre, sonuna kadar gitmek en iyisi. "Gerçekten tüm dünyaya bana aşık olduğunu mu itiraf ettin?"

Daha önce, Zully'nin evinde evlenme teklif ettiğinde de söylemişti, ama o gece söylediği her şeyi bir kutuya koyup, içime derinlere saklamak zorunda kaldım ve üzerine *"açma, yoksa kalbin kırılır"* yazan bir not yapıştırdım.

"Evet, Brystin Shaw. Sana tamamen ve tamamen aşığım ve bunu söylediğim için ya da burada olduğum için reytinglerden faydalanmayacağım, hatta kovulabilirim ve babamın öfkesiyle sonsuza kadar yüzleşebilirim, ama umurumda bile değil. Seni o kadar çok seviyorum."

Ve sonra kendimi onun kucağında buluyorum, kollarımı boynuna dolamış, dudaklarımı dudaklarına yapıştırmış, kameralar umurumda değil, çünkü ben de ona tamamen ve tamamen aşığım.

BÖLÜM
OTUZ SEKİZ

BRYSTIN

Röportajın resmi olarak bitmesine bir saat var. Mutluluk gözyaşlarını gizlemek için makyajımı yeniden yapmak zorunda kaldım ve Holt'un yakası dahil her yeri rujla lekelenmişti, ama temizlendikten sonra çok daha az duygusal bir kapanış yapabildik.

Yönetmen çekim başlasın diye seslendiğinde, Holt'u soyunma odama çekiyorum, balo gecesindeki bir genç gibi onunla öpüşmek niyetindeyim, ama Jessa bizi orada bekliyor.

"Biliyorsun, bunu olduğu gibi yayınlamak için senden izin almam gerekmiyor, ama biz arkadaşız, o yüzden soruyorum." Birine mesaj yazmakla meşgul olan Holt'a döner. "Sen değil. Brystin. Senin fikrin umurumda değil."

Holt telefonundan başını kaldırıp teslim olarak ellerini kaldırır. "Alınmadım."

"Çok yazık. Gerçekten kırmak istemiştim." Ama gülümsüyor ve ben onların düşmanlıklarının çoğunun rol olduğunu biliyorum.

"Özel muamele istemiyorum," diyorum. "Olduğu gibi yayınla, düzenle, neyin en iyi olduğunu düşünüyorsan onu yap." Jessa harika biridir ve ona gerçekten güveniyorum, ama şu anda tek umursadığım şey, erkek arkadaşım ile yalnız kalmak.

"Teşekkürler. Öyle yapacağım." Ayrılmak üzereyken kapıda durur. "Bu arada, bu duvarlar kağıt kadar ince."

Görünüşe göre o da zihin okuyabiliyor.

Sessiz olmaya hazırlanıyorum.

"Olmaz." Holt'un beynimin içinde olduğunu düşünüyorum. "Çılgılık atmanı istiyorum. Şoföre mesaj attım bile. Sokağa vardığımızda burada olmalı."

Tam tamam demek için ağzımı açtım ama o benden önce konuştu. "Tabii benimle gelmek istiyorsan."

"Uh, evet. Seninle gidiyorum." Kucağına atlayıp kollarıma sarıldığımda ipucunu anlamadı mı? "Senin olduğumun oldukça açık olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle misin?" Bana yaklaşıyor, beni makyaj tezgahında sıkıştırıyor ve ben geleceği görebilen biri değilim, ama şu anda bir mola vermezsem bunun nasıl sonuçlanacağını çok iyi tahmin edebiliyorum.

"Buradan çıkmaya odaklanalım, sonra bunu daha ayrıntılı konuşabiliriz." Tercihen giysilerimizi çıkarmış olarak. Ve sonra muhtemelen giysilerimizi giymiş olarak, böylece dikkatim dağılmasın.

"İyi fikir."

Eşyalarımı omuz çantama topluyorum ve o, aşık bir okul çocuğu gibi, dışarı çıkarken çantamı benim için taşıyor. Ve o bir Sebastian olduğu ve gökler onun lehine çalıştığı için, tam kaldırıma vardığımızda araba yanaşıyor.

Holt mesajla talimat vermiş olmalı, çünkü şoför soru sormuyor ve kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, gizlilik camını opak hale getirmek için düğmeye basıyor.

Sonra, bana saldırıyor.

Beni döndürüyor, sırtım kapıya yaslanıyor ve kığım aramızdaki bölmeye bastırılıyor. Kendi koltuğuna diz çöküyor, pantolonumun düğmesini açıyor ve beni kaldırarak pantolonumu çıkarıyor. "Bunları çıkarmalıyız. Hemen."

"Evet, evet."

Külotumla uğraşmak için sabırsızlanarak, kumaşı kenara itip kalçalarımı kaldırıyor ve amımı ağzına getiriyor.

"Oh, evet, lanet olsun." Bacaklarımı kafasına doladım ve yolculuğun sarsıntısız geçmesini diledim çünkü Holt tehlikeli bir pozisyondaydı ve aman Tanrım, diliyle yaptığı şey...

Saniyeler sonra orgazmım gelir ve şimdi arabanın önü ile arkası arasındaki bölmenin ses geçirmez olmasını diliyorum

Çünkü ağızımdan çıkan sesler hayvani.

Holt sadece bir Şey söylemek için duraklıyor. "Senin ığlık atmanı istiyorum demiştim."

Sonra işine geri döner, bu sefer dişlerini ve daha da fazla dilini ekler, ama başparmağını sıkı kı deliğimin halkasından geçirdiğinde gerçekten yıldızlar görürüm.

Ve evet, çığlık atıyorum.

Çoğunlukla küfürler, ama onun adını birkaç kez anarak kişiselleştirmeyi başardım.

Ancak o zaman Holt kalçalarımı indirip koltuklar arasındaki konsolun üzerine yatırıyor. Sperm rengi bir sisin içinden onu izliyorum, ceketini yırtıp atıyor, öfkeyle kemerini çözüyor ve sikini çıkarıyor.

"Kendime, benim evime varana kadar seni yalayacağım demiştim, ama ben bencilim ve içine girmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de sabırsızlanıyorum..." Cmlem, o içime girerken bir iniltiye dönüşüyor. Kalçalarımı konsolun üzerine kaldırmışken, o derinlemesine giriyor. Hiç olmadığı kadar derine, yemin ederim ki hiç kimse içime bu kadar derine girmemişti. Bu çok yoğun bir his, ama iyi anlamda, en iyi anlamda, ve gözlerimi kapatmak zorundayım. "Holt, bu çok fazla. Çok, çok fazla."

"Bana bak, Brystin." Sesi o kadar güçlü ki, şaşkınlıkla gözlerimi açıyorum. "Sakin başka yere bakma."

Gözlerimi onun gözlerine dikeyorum. O pelvisini srtnrken, gözlerimi açık tutmak için kendimi zorluyorum. İçimde çok iyi hissettiren hassas bir noktayı buluyor ve ben bu hissin etkisiyle neredeyse hiç kıpırdamadan duramıyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum, ihtiyacımı ifade edemedim.

"Al şunu," diyor Holt. "Senin de benim kadar mahvolmanı istiyorum." "Mahvoldum. Mahvoldum. Tanrım."

"şu anda sadece ben, tatlım. şu anda bu amcığı memnun eden benim. Ne ağzl, ağzl bir kedicik, iyi bir kız gibi beni tamamen içine alıyor."

Bacaklarımı omuzlarına kaldırıyor, sonra temposunu artırıyor, o kadar hızlı girip çıkıyor ki, arabanın kenara çektiğini fark etmem bir saniye sürüyor.

Neyse ki Holt şu anda benden daha farkında. Hızını kesmeden interkom düğmesine basar. "Sürmeye devam et," diye emreder.

Araba hemen tekrar hareket etmeye başlar.

Sürücü arkada neler olduğunu biliyor olmalı, ama Holt'a o kadar kaptırmış durumdayım ki utanacak halim yok. Zevke o kadar kaptırmış durumdayım ki. Gözlerim tekrar kapanmaya başlar, bir orgazm daha yaklaşımaktadır.

Uyluklarıma atılan bir tokat gözlerimi irkilterek açar. "Bak, Brystin. Bana ne yaptığını izle."

Yine gözlerimi onunla buluşturuyorum ve aniden Adeline'deki yatak odasında geçirdiğimiz ilk geceye, onun kendini tatmin ederken benim çıplak durduğum o geceye geri dönüyorum. O zaman da gözlerini benimkilerden ayırmamış, vücudumun geri kalanını görmezden gelmişti ve ben onun bu kadar tahrik olmasının nedeninin güç dengesi olduğunu düşünmüştüm.

Şimdi, onun bakışlarının ne anlama geldiğini anlıyorum, *benimle* tahrik olduğunu görüyorum. Benim her şeyimle. Sadece onun için yaratılmış gibi görünen kısımlarımla değil, düşüncelerimle ve duygularımla. İçimdeki işleyişle. Asla gerçekten sahip olamayacağı bağımsız kısımlarımla. Her şeyle.

Bu sefer boşaldığımda ağlıyorum. Ve gözlerimi açık tutuyorum, böylece onun da benimle birlikte mahvoluşunu izleyebiliyorum.

Holt, temizlenip kalp atışlarımız normale dönene kadar bekler ve sonra şoföre eve gitmeye hazır olduğumuzu söyler. Koltukların arasındaki konsol nedeniyle araba sarılmak için uygun değildir, ama yolculuğun başından beri güvenliği bir kenara bırakmış durumdayız, bu yüzden Holt beni kucağına çektiğinde şikayet etmiyorum.

Yüzünü boynuma gömer. "İyi misin?" "Çok iyiyim."

Kollarını daha da sıkılaştırır ve ben neredeyse söylemek üzereyim, henüz söylemediğim üç kelimeyi, ama sonra hızımız düşer ve araba kenara çeker, artık doğru zaman gibi gelmez.

Apartmanının lobisinde, asansöre binmeden önce, Holt beni konsiyerj masasına doğru çekiyor. "Brystin Shaw'ın daireme tam erişim hakkı olmalı," diyor. "Ne zaman isterse."

"Evet, efendim." Yaşlı adamın istekli sesi, kiminle konuştuğunu bildiğini gösteriyor ve hemen bilgisayarını güncellemeye başlıyor. "Dosya için kimliğinin bir kopyasına ihtiyacım var ve..."

Holt sözünü keser. "Asistanım André ile iletişime geç." "Evet, efendim. Elbette."

Bunun normal protokol olmadığını hissediyorum, ama Sebastianlar kuralların üstündedir. Holt'un adil oynamayı ancak şimdi öğreniyor olması şaşırtıcı değil. O zaman, daha önce hiç kimse için değişmek zorunda kalmamışken, benim için ne kadar değişmeye çalıştığını anlıyorum ve yine ona onu sevdiğimi söylemek üzereyim, ama konsiyerj ne kadar nazik olursa olsun, özel olması gereken bir dönüm noktasında onun orada olmasına gerçekten gerek yok.

Asansörde, kapılar kapanır kapanmaz Holt beni kollarına alır ve nefes alamayana kadar öper.

Sonra onun katına çıkıyoruz, dairesine giriyoruz ve üç adım attıktan sonra aniden duruyorum. "Eşyaların nerede?"

Giriş holündeki dolap hala burada, ama üzerindeki tablo, sandalye ve oryantal vazo yok.

Holt'a bakıyorum, o da dudaklarını sıkıp omuz silkiyor.

Ben daha fazla keşfetmeye devam ederken o da peşimden geliyor. Oturma odasındaki kanepeler yok ve dolaplardaki neredeyse tüm biblolar gitmiş. Mutfak masası yok ve porselen dolap boş. Ofis ve spor salonu hariç, baktığım her odadaki eşyaların en az yarısı gitmiş.

Yatak odasında bile, yatak hala orada ama yerde duruyor, şifonyer ve komodinler yok ve içinde saklanan tüm kişisel eşyaları yere yığılmış durumda.

"Holt, neler oluyor? Soyuldun mu?" Muhtemelen taşınıyor, ama bunu ilk kez duyuyorum ve mideimde endişe dolu bir boşluk oluşuyor, onun planlarında benim yerim ne olacak diye merak ediyorum.

"Hayır, soyulmadım. Yer açtım." Ellerini ceplerine soktu — belki de gerginlikten? Ses tonu her zamanki gibi kendinden emin geliyordu.

"Yer açmak için...?"

"Senin için." Elini çıkarıp ensesini kaşıyor. "Muhtemelen bağımsız olmak için zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum, ama seni burada istiyorum, Brystin. Hayatımın her alanında seni istiyorum ve dünyanın küçük bir köşesini ayırıp oraya sıkışmanı istemiyorum."

Sen bir çekmece, dolap ya da odadan daha fazlasını hak ediyorsun. Kendi eşyalarını getirmen, birlikte alışveriş yapman ya da... ne olursa olsun, benimle iç içe olmanı istiyorum.

Daha fazlasını duymama gerek yok ve artık kendimi tutamıyorum. "Seni seviyorum."

Gözleri büyüdü ve yavaşça gülümsedi. "Bu ne demek

...

"Evet, öyle. Evet, seninle birlikte yaşayacağım. Evet, karışmak istiyorum." Kahretsin, yine ağlıyorum. "Bağımsız olmak için zamana ihtiyacım yok Holt. Yıllarca bana istediğimden daha fazla bağımsızlık veren bir adamla yaşadım."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve o anında kollarını belime doluyor. Sanki oraya aitmiş gibi. Bence de öyle. "Bir kez olsun birinin parçası olmak istiyorum. Evet, seninle birlikte yaşayacağım. İzin verirsen asla gitmeyeceğim."

"Kesinlikle gitmene izin vermeyeceğim." Yanağımdaki gözyaşını siler. "Bir daha söyle."

"Seni seviyorum." Olamaz, yine kıkırdamaya başladım. "Beni sevmek komik mi?"

Kafamı sallıyorum. "O kadar komik değil ki, kendimi kontrol edemiyorum."

"Anlıyorum galiba." Bir damla gözyaşı daha siler, sonra alnını alnıma dayar. "Hayatım boyunca aşktan kaçmak için her şeyi yaptım, aşık olmanın acımasız bir kader cilvesi olacağını düşünmüştüm. Ama Brystin, acımasız kader cilvesi, insanların beni kıskandığı her şey, benim tutunduğum her şey; param, yaşam tarzım, ailem. İşim. Beni mutlu ettiğini sandığım tüm şeyler - hiçbir şey değiller. Senin için hepsinden vazgeçeceğim."

Onu öpüyorum, yatakta sonlanacak türden bir öpücük, çünkü biz biziz, ama aynı zamanda ona benim de aynı şeyi hissettiğimi ve bunun sadece seksle ilgili olmadığını söyleyen türden bir öpücük. Seks sadece bir bonus.

Elbette, kısa süre sonra yerden kaldırılıp yatağa taşınırım, ama o bluzumun bir düğmesini açtıktan sonra onu durdururum. "Merakımdan soruyorum... Benim için her şeyden vazgeçtiğin için minnettarım, ama gerçekten *vazgeçtin* mi?"

Gülümser. "Beni gerçekten mahvetmiş olabileceğinden mi endişeleniyorsun? Ailenin geçimini sağlamak zorunda kalabileceğinden mi?"

Omuz silkiyorum. Bu kesinlikle bir değişiklik olurdu. İkimiz için de.

Bir düğmeyi daha açıyor. "Korkacak bir şeyin yok." Bir düğme daha. "İşimi kaybetsem bile, özgeçmişim hala duruyor." Bir düğme daha. "Ve bu daire." Bir tane daha. "Ve Adeline." Kumaşı açıyor ve çıplak tenimi yalıyor. "Ve büyükbabamdan kalan yüz milyon dolarlık güven fonu."

"Yani kirayı yarı yarıya ödememe gerek kalmayacak," diye alay ediyorum. "Sakın teklif bile etme."

Konuşma burada biter çünkü Holt'un ağzımı meşgul etmek için başka fikirleri vardır — uygunsuz yollarla — ve ben isteyerek uymaya başladım, hala kötü muamele görmeyi seven bir kızım, ama aynı zamanda iyi muamele görmeyi de seven bir kızım.

Bu yüzden ona kendimi tamamen veriyorum, o da bana sunulan her şeyi kabul ediyor ve kollarında uykuya daldığımda, kendimi eksik hissetmiyorum. Sonunda bütünüm.

EPILOG

HOLT

Yedi ay sonra, Nisan

Jessa, Zully ve ben bahçede devam eden maçı izlerken yanımıza yaklaşıp. "Kroketin bu kadar kanlı olabileceğini bilmiyordum."

"Steele'in kız arkadaşı acımasız," diye katılıyorum. Zavallı Brystin. İşine gelince ya da benimle tartışırken çok sert olabiliyor, ama bu saldırganlığı gerçek hayata taşıyacak kadar sert biri değil. Özellikle de bu, kuralları çiğnemek ya da haksız oynamak anlamına geliyorsa.

Açıkçası bu iyi bir şey. Yoksa hala SNC için çalışıyor olurdu, kendi güncel olaylar programını yönetmek yerine. *Our Nation Now*'ın olması gereken temaya benzer şekilde, *Real Talk* haftada bir kez SHE'de yayınlanıyor ve bu da ona konularını derinlemesine araştırma ve günlük siyasi forumlarda genellikle göz ardı edilen konuların tüm yönlerini keşfetme fırsatı veriyor.

Dizinin ilk bölümü dün gece yayınlandı ve belki önyargılı olabilirim ama bunun bir hit olacağına eminim. Sonuç ne olursa olsun, diziyi izlemek, ekip, arkadaşlar ve ailemizi Adeline'de bir hafta sonu için bir araya getirmek için bir bahane oldu, tıpkı ben hala SNC'deyken yaptığımız eski beyin fırtınası toplantıları gibi.

"Bak." Zully beni, kenardan maçı izleyen Irving dedem yönüne doğru itti. "Ona tavsiyeler vermeye çalışıyor."

Büyükbabanın neyin yararlı olduğunu düşündüğünden şüpheliyim ve dikkat ettiğimde, onu topu yasal sınırların dışındaki bir alana vurması için yönlendirdiğini görüyorum.

Kendine bakabilir, biliyorum, ama onu korumak istemedi edemiyorum. "Dede, onu hile yapmaya ikna etmeye çalışmayı bırak."

Brystin, çekmek üzere olduğu fotoğrafı bırakıp başını kaldırdı. "Ne? Bu kursun bir parçası değil mi?"

Büyükbaba, sanki masummuş gibi omuz silkiyor, o şeytan. "Sınırlar belirsiz."

"O kadar belirsiz değil," diye bağırırım.

"Zaten o şekilde yapması ona hiçbir avantaj sağlamaz," diye ekler Zully, bu da büyükbabamı bunun kaybeden bir strateji olduğuna ikna eder.

"O zaman kız bu kadar yumuşak davranmayı bırakmalı," der. "Bu oyuna para yatırdım."

Steele, birkaç metre ötedeki bahçe sandalyesinden gülüyor. "Yanlış ata oynadın, büyükbaba. Hadi, bebeğim! Potu eve götüreceğiz!"

Büyükbabam ve kardeşim arasında taraf seçmem gerekirse, kesinlikle büyükbabamı seçerim. Özellikle de hayatımın aşkını desteklediği için. "Çemberi boş ver, tatlım. Topuna odaklan ve onu oyundan çıkar!"

"Kim kazanıyor?" Scott, karısıyla birlikte izleme partisine katılırken sorar.

"Kimin umurunda?" Jessa, Tess'in kollarındaki bebeğe odaklanır. "Yakınlarda bir bebek var. Ne hakkında konuştuğumuzu bile hatırlamıyorum." İki aylık sevimli bebeğin üzerine eğilir. "Aman Tanrım, çok tatlı. Adı ne?"

"Oliver," der Tessa, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Bu biraz iğrenç, özellikle de onu o lanet şeyin üzerinde şımartırken her gördüğümde, Brystin'in kendi bebeğimizi şımarttığını hayal etmekten kendimi alamıyorum. İçimdeki mağara adamı, doğum kontrol haplarını atıp bunu hemen gerçekleştirmek istiyor, ancak şu anda kariyerine odaklanmanın zamanı olduğunu tartışıp kararlaştırmıştık.

"Ah, o kadar sevimli ki, kusmak istiyorum." Jessa ona uzanır. "Onu senden alayım. Çocuklarım olmadığı için hiç üzülmiyorum"

ama büyükanne olamadığım için gerçekten çok üzülüyorum."

"Ollie'nin ninesi olabilirsin." Tess, Jessa ile daha dün tanışmış olmasına rağmen bebeği ona verir.

Ne kadar istemediğim halde, Jessa'nın Oliver'ı gülümsetme çabaları dikkatimi dağıttı ve bir de baktım ki Brystin de bize katılmış, yüzünde yenilgiye uğramış bir ifadeyle. "Kaybettim."

Kolumu onun omzuna atıyorum. "Sorun değil tatlım. Simone'un şarabına zehir katacağız. Steele'inkine de."

Bana yaslanıyor, bu da beni her seferinde bazı yerlerimde yumuşak, bazı yerlerimde sert hissettiriyor. "Neden Steele? O sadece onu destekledi."

"Eminim hak ettiği bir nedeni vardır." Ne de olsa o benim kardeşim. Kolayca bir liste yapabilirim.

"Oh, merhaba." Jessa sonunda bebekten başını kaldırıp Brystin'in geldiğini fark etti. "Geçen gün Michael'a rastladığımı sana söylemek istemiştin."

Onun adının geçmesiyle içim burkulur. Boşanmaları kesinleşeli dört ay oldu ve bu süre boyunca onun adını hiç anmadık. İlk zamanlarda aramızda eğlenceli bir cinsel gerilim yaratmıştı, ama onu ilişkimize dahil etmesek de seksimiz aynı derecede ateşli.

Brystin, ona yapılan atıflara benimkinden çok daha zarif bir şekilde yaklaşıyor. "Gerçekten mi? Anlat bakalım."

Jessa dedikodu yapma fırsatını kaçırmaz. "İnan ya da inanma, bana çıkma teklif etti. Tabii ki hayır dedim."

Ben bir pisliğim, bu yüzden gülüyorum. Bana kalırsa Michael, hayatının geri kalanında her kadın tarafından reddedilmeyi hak ediyor.

Brystin beni azarlayarak dürter. "Neden tabii ki? Evlilik için uygun biri değil, ama yatakta gerçekten oldukça iyidir."

"Bunu duymak istemiyorum." Kolumu beline daha sıkı sararak onun benim olduğunu hatırlatırım.

Jessa başını sallar. "Oh, hatırlıyorum, ama onu son zamanlarda gördün mü? Saçları dökülüyor ve o adamın gerçekten spor salonuna geri dönmesi gerekiyor."

"Oh, bu konuşma birden eğlenceli hale geldi." Elimde değil. O adamdan nefret ediyorum. SNC'den ayrılmamdan, ben öyle demeyi tercih ediyorum, çıkan en iyi sonuç, Adly'nin devreye girip o adamı kovdurmasıydı. "Hâlâ işsiz mi?"

Brystin yine bana dirsek attı. "Sen işsizsin." "Kendi tercihimle."

Bu arada...

Kız kardeşimi bulmak için bahçeyi taradım. "Adly sonunda yalnız kaldı."

Brystin, söylemek üzere olduğu şeyi pek de ince olmayan bir şekilde ima ederek benden uzaklaşır. "Şimdi onunla konuşmalısın."

"Ben de öyle düşünüyordum."

"Zully'den bahsetmeyi unutma."

"Yapmayacağım." Gruptan ayrılmadan önce, Brystin'e halka açık bir yerde gösterilemeyecek kadar samimi bir öpücük veriyorum, ama Brystin söz konusu olduğunda neyin uygun olduğu umurumda değil.

"Oh, lütfen," diyor Jessa, Scott ise "Bir oda tutun" diye ısrar ediyor.

"Holt," diye azarlıyor Brystin, ama aslında bundan hoşlanıyor. Onu bırakıp kız kardeşime pusu kurmaya gittiğimde, adeta ışık saçıyor.

"Ne okuyorsun?" diye soruyorum, yanındaki şezlonga oturarak.

"Müstehcenlik," diyor, kitabından başını kaldırmadan. Ses tonu, rahatsız edilmek istemediğini gösteriyor ve ben sessizce, onun tüm dikkatini çekene kadar beklemeli miyim diye düşünüyorum.

O, iç çekip kitabını bırakarak güneş gözlüğünün üzerinden bana bakınca, benim yerime karar veriyor. "Ne istiyorsun, Holt?"

"Hayatımda ne yapmak istediğime karar verdim." Brystin dışında. Tekrar tekrar.

Adly, okumayı böldüğüm halde bana destek olan bir abla ve neşeleniyor. "Öyle mi?"

"Bob Peterson, uygun bir fiyata SHE'yi satacağını belirtti. Ben satın almak istiyorum." İşsiz kaldığım son altı ay boyunca tüm hayatımı Brystin'e odakladım, bu da bana ağ hakkında daha fazla bilgi edinmek için bolca zaman verdi. Benim gibi biri olarak, mevcut tüm verileri ve iş raporlarını inceledim ve SHE'nin büyük bir patlama yaşamak üzere olduğunu tahmin ediyorum.

"Bu harika bir fikir," diyor, ama temkinli. "Ama kadınlar için bir ağı yönetmek için en uygun kişi olduğunuzu gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Hayır, düşünmüyorum. Bu yüzden bence sen de benimle birlikte satın almalısın."

Ağzı açık kalır. Bu öneri o kadar da şaşırtıcı olmamalı, özellikle de SNC'nin insan kaynakları departmanında sıkışıp kalmış ve mutsuz olduğu için. Babası kadınların "gerçek" işlere sahip olması gerektiğine inanmıyor, bu yüzden işten ayrılmadıkça bu rolden kurtulma şansı yok.

Ama aile imparatorluğundan uzaklaşmanın ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Yaptığım şeyin beni kovulmaya yol açacağını biliyordum ve bir yanım, bu olmadan önce istifa edecek gücü bulabilseydim diye düşünüyor, ama ben sonuna kadar sadık kaldım.

Güneş gözlüğünün arkasından gözlerini kırıştırıyor, zihni çoktan çalışmaya başlamış. "Eş CEO'lar mı?"

Kafamı sallıyorum. "Sen CEO olacaksın. Ben de Strateji Şefi olacağım. Kanalıma getirebileceğimiz yeni bir program için şimdiden bir ipucum var."

Soru sorar gibi kaşlarını kaldırır.

"Zully, kuaför tarzı terapi yaparken makyaj da yapıyor. Brystin'in fikri, ama bence bu fikir işe yarayabilir."

"Oh, öyle." Katılıyor, bunu görebiliyorum. Gözlerimin önünde geleceği planlıyor. Ama, "Bunu nasıl karşılayacağım? Güven fonumu almama daha iki yıldan fazla var."

Büyükbabam, gençlerin parayla sorumlu davranmadıklarına inanıyor, bu yüzden tüm güven fonlarımız otuz altı yaşına kadar kullanılamıyor.

"Bir çaresini buluruz," diyorum. "Belki Reid'in babasıyla yaptığı gibi babamla da bir anlaşma yapabiliriz." Bu meşru bir engel ve bu konuyu daha fazla konuşmamız gerekeceğini biliyorum, ama şimdi değil, çünkü saat tam dört oldu. Çalışanlarıma şampanya servisine başlamalarını söylediğim saat. "Ama sonra."

Ayağa kalktığımda "Zamanı geldi mi?" diye soruyor. Bu hafta sonu yapılacak toplantının gerçek amacını bilen tek kişiden biri o. "Gergin misin?"

"Hiç de değil. Hadi."

Onu ayağa kaldırıyorum ve birlikte, neredeyse herkesin toplandığı üst güverteye doğru yürüyoruz. Dikkatlerini çekmek birkaç dakika sürüyor, ama dikkatlerini çektiğimde Brystin'i yanıma çağırıyorum.

"Dün gece hepimiz *Real Talk'un* ilk bölümünü izleme fırsatı bulduk," diyorum.

Herkes alkışlıyor ve Jessa'nın neden onu övgüye dahil etmediğini merak ederek kafasının karıştığını fark ediyorum, ama mesele bu değil. "Ancak bu hafta sonu herkesi buraya bu yüzden toplamadım."

Kalabalık, ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken mırıldanmaya başlar. Brystin hemen anlar ve ben daha diz çökmeden ağlamaya başlar.

Yere indiğim anda, cebimden yüzüğü çıkarıp sevgilimin parmağına takarken, nefes kesen sesler ve erken alkışlar duyuyorum. "Brystin Shaw. Seni ilk gördüğüm anda özel biri olduğunu anlamıştım. Bunu inkar etmeye çalıştım, ama çok barizdi. Sanırım inatçı biriyim, ama seni hemen sevdim. Bunu anlamam biraz zaman aldı, özür dilerim, ama artık biliyorum. Ve sen evet dersen, yüzüğümü asla çıkarmayacağım, çünkü tüm dünyanın sana olan hislerimi bilmesini istiyorum. Lütfen benim karım olma şerefini bana bahşet, ben de hayatımın geri kalanını sana benim dünyamdaki en önemli şey olduğunu göstererek geçireyim."

O ağlayarak berbat bir halde, ama bir şekilde evet diyebiliyor.

Sonra onu dizime çekip herkesin önünde deli gibi öpüyorum, kim görürse görsün umurumda değil.

"Bu sefer gerçekten evli bir kadın olacaksın," diye ona söz veriyorum, sadece onun duyabileceği kadar sessizce.

"İyi olmuş," diye alay ediyor. "Çünkü senden gerçekten hoşlanıyorum ve evli kadınlara zaafın olduğunu duydum."

"Hayır, tatlım," diyorum, ona acı gerçeği söyleyerek. "Sadece *sana* karşı bir şey hissediyorum."

Holt ve Brystin'i daha fazla mı istiyorsunuz? [Haber bültenime kaydolun ve onların mutlu sonlarından bir sahneye anında erişim sağlayın.](#)

Zaten abone misiniz? Bonus materyalimin bağlantısını son veya bir sonraki haber bültenimde bulabilirsiniz. Ya da yeniden abone olun, sahne birkaç dakika içinde gelen kutunuza düşecektir.

Holt ve Brystin mutlu sonlarını buldular, ama bu dünyada daha birçok acımasız milyarder var.

Sırada **Dirty Filthy Billionaire** ve **Brutal Secret** var.

Muhtemelen birçok tanıdık karakter ve sevmekten nefret edeceğiniz iki acımasız alfa erkek daha göreceksiniz.

Tess ve Scott'ın hikayesini henüz okumadınız mı?

Man in Charge, Sebastianların dünyasını tanıtıyor ve onların aşk hikayesini başlatıyor.

Şu anda e-kitap, sesli kitap ve ciltsiz kitap olarak mevcuttur.

LAURELIN PAIGE'İN DİĞER ESERLERİ

SONRA NE OKUYACAĞIMI MERAK MI EDİYORSUNUZ? YARDIMCI
OLABİLİRİM!

***İçerik uyarıları ve daha ayrıntılı okuma sırası için www.laurelinpaige.com
adresini ziyaret edin.***

Acımasız Milyarderler

[Brutal Billionaire](#) - bağımsız bir kitap (Holt Sebastian)

[Dirty Filthy Billionaire](#) - bir novella (Steele Sebastian)

[Brutal Secret](#) - bağımsız bir roman (Reid Sebastian)

Kirli Evren

Kirli Düet (Donovan Kincaid)

[Pis Zengin Adamlar](#) | [Pis Zengin Aşk Kincaid](#)

Kirli Oyunlar Düeti (Weston King) [Kirli](#)

[Seksi Oyuncu](#) | [Kirli Seksi Oyunlar](#) **Kirli**

Tatlı Düeti (Dylan Locke)

[Tatlı Yalancı](#) | [Tatlı Kader](#)

(Nate Sinclair) [Kirli Pis Düzeltme](#) (bir yan roman)

Kirli Vahşi Üçlemesi (Cade Warren)

[Vahşi Asi](#) | [Vahşi Savaş](#) | [Vahşi Kalp](#)

Sorumlu Adam Düeti

[Sorumlu Adam](#)

[Aşık Adam](#)

[Benim İçin Adam](#) (bir yan roman)

Sabit Evren

Sabit Seri (Hudson & Alayna)

[Sana Bağlı](#) | [Sende Bulundum](#) | [Sonsuza Kadar Seninle](#) | [Hudson](#) | [Sonsuza Kadar Bağlı](#)

Found Duet (Gwen & JC) [Free Me](#) | [Find Me](#)

(Chandler & Genevieve) [Chandler](#) (bir yan roman)

(Norma & Boyd) [Falling Under You](#) (bir yan roman)

(Nate & Trish) [Dirty Filthy Fix](#) (bir yan roman) **Slay**

Serisi (Celia & Edward)

[Rekabet](#) | [Yıkım](#) | [İntikam](#) | [Yükseliş](#)

(Gwen & JC) [The Open Door](#) (bir yan roman)

(Camilla & Hendrix) [Slash](#) (bir yan roman)

İlk ve Son

[İlk Dokunuş](#) | [Son Öpücük](#)

Hollywood Bağımsız Filmleri

[Bir Kez Daha Yakın](#)

[Seks Sembolü](#)

[Yıldızın Etkisi](#)

Flört Sezonu

[Bahar Aşkı](#) | [Yaz Aşkı](#) | [Sonbahar Aşkı](#) | [Kış](#)
[Çiçeği](#) | [Bahar Ateşi](#) | [Yaz Aşkı](#)

Kayti McGee ile birlikte Laurelin McGee adıyla da yazılmıştır.

[Miss Match](#) | [Aşkın Büyüsü](#) | [Yanlış Anlama](#) | [Tatil için Kiralık](#)

Sierra Simone ile birlikte yazılmıştır

[Porno Yıldızı](#) | [Ateşli Polis](#)

İLETİŞİMDE KALALIM!

Okuyucu grubum [The Sky Launch'a katılın](#).

[Bookbub](#), [Instagram](#), [YouTube](#) ve [TikTok](#)'ta **beni takip edin**.

[Yazar sayfamı beğenin](#).

[Haber bültenime](#) kaydolun, **her ay** en çok satan yazarların kitaplarından **birini ücretsiz olarak** alın (bu fırsat sadece abonelerime sunulmaktadır) ve en son çıkan kitaplarımla ilgili güncel bilgileri alın.

www.laurelinpaige.com adresini ziyaret ederek benim ve tüm kitaplarım hakkında daha fazla bilgi edinebilirsiniz.

LAURELIN PAIGE HAKKINDA

Milyonlarca kitap satan Laurelin Paige, NY Times, Wall Street Journal ve USA Today'in en çok satan Fixed Trilogy serisinin yazarıdır. İyi bir romantizme bayılır ve öpüşme sahnesi olduğunda üç kızının utancına rağmen heyecanlanır. Ancak kocası bundan şikayetçi görünmüyor. Seksi hikayeler okumadığında veya yazmadığında, muhtemelen şarkı söylüyor, Billions ve Succession gibi dizileri izliyor veya Michael Fassbender'ı hayal ediyor. Ayrıca Mensa International'ın gururlu bir üyesidir, ancak bu organizasyonla biyografisi için malzeme olarak kullanmak dışında hiçbir ilgisi yoktur.

www.laurelinpaige.com

laurelinpaigeauthor@gmail.com

İçindekiler

[İçindekiler](#)

[Tam Sayfa](#)

[Görüntüsü Tam](#)

[Sayfa Görüntüsü](#)

[Telif Hakkı](#)

[Laurelin Paige'in diğer](#)

[eserleri Önsöz](#)

[Önsöz](#)

[İthaf Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Epilog](#)

[Laurelin Paige'in diğer
eserleri İletişimde kalalım!](#)

[Laurelin Paige hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

